

ДЖ. Р. УОРД

ТЪМНА ЛЮБОВ

Част 1 от „Братството на черния кинжал“

Превод от английски: Красимира Христовска, 2010

chitanka.info

*Посвещавам на **теб**,
с благоговение и обич.
Благодаря ти, че дойде и ме намери.
И за това, че ми показва пътя.
Това беше незабравимо изживяване, най-прекрасното в
живота ми.*

Благодарности

Благодаря много на: Карен Солъм, Кара Сезар, Клер Зайън, Кара Уелш, Роуз Хилиард.

На моя изпълнителен комитет: Сю Крафтън, д-р Джесика Андерсън и Бетси Вон. Многобройните ни разговори по Интернет и по телефона ме поддържаха съсредоточена, здравомислеща и усмихната.

С обич, на моето семейство.

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

Братството на черния кинжал — отлично тренирани вампири-воини, които защитават вида си от Обществото на лесърите. В резултат на селекция в рамките на расата братята притежават огромна физическа и психическа устойчивост, както и способността за бързо оздравяване. Повечето от тях не са кръвни братя, приемат се официално в братството по предложение на членовете му. Агресивни, самоуверени и потайни по природа, те съществуват отделно от цивилните вампири и рядко контактуват с представители на другите класи, освен когато трябва да се хранят. За тях се разказват легенди и са на особена почит в света на вампирите. Могат да бъдат убити само при много тежко нараняване, например ако получат огнестрелна рана или бъдат прободени в сърцето.

вампир — вид, различен от хомо сапиенс. Вампирите трябва да пият кръвта на противоположния пол, за да живеят. Човешката кръв им помага да оцелеят, но силата им скоро се изчерпва. След преобразяването си, което настъпва към двадесет и петата им година, те не могат да излизат на слънчева светлина и трябва редовно да пият кръв. Вампирите не могат да „превръщат“ човешки същества във вампири чрез ухапване или преливане на кръв, но могат да създадат поколение при връзка с човек, което се случва рядко. Вампирите притежават способността да се дематериализират по желание, но трябва да са спокойни и концентрирани и не трябва да носят нищо тежко със себе си. Могат да изтриват спомените на хората, докато са в краткотрайната им памет. Някои вампири са в състояние да четат мисли. Продължителността на живота им е повече от хиляда години, понякога живеят дори по-дълго.

Гробницата — свещената гробница на Братството на черния кинжал. Използва се като място за ритуали и хранилище за керамичните урни на лесърите. Ритуалите включват въвеждане в братството, погребения и дисциплинарни наказания на братята. Никой

не може да влиза в нея, освен членовете на братството, Скрайб Върджин и кандидатите за членство на братството.

доген (същ.) — член на класата на прислужниците в света на вампирите. Догените имат стари, консервативни традиции в обслужването на по-високопоставените от тях и спазват строг етикет по отношение на облеклото и поведението си. Могат да излизат през деня, но остаряват сравнително бързо. Продължителността на живота им е около петстотин години.

Избраниците — жени-вампири, обучени да служат на Скрайб Върджин. Представителки на аристокрацията, въпреки че са се отдали по-скоро на духовен, отколкото на светски живот. Почти не общуват с мъжете вампири, но могат да се отдават на войните по нареждане на Скрайб Върджин, за да се размножава кастата им. Имат способността да предсказват бъдещето. В миналото са задоволявали нуждите от кръв на членовете на братството, но братята са изоставили тази практика.

кръвен роб — вампир от мъжки или женски пол, принуден да задоволява нуждите от кръв на друг вампир. Практиката да се държат кръвни роби почти е изчезнала, макар и да не е обявена за незаконна.

лесър — човек без душа, който преследва и унищожава вампирите, член на Обществото на лесърите. За да бъде убит, лесърът трябва да бъде прободен в гърдите, иначе е безсмъртен. Лесърите не се хранят, не пият нищо и са импотентни. След време косата, кожата и ирисите им губят пигментацията си, докато станат руси, без капка цвят на лицето и с бледи очи. Излъчват миризма на бебешка пудра. След като бъдат въведени в Обществото от Омега, всеки от тях получава керамична урна, в която е поставено сърцето му, след като е било извадено.

лийлан — гальовна, ласкава дума, която може да се преведе като любим, любима.

Небитието — царство, където времето не съществува. Там мъртвите отново се събират с близките си и преминават във вечността.

Обществото на лесърите — орден на убийци, създаден от Омега за унищожаване на расата на вампирите.

Омега — зло мистично същество, чиято цел е унищожението на вампирите поради ненавистта му към Скрайб Върджин. Живее в свят извън времето и притежава огромна власт, но не и съзидателна сила.

период на нужда — период, през който женският вампир е фертилен, и който обикновено продължава два дни. През този период женската изпитва силно сексуално желание. Той настъпва около пет години след преобразяването на жената във вампир и след това се повтаря през десет години. Всички мъжки вампири реагират, ако са край женска в период на нужда. Този период може да бъде опасен, конкуриращите се мъжки екземпляри влизат в конфликт и се бият помежду си, особено ако женската няма партньор.

пирокант — понятие за обозначаване на слабото място на вампира, неговата ахилесова пета. Тази слабост може да бъде вътрешна, например пристрастяване, или външна, например обичан човек.

преобразяване — критичен момент в живота на вампирите, когато влизат в зрелост. От този момент нататък те трябва да пият кръв от противоположния пол, за да живеят, и не могат да понасят слънчевата светлина. Обикновено настъпва към средата на двадесетте години на индивида. Някои вампири не оцеляват след преобразяването, особено мъжките. Преди преобразяването си вампирите са физически слаби, в сексуално отношение са неактивни и неотзивчиви и не могат да се дематериализират.

претранс — вампир от времето преди неговото преобразяване.

принцепс — най-високото стъпало на вампирската аристокрация, по-висши по ранг са само членовете на Първото семейство и Избраниците на Скрайб Върджин. Титлата се получава по рождение, тя не се дава.

Първото семейство — кралят и кралицата на вампирите, както и техните деца, ако имат такива.

райт — ритуал, чрез който се удовлетворява нечия накърнена чест. Ако извършването му бъде прието от двете страни, оскърбеният избира оръжието и нанася удар на оскърбителя, който го приема, без да се защитава.

Скрайб Върджин — мистична сила, тя е съветник на краля, пази архивите на вампирите и раздава привилегии. Съществува в свят извън времето и притежава огромна власт. Била е способна на един-единствен съзидателен акт, който е използвала, за да създаде вампирите.

хелрен — вампир от мъжки пол, бракосъчетан с жена-вампир. Мъжете вампири могат да имат брак с повече от една жена.

шелан — вампир от женски пол, бракосъчетана с мъжки. Женските вампири обикновено имат само по един партньор, защото мъжките вампири строго охраняват своята територия.

ВОИНИТЕ ОТ БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИНЖАЛ

Рот (Wrath) — *гняв*

Тормент, Топ (Tohrment) — *страдание*

Рейдж (Rhage) — *ярост*

Зейдист, Зи (Zhadist) — *садист*

Вишъс, Ви (Vishous) — *порочен*

Фюри (Phury) — *мощ*

1

Дариъс огледа клуба и полуголите тела на претъпкания дансинг. Тази вечер „Скриймърс“ беше пълен с облечени в кожа жени и мъже, които изглеждаха, сякаш имаха научна степен по извършването на тежки престъпления.

Дариъс и другарят му се вписваха идеално в обстановката. Само дето те действително бяха убийци.

— Значи наистина смяташ да го направиш? — попита го Тормент.

Дариъс го погледна през ниската маса. Другият вампир отвърна на погледа му.

— Да, ще го направя.

Тормент отпи от скоча си и се усмихна мрачно, при което се показаха връхчетата на кучешките му зъби.

— Ти си луд, Ди.

— Би трябвало да го знаеш.

Тормент вдигна чашата си в знак на почит.

— Очакваш прекалено много. Искаш да оставиш преобразяването на едно невинно момиче, което няма представа в какво се забърква, в ръцете на тип като Рот. Това е лудост.

— Той не е *лош*. Въпреки че изглежда като такъв. — Дариъс допи бирата си. — И освен това, прояви малко уважение.

— Проявявам, дявол го взел. Но идеята ти не е добра.

— Имам нужда от него.

— Сигурен ли си?

Една жена с много къса пола, високи до бедрата ботуши и бюстие от вериги се приближи до масата им. Очите ѝ блестяха изпод цял килограм грим и тя въртеше ханша си, сякаш беше без стави.

Дариъс я разкара. Тази вечер не му беше до секс.

— Тя е моя *дъщеря*, Тор.

— Тя е получовек, Ди. А ти знаеш какво е отношението му към хората. — Тормент поклати глава. — Моята прапрапрабаба е била като

нея, но да си ме чул да го споменавам пред него?

Дариъс вдигна ръка, за да привлече вниманието на сервитьорката, и посочи празната си бутилка, както и почти празната чаша на Тормент.

— Няма да позволя още едно от децата ми да умре. Не и ако има възможност да я спася. Освен това не се знае дали изобщо ще се промени. Може би в крайна сметка ще си живее щастливо, без изобщо да разбере за мен. Случвало се е и преди.

Искрено се надяваше, че дъщеря му ще бъде пощадена. Защото ако минеше през преобразяването, ако оцелееше и се превърнеше във вампир, щеше да бъде преследвана, както преследваха и тях.

— Дариъс, ако той изобщо го направи, ще бъде, защото ти е задължен. Не защото го иска.

— Важното е да го направи, независимо от причината.

— Но на кого я поверяваш? Той е толкова деликатен, колкото пушка с рязана цев, а в началото може да бъде и груб. И макар ти да си подготвен за това, тя не е.

— Ще говоря с нея.

— И как ще стане това? Просто ще отидеш при нея и ще й кажеш: „Хей, знам, че не си ме виждала никога преди, но аз съм твоят баща. А, и знаеш ли какво? Спечели от лотарията на еволюцията: Ти си вампир. Хайде да отидем в Дисниленд!“.

— В момента те мразя.

Тормент се приведе напред, масивните му рамена се раздвижиха под черната кожа.

— Знаеш, че винаги съм ти пазил гърба. Просто смятам, че трябва да преразгледаш решението си. — Последва напрегната пауза. — Може би аз мога да го направя.

Дариъс го погледна сухо.

— И после как ще се върнеш у дома? Ако научи, Уелси ще те прободете право в сърцето и ще те остави на слънце, приятел.

Тормент потрепери.

— Имаш право.

— А после ще тръгне да търси мен.

И двамата потръпнаха.

— Освен това... — Дариъс се дръпна назад, докато сервитьорката сложи питиетата им на масата. Изчака, докато тя се

отдалечи, въпреки че гърмеше твърд рап и заглушаваше всичко. — Освен това живеем в опасни времена. Ако нещо се случи с мен...

— Аз ще се погрижа за нея.

Дариъс потупа приятеля си по рамото.

— Знам, че ще го направиш.

— Но е по-добре да бъде Рот. — В забележката му нямаше завист. Просто отбеляза факта.

— Няма друг като него.

— И слава богу — каза Тормент с лека усмивка.

Братството — тесен кръг от силни и опитни воители, които си разменяха информация и се биеха заедно — беше на същото мнение. Рот нямаше задръжки, когато ставаше въпрос за отмъщение и преследваше враговете с упорита целеустременост, която граничеше с лудост. Беше последният от рода си, единственият чистокръвен вампир останал на планетата, и макар че расата му го почиташе като свой крал, той презираше статуса си.

Беше почти жалко, че той бе най-добрата възможност за оцеляването на дъщерята със смесена кръв на Дариъс. Кръвта на Рот, толкова силна и чиста, щеше да увеличи шансовете ѝ да премине през преобразяването, ако то се случеше. Но Тормент беше прав. Това беше все едно да дадеш девица в ръцете на главорез.

Внезапно тълпата се люшна назад и хората се заблъскаха един в друг. Правеха път на някого. Или на нещо.

— По дяволите! Ето го и него — промърмори Тормент. Надигна скоча си и го глътна наведнъж. — Не се сърди, но аз изчезвам. Не е редно да присъствам на такъв разговор.

Дариъс гледаше как хората се разделят, отстъпвайки пред една внушителна, тъмна сянка, която се извисяваше над тях. Бягството беше добър рефлекс за оцеляване.

Висок два метра, Рот беше чист ужас, облечен в кожа. Косата му, дълга и черна, растеше V-образно над челото му. Плътни тъмни очила скриваха очите му, които никой не беше виждал. Раменете му бяха два пъти по-широки, отколкото на повечето мъже. С лице, което беше едновременно аристократично и брутално, той изглеждаше като крал, какъвто бе по рождение, и воин, какъвто го беше направила съдбата. Вълната на заплахата, която винаги се носеше около него, беше като

негова визитна картичка. Когато студената омраза стигна до него, Дариъс надигна бирата си и отпи голяма глътка.

Дано да постъпваше правилно.

Бет Рандъл вдигна поглед, когато главният редактор опря хълбока си на бюрото ѝ. Очите му се сведоха към деколтето на блузата ѝ.

— Пак работиш до късно — промърмори той.

— Здравей, Дик.

Не е ли време да си вървиш вкъщи при жената и децата, добави тя наум.

— Какво правиш?

— Редактирам една статия на Тони.

— Знаеш, че има и други начини да ме впечатлиш.

Да, можеше да си представи.

— Прочете ли имейла ми, Дик? Следобед ходих в полицейския участък и говорих с Хосе и Рики. Те се кълнат, че в града се е появил търговец на оръжия. Намерили са два модифицирани магнаума в наркочилъри.

Дик протегна ръка, за да я потупа по рамото и уж случайно я погали, преди да я дръпне.

— Продължавай да работиш върху регистъра за арести. Остави тежките престъпления на големите момчета. Не искаме с хубавото ти лице да се случи нещо.

Той се усмихна и притвори очи, когато погледът му се плъзна към устните ѝ. Тези погледи започнаха преди три години, помисли си тя. Точно когато постъпи на работа при него.

Книжна торба. Трябваше ѝ една книжна торба, за да я нахлузва на главата си, когато разговаряше с него. Може би с портрета на госпожа Дик лепнат отпред.

— Искаш ли да те закарам у вас? — попита той.

Само ако ваят камъни, похотливецо.

— Не, благодаря. — Бет се обърна към компютъра си с надеждата, че той ще схване намека ѝ.

Накрая шефът ѝ си тръгна, отправяйки се вероятно към бара от другата страна на улицата, където повечето репортери се отбиваха,

преди да се приберат у дома. Колдуел, щата Ню Йорк, не предлагаше кой знае какви възможности за един журналист, но големите момчета на Дик със сигурност обичаха да си дават вид, че носят на плещите си тежко обществено бреме. Правеше им удоволствие да се настанят удобно край бара при Чарли и да си говорят за дните, когато са работили в по-големи и по-престижни вестници. Повечето от тях бяха като Дик: на средна възраст, умерени в убежденията си, компетентни, но не и изключителни в това, което правеха. Колдуел беше достатъчно голям и достатъчно близо до Ню Йорк, за да си има свои жестоки престъпления, арести на наркостилници и проституция, така че бяха доста заети. Но „Колдуел Куриър Джърнъл“ не беше „Таймс“ и нито един от тях никога нямаше да получи „Пулицър“. Това бе по-скоро тъжно.

Да, добре, погледни се в огледалото, мислеше си Бет. Тя беше просто ресорен репортер. Никога не бе работила в национален вестник. И когато станеше на петдесет, освен ако не се случеше нещо междувременно, щеше да завърши кариерата си като редактор на глупави рекламни текстове за някое независимо лъскаво издание.

Посегна към пакетчето с шоколадови дражета „ММ“, от които похапваше, но за лош късмет се оказа празно. Отново. Може би беше по-добре да се прибере у дома. И да си вземе китайска храна по пътя.

На излизане от нюзрума, представляващ отворено пространство, разделено на секции с леки преградни стени в сив цвят, тя попадна на тайните запаси от бисквити „Туинкис“ на Тони, с когото бяха приятели. Той ядеше непрекъснато. За него нямаше закуска, обяд и вечеря: яденето беше начин на съществуване. Ако не спеше, непременно дъвчеше нещо и за да не останеше без запаси, беше превърнал бюрото си в истинска съкровищница от калорийни разточителства.

Махна целофана и докато гасеше лампите и слизаше по стълбището към „Трейд стрийт“, не можеше да повярва, че яде този изкуствен боклук. Навън юлската жегла беше като физически осезаема бариера между нея и апартамента ѝ. Дванадесет преки горещина и влага. За щастие китайският ресторант беше на половината път и там имаше мощен климатик. При малко повече късмет поръчката щеше да се забави и така щеше да постои малко на хлад, докато чака.

Довърши бисквитата, отвори телефона си, натисна бутона за бързо набиране и си поръча говеждо с броколи. Докато вървеше,

оглеждаше познатите мрачни здания. В тази част от „Трейд стрийт“ имаше само барове, стриптийз клубове и няколко салона за татуировки. Китайският ресторант и заведението за тексаско-мексикански ястия бяха единствените заведения за хранене. Останалите сгради, използвани за офиси през двадесетте години, когато центърът бе процъфтявал, сега бяха празни. Познаваше всяка пукнатина по тротоара; знаеше кога се сменят светлините на светофарите. Какофонията от звуци, която долиташе от отворените врати и прозорци, също не беше нищо ново.

В бара „Макграйдърс“ свиреха блус; от стъклената врата на „Зироу Сам“ се носеше техно; системите за караоке в „Рубенс“ дънеха с всичка сила. Повечето заведения бяха доста прилични, но имаше две, които тя по принцип избягваше. От клиентите на едното от тях, „Скриймърс“, човек го побиваха тръпки. Бет би влязла в него само с полицейски ескорт.

Докато пресмяташе разстоянието до китайския ресторант, почувства, че я обзема умора. Господи, каква влага. Въздухът беше толкова тежък, че сякаш вдишваше вода. Имаше чувството, че не само времето е причина за изтощението ѝ. Беше като пребита от седмици и подозираше, че я е налегнала депресия. Работата ѝ не вървеше наникъде. Живееше в жилище, което не харесваше. Имаше малко приятели, нямаше гадже и никакви перспективи за романтични изживявания. Когато надникнеше в бъдещето, представяйки си, че е останала в Колдуел с Дик и големите момчета, виждаше, че всичко щеше да се повтаря отново и отново, до безкрай: ставане сутрин, отиване на работа, опит за промяна, неуспех и обратно у дома, сама.

Може би трябваше да се махне. Да се махне от Колдуел. От „Колдуел Куриър Джърнъл“. От електронното семейство, състоящо се от будилника, телефона на бюрото ѝ и телевизора, които преследваха спокойните ѝ сънища. В града наистина не я задържаше нищо друго, освен навика. Не беше говорила с приемните си родители от години, така че нямаше да им липсва. А няколкото приятели, които имаше, бяха заети със собствените си семейства.

Чу цинично подсвирване зад себе си и завъртя очи. Това беше проблемът, когато работата ти е близо до баровете. Понякога ти се лепват разни досадници.

Последва дюдюкане, след това естествено две момчета бързо пресякоха улицата и тръгнаха след нея. Тя се огледа. Беше подминала баровете и навлизаше в дългата отсечка с необитаеми сгради преди ресторантите. Нощта беше тъмна, но поне имаше улични лампи и от време на време минаваше по някоя кола.

— Харесва ми черната ти коса — каза по-едрият и закрачи редом с нея. — Може ли да я пипна?

Бет не беше толкова глупава, че да спре. Приличаха на колежани, излезли в лятна ваканция, което значеше, че просто ще ѝ досаждат, но не искаше да рискува. Освен това, китайският ресторант беше само на пет преки.

Все пак бръкна в чантата си и затърси газовия спрей.

— Да те откарам ли някъде? — попита големият. — Колата ми е наблизко. Сериозно, какво ще кажеш да дойдеш с нас? Можем да се повозим.

Той се ухили и смигна на приятеля си, като че ли с мазните му приказки щеше да му излезе късмета с нея. Приятелчето му се засмя и започна да обикаля с подскоци край нея, при което рядката му руса коса също подскачаше нагоре-надолу.

— Хайде да я поразходим с колата! — каза русият.

Дявол да го вземе, къде беше спреят ѝ?

Големият протегна ръка и докосна косата ѝ. Тя го изгледа хладно. С полото и шортите си в цвят какви изглеждаше като типичен колежански красавец. Мечтата на всяка тъща. Той ѝ се усмихна и тя забърза крачка, вперила очи в неоновата табела на китайския ресторант. Молеше се да мине някой, но жегата беше прогонила пешеходците, потърсили спасение на закрито. Наоколо не се виждаше никой.

— Ще ми кажеш ли как се казваш? — попита колежанчето.

Сърцето ѝ се разтуптя силно. Спреят беше в другата ѝ чанта. Още четири преки.

— Или просто да ти избира някакво име. Нека помисля... Какво ще кажеш за „маце“?

Русият се ухили.

Тя преглътна и извади мобилния си телефон за всеки случай, ако ѝ се наложи да се обади на 911.

Спокойно. Запази самообладание.

Представи си колко приятно ще бъде да усети хлада на климатика, когато влезеше в ресторанта. Може би е по-добре да изчака и да повика такси, за да е сигурна, че ще се прибере у дома, без тези двамата повече да ѝ досаждат.

— Хайде, маце — изгука типичният американец. — Знам, че ще ме харесаш.

Само още три преки...

Тъкмо слезе от тротоара, за да прекоси „Десета улица“, когато той я сграбчи през кръста. Краката ѝ се отделиха от земята и повлякъл я назад, той затисна с ръка устата ѝ с тежката си длан. Тя се бореше неистово, риташе и удряше и когато улучи окото му, хватката му се отпусна. Тя рязко се дръпна от него, токовете ѝ се забиха в паважа, въздухът заседна в гърлото ѝ. По „Трейд стрийт“ мина една кола и тя се развика, съзирайки фаровете ѝ. Но той отново я хвана.

— Ще ме молиш за това, кучко — каза в ухото ѝ колежанчето и я стисна в мъртва хватка. Извиваше врата ѝ назад, рискувайки да го счупи, и я теглеше все по-навътре в сенките. Усещаше миризмата на пот и евтиния му одеколон, чуваше пискливия смях на неговия приятел.

Уличка! Влачеа я към една странична уличка. Стомахът ѝ се сви на топка, в гърлото си усети пареща горчилка, заизвива се бясно, опитвайки се да се освободи. Паниката ѝ даде сили. Но той беше по-силен от нея. Издърпа я зад един контейнер за боклук и притисна тялото си в нейното. Тя го сръга с лакът в ребрата и продължи да рита.

— По дяволите, хвани ѝ ръцете!

Успя да забие върха на обувката си в слабините на русия, преди той да я хване за китките и да вдигне ръцете ѝ над главата ѝ.

— Хайде, кучко, това ще ти хареса — изръмжа колежанчето, опитвайки се да пъхне коляното си между краката ѝ.

Притисна тялото ѝ към тухлената стена на сградата, като стискаше гърлото ѝ, за да не мърда. С другата си ръка разкъса блузата ѝ. Щом махна ръката си от устата ѝ, тя закрещя. Той я удари силно и Бет усети, че устната ѝ е разцепена. Кръв потече по езика ѝ, болката я зашемети.

— Направи го пак и ще ти отрежа езика. — Очите на колежанчето горяха от омраза и похот, когато издърпа сutiена ѝ нагоре

и разголи гърдите ѝ. — По дяволите, мисля, че така или иначе ще го направя.

— Ей, тези истински ли са? — попита русият, като че ли тя щеше да му отговори.

Приятелят му хвана зърното на едната ѝ гърд и го дръпна. Тя трепна и очите ѝ се напълниха със сълзи. Или може би ослепяваше поради хипервентилацията.

Колежанчето се засмя.

— Мисля, че е натурална. Но и сам ще можеш да се убедиш, когато свърша.

Когато русият се захили, някаква част дълбоко в мозъка ѝ заработи и отказа да приеме случващото се. Трябваше да престане да се бори и да си спомни какво беше учила в курсовете по самозащита. С изключение на това, че дишаше тежко, тялото ѝ замря, но мина цяла минута, докато колежанчето го забележи.

— Ще кротуваш ли? — попита той, като я гледаше подозрително.

Бет бавно кимна.

— Добре. — Той се наведе и дъхът му я удари в носа. Тя се постара да не се отдръпне, когато усети зловонната миризма на застоял цигарен дим и бира. — Но ако пак се разпищиш, ще те намушкам. Ясен ли съм?

Тя кимна отново.

— Пусни я.

Русият освободи китките ѝ и започна да обикаля ухилен край тях, като че ли търсеше най-доброто място за наблюдение.

Усещаше по кожата си грубите ръце на колежанчето, които я опипваха, и напрегна волята си, за да потисне пристъпа на гадене. Въпреки че изпитваше отвращение, когато дланите му притиснаха гърдите ѝ, тя посегна към ципа на панталона му. Все още я държеше за шията и ѝ беше трудно да диша, но когато докосна пениса му, той изстена и разхлаби хватката си. С рязко движение сграбчи тестисите му и ги изви с всичка сила, а когато той се свлече надолу, нанесе силен удар с коляното си в носа му. Адреналинът ѝ се покачи и за част от секундата ѝ се прииска приятелчето му да ѝ се нахвърли, вместо да я зяпа глупаво.

— *Да ви го начукам!* — изкрещя тя към двамата.

Бет хукна към края на уличката, като придържаше с ръце блузата си и не спря да тича, докато не стигна до сградата, където живееше. Ръцете ѝ така трепереха, че едва успя да пхне ключа в ключалката. Чак когато застана пред огледалото в банята, осъзна, че по лицето ѝ се стичат сълзи.

Бъч О'Нийл вдигна очи, когато полицейската радиостанция под контролното табло на необозначената му патрулна кола се включи. Съобщиха за мъж, станал жертва на нападение в една странична уличка наблизо.

Бъч погледна часовника си. Беше малко след десет часа, което означаваше, че веселбата тепърва започва. Беше петък вечерта в началото на юли, разюзданите колежанчета наскоро бяха излезли във ваканция и умираха да се надпреварват в Олимпийските игри за глупаци. Вероятно някой беше нападнал жертвата, за да я ограби или за да ѝ даде урок. Надяваше се да е второто.

Бъч взе микрофона и съобщи на диспечера, че ще провери какво става, въпреки че беше детектив от отдел „Убийства“, а не уличен полицаи. В момента работеше върху два случая — труп, изваден от река Хъдсън, и човек, ударен от кола, след което шофьорът избягал. Но винаги можеше да се случи и още нещо. Що се отнасяше до него, колкото по-дълго беше извън дома си, толкова по-добре. Мръсните съдове в умивалника и смачканите чаршафи на леглото нямаше да усетят липсата му.

Пусна сирената, натисна газта и си помисли: „Купонът вече може да започне“.

2

Минавайки през „Скриймърс“, Рот с презрение наблюдаваше как хората от тълпата се препъват в бързината си да се дръпнат от пътя му. Порите им излъчваха страх и нездраво, силно любопитство. Вдъхна противната миризма. Добитък. Всички до един.

Зад тъмните очила очите му се напрягаха в мъждивата светлина и той затвори клепачи. Зрението му беше толкова зле, че в непрогледната тъмнина се движеше точно толкова уверено, колкото и на оскъдната светлина в клуба. Напрягна слуха си и различи звуците на музиката, влаченето на крака, шепот, звук от чаша, разбила се на пода. Беше му все едно дали на пътя му ще се изпречи нещо. Било то стол, маса или човек, той просто щеше да мине през него.

Усети съвсем ясно присъствието на Дариъс, защото беше единственият, от чието тяло не се носеше миризмата на панически страх. Макар че дори воинът тази вечер беше доста изнервен.

Застанал пред другия вампир, Рот отвори очи. Виждаше Дариъс като смътна сянка, тъмното петно на лицето му и черните му дрехи бяха единствената информация, която очите му можеха да му дадат.

— Къде е Тормент? — попита той, долавяйки дъха на уиски.

— Отиде да глътне малко чист въздух. Благодаря, че дойде.

Рот се отпусна на един стол. Гледаше право пред себе си и наблюдаваше как тълпата постепенно поглъща пътеката, която беше проправил. Чакаше.

Гръмогласната музика на „Лудакрис“ преля в по-консервативното изпълнение на „Сайпръс Хил“.

Стана му интересно. Дариъс беше пряк човек и знаеше, че Рот не обича да му губят времето. Щом мълчеше, значи имаше нещо.

Дариъс отпи от бирата си и въздъхна дълбоко.

— Господарю...

— Ако искаш нещо от мен, зарежи тези глупости. — Рот говореше провлечено. Усети приближаването на сервитьорката. Доби

впечатление за големи гърди и ивица гола плът между опънатата ѝ блуза и късата пола.

— Искате ли нещо за пиене? — попита тя провлачено. Изкуши се да ѝ каже да легне на масата и да му позволи да се възползва от сънната ѝ артерия. Човешката кръв нямаше да му даде сили за дълго, но със сигурност беше по-добра на вкус от разводнения алкохол.

— Не сега — отвърна той. Напрегнатата му усмивка я обезпокои и в същото време предизвика у нея похотлива тръпка. Той пое миризмата ѝ в белите си дробове.

Нищо интересно, помисли си Рот.

Сервитьорката кимна, но не помръдна. Стоеше и го зяпаше, в тъмнината късата ѝ руса коса ограждаше лицето ѝ като ореол. Беше като омагьосана и сякаш беше забравила не само името си, но и работата си. Колко досадно.

Дариъс се размърда нетърпеливо.

— Това е всичко — измърмори той. — Друго не ни трябва.

Тя се отдалечи от масата им и се загуби в тълпата. Рот чу Дариъс да прочиства гърлото си.

— Благодаря, че дойде.

— Вече ми го каза.

— Да. Добре. Е, двамата с теб се познаваме отдавна.

— Да, така е.

— Участвали сме заедно в няколко славни битки. Избихме много *лесъри*.

Рот кимна. Братството на черния кинжал защитаваше вампирската раса от Обществото на лесърите поколения наред. Дариъс, Тормент и другите четирима. *Лесърите*, хора, останали без душа, които служеха на един ужасен господар, Омега, бяха далеч по-многобройни. Но Рот и воините се справяха с положението. Дори нещо повече.

Дариъс се прокашля.

— След всичките тези години...

— Ди, давай направо по същество. Мариса трябва да свърши една малка работа тази вечер.

— Искаш ли да използваш пак стаята си в дома ми? Знаеш, че не позволявам на никой друг да остава там. — Дариъс се изсмя неловко. — Несъмнено брат ѝ предпочита да не се появяваш в дома му.

Рот кръстоса ръце пред гърдите си и побутна с крак масата, за да си освободи повече място. Не му пукаше, че братът на Мариса е толкова чувствителен и не одобрява живота, който водеше Рот. Хавърс беше сноб и дилетант, който мислеше със задника си, вместо с главата си. Беше абсолютно неспособен да разбере какви врагове има расата им и какво трябва да се прави, за да се защитят членовете ѝ.

А и Рот нямаше намерение да се прави на тузар, докато избиват цивилното население, само защото скъпото момче било обидено. Трябваше да бъде на бойното поле с воините си, а не да кисне на някакъв си трон. Така че Хавърс можеше да върви по дяволите. Макар че Мариса нямаше нищо общо с отношението на брат си.

— Ще се хвана за думата ти.

— Добре.

— Казвай какво има.

— Имам дъщеря.

Рот бавно обърна глава.

— Откога?

— От доста време.

— Коя е майката?

— Не я познаваш. Тя... тя почина.

Мъката на Дариъс се надигна около него, парливата миризма на стара болка прорязва вонята на пот, алкохол и секс в клуба.

— На колко години е? — попита Рот. Усещаше накъде отива разговорът.

— На двадесет и пет.

Рот изруга под нос.

— Не искай това от мен, Дариъс. Не ме моли да го правя.

— Налага се. Господарю, кръвта ти е...

— Още веднъж ме наречи така и ще ти затворя устата. Завинаги.

— Ти не разбираш. Тя е...

Рот понечи да стане. Дариъс го хвана за ръката, но веднага го пусна.

— Тя е наполовина човек.

Господи Исусе...

— Така че може и да не оцелее при преобразяването, ако то се осъществи. Виж какво, ако ѝ помогнеш, поне ще има шанс да живее. Кръвта ти е толкова силна, тя ще увеличи вероятността да премине

през промяната. Не те моля да я направиш своя *шелан*. Нито да я защитаваш, защото с това мога да се справя и сам. Просто се опитвам да... *Моля те*. Всичките ми синове са мъртви. Тя е всичко, което ще остане след мен. И аз... Майка ѝ беше единствената любов в живота ми.

Ако беше някой друг, Рот щеше да използва двете си любимии думи: *майната ти*. Според него, когато ставаше въпрос за хора, имаше само две добри положения. Ако е жена — легнала по гръб. Ако е мъж — по корем и да не диша. Но Дариъс му беше почти приятел. Или щеше да бъде такъв, ако го беше допуснал близо до себе си.

Рот се изправи и затвори очи. Обзе го омерзение, което се насочи към средата на гърдите му. Презираше се, че си тръгва, но не беше мъжът, който би могъл да помогне на едно бедно момиче със смесена кръв в такъв труден и опасен момент. Нежността и милосърдието не бяха в природата му.

— Не мога да го направя. Дори за теб.

Болката на Дариъс го заля като голяма вълна и от силата на това чувство Рот действително се разлюля. Той сграбчи рамото на вампира.

— Ако наистина я обичаш, направи ѝ услуга. Потърси някой друг.

Рот се обърна и си тръгна. По пътя си към вратата изтри спомена за себе си от мозъците на всички присъстващи в бара. Силните щяха да си мислят, че са го сънували. Слабите изобщо нямаше да си спомнят за него.

Излезе на улицата и се отправи към един тъмен ъгъл зад „Скриймърс“, за да се дематериализира. Подмина една жена, която правеше свирка на някакъв мъж в сенките, скитник, напил се до безсъзнание, наркопласъор, който спореше по мобилния си телефон за актуалните цени на крека.

Рот веднага разбра, че някой го следи. И кой е той. Издаваше го сладникавата миризма на бебешка пудра. Той се усмихна широко, разкопча коженото си яке и извади една от своите хира шурикен^[1]. Допирът на дланта му до хладната неръждаема стомана на метателната звезда му беше приятен. Осемдесет грама смърт, готова да профучи във въздуха.

Стиснал оръжието в ръка, Рот не забърза крачка, въпреки че му се искаше да се втурне към сенките. След като отказа на Дариъс, той

нямаше търпение да се сбие с някого, така че *лесърът* зад него се беше появил в адски подходящ момент.

Убийството на човек без душа беше точно от каквото имаше нужда, за да се отпусне.

Примамвайки *лесъра* в гъстия мрак, тялото на Рот се подготви за битка. Сърцето му биеше равномерно, мускулите на ръцете и бедрата му потрепваха в очакване. Ушите му доловиха щракването при освобождаването на предпазителя и той определи накъде е насочено оръжието. *Лесърът* се беше прицелил в тила му.

Рот се завъртя плавно точно когато куршумът излетя от цевта. Приведе се и хвърли звездата, която проблесна като сребро и въртейки се около оста си, описа смъртоносна дъга. Улучи *лесъра* право в шията и преряза гърлото му, след което продължи пътя си в мрака. Пистолетът издрънча при удара си в асфалта.

Лесърът се хвана за шията с две ръце и падна на колене.

Рот се приближи и пребърка джобовете му. Взе портфейла и мобилния телефон, които откри там, и ги прибра в якето си.

След това извади дълъг нож с черно острие от препасаната през гърдите му кания. Беше разочарован, че борбата не продължи по-дълго, но съдейки по черната, къдрава коса и относително неумелото нападение, *лесърът* беше новобранец. С бързо движение го обърна по гръб, подхвърли ножа си във въздуха, хвана го и дланта му здраво обгърна дръжката. Острието потъна в плътта, разряза костта и стигна до черната кухня, където някога е било сърцето.

Чу се хриптене и *лесърът* се разпадна, избухвайки в светлина.

Рот избърса острието в кожените си панталони, пхна го обратно на мястото му и се изправи. Огледа се наоколо. След това се дематериализира.

Дариъс пиеше третата си бира. Две момичета, облечени в готически стил, спряха край масата, търсейки шанс да му помогнат да забрави тревогите си. Той отказа поканата им. Излезе от бара и се запъти към своето „BMW 650i“, паркирано незаконно в уличката зад клуба. Като всеки вампир с неговото положение той можеше да се дематериализира по желание и да изминава огромни разстояния, но номерът беше труден за изпълнение, ако носиш нещо тежко. При това

не беше нещо, което човек би искал да направи пред публика. А и беше приятно да имаш хубава кола.

Дариъс влезе в „BMW“-то и затвори вратата. Навън заваля дъжд и по предното стъкло като сълзи се застичаха едри капки.

Имаше и други възможности. Споменаването на брата на Мариса го накара да се замисли. Хавърс беше лекар, посветил се на лекуването на расата. Може би ще може да помогне. Със сигурност си струваше да опита.

Замислил се за плановете си, Дариъс пхна ключа, за да запали колата, и го завъртя. Стартерът изхъхри. Отново завъртя ключа и когато чу ритмичното цъкане, бе обхванат от ужасно предчувствие. Бомбата, закрепена под шасито на колата и свързана с електрическата система, избухна. Преди взривът да изпепели тялото му, последната му мисъл беше за дъщерята, която още не го беше виждала. И никога нямаше да го види.

[1] Хира шурикен — японско метателно оръжие във формата на звезда с остри върхове. — Б.пр. ↑

3

Бет остана четиридесет и пет минути под душа и изразходи половин опаковка душ гел. Евтините тапети на банята се размекнаха и почти се отлепиха, защото се къпа с много гореща вода. Избърса се, облече си халата и се опита да не се гледа в огледалото. Устните ѝ бяха разранени и подути.

Излезе от банята в тясното си едностайно жилище. Климатикът се беше развалил още преди седмици и в помещението беше не по-малко задушно, отколкото в банята. Погледна към двата прозореца и плъзгащата се врата, която водеше към двор с клюмнали от жегата растения. Искаше ѝ се да отвори всичките, но вместо това провери ключалките. Макар че нервите ѝ бяха опънати докрай, поне тялото ѝ се възстановяваше бързо. Апетитът ѝ се възвърна с още по-голяма сила, като че ли стомахът ѝ се бунтуваше срещу липсата на вечеря и тя се отправи към кухненския бокс. Дори остатъците от пиле отпреди четири дена ѝ се сториха примамливи, но когато отвори фолиото, в носа я удари миризмата на вмирисани чорапи. Хвърли пилето и пъкна в микровълновата замразеното съдържание на пакет нискокалорична храна. Изяде макароните със сирене права, хванала малкия пластмасов поднос с кухненските ръкохватки. Но храната ѝ дойде малко, изобщо не засити глада ѝ и тя си приготви още една порция.

Идеята да наддаде девет килограма за една нощ ѝ се видя адски примамлива. Наистина. Не можеше да промени лицето си, но беше готова да се обзаложи, че неандерталецът женомразец, който я беше нападнал, предпочита жертвите му да са със стегнато дупе.

Примигна, опитвайки се да прогони спомена за лицето му. Господи, все още усещаше ръцете му, тези ужасни, тежки длани, които мачкаха гърдите ѝ. Трябваше да съобщи в полицията. Трябваше да отиде в участъка. Само че никак не ѝ се искаше да излезе от апартамента. Поне не до сутринта.

Отиде до разтегателния диван, който използваше за легло, и се сви на кълбо, притиснала колене към тялото си. Стомахът ѝ бавно

преработваше макароните и сиренето, пристъпите на гадене се редуваха с пълзящи по цялата ѝ кожа тръпки. Тихо мяукане я накара да повдигне глава.

— Хей, Бу — каза тя и машинално размърда пръстите си. Бедното животинче беше побягнало да се скрие, когато тя влезе в апартамента, смъкна дрехите си и ги захвърли на пода.

Черният котарак измяука отново и се приближи към нея. Големите му зелени очи я гледаха тревожно, когато скочи грациозно в скута ѝ.

— Съжалявам за тази драма — измърмори тя и му направи място.

Той потърка главата си в рамото ѝ и замърка. Тежината на топлото му телце я успокои. Нямаше представа колко време е седяла, галейки меката му, копринена козина, но когато телефонът звънна, тя подскочи.

Протегна ръка към слушалката и продължи да го гали. Годините на съжителство с Бу бяха довели умението ѝ да държи телефона и едновременно с това да го гали до съвършенство.

— Ало? — обади се тя и си помисли, че минава полунощ, следователно не беше някой продавач по телефона, а я търсеха по работа или пък беше някой откачен телефонен терорист.

— Хей, Би. Момиче, слагай балетните си пантофки. Колата на някакъв момък е хвъркнала във въздуха до „Скриймърс“. Заедно с него.

Бет затвори очи. Доплака ѝ се. Хосе де ла Крус беше детектив от градската полиция, но ѝ беше и нещо като приятел. Както по-голямата част от мъжете и жените в синьо, като се замисли човек. Прекарваше толкова време в участъка, че опозна всички доста добре, макар че Хосе беше сред любимците ѝ.

— Ей, там ли си?

Кажу му. Кажу му какво стана. Просто си отвори устата.

Срамът и споменът за изживяния ужас стягаха гласните ѝ струни.

— Тук съм, Хосе. — Тя отметна тъмната коса от лицето си и прочисти гърлото си. — Сега не мога да дойда.

— Така ли? Откога се отказваш от добра вътрешна информация? — Той се изсмя непринудено. — Е, не си го слагай на сърце. Със

случая се занимава Железния.

Железния беше детектив Брайън О'Нийл от отдел „Убийства“, по-известен като Бъч. Или просто „сър“.

— Аз наистина... Няма да успея тази нощ.

— Да няма някое гадже при теб? — В гласа му се прокрадна любопитство. Хосе беше женен. Щастливо. Но тя знаеше, че всички в участъка правеха какви ли не предположения за нея. Жена като нея без мъж? Тук има нещо гнило. — Е, познах ли?

— Господи, не. Не.

Последва мълчание, докато не заработи вътрешният радар на приятеля ѝ полицай.

— Какво има?

— Няма нищо. Просто съм уморена. Ще дойда в участъка утре.

Тогаваше ще съобщи в полицията. Утре ще има достатъчно сили да разкаже за случилото се, без да се разплаче.

— Искаш ли да намина?

— Не, благодаря. Добре съм.

Тя затвори.

Петнадесет минути по-късно вече беше облечена с чисти джинси и дълга широка блуза, която покриваше дупето ѝ. Повика такси. Преди да излезе, порови в гардероба и намери другата си чанта. Извади газовия спрей. На излизане от апартамента го беше стиснала в ръката си. Докато измине трите километра от входната врата до мястото на атентата, щеше да събере сили да говори. И щеше да разкаже всичко на Хосе. Колкото и да ѝ беше неприятно да преживее отново нападението, нямаше намерение да остави гадното копеле на свобода, за да се случи същото и с някой друг. И дори никога да не го хванат, поне ще е направила всичко, което зависи от нея, за да се опитат да го закопчат.

Рот се материализира в салона в дома на Дариъс.

По дяволите, беше забравил колко добре си живее вампирът.

Макар че Ди беше воин, имаше аристократичен вкус и това беше обяснимо. Беше започнал живота си като *принцес*, произхождащ от знатен род, и винаги беше ценил изискания начин на живот. Голямата му къща, строена през деветнадесети век, беше добре поддържана, пълна с антики и произведения на изкуството. И беше непроницаема

като банков трезор. Но от мекия жълт цвят на стените в салона го заболяха очите.

— Каква приятна изненада, господарю.

Фриц, икономът, се появи откъм вестибюла, направи дълбок поклон и угаси лампите, за да облекчи зрението на Рот. Както обикновено, старецът беше облечен в черна ливрея. Служеше при Дариъс от стотина години и беше доген, а това означава, че можеше да излиза през деня, но остаряваше по-бързо от вампирите. Представителите на неговия подвид служеха на аристократите и воините от хилядолетия.

— Дълго ли ще останете, господарю мой?

Рот поклати глава. Не и ако зависеше от него.

— Не повече от час.

— Стаята ви е готова. Ако имате нужда от мен, тук съм.

Фриц отново се поклони и излезе от помещението заднешком, като затвори двукрилата врата зад себе си.

Рот се приближи към високия над два метра портрет, за който му бяха казали, че е на някакъв френски крал. Постави ръката си върху дясната страна на тежката позлатена рамка и картината се завъртя, разкривайки тъмен, осветен от газови лампи каменен коридор.

Пристъпи в коридора и заслиза по стъпалата, които водеха дълбоко под земята. На дъното на стълбата имаше две врати. Едната водеше към великолепно обзаведените покои на Дариъс. Другата водеше към това, което Рот смяташе за свой дом извън дома. През повечето време спеше в един склад в Ню Йорк, в една вътрешна стая, изградена от стомана и снабдена със система за заключване, която я правеше непристъпна като Форт Нокс. Но никога не би поканил Мариса там. Нито някой от братята. Ценеше своето уединение.

Влезе в помещението и закрепените към стените свещи лумнаха, подчинявайки се на волята му. Приглушеното им златисто сияние не можеше да разсее напълно мрака. Заради зрението на Рот Дариъс беше боядисал стените и високия шест метра таван в черно. В единия ъгъл имаше масивно легло с черни атлазени чаршафи, завивки и множество възглавници. Срещу него имаше тапициран с кожа диван, телевизор с широк екран и врата, която се отваряше към облицована с черен мрамор баня. Имаше и шкаф, пълен с оръжия и дрехи.

По някаква причина Дариъс непрекъснато му досаждаше с настояванията си да отседне в дома му. Оставаше си загадка защо. Не ставаше въпрос за защита, защото Дариъс можеше и сам да се пази. А мисълта, че вампир като Ди се чувства самотен, беше направо нелепа.

Рот усети Мариса, преди да е влязла в стаята. Дъхът на океан и свеж бриз предшестваше появата ѝ.

Да свършваме с това, помисли си той. Нямахте търпение да се върне на улицата. Само беше вкусил от битката, а тази нощ искаше да се бие до насита. Обърна се.

Мариса приведе нежното си тяло, за да му се поклони и във въздуха край нея той усети нейната преданост и безпокойство.

— Господарю.

Доколкото можеше да види със слабото си зрение, беше облечена в ефирна бяла рокля от шифон, а дългата ѝ руса коса се спускаше свободно по раменете и гърба ѝ. Знаеше, че се е облякла така в желанието си да му се хареса, но на него адски много му се искаше да не си беше дала този труд.

Свали коженото си яке и препасаните през гърдите му кании, в които носеше кинжалите си. Да ги вземат дяволите родителите му. Защо му бяха избрали жена като нея? Толкова... крехка. Но като се има предвид в какво състояние беше преди преобразяването си, те може би са се притеснявали, че някоя по-здрава жена ще му причини болка.

Рот сви ръцете си, големите му бицепси се издуха и едното му рамо изпраща от сдържаната сила. Само да можеха да го видят сега. Малкото им момче беше станало истински хладнокръвен убиец.

Може би е по-добре, че са мъртви, помисли си той. Нямахте да одобрят това, в което се беше превърнал. И все пак, ако ги бяха оставили да доживеят до старини, той щеше да бъде различен.

Мариса нервно се размърда.

— Съжалявам за безпокойството. Но не мога да чакам повече.

Рот се отправи към банята.

— Ти имаш нужда от мен и ето ме тук.

Пусна водата и нави ръкавите на черната си риза. Със струята, бликнала от крана, той отми мръсотията, потта и смъртта от ръцете си. След това натри със сапун мишниците си и ритуалните татуировки от вътрешната им страна се покриха с пяна.

Изплакна се, избърса се и се отправи към дивана. Седна и зачака, скърцайки със зъби. Откога ли правеха това? От векове. И всеки път на Мариса ѝ трябваше време, за да се реши да го приближи. Ако беше някоя друга, търпението му почти веднага щеше да се изчерпа, но към нея проявяваше снисходителност и не я притискаше да бърза. Всъщност беше му жал за Мариса, защото я бяха принудили да бъде негова *шелан*. Много пъти ѝ беше казвал, че ще я освободи от обета и ще я остави да си намери истински партньор, който не само би убил всеки, който я застрашава, но и ще я обича.

Интересното беше, че тя не желаше да се откаже от него, независимо от своята крехкост. Според него вероятно се страхуваше, че никоя друга жена няма да го иска, че никой няма да нахрани звяра, когато се нуждае от храна, и така расата им ще загуби най-силния си род. Своят крал. Предводителят, който не искаше да ги води.

Той беше страшно добра партия, няма що. Избягваше я, докато не му се наложеше да пие, което поради произхода му не се случваше често. Тя никога не знаеше къде е и какво прави. Прекарваше дългите си дни сама в дома на своя брат, жертвайки живота си, за да поддържа живота на последния чистокръвен вампир, единствения, в чиито вени нямаше нито една капка човешка кръв.

Честно казано, не му беше ясно как Мариса търпи това положение — или по-скоро него самия. Внезапно му се прииска да изругае. Тази вечер беше истински празник за неговото его. Първо Дариъс. Сега и тя.

Рот я следеше с поглед, докато тя крачеше из стаята, обикаляше го и се приближаваше все повече до него. Насили се да отпусне мускулите на лицето си, да застане неподвижно и дори да сдържа дъха си. Това беше най-трудната част, когато беше с нея. Обзе го паника при мисълта, че не може да се движи свободно и знаеше, че когато тя започне да се храни, чувството, че се задушава, ще се засили.

— Зает ли бяхте, господарю? — попита тя плахо.

Той кимна, като си помисли, че ако му провърви, ще бъде още по-зает, преди да е настъпило утрото.

Накрая Мариса застана пред него и той усети как гладът ѝ надвива чувството на неудобство. При това го желаше, но той блокира тази нейна емоция. Нямаше начин да прави секс с нея. Не можеше да си представи да подложи Мариса на това, което правеше с телата на

другите жени. Освен това никога не я беше пожелавал по този начин. Дори и в началото.

— Ела тук — каза той и я повика с жест. Опря ръка на бедрото си с дланта нагоре. — Умираш от глад. Не трябва да чакаш толкова дълго, преди да ме потърсиш.

Мариса се отпусна на пода в коленете му, дрехата ѝ се разстла край тялото ѝ и краката му. Усещаше топлината на пръстите ѝ по кожата си, докато ги прокарваше нежно по татуировките и галеше черните знаци на древната писменост, които разказваха за произхода му. Беше достатъчно близо до него, за да види как тя отваря устата си и кучешките ѝ зъби се бялват, преди да ги забие във вената му.

Рот затвори очи и облегна главата си назад, докато тя пиеше. Отново го обзе паника. Вкопчи се в ръба на дивана със свободната си ръка и напрегна мускули, за да не мърда. Трябваше да бъде спокоен, да запази спокойствие. Скоро всичко щеше да свърши и той ще бъде свободен.

Когато след десетина минути Мариса вдигна главата си, той бързо скочи и неспокойно се отдалечи, чувствайки болезнено облекчение, че може отново да се движи. Успя да се овладее и се върна при нея. Тя се беше наситила, абсорбирайки силата, която я изпълни при смесването на кръвта им. Не му беше приятно да я гледа как лежи на пода, затова я вдигна и тъкмо мислеше да повика Фриц, за да я върне в къщата на брат ѝ, когато чу ритмично почукване на вратата. Рот погледна разгневен натам, отнесе я до леглото и я сложи на него.

— Благодаря, господарю — каза тя тихичко. — Ще се прибера у дома.

Той се спря. След това издърпа един чаршаф, с който покри краката ѝ, отиде при вратата и я откряна.

Фриц беше силно развълнуван от нещо.

Рот се измъкна навън и затвори плътно вратата. Тъкмо се канеше да попита защо, дявол да го вземе, го безпокоят, когато миризмата на иконома сложи край на раздразнението му. Разбра, без да пита, че отново ги е навестила смъртта. И Дариъс го няма вече.

— Господарю...

— Как? — изръмжа той. С болката щеше да се справи по-късно. Искеше първо да научи подробностите.

— Ах, колата... — Икономът очевидно не можеше да се владее, гласът му беше писклив и тънък като старото му тяло. — Бомба, господарю мой. Колата. До клуба. Тормент се обади. Видял е всичко.

Рот си помисли за *лесъра*, когото беше убил. Искаше му се да знае дали бомбата е била негово дело. Копелетата вече нямаха никакво чувство за чест. Преди векове техните предшественици поне се биеха като воители. Тази нова порода беше сбирщина от страхливци, които се криеха зад технологията.

— Обади се на братята — разпореди се той през зъби. — Кажим им да дойдат веднага.

— Да, разбира се. Господарю? Дариъс ме помоли да ви предам това — икономът му подаде нещо, — ако не сте при него, когато умре.

Рот взе плика и се върна в стаята, без да е в състояние да прояви и капка съчувствие към Фриц или някой друг. Мариса я нямаше, което беше добре за нея.

Пъхна последното послание на Дариъс в колана на кожените си панталони. И даде воля на гнева си. Свещите експлодираха и изпопадаха на пода, като че ли в стаята се изви вихрушка от злост, която ставаше все по-силна, бърза и тъмна, докато вдигна мебелите и ги завъртя край него. Той отметна глава и изрева.

Когато таксито остави Бет до „Скриймърс“, на мястото на престъплението кипеше усилена работа. Просветваха синьо-белите светлини на полицейските коли, които блокираха достъпа до уличката. Пристигна и подобната на кутия бронирана кола на сапъорите. Гъмжеше от ченгета — униформени и цивилни. Неизменната тълпа от пияни кибици се беше скупчила около заградения от полицията периметър; те пушеха и разговаряха.

За времето, през което работеше като репортер, Бет се беше убедила, че в Колдуел за всички убийството е обществено събитие. Е, разбира се, за всички, с изключение на жертвата, била тя мъж или жена. Предполагаше, че за жертвата смъртта е самотно занимание, дори и той или тя да гледат убиеца си в лицето. Има мостове, които се налага да пресечем сами, независимо кой ни е отвел до началото им. Остра, неприятна химическа миризма на обгорял метал изпълни ноздрите ѝ. Вдигна ръкав към устата си.

— Ей, Бет! — Едно от ченгетата ѝ махна да се приближи. — Ако искаш да погледнеш отблизо, мини през „Скриймърс“ и отиди отзад. Там ще видиш един коридор...

— Всъщност дойдох да се видя с Хосе. Тук ли е?

Ченгето протегна врат, като търсеше с поглед сред тълпата.

— Беше тук преди минута. Може би се е върнал в участъка. Рики? Виждал ли си Хосе?

Пред нея изникна Бъч О'Нийл и свъсеният му поглед накара другото ченге да млъкне.

— Виж ти каква изненада.

Бет отстъпи назад. Железния беше истински мъж. Едър, с плътен глас, самоуверен. Предполагаше, че доста жени го намираха за привлекателен, защото определено беше хубавец по един грубоват и суров начин. Но в нея не събуждаше никакви чувства. Нито другите мъже.

— Е, Рандъл, какво става? — Бъч пхна парче дъвка в устата си и смачка станиола на малка твърда топчица. Челюстите му заработиха нервно, той като че не дъвчеше, а смилаше дъвката.

— Дойдох, за да се видя с Хосе. Не заради престъплението.

— Да бе. — Той се втренчи в лицето ѝ. С тъмните си вежди и дълбоко разположени очи Бъч винаги изглеждаше леко намусен, но сега изведнъж лицето му се смръщи още повече. — Ще дойдеш ли с мен за минутка?

— Аз наистина търся Хосе...

Той здраво хвана ръката ѝ.

— Просто ела тук. — Бъч я поведе към едно усамотено място по уличката, далеч от суматохата. — Какво, по дяволите, е станало с лицето ти?

Тя вдигна ръка и закри устата си. Сигурно беше още в шок, защото беше забравила за разцепената си устна.

— Пак те питам. Какво, *дявол да го вземе*, ти се е случило?

— Аз, въъ... — Гърлото ѝ се стегна. — Аз бях...

Няма да плаче. Не и пред Железния.

— Търся Хосе.

— Той не е тук, така че не можеш да се срещнеш с него. А сега говори. — Бъч я загради с ръцете си от двете страни, като че се опасяваше, че може да му избяга. Не беше много по-висок от нея, но имаше тридесетина килограма повече мускули.

Обзе я страх, имаше чувството, че шиш за лед пробожда гърдите ѝ. Но тази вечер достатъчно я бяха тормозили физически.

— Разкарай се, О'Нийл. — Тя опря дланите си на гърдите му и го блъсна.

Той се дръпна. Малко.

— Бет, кажи ми...

— Ако не ме пуснеш — очите ѝ не изпускаха неговите, — ще пиша за техниките ти за водене на разпит. Нали знаеш, онези, след които са необходими рентгенови снимки и гипсова превръзка, когато приключиш?

Той отново присви очи. След това отдръпна ръцете си и ги вдигна, сякаш се предаваше.

— Добре. — Той я остави и се върна към мястото на престъплението.

Тя се подпря на стената и имаше чувството, че никога няма да може да размърда краката си. Погледна надолу, опитвайки се да мобилизира силите си, и зърна нещо метално. Сви колене и приклезна. Беше звезда, използвана в бойните изкуства.

— Ей, Рики! — извика тя. Ченгето се приближи в галоп. Тя посочи към земята. — Улика.

Остави го да си върши работата и бързо се отправи към „Трейд стрийт“, за да си хване такси. Не издържаше повече.

Утре официално ще уведоми Хосе за случилото се с нея. Още сутринта.

Когато Рот отново се появи в салона, вече се бе овладял. Оръжията му бяха на мястото си, якето тежеше в ръката му, пълно с метателните звезди и ножовете, които обичаше да използва.

Пръв от братята пристигна Тормент. Тъмносините му очи горяха толкова ярко от мъка, гняв и желание за отмъщение, че дори Рот забеляза цвета им.

Тор тъкмо се облегна на една от жълтите стени в стаята на Дариъс, когато се появи Вишъс. Острата брадичка, която наскоро си беше пуснал, му придаваше още по-зловещ вид от обикновено, макар в действителност причината за страховития му вид да бе татуировката около лявото му око. Тази вечер беше нахлупил бейзболната шапка на „Ред Сокс“ толкова ниско, че символите на татуировката му почти не се виждаха. Както винаги, на лявата му ръка имаше черна ръкавица, за да не се докосне някой до нея по невнимание. Което беше добре. От полза за обществото.

Следващият беше Рейдж, посмекчил своята арогантност в знак на уважение към печалното събитие, което беше събрало братята. Беше много висок, едър и силен, по-силен отколкото всички други воини. Освен това беше секс легенда в света на вампирите, истински холивудски красавец със сексуалната потентност на цял обор жребци. Жените — както вампирки, така и представителки на човешката раса — биха продали собствените си майки, за да бъдат с него. Поне докато не зърнат тъмната му страна. Когато се появеше звярът, скрит в него, всички, включително братята, се скатаваха и го удряха на молитви.

Фюри дойде последен. Мина през парадния вход, накуцването му почти не се забелязваше. Протезата, която заместваше единия му крак от коляното надолу, наскоро беше обновена и сега представляваше свръхмодерно приспособление от титан и въглерод. Комбинацията от шини, шарнири и болтове беше закрепена към основата на дясната му кубинка.

С ексцентричната си грива от разноцветни кичури Фюри би трябвало да е в лигата на Холивуд, що се отнася до жените, но той твърдо се придържаше към обета си за безбрачие. В сърцето му имаше място само за единствената любов в живота му, която от години бавно го убиваше.

— Къде е близникът ти, братко? — попита Рот.

— Зи ще пристигне всеки момент.

Не беше кой знае каква изненада, че Зейдист закъсняваше. Зи беше един голям, гневен гадняр за света. Ходещ, рядко говорещ и обикновено ругаещ кучи син, извел омразата си, особено към жените, до нови висоти. За щастие с нашареното си с белези лице и остриганата до кожа коса той изглеждаше толкова страшен, колкото беше в действителност, така че хората гледаха да не застават на пътя му. Откраднат от семейството си като бебе, впоследствие той бил превърнат в кръвен роб и малтретиран жестоко от господарката си във всяко отношение. На Фюри му трябваха близо сто години да намери близника си. Преди да бъде спасен, Зи бил изтезаван почти до смърт.

При едно падане солените води на океана запечатали раните на Зейдист в кожата му. Освен че беше покрит с белези, той все още имаше татуировките на роб. Както и различни пиърсинги, които сам беше добавил. Защото обичаше да изпитва болка.

Зи несъмнено беше най-опасният от братята. След това, което беше преживял, на него не му пукаше за нищо и никого. Включително за брата му близник. Дори Рот беше нащрек в присъствието на този воин.

Да, Братството на черния кинжал беше страхотна дружина. Единствено те стояха между цивилното население вампири и *лесърите*.

Скръстил ръце, Рот оглеждаше братята в стаята един по един и виждаше силата им, но преди всичко проклятието, надвиснало над тях.

Смъртта на Дариъс му припомни, че макар войните му да бяха нанесли тежки поражения на легионите убийци от Обществото, бяха останали малко братя, които да дадат отпор на неизчерпаемия, самовъзпроизвеждащ се резерв на *лесърите*. Защото Бог е свидетел, че много хора проявяваха интерес и склонност към убийство.

Числеността просто не беше в полза на расата му. Той не можеше да пренебрегне факта, че вампирите не живеят вечно, че братята могат да бъдат убити и че само за един миг везните могат да се наклонят в тяхна вреда. И в полза на враговете на вампирите.

По дяволите, положението действително вече се беше променило. Откакто Омега създаде Обществото на *лесърите* преди стотици години, броят на вампирите непрекъснато намаляваше и сега те обитаваха само няколко анклава. Видът им беше почти на изчезване, въпреки че братята бяха адски добри в това, което вършеха.

Ако Рот не беше такъв лош крал, ако беше като баща си, който държеше да бъде уважаван глава на своята раса, може би бъдещето щеше да бъде по-обещаващо. Но синът не приличаше на баща си. Той беше боец, не водач, и предпочиташе да бъде на крак и с кинжал в ръка, отколкото да седи на някакъв си трон и да чака да му се кланят.

Той отново съсредоточи вниманието си върху братята. Войните отвърнаха на погледа му, очаквайки указания. Почтителното им отношение го раздразни.

— За мен смъртта на Дариъс е лично оскърбление — заяви той.

Братята отговориха с одобрителни възгласи.

Рот извади портфейла и мобилния телефон, които взе от *лесъра*, когото беше убил.

— Взех ги от един *лесър* по-рано тази вечер зад „Скриймърс“. Някой иска ли да се заеме с това?

Той ги подхвърли във въздуха. Фюри ги хвана и подаде телефона на Вишъс.

Рот закричи из стаята.

— Трябва пак да ги подгоним.

— Адски си прав — изръмжа Рейдж. Чу се звук от триенето на метал, след това в една от масите се заби нож. — Трябва да ги пипнем там, където тренират. Където живеят.

Което означаваше, че братята трябваше първо да проведат разузнавателна акция. *Лесърите* не бяха глупави. Непрекъснато

местеха оперативния си център и сменяха мястото на вербуване и обучение. Поради това за воините вампири обикновено беше по-ефективно да превърнат себе си в мишена и след това да се бият с преследвачите си.

Преди братството понякога предприемаше набези и избиваше десетки *лесъри* за една нощ. Но рядко прилагаха тази нападателна тактика. Масираните атаки бяха ефикасни, но криеха риск. Големите битки можеха да привлекат вниманието на полицията, а в интерес на всички беше да не се набиват на очи.

— Тук има шофьорска книжка — каза Фюри. — Ще проверя адреса. Местен е.

— На чие име? — попита Рот.

— Робърт Строс.

Вишъс изруга, докато проверяваше телефона.

— Тук няма много. Няколко приети повиквания, няколко набирания. Ще поровя в компютъра, за да видя кой се е обаждал и какви номера са набирани.

Рот стисна зъби. Нетърпението и гневът бяха коктейл, който трудно можеше да преглътне.

— Излишно е да ви казвам, че трябва да побързате. Няма начин да разберем дали *лесърът*, когото убих тази вечер, го е направил, затова мисля, че трябва да прочистим целия район. Избийте всички, колкото и гадно да стане.

Входната врата се отвори и Зейдист влезе в къщата. Рот го изгледа гневно.

— Много мило, че все пак се появи, Зи. Жените ли те задържаха тази вечер?

— Я се разкарай. — Зейдист се отправи към ъгъла и застана отделно от другите.

— Вие къде ще бъдете, господарю? — попита Тормент спокойно.

Добрият стар Тор. Винаги се опитва да запази мира, било чрез отвличане на вниманието, намеса или пряка заплаха.

— Тук. Ще бъда тук. Ако *лесърът*, който уби Дариъс, е жив и желае да продължи играта, искам да съм на разположение и лесно да ме намерят.

След като воините си тръгнаха, Рот облече якето си, при което усети плика с писмото на Дариъс, който беше пхнал в колана си, и го

измъкна. Отпред имаше черна ивица мастило, за която предположи, че е името му. Отвори плика. Извади лист хартия с кремав цвят и на пода падна една снимка. Вдигна я и смътно различи очертанията на дълга тъмна коса. Жена.

Рот се вторачи в листа. Написаното се сливаше в безсмислени, неясни драскулки, които нямаше никаква надежда да разчете, колкото и да се взира.

— Фриц! — извика той.

Икономът незабавно се появи.

— Прочети това. — Фриц взе листа и наведе глава, потъвайки в мълчание. — На глас — нареди му Рот.

— О, извинете ме, господарю. — Фриц се прокашля.

„Ако все още не съм говорил с теб, обърни се към Тормент, той ще ти каже за какво става въпрос. Номер 1188, «Ред авеню», апартамент 1-Б. Името ѝ е Елизабет Рандъл.

Послеслов: Къщата и Фриц са твои, ако тя не доживее до зрелостта си. Съжалявам, че трябваше да свърши толкова скоро.“

Ди

— Кучи син — измърмори Рот.

Бет се беше преоблякла за лягане в обичайните си боксерки и тениска и тъкмо разпъваше дивана, когато Бу започна да мяука към плъзгащата се стъклена врата. Котаракът се въртеше в кръг край вратата и непрекъснато гледаше към нещо отвън.

— Пак ли се опитваш да се добереш до котката на госпожа Ди Джио? Веднъж ви събрахме двамата и нещата не се развиха добре, помниш ли?

Гръмко почукване на входната врата я накара да извърне глава и сърцето ѝ подскочи. Отиде при вратата и надникна през шпионката. Когато видя кой е, тя се обърна и притисна гръб към евтиния дървен цокъл. Отново се почука.

— Знам, че си вътре — каза Железния. — И ще продължа да чукам.

Раздразнена, Бет отключи и отвори вратата. Преди да успее да му каже да върви по дяволите, той се промъкна край нея. Бу изви гръб и изсърска.

— И аз се радвам да те видя, пантеро такава. — Дълбокият глас и провлеченият говор на Бъч изглеждаха съвсем не на място в апартамента ѝ.

— Как влезе в сградата? — попита тя, затваряйки вратата.

— Отворих си с шперц.

— Има ли някаква специална причина да нахлуеш именно в тази сграда, детективе?

Той сви рамене и седна на овехтелия фотьойл.

— Помислих си да навестя приятел.

— И така, защо тогава безпокоиш мен?

— Жилището ти си го бива — каза той, оглеждайки помещението.

— Какъв лъжец си само.

— Ей, поне навсякъде е чисто. Кое не мога да кажа за моята бърлога. — Тъмните му, лешникови очи се насочиха към лицето ѝ и се

задържаха там. — Хайде сега да поговорим за това, което се е случило тази вечер, след като си си тръгнала от работа, става ли?

Тя скръсти ръце пред гърдите си.

Той тихо се засмя.

— Я ми кажи, какво има Хосе, което на мен ми липсва?

— Искаш ли писалка и хартия? Списъкът е доста дълъг.

— Уф, много си студена, знаеш ли? — По тона му личеше, че се забавлява. — Кажи ми, само недостъпни мъже ли харесваш?

— Виж какво, капнала съм от умора...

— Да, тръгнала си си късно от работа. Към девет без петнадесет. Говорих с шефа ти. Дик каза, че когато отишъл в бара на Чарли, ти още си била на бюрото си. Тръгнала си за дома пеша, нали? По „Трейд стрийт“. Както правиш всяка вечер, хващам се на бас. И си била сама. За известно време.

Някакво шумолене привлече вниманието ѝ към плъзгащата се стъклена врата и Бет преглътна. Бу отново обикаляше край вратата и мяукаше, взирайки се в тъмнината навън.

— А сега ще ми кажеш ли какво се случи, когато стигна до пресечката на „Трейд стрийт“ и „Десета улица“? — Погледът му омекна.

— Откъде знаеш...

— Просто ми разкажи. И ти обещавам, че мръсникът ще си го получи.

Рот стоеше в тишината на нощта и наблюдаваше сянката на дъщерята на Дариъс. Беше висока за жена от човешката раса и косата ѝ беше черна, но това беше всичко, което бе в състояние да види. Подуши въздуха, но не долови миризмата ѝ. Вратите и прозорците на жилището ѝ бяха затворени и вятърът, който духаше от запад, разнасяше сладникавата воня на гнилоч.

Вратата беше затворена, но той чуваше гласа ѝ, макар и приглушено. Говореше с някого. Мъж, на когото очевидно не вярваше или когото не харесваше, защото изричаше думите рязко.

— Ще се опитам да те улесня, доколкото мога — каза мъжът.

Рот я видя да се приближава към стъклената врата и да се взира навън. Гледаше право в него, но той знаеше, че не може да го види.

Беше застанал навътре в сенките.

Тя отвори вратата и подаде глава навън, като попречи с крак на котката да излезе.

Дъхът на Рот секна, когато долови аромата ѝ. Определено миришеше прекрасно. Като благоуханно цвете. Може би на цъфтящи през нощта рози. Пое още въздух в дробовете си и затвори очи, когато тялото му реагира и кръвта му се раздвижи. Дариъс беше прав, приближаваше моментът на преобразяването ѝ. Личеше си по миризмата. Със смесена кръв или не, промяната ѝ предстоеше.

Тя плъзна обратно стъклената врата и се обърна към мъжа. Гласът ѝ се чуваше по-ясно през леко откренатата врата. Хареса му, че е леко дрезгав.

— Пресякоха улицата и се приближиха към мен. Бяха двама. Повисокият ме замъкна в уличката и...

Рот се превърна целия в слух.

— Опитах се да се преборя с него. Наистина. Но беше по-едър от мен, после приятелят му хвана ръцете ми. — Дишаше на пресекулки. — Каза, че ще ми отреже езика, ако се разпищя. Мислех, че ще ме убие, кълна се. След това разкъса блузата ми и издърпа сутиена ми нагоре. За малко да ме... Но успях да се освободя и побягнах. Беше синеок, с кестенява коса и обица на ухото — диамант във формата на квадрат на лявото ухо. Беше облечен с тъмносиньо поло и шорти в цвят каки. Не видях добре обувките му. Приятелят му беше рус, късо подстриган, нямаше обици, носеше бяла тениска с името на местната група „Тъматоу Ийтър“, изписано на нея.

Мъжът стана и се приближи до нея. Прегърна я и се опита да я притисне към гърдите си, но тя се дръпна и се отдалечи от него.

— Наистина ли мислиш, че ще ги откриеш? — попита тя.

Мъжът кимна.

— Да, така мисля.

Бъч напусна апартамента на Бет Рандъл в лошо настроение. Да види жена, ударена по лицето, беше частта от работата му, която не харесваше. Случилото се с Бет го разстрои още повече, защото я познаваше и я харесваше. Фактът, че беше необикновено красива, не

правеше случая по-неприятен. Но подутите ѝ устни и синините по гърлото несъмнено загрозяваха съвършените черти на лицето ѝ.

Бет Рандъл несъмнено беше прекрасна. Имаше дълга, гъста черна коса, невероятни сияещи сини очи, бяла като сметана кожа и устни, сякаш създадени само за мъжки целувки. Беше добре сложена, с дълги крака, тънка талия и гърди с идеална пропорция. Мъжете в участъка до един бяха влюбени в нея, но Бъч трябваше да признае, че тя никога не използваше своята привлекателност, за да се сдобие с вътрешна информация от момчетата. Винаги се държеше професионално. Не ходеше по срещи с никой от тях, въпреки че повечето биха дали мило и драго, само за да ѝ подържат ръката.

Едно нещо беше сигурно: който я беше нападнал, беше допуснал адски голяма грешка, избирайки нея. Цялата полиция щеше да се втурне по петите на този глупак, когато разберат кой е. Лично Бъч щеше да се погрижи за това.

Той се качи в колата си без отличителни знаци и потегли към болничния комплекс „Сейнт Франсис“ на другия край на града. Паркира до бордюра пред спешното отделение и влезе вътре.

Охраната при въртящата се врата му се усмихна.

— В моргата ли отиваш, детективе?

— Не. Дошъл съм да видя един приятел.

Мъжът кимна и го пусна.

Бъч мина край чакалнята на спешното отделение с пластмасови растения, оръфани списания с подгънати ъгли и разтревожени хора. Отвори една двойна врата и навлезе в стерилната, бяла клинична среда. По пътя към рецепцията кимаше на сестрите и лекарите, с които се познаваше.

— Ей, Дъг, сещаш ли се за онзи момък, когото докарахме със счупен нос?

Лекуващият лекар вдигна поглед от картона, който четеше.

— Да, скоро ще го изпишем. Той е в дъното, двадесет и осма стая. — Интернистът леко се засмя. — Мога да ти кажа, че носът е най-малкият му проблем. Известно време няма да може да взима ниските тонове.

— Благодаря ти, друже. Между другото, как е жена ти?

— Добре е. Ще ражда след седмица.

— Кажи ми как е минало.

Бъч се отправи към дъното на коридора. Преди да влезе в стая двадесет и осем, той се огледа. Беше спокойно. Наоколо не се виждаше никой от медицинския персонал, нямаше посетители или пациенти. Отвори вратата и надникна вътре.

Били Ридъл го погледна от леглото си. Под носа му имаше бяла превръзка, която сякаш пречеше да му изтече мозъкът.

— Какво има, детектив? Намерихте ли човека, който ме удари? Скоро ме изписват и ще се чувствам по-добре, ако знам, че е в ареста.

Бъч затвори вратата и тихо превъртя ключа. Прекоси стаята усмихнат, с очи, вперени в квадратния диамант на лявото ухо на младежа.

— Как е носът ти, Били?

— Добре е. И сестрата е страхотно парче...

Бъч сграбчи предницата на синьото му поло и го изправи на крака. След това блъсна нападателя на Бет в стената така силно, че машинариите зад леглото се разклатиха. Бъч приближи толкова близо лицето си до неговото, че можеха да се целунат.

— Позабавлява ли се тази вечер?

Ококорените сини очи срещнаха неговите.

— За какво говорите?

Бъч отново го блъсна в стената.

— Разпознали са те. Жената, която си се опитал да изнасилиш.

— Не съм бил аз!

— Да бе, не си бил ти. Като се имат предвид заплахата ти за езика й и твоят нож, май разполагам с достатъчно доказателства, за да те пратя зад решетките. Правил ли си го някога с мъж, Били? На бас, че там ще станеш много популярен. Хубаво бяло момче като теб.

Младежът стана бял като стената.

— Не съм я докоснал!

— Чуй какво ще ти кажа, Били. Ако си честен с мен и ако ми кажеш къде е приятелчето ти, може и да излезеш оттук на собствените си крака. В противен случай ще те откарам в участъка на носилка.

Били се замисли за миг за предложената му сделка. След това думите започнаха да се леят от устата му.

— Тя го искаше! Молеше ме...

Бъч вдигна коляно и го заби в чатала на Били. Пронизителен писък разцепи въздуха.

— Затова ли те е ритнала в топките?

Когато малкият негодник започна да бръщолеви нещо, Бъч го пусна и гледаше как се смъква на пода. При вида на белезниците Били заскимтя още по-високо.

Бъч го обърна грубо и далеч не беше нежен, когато изви ръцете му, за да сложи белезниците на китките му.

— Арестуван си. Всичко, което кажеш, може и ще бъде използвано срещу теб в съда. Имаш право на адвокат...

— Знаеш ли кой е баща ми? — извика Били, който като че вече се беше съвзел. — Ще нареди да ти вземат значката!

— Ако нямаш пари за адвокат, ще ти бъде осигурен служебен. Разбра ли какви са правата ти?

— Мамка ти!

Бъч обхвана с длан тила на момчето и натисна счупения му нос в линолеума.

— Наясно ли си с правата си?

Били изстена и кимна, оставяйки кърваво петно на пода.

— Добре. А сега да приключим и с писмената работа. Обичам да спазвам полицейските процедури.

— Бу! Няма ли да престанеш! — Бет разбухна възглавницата си и се обърна с лице към котарака. Той я погледна и измяука. На светлината на кухненската лампа, която беше оставила да свети, тя видя, че драска с лапи по стъклената врата.

— Няма да стане, Бу, момчето ми. Ти си домашна котка. Домашна. Котка. Повярвай ми, навън не е толкова хубаво, колкото ти се струва.

Затвори очи, но когато се чу поредното жално мяукане, тя изруга и отметна завивките си. Отиде при вратата и погледна навън. Тогава забеляза мъжа. Стоеше до тъмната стена на вътрешния двор, черна сянка, много по-голяма от другите познати сенки, които хвърляха контейнерите за отпадъци и обраслата с мъх маса за пикник.

Провери ключалката на вратата с треперещи ръце, след това отиде до прозорците. И двата бяха добре затворени. Дръпна завесите, грабна безжичния си телефон и се върна при Бу. Мъжът се движеше.

По дяволите!

Идваше към нея. Провери отново дали вратата е заключена, отстъпи назад, но закачи с крака си ръба на дивана. Полетя надолу, телефонът се изплъзна от ръката ѝ и отскочи. Стовари се върху матрака, главата ѝ отскочи нагоре от силата на удара.

Не беше за вярване, но вратата се отвори, като че ли изобщо не я беше заключила. Все още по гръб, тя като обезумяла се опитваше да се оттласне и да се скрие от мъжа, събирайки чаршафите и завивките си на топка. Той беше огромен, раменете му бяха широки като гардероб, краката му бяха здрави и мускулести. Не виждаше лицето му, но заплахата, която излъчваше, беше като насочен към гърдите ѝ пистолет.

Бет се претърколи със скимтене, смъкна се на пода и се опита да се отдалечи от него пълзешком. Паркетът заскърца под коленете и дланите ѝ. Стъпките му зад нея отекваха като гръм и ставаха все по-

оглушителни. Разтреперана като заслепено от ужас животно, тя се блъсна в холната маса, без да усети никаква болка.

По бузите ѝ се стичаха сълзи, молеше го за милост и се опита да стигне до входната врата...

Бет се събуди с отворена уста, ужасяващи звуци разтърсваха тишината на ранното утро. Звучите излизаха от нейната уста. Крещеше с цяло гърло. Стисна устни и ушите ѝ престанаха да я болят. Измъкна се от леглото, приближи се до плъзгащата се врата и поздрави първите слънчеви лъчи с такова огромно облекчение, че главата ѝ се замая. Когато разтуптяното ѝ сърце се поуспокои, тя пое дълбоко дъх и провери вратата. Беше заключена. Дворът беше празен. Всичко беше нормално.

Тя се засмя нервно. Разбира се, сънувала е лош сън, след всичко, което ѝ се бе случило предишната вечер. Вероятно щеше да остане напрегната известно време. Обърна се и се отправи към банята. Имаше чувството, че е полумъртва, но последното място, където искаше да остане сама, беше апартаментът ѝ. Копнееше за суетнята в нюзрума, искаше ѝ се да бъде сред хората, телефоните и хартиите там, където щеше да се чувства в по-голяма безопасност. Тъкмо щеше да влезе в банята, когато усети прорязваща болка в крака си. Присви коляното си и извади парченце стъкло от петата си. Наведе се и видя купата, която държеше на холната маса, разбита на парчета на пода. Смръщи вежди и почисти счупените парчета. Сигурно е съборила купата, когато се върна в апартамента си след нападението.

Докато слизаше надолу към подземие то под къщата на Дариъс, Рот се чувстваше изтощен. Затвори и заключи вратата след себе си, свали оръжията си и измъкна един очукан куфар от шкафа. Отвори капака и изпъшка, повдигайки плоча от черен мрамор. Беше квадратна, голяма метър и двадесет и дебела десет сантиметра. Постави я в средата на стаята. Върна се при куфара, извади една кадифена торбичка и я хвърли на кревата.

Съблече се, взе душ и се избърсна, после се върна гол в стаята. Взе торбичката, развърза атлазената панделка и изсипа нешлифованите, големи колкото речни камъни диаманти върху плочата. Пусна празната торбичка на пода.

Рот наведе глава и заговори на майчиния си език. Произнасяйки сричките, гласът му ту се усиляваше, ту затихваше в унисон с дишането му. С тези думи той отдаваше почит на мъртвите. Когато свърши, коленичи на плочата и усети камъчетата да се впиват в плътта му. Седна на петите си, постави длани на бедрата си и затвори очи.

Ритуалът на смъртта изискваше да прекара цял ден така, без да помръдне, да изтърпи болката и да кърви в памет на своя приятел.

В съзнанието му изплува образът на дъщерята на Дариъс. Не трябваше да се вмъква така в дома ѝ. Уплаши я почти до смърт, а всъщност само искаше да се представи и да обясни защо скоро ще има нужда от него. Освен това възнамеряваше да ѝ каже, че ще намери човека, който я беше нападнал. Справи се прекрасно, няма що. Също като слон в стъкларски магазин.

В мига, когато влезе, тя побягна ужасена. Наложил се да изтрие паметта ѝ и да я докара до лек транс, за да се успокои. Смяташе да си тръгне веднага след като я сложи в леглото, но не можа. Стоеше изправен над нея, съзерцаваше неясния контраст между черната ѝ коса и бялата възглавница, вдъхваше аромата ѝ. Усети, че в него се надига сексуално желание. Преди да си тръгне, провери дали вратите и прозорците на апартамента ѝ са заключени. После я погледна още веднъж. Замисли се за баща ѝ.

Рот се съсредоточи върху болката, която вече започваше да усеща в бедрата си.

Когато мраморът почервения от кръвта му, той видя лицето на своя мъртъв воин и почувства връзката, която споделяха, докато беше жив. Трябваше да изпълни последното желание на своя брат. Дължеше на този мъж поне това за всичките години, през които бяха служили на расата си рамо до рамо. Получовек или не, дъщерята на Дариъс вече никога нямаше да се движи без охрана в нощта. И нямаше да мине през преобразяването си сама.

Господ да ѝ е на помощ.

Бъч приключи с оформянето на документацията, свързана с Били Ридъл, към шест сутринта. Компанията на наркочилърите и бандитите, с които момчето беше принудено да дели една килия в полицейското управление, явно го отвращаваше, така че Бъч се постара да направи

възможно повече печатни грешки в доклада си. И направо не беше за вярване, но компютърната програма през цялото време му даваше противоречива информация за формулярите, които трябваше да попълни.

После двадесетте и три принтера излязоха от строя. Всички до един. Въпреки това Ридъл нямаше да остане дълго в участъка. Баща му наистина беше важна клечка, сенатор. Така че скоро някой засукан адвокат щеше да освободи Били и да го измъкне от ареста като пръдня из гащи. Вероятно още през следващия час. Защото такава беше наказателноправната система. С пари всеки престъпник можеше да се измъкне. Парите управляваха света.

Не че Бъч се дразнеше, от къде на къде. Отиде във фоайето и там се натъкна на един от редовните им нощни гости. Чери Пай очевидно тъкмо беше освободена от женското отделение на ареста. Истинското ѝ име беше Мери Мълкейхи и доколкото Бъч беше чул, работеше като улична проститутка от около две години.

— Хей, здрасти, детективе — измърка тя. Аленото ѝ червило се беше събрало в ъгълчетата на устните ѝ, а очната линия се беше разтекла. Би изглеждала направо симпатична, помисли си той, ако остави кокаина и поспи един месец. — Сам ли се прибиращ?

— Както винаги. — Той ѝ отвори вратата и я остави да мине пред него.

— Не ти ли се уморява лявата ръка?

Бъч се разсмя, когато двамата спряха и погледнаха към небето.

— Как си, Чери?

— Аз винаги съм добре.

Тя сложи една цигара между зъбите си и я запали, като го гледаше.

— Ако се умориш от чекиите, обади ми се. Няма да те карам да си плащаш, защото си готин кучи син. Но да не издрънкаш на Голямото татенце какво съм ти казала.

Чери издуха облак дим и разсеяно опипа нащърбеното си ляво ухо. Горната му половина липсваше. Господи, сводникът ѝ беше като бясно куче. Те заслизаха по бетонните стъпала.

— Провери ли за онази програма, за която ти казах? — попита Бъч, когато стигнаха тротоара. Помагаше на една приятелка да основе

група за подпомагане на проститутки, която да насърчи тези жени да напуснат сутеньорите си и да започнат нов живот.

— Да. Разбира се. Много е добре. — Тя му хвърли една усмивка. — Доскоро.

— Пази се.

Тя се обърна и плесна с ръка дясната половина на дупето си.

— Само си помисли, че това може да бъде твое.

Бъч я наблюдаваше как се отдалечава по улицата с нехайна походка. После се качи в една необозначена полицейска кола и импулсивно подкара през града обратно към квартала на „Скриймърс“. Спря пред „Макграйдърс“. След петнадесетина минути една жена в тесни сини джинси и къса черна тениска, която откриваше корема ѝ, се появи от долнопробното заведение и примигна късогледо на утринната светлина. Когато забеляза колата му, тя бухна кестенявата си коса и се приближи към него. Той свали прозореца, тя се наведе и го целуна по устните.

— Отдавна не съм те виждала. Самотен ли си, Бъч? — попита тя, без да отдръпва устните си от неговите. Миришеше на бира и череши мараскино — парфюма на всеки барман в края на дългата нощ.

— Качвай се — каза той.

Тя заобиколи колата отпред и се плъзна на седалката до него. Докато той караше към реката, поговориха за това как е минала за нея нощта. Беше разочарована, че бакшишите пак били малко. И краката страшно я болели от тичането напред-назад зад бара.

Бъч паркира под висящия мост над река Хъдсън, който свързваше двете половини на Колдуел. Постара се да са на достатъчно разстояние от бездомниците, налягали върху купчини парцали. Не им трябваше публика.

Трябваше да признае едно нещо на Аби: действаше бързо. Разкопча панталоните му и го възбуди с умели движения още преди да е изключил мотора на колата. Бъч избута седалката назад, тя го възседна и сгуши глава във врата му. Той гледаше покрай изкуствено накъдрената ѝ коса към водата.

Колко красива е играта на слънчевата светлина върху водната повърхност, помисли си той.

— Обичаш ли ме, скъпи? — прошепна тя в ухото му.

— Да, разбира се. — Приглади косата ѝ назад и я погледна в очите. Бяха празни. На негово място можеше да бъде всеки мъж, затова връзката им вървеше. Сърцето му беше празно като погледа ѝ.

Господин Х. тръгна през паркинга към Академията за бойни изкуства, но усети уханието, което се носеше от „Дънкин Донътс“ на отсрещната страна на улицата. Разкошният, плътен аромат на брашно, захар и горещо олио изпълваше утринния въздух. Погледна през рамо и видя един човек да излиза оттам, понесъл две кутии в бяло и розово под мишницата на едната си ръка и огромен термос с кафе в другата ръка.

Чудесен начин да започнеш деня, каза си господин Х. Качи се на тротоара под златночервения навес на академията. Спря и се наведе да вдигне една пластмасова чаша, която някой беше захвърлил там. Предишният ѝ собственик се беше погрижил да остави два пръста сода на дъното и сега в нея плуваха фасовете му в очакване да ги изхвърли някой друг. Господин Х. пусна отвратителната помия в кошчето за боклук и отключи вратата на академията.

Предишната вечер във войната, която водеше Обществото на лесърите, беше настъпил обрат в тяхна полза и заслугата за това беше негова. Дариъс беше водеща фигура сред вампирите, член на Братството на черния кинжал. Изключително ценен трофей. Жалко, че не остана нищо от трупа му, за да бъде окачено на стената, но бомбата на господин Х. беше свършила добра работа, дори много добра. Той си беше у дома и подслушваше полицейската радиостанция, когато съобщиха за експлозията. Операцията протече точно както я беше планирал, брилянтно изпълнена и абсолютно анонимна. Абсолютно смъртоносна.

Опита се да си припомни кога за последен път е бил премахнат член на братството. Със сигурност десетилетия назад, доста преди да се присъедини към обществото. Очакваше потупване по рамото, не че похвалите го мотивираха. Предполагаше, че дори могат да го възнаградят, вероятно като разширят сферата му на влияние или му поверят по-голяма територия — в географски смисъл — където да

работи. Но наградата... наградата се оказа по-голяма, отколкото беше очаквал.

Омега го бе посетил час преди да настъпи утрото. И го удостои с всички права и привилегии на *старши лесър*. Лидер на Обществото на лесърите. Отговорността беше голяма. Но господин Х. се стремеше именно към това. Съсредоточаването на власт в ръцете му беше единствената форма на признание, която го интересуваше. Отправи се с широки крачки към офиса си. Занятията започваха в девет, така че имаше достатъчно време, за да формулира някои от новите правила за подчинените си в обществото.

Първата му инстинктивна мисъл, след като Омега си тръгна, беше да им изпрати съобщение, но това би било неразумно. Един лидер трябва първо да събере мислите си и после да говори; той не тича към подиума, за да го превъзнесят. В крайна сметка егото е коренът на всички злини. Така че вместо да започне да се хвали като глупак, той излезе навън, седна на един градински стол и се загледа в моравата зад дома си. В светлината на раждащото се утро направи анализ на всички силни и слаби страни на организацията и позволи на инстинкта си да му подсказва как да я управлява. Обърканите образи и мисли се подредиха и бъдещето започна да се изяснява.

Сега, седнал зад бюрото си, той се логна в уебсайта на обществото, който беше с ограничен достъп, и обяви, че в ръководството има промяна. Нареди на всички *лесъри* да се явят в академията в четири часа следобед, защото знаеше, че на някои ще се наложи да пътуват, но никой не беше по-далеч от осемчасов път с кола. Неявилите се щяха да бъдат изключени от обществото и преследвани като кучета.

Рядко се случваше всички *лесъри* да се съберат на едно място. В момента те наброяваха между петдесет и шестдесет, в зависимост от това колко от тях бяха избити от братството през нощта, както и от броя на новите попълнения. Всички членове на обществото живеяха в Нова Англия или близо до този район. Концентрацията им в североизточната част на Съединените щати беше продиктувана от факта, че тук живееше по-голямата част от вампирското население. Когато вампирите се местеха, преместваха се и членовете на обществото. Така беше поколения наред, откакто се водеше войната.

Господин Х. съзнаваше, че е особено важно да свика *лесърите* в Колдуел на среща. Макар че познаваше повечето от тях, а някои дори доста добре, беше необходимо те да го видят и да го изслушат. Особено като се има предвид поставянето им на нови задачи.

Свикването на събранието през деня също беше важно, защото така нямаше опасност братството да им устрои засада. Освен това можеше да представи срещата пред хората, които работеха в академията, като семинар по техника на бойните изкуства. Щяха да проведат събранието в голямата конферентна зала в сутерена и да заключат вратите, за да не се вмъкнат натрапници.

Преди да излезе от сайта, пусна отчет за елиминирането на Дариъс, защото искаше *лесърите* да го имат в писмена форма. Обясни подробно какъв вид бомба е използвал, начина, по който се прави, както и метода на свързване на детонатора със запалителната система на колата. След поставянето на устройството, останалото беше лесно. Просто бомбата трябваше да се активира и когато двигателят се запали, всички намиращи се в колата ставаха на пепел.

За този кратък миг на отплата той беше преследвал воина Дариъс цяла година. Наблюдаваше го, изучаваше ритъма му на живот. Два дена преди атентата господин Х. се вмъкна в „Грийн Брадърс“, местното представителство на „BMW“, където Дариъс беше оставил шестцилиндровия си автомобил на сервиз. Постави бомбата, а миналата вечер мина покрай колата и активира детонатора с помощта на радиопредавател, без дори да забави крачка.

Не сподели за продължителните, концентрирани усилия, необходими за подготовката. Искаше неговите *лесъри* да вярват, че е в състояние да изпълни такъв безупречен ход веднага щом му хрумне. Имиджът и възприятията играят важна роля при полагане на основите на властта, а той искаше веднага да започне да гради авторитета си като командир.

След като излезе от сайта, господин Х. се облегна на стола си и сплете пръсти. Откакто се беше присъединил към обществото, основната му цел беше да намали броя на вампирите, като унищожава цивилното им население. Разбира се, това щеше да си остане главната му цел, но първата му заповед като лидер щеше да внесе промяна в стратегията. Ключът към спечелването на войната беше

отстраняването на братството. Без тези шест воини гражданското население щеше да остане открито и незащитно пред *лесърите*.

Тактиката не беше нова. Опити за прилагането ѝ бяха правени поколения наред и тя бе отхвърляна безброй пъти, защото братята се бяха оказали твърде агресивни или твърде неуловими, за да бъдат елиминирани. Но със смъртта на Дариъс обществото бе получило положителен импулс. Трябваше да започнат да действат различно. При сегашното положение братството избиваше стотици *лесъри* всяка година, а това налагаше попълване на редиците им с нови, неопитни убийци. Новобранците бяха проблем. Намираха се трудно, не беше лесно да се въведат в обществото и не бяха така ефективни, както опитните му членове.

Непрекъснатата нужда от приемането на нови хора беше слабото място на обществото. Учебните центрове като Колдуелската академия за бойни изкуства играеха важна роля за откриване и вербуване на хора, които да попълнят редиците на *лесърите*, но криеха и голям риск. Да се избягва намесата на полицията — и да се осигури защита срещу засада от страна на братството — изискваше непрекъсната бдителност и често преместване. Местенето от място на място затрудняваше нормалната дейност, но как иначе би могло обществото да си осигурява ресурси, без риск оперативните му центрове да бъдат нападнати?

Господин Х. поклати глава. На даден етап щеше да има нужда от заместник, макар че все още не беше настъпил моментът за това. За щастие това, което смяташе да направи, не беше толкова сложно. Ставаше въпрос за елементарна военна стратегия. Построяване на войските. Координация. Събиране на сведения за врага. Настъпление по един логичен и дисциплиниран начин.

Този следобед той щеше да строи войските си.

Що се отнася до координацията, щеше да ги разпреди в бригади. И щеше да настоява *лесърите* да се срещат редовно с него на малки групи.

А сведенията? Ако искат да унищожат братството, трябваше да знаят къде да намерят членовете му. Това щеше да бъде трудно, макар и не невъзможно. Тези воини бяха предпазливи и подозрителни и се държаха настрана от другите, но цивилното вампирско население все пак поддържаше някакви контакти с тях. В крайна сметка те трябваше

да се хранят, а не можеха да се хранят един от друг. Имаха нужда от женска кръв.

А жените, въпреки че повечето от тях биваха пазени подобно на безценни произведения на изкуството, имаха братя и бащи, които можеха да бъдат убедени да говорят. Чрез използването на подходящ стимул мъжете щяха да разкрият къде ходят и с кого се срещат жените. И тогава братството щеше да бъде разкрито.

Това беше ключът към цялостната му стратегия: координирана програма за залавяне и изнудване, фокусиране върху цивилните мъже и по-рядко жените, което в крайна сметка ще ги отведе при братята. Нямаше как да не се получи. Защото братята щяха да се вбесят от жестокостите спрямо цивилното население и да се появят, размахали кинжали, или защото все някой щеше да проговори и да издаде местонахождението им.

Най-добре би било да разберат къде воините прекарват дните си. Да ги унищожат, докато грее слънцето, когато са най-уязвими, беше план на действие с най-големи шансове за успех и най-малка вероятност за жертви сред *лесърите*.

В крайна сметка убиването на цивилни вампири не беше кой знае колко по-трудно от това да пречукаш един обикновен човек. Те кървят, ако ги порежеш, сърцата им престават да бият, ако ги простреляш, и изгарят, ако ги изкараш на слънце.

Но да се убие член на братството беше друга работа. Те притежаваха чудовищна сила, бяха изключително добре обучени и раните им заздравяваха бързо. Бяха отделен подвид. С вампира воин можеш да опиташ късмета си само веднъж. Ако не го убиеш, никога няма да се прибереш обратно вкъщи.

Господин Х. се надигна от бюрото и спря за момент, изучавайки отражението си в прозореца на офиса. Почти бяла коса, бледа кожа, бледи очи. Преди да стане член на обществото, беше червенокос. Вече не помнеше как е изглеждал тогава. Но ясно си представяше бъдещето. Както и това на обществото.

Заклучи вратата след себе си и се отправи по покрития с плочки коридор към главната спортна зала. Застана на входа и кимаше на учениците, пристигащи за урока си по джуджицу. Този беше любимият му клас, група младежи на възраст от осемнадесет до двадесет и четири години, които даваха големи надежди. Момчета в бели

джуджицу ги^[1], препасани с колани, сведоха глави за поздрав, наричайки го сенсей, а в това време той ги преценяваше един по един, като обръщаше внимание на стойката и настроението им, на начина по който се движат очите им.

Строи учениците, готови за тренировката, и продължи да се оглежда за потенциални кандидати за обществото. Търсеше комбинация от физическа сила, остър ум и безцелна омраза.

Когато му предложиха да стане член на обществото през петдесетте години на двадесети век, той беше седемнадесетгодишен грийзър^[2], включен в програма за малолетни престъпници. Една година преди това беше намушкал баща си в гърдите, след като копелето го беше удряло с бирена бутилка по главата. Надяваше се, че го е убил. Но за съжаление баща му оцеля и живя достатъчно дълго, за да се прибере у дома и да убие майка му.

Но поне скъпото старо татенце има благоразумието след това да пръсне собствената си глава с една ловна пушка, при което мозъкът му бе полепнал по цялата стена. Господин Х. откри тялото му при едно посещение у дома, точно преди да го хванат и да го вкарат в изправителен дом.

В онзи ден, застанал до трупа на баща си, господин Х. разбра, че няма никаква полза да крещиш на мъртвите. В крайна сметка не можеш да вземеш нищо от някой, който вече го няма.

Като се има предвид какви бяха родителите му, не беше случайност, че жестокостта и омразата бяха в кръвта му. А избиването на вампири беше един от възможните обществено приемливи отдушници за склонните към убийство като него. В армията беше досадно. Прекалено много правила, освен това се налага да чакаш да ти посочат врага, преди да се захванеш за работа. Серийните убийства, от друга страна, бяха твърде скромно поле за изява.

Обществото беше нещо различно. Получи всичко, което е искал някога. Неограничени парични средства. Възможност да убива всеки път, щом слънцето залезе. И, разбира се, изключителния шанс да формира подрастващото поколение. И така, за да стане член на обществото, трябваше да продаде душата си. Това не беше проблем. След всичко, което баща му му беше сторил, от душата му така или иначе не беше останало много.

Той беше убеден, че определено е спечелил от сделката. Бяха му гарантирали, че ще остане млад и в отлично здраве до самата си смърт. Освен това дали ще умре не зависеше от някакво биологическо увреждане като рак или сърдечно заболяване, а от собствената му способност да оцелее.

Благодарение на Омега във физическо отношение той превъзхождаше хората, зрението му беше отлично и се занимаваше с това, което харесваше най-много. Импотентността малко го притесняваше в началото, но вече беше свикнал. А това, че не ядеше и не пиеше... и без това никога не е бил чревоугодник. Освен това проливането на кръв беше по-добро от яденето и секса.

Вратата на залата рязко се отвори и той гневно погледна през рамо. Беше Били Ридъл, и двете му очи бяха насинени, а носът му беше бинтован.

Господин Х. повдигна вежда.

— Днес няма да тренираш, нали, Били?

— Да, сенсей. — Били сведе глава. — Но исках да съм тук.

— Браво. — Господин Х. прегърна Ридъл през раменете. — Харесва ми твоята отдаденост. Знаеш ли какво... Искаш ли да провериш на какво са способни по време на разгряването?

Били направи дълбок поклон, като широкият му гръб беше почти успореден на пода.

— Сенсей.

— Започвай. — Той потупа момчето по рамото. — И не ги щади.

Били вдигна поглед, очите му блестяха.

Господин Х. кимна.

— Радвам се, че ме разбираш, синко.

На излизане от сградата, в която живееше, Бет забеляза необозначената полицейска кола, паркирана от другата страна на улицата, и се намръщи. От нея излезе Хосе и притича към нея.

— Чух какво се е случило. — Очите му се спряха на устните ѝ. — Как си?

— По-добре.

— Ела. Ще те откарам на работа.

— Благодаря, но искам да походя пеша. — Челюстта на Хосе се стегна, като че ли се канеше да спори, затова тя се протегна и докосна ръката му. — Няма да позволя страхът да промени живота ми. Рано или късно ще трябва да мина покрай онази уличка и по-добре е да го направя сутринта, когато е светло.

Той кимна.

— Чудесно. Но ще си повикаш такси довечера или пък някой от нас ще мине да те вземе.

— Хосе...

— Радвам се, че си съгласна. — Той пресече улицата обратно. — А, предполагам, че не си чула какво направи снощи Бъч О'Нийл?

Не й се искаше много да пита.

— Какво?

— Отишъл при онзи негодник. Разбрах, че се наложило да наместват носа му, след като нашият добър детектив приключил с него. — Хосе отвори вратата на колата и се отпусна на седалката. — Е, ще те видим ли днес?

— Да, искам да науча повече за бомбата в колата.

— И аз така си помислих. Доскоро. — Той махна с ръка и потегли.

Но към три часа следобед тя все още не беше стигнала до полицейския участък. Всички в офиса искаха да чуят за случилото се с нея, после Тони настоя да излязат и да похапнат добре на обяд. След като се върна отново зад бюрото си, прекара целия следобед, тъпчейки се с хапчета за киселините в стомаха си и се забавляваше с електронната поща.

Знаеше, че я чака работа, но просто не можеше да завърши статията, която пишеше за намерените от ченгетата пистолети. Не че я притискаше някакъв срок. Дик не бързаше особено да й даде място на първата страница в раздела с местните новини.

Не, единственото, което й възлагаше, беше редакторска работа. Двете последни статии, които остави на бюрото й, бяха написани от големите момчета и Дик искаше тя да провери фактологията. Всъщност това, че беше перфекционист по отношение на фактите и се придържаше към стандартите, с които се беше запознал в „Ню Йорк

Таймс“, беше една от силните му страни. Но за съжаление изобщо не го беше грижа за тежкия труд, който полагаха сътрудниците му. Колкото и поправки с червено да правеше, дори не споменаваха името ѝ наред с това на автора.

Беше почти шест часът, когато приключи с редактирането на статиите. Пусна ги в кутията с входящата поща на Дик и се замисли дали да не пропусне посещението си в участъка. Бъч беше взел показанията ѝ предишната вечер и тя нямаше какво повече да направи по случая. По-точно, неприятна ѝ беше идеята да бъде на едно място с нападателя си, макар и той да беше в ареста. Освен това беше страшно уморена.

— Бет!

Тя трепна при звука на гласа на Дик.

— Не мога да говоря, сега отивам в участъка — отвърна тя през рамо и си помисли, че като го избягва, няма да го държи дълго време настрана, но поне тази вечер стратегията ѝ щеше да я отърве от него.

Освен това искаше да научи нещо повече за атентата.

Изхвъркна от офиса и измина пеша шест преки в източна посока. Участъкът имаше типичната за шестдесетте години на двадесети век общинска архитектура. Сграда на два етажa с разчупена форма, която е била модерна за времето си, строена с бледосив цимент и множество тесни прозорци. С течение на годините изобщо не ставаше по-красива. По стените ѝ имаше тъмни черти, като че ли от някаква рана на покрива се стичаше кръв. Вътрешността също напомняше за смърт: отворителен, тебеширенозелен линолеум, стени, облицовани с имитация на дърво, нацърбени дървени первази. След четиридесет години най-голямата мръсотия се беше набила във всяка пукнатина и пролука и можеше да се отстрани само с пулверизатор или четка за зъби.

А може би със съдебна заповед за опразването ѝ.

Ченгетата наистина се държаха много мило. Още щом се появи в сградата, започнаха да се суятят край нея. След като им разказа всичко, като едвам се сдържаше да не се разплаче, тя отиде в диспечерската стая и си побъбри с двете момчета зад плота. Бяха задържали няколко души за проституция и продажба на наркотици, но иначе денят беше спокоен. Тъкмо се канеше да си тръгне, когато Бъч влезе през задния вход.

Беше облечен в джинси и риза, в ръката си държеше червено яке. Очите ѝ се спряха на кобура, чиито ремъци пресичаха широките му рамене, на черната ръкохватка на пистолета му, който проблясваше, когато ръцете му се люлееха в такт с походката му. Тъмната му коса беше влажна, като че ли за него денят тъкмо започваше. Кое то, като се има предвид колко зает беше предишната нощ, вероятно беше истина.

Той тръгна право към нея.

— Имаш ли време да поговорим?

Тя кимна.

— Да.

Влязоха в една от стаите за разпит.

— Просто за твоё сведение, камерите и микрофоните са изключени — каза той.

— Не работиш ли обикновено по този начин?

Той се усмихна и седна на масата. Сплете ръце.

— Трябва да ти кажа, че Били Ридъл е освободен под гаранция. Пуснаха го тази сутрин.

Тя седна.

— Името му е Били Ридъл? Шегуваш се.

Бъч поклати глава.

— Той е на осемнадесет. Няма полицейско досие като пълнолетен, но хакнах файла му като малолетен и се оказа, че е бил доста деен. Сексуално нападение, тормоз, няколко дребни кражби. Баща му е голяма клечка и момчето има адски добър адвокат, но говорих с окръжния прокурор. Тя ще се опита да го притисне, за да не се наложи да свидетелстваш.

— Ще свидетелствам, ако трябва.

— Добро момиче. — Бъч прочисти гърлото си. — Как си?

— Добре съм. — Нямах намерение да остави Железния да се прави пред нея на д-р Фил^[3]. В грубоватия Бъч О'Нийл имаше нещо, което я караше да иска да се покаже силна. — А сега за взривената кола. Чувам, че експлозивът вероятно е бил пластичен и взривният механизъм е вдигнал колата във въздуха. Прилича ми на работа на професионалист.

— Вечеряла ли си?

Бет присви вежди.

— Не.

Като се има предвид как се беше натъпкала на обяд, би трябвало да пропусне и закуската утре. Бъч се изправи.

— Добре. Тъкмо отивам в „Тъла“.

Отиде при вратата, отвори я и ѝ даде път. Тя не помръдна.

— Няма да вечерям с теб.

— Както желает. Предполагам, че не ти се иска да научиш какво намерихме от другата страна на уличката, срещу колата.

Вратата зад него бавно се затвори. Нямаше да се хване в капана му. Нямаше да...

Бет скочи от стола и се втурна след него.

[1] Ги — спортно облекло за джуджицу. — Б.пр. ↑

[2] Грийзър — от grease, помада, брилянтин, беден младеж или младеж от работническата класа, агресивен и с груби маниери, обикновено с дълги, намазани с брилянтин коси според модата от петдесетте години на двадесети век. — Б.пр. ↑

[3] Д-р Фил Макгроу — Филип Калвин Макгроу, американски психолог и водещ на токшоуто „Доктор Фил“ и автор на бестселъри. — Б.пр. ↑

Застанала в своята безупречно чиста спалня в кремаво и бяло, Мариса се чувстваше несигурна в себе си. Като *шелан* на Рот тя усещаше болката му и по силата ѝ разбра, че сигурно е загубил още един от своите братя воини.

Ако връзката им беше нормална, нямаше да има проблем. Щеше да отиде при него и да се опита да облекчи мъката му. Щеше да говори с него. Да го прегърне или да плаче с него. Щеше да го стопли с тялото си. Защото именно това прави една *шелан* за партньора си. И получава същото отношение.

Погледна към часовника си „Тифани“ на нощното шкафче. Скоро той щеше да излезе в нощта. Ако иска да го завари, трябваше да тръгне веднага.

Мариса се колебаеше, не искаше да се самозалъгва. Нямаше да е добре дошла. Искаше ѝ се да не бе толкова трудно да го подкрепя, да знае какво би искал тя да му даде. Веднъж, преди много време, си поговори с Уелси, *шелан* на Тормент, с надеждата, че ще ѝ подсказе какво да прави. Как да се държи. Как да убеди Рот, че е достойна за него.

Все пак Уелси имаше това, което желаше и Мариса. Истински съпруг. Мъж, който се прибира у дома при нея. Който се смее, плаче и споделя живота си с нея. Който я прегръща. Мъж, който остава при нея през онези мъчителни, но за щастие редки периоди, когато можеше да забременее. Който задоволява болезнените копнежи на тялото ѝ, когато изпитваше нужда.

Рот не правеше нищо за нея, нито с нея. Особено второто. Така както стояха нещата, когато беше в период на нужда, се налагаше да търси помощта на брат си. Хавърс я приспиваше с транквилизатори, докато повиците на плътта преминат. Тази практика притесняваше и двамата.

Толкова се бе надявала, че Уелси ще ѝ помогне, но разговорът не се получи. Съчувствието в очите на другата жена и внимателно

формулираните ѝ отговори бяха мъчителни и за двете и изтъкваха всичко, което Мариса не притежаваше.

Господи, колко самотна беше. Тя затвори очи и отново усети болката на Рот. Трябваше да се опита да му помогне. Защото страдеше. И защото какво друго имаше в живота ѝ, освен него?

Долови, че той е в къщата на Дариъс. Въздъхна дълбоко и се дематериализира.

Рот бавно повдигна коленете си и се изправи, при което чу как прешлените му се наместват с пукане. Махна с ръка диамантите от краката си. На вратата се почука и той я остави да се отвори, като мислеше, че е Фриц. Усети дъхът на океан и стисна устни.

— Какво те води тук, Мариса? — попита той, без да се обърне. Отиде в банята и сложи една кърпа около кръста си.

— Позволете ми да ви измия, господарю — прошепна тя. — Ще се погрижа за кожата ви. Мога да...

— Добре съм.

Раните му нарастваха бързо. В края на нощта щяха да останат само едва забележими белези.

Рот отиде до шкафа и прегледа дрехите. Извади черна риза с дълги ръкави, чифт кожени панталони и — по дяволите, какво е това? О, мамка му, не. Няма да се бие с такова бельо. По-скоро ще тръгне гол, отколкото с тези измишльотини.

Първата му задача беше да установи контакт с дъщерята на Дариъс. Знаеше, че почти не разполага с време, защото моментът на преобразяването ѝ приближаваше. След това трябваше да се свърже с Вишъс и Фюри, за да разбере какво са научили за мъртвия *лесър*.

Тъкмо се канеше да махне кърпата и да се облече, когато му мина през ума, че Мариса е още в стаята. Погледна към нея.

— Върви си у дома, Мариса.

Главата ѝ клюмна.

— Господарю, чувствам болката...

— Добре съм.

Тя се поколеба за миг. След това изчезна безшумно. След десет минути Рот се качи в салона.

— Фриц? — извика той.

— Да, господарю? — Икономът изглеждаше доволен, че са го повикали.

— Намират ли ти се цигари с трева?

— Разбира се.

Фриц прекоси стаята и се върна при него с една стара махагонова кутия. Отвори капака и му я поднесе. Рот взе две ръчно свити пурети.

— Ако ви харесват, ще набавя още.

— Не си прави труда. Тези са достатъчни. — Рот не се дрогираше, но тази вечер тревата щеше да му свърши добра работа.

— Няма ли да хапнете нещо, преди да излезете?

Рот поклати глава.

— Може би когато се върнете? — Гласът на Фриц, който междувременно затвори капака на кутията, прозвуча едва ли не умолително.

Рот тъкмо се канеше да му каже да млъкне, но се сети за Дариъс. Ди не би се държал грубо с Фриц.

— Добре. Да, благодаря.

Постигнал целта си, икономът изправи рамене.

Боже мой, та той май се усмихва, помисли си Рот.

— Ще ви приготвя агнешко, господарю. Как предпочитате месото?

— По-сурово.

— Ще изпера другите ви дрехи. Да ви поръчам ли нови кожени панталони?

— Не... — Рот млъкна. — Да, добре. Страхотно. И, въъ, ще ми купиш ли едни боксерки? Черни? XXL?

— С удоволствие.

Рот се обърна и тръгна към вратата. Как, по дяволите, се оказа с прислужник?

— Господарю?

— Да? — изръмжа той.

— Пазете се.

Рот спря и извърна глава. Фриц беше притиснал кутията до гърдите си.

Адски е странно някой да те чака да се върнеш у дома, помисли си Рот.

Излезе от къщата и пое по дългата алея за коли към оградената от дървета улица. Светкавица проряза небето, предвещавайки бурята, която усещаше, че се надига от юг.

Къде ли, по дяволите, беше в момента дъщерята на Дариъс? Ще я потърси първо в апартамента ѝ.

Рот се материализира в двора зад дома ѝ, погледна към прозорците на апартамента ѝ и измърка в отговор на мъркането на котката за добре дошъл. Бет не си беше у дома, затова Рот седна на масата за пикник. Ще почака около час, след това ще отиде да потърси братята. Винаги можеше да се върне в края на нощта, макар че като се има предвид как се бяха развили нещата първия път, когато влезе в дома ѝ, идеята да я събуди в четири сутринта май не беше много добра.

Свали тъмните си очила и потърка ръба на носа си.

Как да ѝ обясни какво я очаква? И какво трябва да направи, за да преживее промяната? Имаше чувството, че новината няма да я зарадва.

Замисли се за собственото си преобразяване. Голяма гадория. Той също не беше подготвен за него, защото родителите му винаги се стремяха да го предпазват и бяха починали, преди да му кажат какво ще се случи с него.

Спомените му се върнаха с поразяваща яснота.

В края на седемнадесети век Лондон беше жестоко място, особено за онези, които си нямаха никого на света. Безмилостно бяха убили родителите му пред собствените му очи две години преди това и той избяга от другите от своя вид, защото смяташе, че малодушието му в онази нощ е позор, който трябва да понесе сам.

В обществото на вампирите беше възпитаван и пазен като бъдещ крал, но попадайки при хората, Рот установи, че светът им се основава преди всичко на грубата физическа сила. С физиката, която имаше преди промяната, той беше на най-ниското обществено стъпало. Беше тънък като клечка и лесна плячка за момчетата от човешката раса, които си търсеха забавления. Докато живееше в бедняшките квартали на Лондон, го биеха толкова често, че беше свикнал някоя част от тялото му да не е в ред. Не беше нищо ново да не може да сгъва крака си, защото са го ударили с камък по капачката на коляното. Или едната му ръка да виси безпомощно, защото се е измъкнала от рамото, докато са го влачили завързан за кон.

Прехранваше се, ровейки из боклуците, и беше почти умрял от глад, когато си намери работа като слуга в конюшната на един търговец. Чистеше подковите, седлата и юздите на конете, докато кожата на ръцете му цялата се напука, но поне имаше какво да яде. Спеше на един сламеник в конюшната, на втория етаж на плевнята. Беше му по-меко, отколкото на земята, на която беше свикнал да спи, но никога не беше сигурен дали няма да го събудят с ритник в ребрата, защото някое от конярчетата иска да се натиска с една-две от прислужничките.

Тогава той все още можеше да стои на слънце и в жалкото му съществуване зората беше единственото нещо, което очакваше с нетърпение. Да почувства топлината на слънчевите лъчи на лицето си, да поеме сладката мъгла в дробовите си, да се наслаждава на светлината — това бяха единствените му удоволствия и той ги ценеше. Зрението му, макар и увредено по рождение, беше далеч по-добро от сега. Все още си спомняше слънцето с болезнена яснота. Беше при търговеца от близо година, когато всичко се преобърна.

През нощта, когато започна промяната, той се строполи на сламената си постелка, изтощен до крайност. Не се чувстваше добре напоследък и едва намираше сили, за да си върши работата, но това не беше нещо ново.

Болката, която го връхлетя, разкъсваше слабото му тяло. Започна от корема и запълзя към крайниците и главата му, докато връхчетата на пръстите му и на всеки косъм по него закрепяха от болка. Не беше изпитвал такава агония нито от счупена кост, нито от треска или побой. Беше се свил на топка, очите му се напрягаха мъчително, дишаше на пресекулки. Мислеше, че ще умре и се молеше мракът да го обгърне по-скоро. Искаше само малко спокойствие, край на страданията си.

И тогава пред него се появи прекрасно русокосо създание. Беше убеден, че тя е ангел, дошъл да го отведе в отвъдното. Жалък нещастник, какъвто тогава беше, Рот я молеше за милост. Протегна ръце към привидението и когато усети докосването ѝ, разбра, че краят му е близо. Тя го извика по име и той се опита да ѝ се усмихне с благодарност, но устните му не помръднаха. Русокосата му каза, че е отредена за него, че е пила глътка от кръвта му, когато е бил още

малък, за да може винаги да знае къде да го намери, когато започне преобразяването. Каза му, че е дошла да го спаси.

После Мариса проряза китката си с кучешките си зъби и поднесе ръката си към устата му.

Той пи отчаяно, но болката не престана. Само се промени. Чувстваше как ставите му променят формата си, костите му се разместваха със страхотен пукот, мускулите му се изпъваха и късаха, имаше чувството, че черепът му ще се пръсне, очите му щяха да изскочат от орбитите си, не виждаше нищо и единственото, което му остана, беше слухът.

Бореше се за всяка глътка въздух и стържещите хрипове разраниха гърлото му. По някое време припадна, но скоро дойде на себе си и започна още по-голяма агония. Слънчевите лъчи, които толкова обичаше, проникваха през процепите между дъските на плевнята и образуваха бледозлатисти снопове светлина. Един лъч докосна ръката му и се разнесе ужасната миризма на горяща плът. Бързо дръпна ръката си и се огледа, обзет от паника. Не виждаше нищо, само смътни сенки. Заслепен от светлината, той се помъчи да се изправи на крака, но се строполи по лице в сламата. Тялото му сякаш не беше негово, не му се подчиняваше, успя да се изправи чак при втория опит, олюлявайки се като току-що родено жребче.

Осъзнаваше, че трябва да си намери заслон от дневната светлина и се дотътри до мястото, където би трябвало да бъде стълбата, по която да слезе долу. Но не улучи мястото и падна през отвора за сеното. Лежеше замаян и си помисли, че може би ще успее да се добере до зърнохранилището, което се намиреше в избата. Ако се спусне там, ще бъде на тъмно.

Той се луташе из обора, блъскаше се в боксовете за конете и се препъваше в конските амуниции, като се опитваше да се държи далеч от слънчевата светлина и да контролира непокорните си ръце и крака. Отправи се към задната част на обора и удари главата си в една греда, под която винаги беше минавал без проблеми. В очите му влезе кръв.

Точно тогава се появи един от конярите и го попита кой е. Рот се обърна при звука на познатия глас и си помисли, че може би ще получи помощ. Протегна ръка и заговори, но гласът не беше неговия.

След това чу изсвистяването на вила, която щеше жестоко да го прониже. Искаше само да отклони удара, но когато грабна дръжката и

я отблъсна, конярят политна назад и се залепи за вратата на един от боксовете. Изкрещя от страх и побягна, несъмнено за да доведе подкрепление.

Накрая Рот намери избата. Подпря вратата с два огромни чувала овес, за да не влезе някой през нея. Изтощен, изпитващ болка, с кръв, която капеше от брадичката му, той пропълзя вътре и облегна голия си гръб на пръстената стена. Придърпа колене към гърдите си, осъзнавайки, че бедрата му са четири пъти по-дълги, отколкото предишния ден. Затвори очи, опря буза на ръцете си и потрепери, като с всички сили се опитваше да не заплаче и така да се опозори. Стоя буден цял ден, чуваше стъпките отгоре, тропота на копитата, разговорите на конярите. Страхуваше се да не би някой да отвори двукрилата врата и да го намери. Радваше се, че Мариса си бе отишла и хората не я застрашават.

Завърнал се в настоящето, Рот чу дъщерята на Дариъс да влиза в апартамента си. Светна лампа.

Бет хвърли ключовете си на холната маса. Кратката вечеря с Железния се оказа неочаквано приятна. Разказа ѝ още някои подробности за атентата. В уличката бяха намерили един модифициран магнум. Бъч спомена и метателната звезда, използвана в бойните изкуства, която тя беше посочила на Рики. Криминалистите изследваха оръжията, опитвайки се да намерят пръстови отпечатьци, влакна или други улики. Не бяха открили почти нищо по пистолета, но по звездата, както можеше да се очаква, имаше кръв, която бяха предали за ДНК анализ. Полицията смяташе, че атентатът е свързан с търговията на наркотици. „BMW“-то е било забелязвано и преди това, паркирано на същото място зад клуба. А и „Скриймърс“ беше свърталище на дилъри, които пазеха територията си.

Протегна се, след това си обу едни шорти. Нощта отново беше гореща и когато разтегна дивана, наистина ѝ се прииска климатикът да работеше. Пусна вентилатора и нахрани Бу, който веднага след като омете всичко в купичката си, започна да обикаля край плъзгащата се врата.

— Няма пак да правим това, нали?

Просветна светкавица, тя отиде до стъклената врата, затвори я и я заключи. А толкова ѝ се искаше да я остави отворена поне за малко — този път нощният въздух миришеше хубаво. Не се усещаше никаква воня на боклук.

Но, за бога, колко горещо беше.

Влезе в банята. Свали контактните си лещи, изми си зъбите и лицето, намокри една кърпа със студена вода и разхлади шията си. По кожата ѝ потекоха хладни струйки, от които на излизане от банята тялото ѝ потръпна, но се чувстваше освежена.

Тя сбърчи вежди. Във въздуха се носеше странно ухание. Нещо остро и приятно... Отиде до вратата и вдиша няколко пъти. Докато си поемаше дъх, усети как напрежението в раменете ѝ намалява.

След това видя, че Бу е седнал на задните си лапи и мърка, като че ли поздравяваше някого, когото познава.

Какво по...

Мъжът от съня ѝ беше от другата страна на вратата.

Бет отскочи назад и изпусна кърпата. Смътно чу тупването ѝ, когато падна на пода. Вратата се плъзна настрани. Въпреки че я беше заключила. Странното ухание стана още по-осезаемо, когато той пристъпи и влезе в дома ѝ. Обзе я паника, но установи, че не може да помръдне.

Боже мой, той беше истински гигант. Апартаментът ѝ действително беше малък, но на фона на фигурата му беше като кутия за обувки. С черните си кожени дрехи изглеждаше още по-грамаден. Беше висок към два метра и сигурно тежеше 130 килограма.

Я почакай.

Какво прави тя, взима му мярка за костюм? Да бяга, трябваше да бяга. Трябваше да се опита да стигне входната врата, да тича с всички сили. Но единственото, което направи, беше да стои и да го гледа.

Въпреки горещината той беше с кожено рокерско яке, а дългите му крака бяха обути в кожени панталони. Носеше кубинки с метални бомбета и се движеше като хищник.

Бет изви врат нагоре, за да види лицето му.

Господи, беше *адски красив*. Имаше квадратна челюст, плътни устни, скосените му скули му хвърляха тежки сенки. Косата му беше права, черна, растеше V-образно от челото му назад и стигаше до раменете, наболата му брада тъмнееше. Черните очила прилепваха

плътно към изсеченото лице и му придаваха вид на наемен убиец. Като че ли заплахата, която излъчваше, не издаваше убиеца в него. Пушеше някаква червеникава тънка пура. Той дръпна дълбоко от нея и крайчецът ѝ светна в ярко оранжево. Издуха облаче благоуханен дим и когато навлезе в ноздрите ѝ, тялото на Бет се отпусна още повече.

Сигурно е дошъл да ме убие, помисли си тя. Не знаеше какво е направила, за да заслужи това, но когато той отново издуха към нея дим от цигарата, която пушеше, тя почти забрави къде се намира.

Той пристъпи към нея и тялото ѝ се разтрепери. Изпитваше ужас от това, което щеше да се случи, когато стигне до нея, но забеляза, колкото и абсурдно да беше, че Бу мърка и се гали в глезените на мъжа.

Тази котка беше предател. Бет се закани, че ако по някакво чудо преживее тази нощ, котаракът ще мине на суха и далеч не толкова вкусна храна. Срећнала неподвижния му, свиреп поглед, тя рязко дръпна главата си назад. Очилата пречеха да види какъв цвят са очите му, но погледът му я изгаряше.

И след това се случи нещо невероятно. Той спря пред нея и тя почувства прилив на чисто, истинско сексуално желание. За пръв път в живота усети тялото си греховно горещо. Горещо и влажно. Вътрешността ѝ се разтвори за него.

Всичко това е химия, помисли си шокирана Бет. *Чиста, примитивна животинска химия*. Каквото и да имаше той, тя го искаше.

— Реших, че трябва пак да опитаме — каза той.

Гласът му беше нисък, подобен на тътен, надигащ се от масивния му гръден кош. Имаше съвсем лек акцент, който не можеше да определи.

— Кой си ти? — прошепна тя.

— Тук съм заради теб.

Главата ѝ се замая и тя се подпря с ръка на стената.

— Заради мен? Къде... — Беше толкова смаяна, че не можа да продължи. — Къде ще ме водиш?

На моста? Откъдето ще хвърли тялото ѝ във водата?

Ръката му прекоси разстоянието между телата им и той подхвана брадичката ѝ с палеца и показалеца си. Наклони лицето ѝ на една страна.

— Бързо ли ще ме убиеш? — смънка тя. — Или бавно?

— Няма да те убия. Ще те защитя.

Той наведе глава към нея и тя си каза, че въпреки думите му трябва да го отблъсне. Трябва да задейства краката и ръцете си. Проблемът беше, че всъщност не искаше да го отблъсва. Пое дълбоко дъх.

Боже мой, той ухаеше фантастично. На свежа, чиста пот. Тъмен, мъжки мускус и този дим. Устните му докоснаха шията ѝ и тя го чу да си поема дъх. Кожата на якето му изскърца, когато белите му дробове се изпълниха с въздух и гръдният му кош се разшири.

— Вече си почти готова — каза меко той. — Ще стане скоро.

Ако имаше предвид да си свалят дрехите, тя беше съгласна с плана. Господи, сигурно затова хората ги избиваше на поезия, щом нещата опрат до секс. Нямаше никакво съмнение, че го иска. Знаеше само, че ще умре, ако той не си свали панталоните. Веднага.

Бет протегна ръка, беше ѝ любопитно да го докосне, но когато се отдели от стената, политна надолу. С плавно движение той успя да пхне цигарата между жестоките си устни и да я подхване. Вдигна я от пода и тя се притисна в него, без дори да се престори, че се съпротивлява. Понесе я, сякаш беше лека като перце, и прекоси стаята на две крачки.

Когато я сложи на дивана, косата му падна напред, тя повдигна ръка и докосна черните кичури. Бяха гъсти и меки. Допря длан до лицето му и въпреки че изглеждаше изненадан, той не се отдръпна.

Господи, всичко в него излъчваше мъжественост, от силата на тялото му до начина, по който се движеше и уханието на кожата му. Беше различен от всички мъже, с които беше имала нещо общо преди. И тялото ѝ го съзнаваше така ясно, както и разумът ѝ.

— Целуни ме — каза тя.

Той се надвеси над нея като мълчалива заплаха. Ръцете ѝ импулсивно сграбчиха реверите на якето му и тя се опита да го придърпа към устните си. Той хвана китките ѝ с едната си ръка.

— По-спокойно.

По-спокойно? Не искаше спокойствие. Спокойствието *не беше* част от плана.

Опита се да се измъкне от хватката му и когато не успя, изви гръб. Гърдите ѝ издуха тениската и тя потърка едно в друго бедрата си,

предвкусвайки какво би почувствала, ако той е между тях. Само ако той поставеше ръцете си...

— Господи, Иисусе — промърмори той.

Тя му се усмихна, наслаждавайки се на внезапно появилото се гладно изражение на лицето му.

— Докосни ме.

Непознатият тръсна глава. Като че ли се опитваше да я проясни. Тя разтвори устни и простена разочаровано.

— Свали блузата ми. — Бет отново се изви, предлагайки му тялото си, и умираше да разбере дали вътре в нея има нещо по-горещо, нещо, което той би могъл да открие с ръцете си. — Направи го.

Той извади цигарата от устата си. Веждите му бяха смръщени и през ума ѝ мина неясната мисъл, че би трябвало да е уплашена. Вместо това сви краката си в коленете и повдигна ханша си от дивана. Представи си как целува бедрата ѝ от вътрешната страна и я докарва до полуда.

От устните ѝ отново се откъсна стон.

Рот беше слисан.

При това не беше от вампирите, които можеш да смаеш лесно. Мамка му. Тази жена получовек беше най-горещото нещо, което бе срещал някога. А му се беше случвало да го порази мълния един-два пъти.

Червеният дим. Сигурно той беше причината. Освен това опиатът явно бе подействал и на него, защото беше повече от готов да я има. Погледна цигарата.

Е, това е дяволски добро обяснение, каза си той. Много жалко, че този боклук беше релаксant, а не афродизиак.

Тя отново изстена, тялото ѝ се извиваше сладострастно, краката ѝ се разтвориха широко. Миризмата на възбудата ѝ го удари като куршум, изстрелян от упор. Ако не беше седнал, сигурно щеше да падне на колене.

— Докосни ме — простена тя.

Кръвта закипя във вените му, като че ли тичаше с всички сили.

— Не съм тук за това — каза той.

— Все едно, докосни ме.

Съзнаваше, че трябва да каже „не“. Не беше честно спрямо нея. Освен това трябваше да поговорят. Може би е по-добре да се върне пак по-късно през нощта.

Тя се изви и притисна тялото си в ръката му, която държеше китките ѝ. Наложил му се да затвори очи, когато гърдите ѝ опънаха тениската ѝ.

Време е да си върви. Наистина беше време да... Но не можеше да си тръгне, без поне да я вкуси. Да, но ако я докосне дори само с пръст, значи че е егоистичен негодник. Гадно, егоистично копеле, ако вземе това, което тя му предлагаше, замаяна от опиата.

Рот изруга и отвори очи.

Боже мой, колко студен беше. Студен до мозъка на костите си. А тя беше гореща. Достатъчно гореща, за да стопи този лед, макар и за кратко. А и толкова време се беше въздържал.

Изгаси лампите в стаята със силата на волята си. После с помощта на мисълта си затвори задната врата, изпрати котарака в банята и заключи всички ключалки на апартамента. Закрепи внимателно цигарата на ръба на масичката до него и пусна китките ѝ. Ръцете ѝ сграбчиха якето му и се опитаха да го смъкнат от раменете му. Той се измъкна от него и когато то падна на пода, тя доволно се засмя. Каниите с кинжалите му го последваха, но той ги остави близо до дивана, за да са му под ръка. Наведе се над нея. Дъхът ѝ беше сладък, ухаеше на мента, когато пое устните ѝ със своите. Усети, че тя трепна и веднага се отдръпна. Смръщи се и докосна ъгълчето на устата ѝ.

— Забрави за това — каза тя и го притегли към себе си, обгърнала раменете му.

По дяволите, как да забрави. Господ да е на помощ на човека, който я беше наранил. Рот щеше да му откъсне крайниците и да го остави на улицата да му изтече кръвта.

Целуна нежно оздравяващата рана и след това прокара език по шията ѝ. Този път, когато тя повдигна гърдите си към него, той пхна ръка под тънката ѝ блуза и усети гладката ѝ, топла кожа. Коремът ѝ беше плосък, дланта му го покри целия. Нетърпелив да я опознае цялата, той свали блузата ѝ и я захвърли настрана. Сутиенът ѝ беше светъл и той проследи краищата му с пръсти, преди да обхване с ръце

хълмчетата с цвят на сметана. Гърдите ѝ изпълниха дланите му, зърната ѝ бяха твърди пъпки под мекия сатен.

Рот не беше в състояние да се контролира повече. Оголи кучешките си зъби, от устата му излезе свистящ звук и той прехапа закопчалката на сутиена ѝ, която се намираше отпред. Чашките се смъкнаха настрани и той впи устни в зърното на едната ѝ гърда, засмуквайки го. Докато смучеше, премести тялото си и легна върху нея, като се намести между краката ѝ. Тя пое тежестта му с гърлена въздишка. Ръцете ѝ се промушиха между телата им, когато посегна към ризата му, но той нямаше търпение да я остави да го съблече. Надигна се и я смъкна, при което копчетата се изпокъсаха и се разпиляха по пода. Когато отново я покри с тялото си, гърдите ѝ се притиснаха към гръдния му кош и тялото ѝ се надигна към неговото.

Рот искаше отново да целуне устните ѝ, но вече беше минал фазата на нежност и деликатност, затова прокара език по гърдите ѝ и продължи към корема ѝ. Стигна до ластика на шортите ѝ и ги плъзна надолу по дългите ѝ, гладки крака. До него достигна нова вълна от уханието ѝ и усети нещо като взрив в главата си. Беше на ръба на оргазма, всеки момент щеше да се изпразни, тялото му трепереше от нуждата да я има. Постави ръка между бедрата ѝ. Беше толкова влажна и гореща, че от гърлото му се надигна хриплив стон.

Доведен до полуда, трябваше да я вкуси, преди да влезе в нея.

Махна очилата си, остави ги до цигарата и започна да целува бедрата ѝ. Ръцете ѝ се вкопчиха в косата му, водейки го натам, накъдето беше тръгнал.

Целуна най-меката ѝ кожа, а тя се разтърсваше от вълните на оргазма, докато той вече не беше в състояние да сдържа желанието си. Отдръпна се, смъкна панталоните си и я покри още веднъж с тялото си. Тя обхвана с крака бедрата му и той простена, когато горещината опари ерекцията му. Използва колкото сила му беше останала, за да се дръпне и да я погледне в лицето.

— Не спирай — каза задъхано тя. — Искам да те почувствам в себе си.

Рот зарови глава в уханната вдлъбнатина на шията ѝ. Бавно изтегли ханша си назад. После потъна в тялото ѝ с един мощен тласък. Той изрева, изпаднал в екстаз. Рай. Сега знаеше какво е рай.

В спалнята си господин Х. се преоблече в широки черни панталони и черна найлонова тениска. Беше доволен от начина, по който протече срещата с членовете на обществото този следобед. Присъстваха всички *лесъри*. Повечето от тях приеха новите порядки в организацията. С някои щеше да си има проблеми. Имаше и такива, които се опитаха да му се подмазват. С което обаче не постигнаха нищо.

В края на срещата избра още двадесет и осем членове на обществото за територията на Колдуел въз основа на репутацията им и личните си, непосредствени впечатления от тях. Дванадесет души от тази група бяха най-добрите в организацията и той ги раздели по равно на два елитни отряда. Останалите шестнадесет разпредели в четири спомагателни групи.

Никой не беше доволен от това разпределение. Бяха свикнали да работят самостоятелно и повечето, особено членовете на елитните отряди, възроптаха срещу ограничаването на свободата им. При това бурно. Предимството на създаването на отряди беше, че можеше да им повери различни райони от града, да определи квоти и да контролира действията им по-отблизо. Останалите изпрати обратно на постове им.

Сега, когато беше строил войските си и разпределил задачите, щеше да се съсредоточи върху процедурата по събиране на информация. Имаше идея как може да проработи и щеше да я изпробва на практика тази вечер.

Преди да излезе в нощта, той хвърли на двата си питбула по килограм сурово месо. Обичаше да ги държи гладни, затова ги хранеше през ден. Кучетата, и двете мъжки, бяха с него от около пет години. Връзваше ги с верига от двете страни на къщата си, едното отпред, другото отзад. Разделянето им по този начин беше логично от гледна точка на отбраната, освен това беше и целесъобразно. Веднъж ги беше завързал заедно, но те се сбиха и се вкопчиха в гърлата си.

Взе сака си, заключи къщата и прекоси моравата пред нея. Едноетажната къща, строена в началото на седемдесетте години и облицована отвън с имитация на тухла, изглеждаше кошмарно, но той нарочно запази грозната ѝ фасада. Не искаше да се набива в очите на съседите, пък и пазарната цена в селската околност нямаше скоро да прехвърли сто хиляди.

Освен това къщата не беше от значение. Важна беше земята. Десет акра, което му позволяваше да живее в уединение. Имаше и един стар обор, заобиколен от дървета. Беше го превърнал в работилница, така че преградата от дъб и клен бе от съществено значение. В крайна сметка, някой можеше да чуе виковете.

Намери на ключодържателя ключа, който му трябваше. Тъй като щеше да работи през нощта, щеше да остави в гаража единствения лукс, който си бе позволил — черен „Хамър“. Четиригодишният миниван „Крайслер Таун енд Кънтри“ щеше да му осигури по-добро прикритие. С таратайката стигна до центъра на града за десет минути.

Долината на проститутките в Колдуел се наричаше мястото, където се събираха три слабо осветени, заринати с боклуци улици при висящия мост. В този коридор на порока трафикът беше оживен тази нощ и той спря под една счупена улична лампа, за да наблюдава какво става. Колите минаваха бавно нагоре-надолу, стоповете присветваха и даваха възможност на шофьорите да огледат труженичките по тротоара. Въпреки душната лятна жегата момичетата бяха на поста си, поклащайки се на високите си цял километър токчета. Лесните за сваляне дрехи едва прикриваха гърдите и дупетата им.

Господин Х. отвори ципа на сака си и извади пълна с хероин спринцовка и ловджийски нож. Скри ги в една от преградите на вратата на колата и преди да се влее в потока от коли, свали прозореца откъм седалката до шофьора.

Аз съм просто един от многото, помисли си той. Още един глупак, търсец малко развлечение.

— Гадже ли си търсиш? — чу той да се провиква една от проститутките.

— Искаш ли да се поразходиш? — попита друга и разтресе задника си, като че ли беше шейкър.

При повторното си минаване по улицата намери каквото търсеше — блондинка с дълги крака и големи цици.

Точно такава проститутка би си купил, ако фалосът му все още вършеше работа.

Ще се позабавлявам, помисли си господин Х., натискайки спирачките. Убиването на това, което вече не можеше да има, му доставяше особено удоволствие.

— Хей, готин — каза тя и приближи колата му. Опря лакти на вратата и се наведе през прозореца. Миришеше на канелена дъвка и примесен с пот парфюм. — Как си тази вечер?

— Може да ми стане и по-добре. Колко ще ми струва една усмивка?

Тя огледа вътрешността на колата и дрехите му.

— За петдесетачка ще се позабавляваш добре. Можеш да правиш каквото си искаш.

— Много е — каза той, но само се преструваше, че се пазари. Искаше точно нея.

— Четиридесет?

— Дай да ти видя циците.

Тя му ги показва.

Той се усмихна и отвори вратата.

— Как се казваш?

— Чери Пай. Но можеш да ме наричаш както пожелаеш.

Господин Х. зави зад ъгъла и спря колата на едно уединено място под моста. Хвърли парите на пода в краката ѝ и когато тя се наведе да ги вдигне, забодѐ иглата в тила ѝ и натисна буталото докрай. След няколко секунди тя се отпусна като парцалена кукла.

Господин Х. се усмихна и я върна обратно в седнало положение. Изхвърли спринцовката през прозореца, където тя падна сред дузина други и подкара отново минивана.

Разконцентриран, Хавърс вдигна поглед от микроскопа в подземната си клиника. Дочу се биенето на старинния часовник в ъгъла на лабораторията, напомняйки му, че е време за вечеря, но не му се искаше да прекъсва работата си. Отново загледа през микроскопа и се зачуди дали това, което вижда, не е плод на въображението му. В крайна сметка може би отчаянието се отразяваше на способността му за обективност. Но не, кръвните клетки бяха живи.

Изпусна въздуха от дробовете си с потреперване. Вампирската раса беше близо до свободата. Той беше близо до свободата. Най-последно имаше все още годна консервирана кръв.

Като лекар винаги се оказваше с вързани ръце, когато се налагаше да оперира някой пациент или в случай на усложнения при раждането. Преливането на кръв от вампир на вампир беше възможно, но тъй като расата им беше разпръсната и малобройна, своевременното осигуряване на донори беше трудно. От векове желаше да създаде кръвна банка. Проблемът се състоеше в това, че кръвта на вампирите беше крайно неустойчива и съхраняването ѝ извън телата им беше невъзможно. Въздухът, тази поддържаща живота, невидима обвивка на Земята, беше част от проблема и самият досег с него беше достатъчен за замърсяване на пробите. Попаднеха ли само една-две молекули и кръвната плазма се разлагаше, оставяйки червените и белите кръвни клетки сами да се защитават — нещо, с което те естествено не можеха да се справят.

В началото не разбираше каква е причината. Нали кръвта съдържа кислород. Затова ставаше червена, когато излизаше от белите дробове. Това противоречие го отведе до някои смайващи открития за функционирането на белите дробове при вампирите, но в крайна сметка те не го приближиха ни най-малко до поставената цел.

Опита се да изтегли кръвта и незабавно да я затвори в херметичен контейнер. Но въпреки че изглеждаше очевидно, решението не проработи. Кръвта се разлагаше, макар и по-бавно. Това го наведе на мисълта, че в телесната среда на организма действа друг фактор, който липсва в изтеглената от тялото кръв. Опита се да изолира проби на топло и на студено. Във физиологични разтвори и човешка плазма.

Отчаянието от неуспеха при провеждането на опитите с многобройни комбинации караше ума му да работи трескаво. Проведе нови тестове, прилагайки различен подход при всеки. Отново опита. Изостави проекта. Върна се към него.

Минаха десетки години. И още, и още. След това една лична трагедия му даде силен стимул да се заеме с разрешаването на проблема. След като загуби своята *шелан* и техния син при раждането преди малко повече от две години той наново бе обсебен от идеята и започна всичко отначало.

Собствената му нужда да се храни го тласкаше напред.

Обикновено се налагаше да пие кръв през шест месеца — относително дълъг период, защото родословието му беше силно. След смъртта на неговата красива Еванджелин той чака колкото може по-дълго, докато накрая легна на легло поради предизвиканите от глада болки. Когато накрая потърси помощ, фактът, че желанието му за живот е толкова силно, че е готов да пие от друга жена, му беше противен. Позволи си да помисли за храна единствено, защото беше убеден, че ще бъде различно, а не като с Еванджелин. Беше изключено да изневери на паметта ѝ като изпита удоволствие от кръвта на друга.

Беше помогнал на толкова много, че не беше трудно да намери жена, която да му предложи услугите си. Избра една неомъжена приятелка и се надяваше, че ще успее да скрие от нея мъката и унижението си. Всичко се превърна в кошмар. Беше се въздържал толкова време, че щом подуши кръвта, хищникът в него се надигна. Нападна приятелката си и пи с такова настървение, че после се наложи да зашие раната на китката ѝ. Почти отхапа ръката ѝ. Действията му бяха в пълно противоречие с представата му за себе си. Винаги е бил джентълмен, учен, лечител. Мъж, който стои над низките инстинкти на расата си. Но от друга страна, винаги е бил добре нахранен.

Ужасната истина беше, че вкусът на тази кръв му достави наслада. Топлият поток, който с лекота се изливаше в гърлото му, го изпълни с буйна жизнена сила. Почувства удоволствие. И искаше още. Повдигна му се от срам. И се закле никога вече да не пие от друг вампир.

Спази обещанието си, но отслабна толкова много, че опитите му да фокусира ума си наподобяваха бродене из гъста мъгла. Усещаше глада като постоянна болка в корема си. Организмът му, жадуващ за хранителни вещества, които нормалното ядене не можеше да му осигури, се самоизяждаше, за да поддържа живота му. Беше станал само кожа и кости, лицето му беше изпито и сиво, а дрехите му висяха като торба. Но състоянието, в което се намираше, му показва пътя. Решението беше очевидно. Трябва да нахраниш това, което се нуждае от храна.

Приложи обработка във вакуум, като използва достатъчно количество човешка кръв, в резултат на което получи живи клетки. Наблюдаваше под микроскопа как вампирските клетки — по-големи и

с по-неправилна форма от човешките — бавно поглъщаха това, което им беше дал. Количеството на човешките клетки в пробата намаляваше и когато изчезнеха до една, той беше готов да се обзаложи, че жизнеността на вампирския компонент няма да бъде нула. Оставаше му да проведе единствено клинично изпитание. Ще извлече половин литър от някоя жена-вампиър, ще я смеси в подходяща пропорция с човешка кръв и след това ще я прелее на себе си.

Ако всичко мине добре, ще започне програма за донорство и консервиране на кръв. Ще спасява пациенти. А онези, които искат да избягнат интимността, която се предполага при пиенето на кръв, ще могат да живеят спокойно.

Хавърс вдигна очи от микроскопа, внезапно осъзнал, че наблюдава клетките от двадесет минути. Салатата за обяд, която си беше поръчал, сигурно вече го чакаше горе.

Свали бялата си престилка и мина през клиниката, като се спираше да поговори с някои от сестрите и с двама пациенти. Заведението заемаше около 1800 квадратни метра и беше скрито дълбоко в земята под къщата му. Имаше три операционни зали, множество болнични стаи и кабинети за прегледи, лаборатория, личен кабинет, чакалня с отделен изход към улицата. През клиниката минаваха по хиляда пациенти годишно, отделно правеше домашни посещения при раждане и други спешни случаи, когато се налагаше.

Макар че с намаляване на населението практиката му също се беше свила.

В сравнение с хората вампирите имаха огромни преимущества по отношение на здравето си. Телата им се възстановяваха бързо. Не страдаха от болести като рак, диабет или СПИН. Но Господ да е на помощ, ако ти се случи инцидент посред бял ден. Никой не може да се добере до теб. Понякога вампирите умираха и по време на преобразяването си. Плодовитостта беше друг много сериозен проблем. Дори и зачеването да беше успешно, жените вампири често не оцеляваха при раждане поради загуба на кръв. Мъртвородените бяха често явление, детската смъртност беше страшно висока.

За болните, ранените и умиращите човешките лекари не бяха добър избор, макар че анатомията на хората и вампирите беше сходна. Ако човешки лекар поръчаше пълна кръвна картина на някой вампиър, щеше да открие всевъзможни аномалии и да си въобрази, че разполага

с нещо, което си струва да се публикува в „Ню Ингленд Джърнъл ъв Медисин“. Най-добре беше да се избягва подобен род внимание.

Понякога обаче някои вампири попадаха в човешка болница, проблем, който възникна след откриването на телефонната линия 911 и линейките за бърза помощ. Ако някой вампир получише нараняване, достатъчно сериозно, за да загуби съзнание извън своя дом, имаше опасност да бъде прибран и отведен в спешното отделение за хора. Да се измъкне оттам в разрез с инструкциите на лекарите, беше много трудно.

Хавърс не беше арогантен, но знаеше, че е най-добрият лекар, с който расата им разполагаше. Беше завършил Медицинския факултет на Харвардския университет два пъти, веднъж към края на деветнадесети век, а после през осемдесетте години на двадесети век. И в двете си молби беше посочил, че е инвалид, и от Медицинския факултет на Харвард му бяха отпуснали специална помощ. Беше невъзможно да посещава лекциите, защото се провеждаха през деня, но неговият доген получи разрешение да води записки и да предава изпитните му работи. Хавърс изчете всички учебници, кореспондираше си с професорите и дори присъстваше на семинарите и лекциите, провеждани вечер.

Винаги беше обичал училището.

Качи се горе и не се изненада, когато видя, че Мариса я няма в трапезарията. Въпреки че обядът се сервираше в един часа всяка нощ.

Запъти се към нейния апартамент.

— Мариса? — повика я той, застанал пред вратата. Почука веднъж. — Мариса, време е за ядене.

Хавърс надникна вътре. В стаята проникна светлина от полилея в коридора и лъчът проряза тъмнината. Завесите още закриваха прозорците и тя не беше светнала нито една лампа.

— Мариса, скъпа?

— Не съм гладна.

Хавърс пристъпи прага. Различи леглото ѝ с балдахин и малката издутина на тялото ѝ под завивките.

— Но ти и вчера пропусна обяда. Както и вечерята.

— Ще слеза по-късно.

Той затвори очи, заключавайки, че се е хранила предишната нощ. Всеки път, когато се срещаше с Рот, тя се затваряше в себе си за дни

наред.

Помисли си за живите клетки в лабораторията си.

Рот може и да беше техен крал по рождение, и може и да имаше най-чистата кръв от всички тях, но воинът беше негодник. Изглеждаше съвсем равнодушен към това, което причиняваше на Мариса. Или може би не осъзнаваше как ѝ се отразява жестокостта му. Беше му трудно да реши кое от двете е по-лошо.

— Постигнах значителен напредък — каза Хавърс, като се приближи и приседна на леглото. — Ще те освободя.

— От какво?

— От този... убиец.

— Не говори така за него.

Той стисна зъби.

— Мариса...

— Не искам да бъда свободна от него.

— Как можеш да говориш така? Той не те уважава. Отвращава ме мисълта, че този звяр се храни от теб в някоя задна уличка...

— Ходим при Дариъс. Той има стая там.

Мисълта, че е изложена на опасност от страна на още един от воините не го правеше по-щастлив. Те всички вдъхваха страх, а някои бяха направо ужасни.

Осъзнаваше, че Братството на черния кинжал е необходимо зло, защото защитава вампирската раса, и знаеше, че би трябвало да им е благодарен за това. Само че съществуването им вдъхваше у него единствено ужас. За съжаление светът беше достатъчно опасен и враговете на вампирите достатъчно силни, за да се наложи съществуването на воини като тези.

— Не трябва да постъпваш така със себе си.

Мариса се обърна с гръб към него.

— Остави ме.

Хавърс опря ръце на коленете си и с мъка се изправи на крака. Съвсем смътно си спомняше Мариса такава, каквато беше, преди да започне да обслужва ужасния им крал. Спомняше си я само отчасти и се страхуваше, че жизнената, усмихната млада жена си е отишла завинаги.

И в какво се беше превърнала? Мрачна, бледа сянка, която бродеше из къщата и чезнеше по един мъж, който не проявяваше нито

капка уважение към нея.

— Надявам се, че ще промениш решението си за обяда — каза меко Хавърс. — Ще ми бъде много приятно, ако ми правиш компания.

Затвори тихо вратата и слезе по украсената с орнаменти вита стълба. Масата в трапезарията беше подредена, както той обичаше, с пълен комплект порцеланови чинии, стъклени чаши и сребърни прибори. Седна начело на разкошната маса и една от неговите *доген* се приближи, за да му сипе вино.

Вперил поглед в тъмнозелените листа на салатата в чинията пред себе си, той се насили да се усмихне.

— Каролин, тази салата е прекрасна.

Каролин наведе глава, а очите ѝ засияха от похвалата.

— Ходих до една ферма днес, за да избира салатата по ваш вкус.

— Е, със сигурност оценявам труда ти.

Тя излезе и останал сам в красивата стая, Хавърс забодде вилица в крехките листа.

Мислеше за сестра си, свила се в леглото си.

Хавърс беше лечител по природа и професия, мъж, посветил целия си живот в служба на другите. Но ако някога Рот се окаже тежко ранен и потърси помощта му, Хавърс би се изкушил да остави кръвта на това чудовище да изтече. Или да го убие на операционната маса с един погрешен разрез със скалпела.

Бет постепенно дойде на себе си. Все едно се издигаше към повърхността след перфектно изпълнен скок „лястовица“ във водата. Напускайки изолирания свят на сънищата, тя усети по тялото ѝ да се разливат топлина и задоволство. На челото ѝ имаше нещо.

Отвори очи. По ръба на носа ѝ се движеха дълги мъжки пръсти. Пробягаха по бузата ѝ и се насочиха към брадичката ѝ. От кухнята идваше достатъчно светлина, за да различи мъжа, който лежеше до нея. Той съсредоточено изучаваше лицето ѝ с пръсти. Очите му бяха затворени, извитите му вежди бяха присвити, гъстите мигли хвърляха сянка върху високите му, великолепни скули. Раменете му бяха като планина и закриваха от погледа ѝ стъклената врата.

Боже мой, беше огромен. И добре сложен. Мишците му бяха дебели колкото бедрата ѝ. Релефните мускули на корема му изпъкваха, сякаш под кожата си беше скрил валячета за боядисване. Краката му бяха яки и жилести.

Беше шокирана, когато за пръв път притисна към нея голото си тяло и го докосна. По тялото, ръцете и краката му нямаше никакви косми. Само гладка кожа над твърдите мускули. Чудеше се защо се бръсне целия. Може би се занимаваше с бодибилдинг. Въпреки това защо му е притрябвало да се бръсне целия си оставаше загадка.

Не си спомняше много ясно случилото се между тях. Не помнеше как точно се бе озовал в апартамента ѝ. Нито какво ѝ беше казал. Но си спомняше съвсем ясно какво бяха правили в хоризонтално положение. Кое то беше напълно обяснимо, защото я накара да изпита първия оргазъм в живота си.

Връхчетата на пръстите му проследиха брадичката ѝ и преминаха към устните. Палецът му лекичко погали долната ѝ устна.

— Красива си — прошепна той. Говореше със съвсем лек акцент и звукът „р“ вибрираше на езика му почти като мъркане.

Е, изглежда логично, помисли си тя. Чувстваше се красива, когато я докосваше.

Устните му приближиха нейните, но не бяха търсеци. Целувката му не бе изискваща. Беше по-скоро израз на благодарност.

Някъде в стаята зазвъня мобилен телефон. Не беше нейният. Той стана толкова бързо, че тя подскочи. В един миг беше до нея, в следващия посягаше към якето си. Отговори на обаждането.

— Да? — Това не беше гласът, с който ѝ бе казал, че е красива. Сега наподобяваше ръмжене.

Тя придърпа чаршафа към гърдите си.

— Ще се срещнем при Ди. Дай ми десет минути.

Той затвори телефона, прибра го в якето си и вдигна панталоните си от пода. Необходимостта от обличане я върна отчасти в реалността.

Господи, наистина ли беше правила секс — истински добър, умопомрачителен секс — с напълно непознат?

— Как се казваш? — попита тя.

Докато навличаше черните си кожени панталони, тя зърна страхотния му задник.

— Рот. — Той се приближи до масата и взе слънчевите си очила. Когато седна до нея, те вече бяха на очите му. — Трябва да вървя, може би няма да успея да се върна тази нощ, но ще се опитам.

Не ѝ се искаше да си тръгва. Приятно ѝ беше да чувства тялото му, заело по-голямата част от дивана ѝ. Протегна ръка към него, но я отдръпна. Не искаше да се натрапва.

— Не, докосни ме — каза той и приведе тялото си, за да може да го докосне, където поиска.

Постави длан на гърдите му. Кожата му беше топла, сърцето му биеше равномерно. Забеляза, че вляво има кръгъл белег от изгаряне.

— Трябва да знам нещо, Рот. — Приятно ѝ беше да произнася името му, макар и да беше малко странно. — Какво, по дяволите, правиш тук?

Той леко се усмихна, като че ли подозрителността ѝ му харесваше.

— Тук съм, за да се погрижа за теб, Елизабет.

Е, определено го беше направил.

— Бет. Всички ми викат Бет.

Той наклони глава.

— Бет.

Изправи се и взе ризата си. Прокара ръце по предната ѝ част, като че търсеше копчетата.

Няма да намери много, помисли си тя. Повечето бяха изпопадали на пода.

— Имаш ли кошче за боклук тук? — попита той, сякаш през ума му беше минала същата мисъл.

— Ето там. В ъгъла.

— Къде?

Тя се изправи, като придържаше чаршафа, в който се беше увила, и взе ризата. Да я изхвърли, ѝ се стори като пропусната възможност.

Когато отново погледна към него, той беше надянал на голо черни кании. В средата на гърдите му се пресичаха два кинжала с дръжките надолу. Странно, видът на оръжията му я успокои. Мисълта, че има логично обяснение за появата му, беше облекчение за нея.

— Бъч ли беше?

— Бъч?

— Който те прати да ме охраняваш.

Той облече якето си, с което раменете му изглеждаха още по-широки. Кожата беше черна като косата му, единият ревер беше украсен със сложен, релефен мотив, избродиран с черни конци.

— Човекът, който те нападна снощи — каза той, — непознат ли беше?

— Да. — Тя обгърна тялото си с ръце.

— Добре ли се отнесоха с теб в полицията?

— Те винаги са добри с мен.

— Казаха ли ти името му?

Тя кимна.

— Да. Не можех да повярвам. Бъч ми го каза, помислих си, че се шегува. Били Ридъл подхожда повече на герой от „Улица Сезам“, отколкото на изнасилвач, но той определено знаеше какво прави и, изглежда, имаше опит...

Тя млъкна. На лицето на Рот беше изписана такава свирепа жестокост, че Бет отстъпи назад.

Господи Исусе, ако Бъч беше суров с престъпниците, този момък беше повече от опасен, помисли си тя.

Но след това изражението му се промени, той като че ли потисна емоциите си, защото разбра, че я е уплашил. Отправи се към банята и

отвори вратата. Бу скочи в ръцете му и в задушния въздух се разнесе тихо ритмично мъркане.

Само че със сигурност не беше мъркането на котката й.

Гърлените звуци идваха от мъжа, който държеше любимеца й в ръцете си. Бу се наслаждаваше на вниманието и търкаше главата си в широката длан, която я галеше.

— Ще ти дам номера на мобилния си телефон, Бет. Ако почувстваш, че си в опасност, трябва веднага да ми се обадиш. — Той остави котката долу и каза номера на телефона си. Накара я да повтори цифрите няколко пъти, докато ги запомни. — Ако не се видим довечера, искам утре сутринта да дойдеш на „Уолъс авеню“ № 16 и всичко ще ти обясня.

След това просто я погледна.

— Ела тук — каза той.

Тялото й се подчини още преди мозъкът й да възприеме думите му и да даде команда за движение. Тя се приближи, той обви кръста й с ръка и я притегли към твърдото си като камък тяло. Устните му, горещи и търсеци, се впиха в нейните и в същото време зарови свободната си ръка в косата й. Тя усети през кожените му панталони, че отново е готов. Тя също беше готова за него.

Той повдигна главата си и прокара нежно ръка по ключицата й.

— Това, което се случи, не беше предвидено.

— Рот твоето първо име ли е или фамилното?

— И двете. — Той я целуна по шията, като засмука кожата й. Тя отметна глава назад и езикът му се плъзна нагоре по гладката шия. — Бет?

— Хмм?

— Не се безпокой за Били Ридъл. Ще си получи заслуженото.

Целуна я бързо и излезе през стъклената врата.

Тя постави ръка на шията си там, където я беше целувал. Кожата й пламтеше. Изтича към прозореца и дръпна завесите. Него вече го нямаше.

Рот се материализира в салона на Дариъс. Не беше очаквал вечерта да протече така, а допълнителните усложнения нямаше да облекчат положението.

Тя беше дъщерята на Дариъс. Скоро целият ѝ свят щеше да се обърне с главата надолу. И което беше още по-лошо, предишната нощ беше станала жертва на сексуално нападение, за бога. Ако беше джентълмен, щеше да я остави на мира. Да, и кога за последен път се беше държал така, както подобава на произхода му?

Пред него се появи Рейдж. Върху кожените си дрехи вампирът бе облякъл дълъг, черен тренчкот и ефектът от контраста с русокосата му хубост беше наистина поразителен. Всеизвестно беше, че братът безмилостно използва външния си вид за завладяване на представителките на противоположния пол, и че след всеки нощен бой обичаше да изпусне парата с някоя жена. Или две.

Ако сексът беше храна, Рейдж щеше да страда от затлъстяване. Но той беше не само красавец. Воинът беше най-добрият боец, който братството някога е имало, най-силният, най-бързият, най-надеждният. По рождение притежаваше необикновена физическа сила, предпочиташе да се справя с *лесърите* с голи ръце и използваше кинжала само за края. Твърдеше, че това е единственият начин да почувства удовлетворение от работата си. В противен случай борбата би приключила твърде бързо.

От всички братя Холивуд беше единственият, за когото младите представители на расата говореха, когото боготворяха и на когото искаха да приличат. Но феновете му виждаха единствено красивата външност и плавните му движения.

Рейдж беше прокълнат. В буквалния смисъл. Беше се забъркал в сериозни неприятности точно след преобразяването си. И Скрайб Върджин, тази мистична природна сила, която контролираше вампирите от Небитието, го беше наказала сурово. Двеста години „терапия на отвращението“, която се задействаше всеки път, когато загубеше контрол.

Бедното копеле беше за съжаление.

— Как сме тази вечер? — попита Рейдж.

Рот притвори за миг очи. Замъгленият образ на Бет, извила тялото си под неговото, го преряза като с нож. Представи си как отново я вкухва и ръцете му се свиха в юмруци толкова силно, че кокалчетата му изпукаха.

Гладен съм, помисли си той.

— Готов съм — отвърна Рот.

— Я почакай. Какво е това? — попита Рейдж.

— Кое?

— Изражението на лицето ти. Божичко, а къде е ризата ти?

— Млъкни.

— Какво по... Да ме вземат дяволите. — Рейдж се засмя. — Май си чукал някое парче тази вечер, а?

Бет не беше „парче“. В никакъв случай, при това не само защото беше дъщеря на Дариъс.

— Затваряй си устата, Рейдж. Не съм в настроение.

— Хей, аз съм последният, който би те критикувал. Но не мога да не те попитам добра ли беше? Защото не ми изглеждаш особено спокоен, братко. Може би трябва да ѝ дам някой и друг урок и след това да ти я пратя да опита пак...

Рот хладнокръвно притисна Рейдж към стената и едва не разби огледалото с широките му рамене.

— Затвори си устата или ще станеш с петнадесет сантиметра по-нисък. Изборът е твой, Холивуд.

Неговият събрат само го подкачаше, но Рот смяташе, че е нередно изживяването му с Бет да бъде сравнявано със сексуалните авантюри на Рейдж. А може би изпитваше до известна степен собственически чувства.

— Е, какво избираш? — попита провлечено той.

— Само те пробвам. — Вампирът се ухили и зъбите му се бялнаха на красивото му лице. — Хайде, отпусни се. Обикновено не си губиш времето с жени и просто се радвам за теб, това е всичко.

Рот го пусна.

— Макар че е невъзможно, за бога, тя да е толкова...

Рот извади един кинжал от ножницата и го заби в стената на два сантиметра от главата на Рейдж.

Звънът на стоманата, пробила стената, е приятен, помисли си той.

— Не ме предизвиквай, разбра ли?

Братът кимна бавно, докато дръжката на кинжала вибрираше до ухото му.

— Да, добре. Мисля, че се разбрахме.

Гласът на Тормент разсея напрежението.

— Ей, Рейдж! Пак ли си търсиш белята?

Рот замълча за момент, за да се увери, че Рейдж си е взел бележка. Измъкна ножа от стената и отстъпи назад. Докато другите братя пристигаха, той вече крачеше из стаята.

Влезе Вишъс и Рот го отведе настрани.

— Искам да ми направиш една услуга.

— Казвай.

— Един мъж, човек. Били Ридъл. Използвай компютърната си магия. Искам да знам къде живее.

Ви поглади козята си брадичка.

— Местен ли е?

— Така мисля.

— Смятай, че е направено, господарю.

Когато всички се събраха, дори Зейдист, който им оказа честта да се яви навреме, Рот премина към деловата част.

— Какво имаме от телефона на Строс, Ви?

Вишъс свали бейзболната си шапка на „Ред Сокс“ и прокара ръка през тъмната си коса. Сложи отново шапката си и заговори.

— Нашето момче е обичало да се мотае с културисти, бъдещи войници и фенове на Джеки Чан. Има обаждания до фитнес клуба на „Голдс Джим“, една зала за пейнтбол и две школи за бойни изкуства. А, освен това си е падал по колите. Запометен е номерът на един автосервиз.

— Лични разговори?

— Няколко. Един със стационарен телефон, изключен преди два дена. Другите с мобилни телефони, непроследими, не са местни. Звънях няколко пъти на номерата, но никой не ми отговори. Функцията за идентификация на повикването е ужасна работа, нали?

— Провери ли досието му онлайн?

— Да. Типичен малолетен престъпник със склонност към насилие. Идеално се вписва в профила на *лесърите*.

— Нещо за жилището му? — Рот погледна през рамо към близнаците.

Фюри се обърна към брат си, после заговори.

— Тристаен апартамент до реката. Живял е сам. Няма много вещи. Два пистолета под кревата. Няколко сребърни куршума. Бронежилетка от кевлар. Порно колекция, която очевидно вече не използва.

— Взехте ли урната?

— Да. У дома е. Ще я занеса в гробницата по-късно тази вечер.

— Добре. — Рот огледа групата. — Ще се разделим. Проучете всичко внимателно. Търсим местния им оперативен център.

Раздели братята на двойки, като остави за себе си Вишъс. Инструктира близнаците да отидат до „Голдс“ и залата за пейнтбол. Тор и Рейдж трябваше да проверят школите по бойни изкуства. Той и Вишъс щяха да се заемат с автосервиза и се надяваше да им провърви. Защото ако някой има намерение да постави бомба на кола, няма ли да му потрябва хидравличен подежник?

Преди да се разотидат, Холивуд го приближи с нетипично за него сериозно изражение на лицето.

— Рот, братко, знаеш, че понякога се държа гадно — каза Рейдж. — Не исках да те засегна. Няма да се повтори.

Рот се усмихна. Проблемът на Рейдж беше, че не можеше да контролира импулсите си. Което обясняваше както голямата му уста, така и пристрастяването му към секса. Проблемът се усложняваше още повече, когато беше сам себе си. Ако забравеше и за минута, че проклятието действа като психо ключ, звярът в него се появяваше с рев.

— Сериозно ти говоря, братко — каза вампирът.

Рот го потупа по рамото. В общи линии кучият му син беше свестен.

— Простено и забравено.

— Чувствай се свободен да ме цапардосаш, когато поискаш.

— Ще го направя, повярвай ми.

Господин Х. продължи с колата си към една неосветена уличка в центъра на града, отворена към други улици и в двата края. Паркира минивана на заден ход зад един контейнер за отпадъци, метна Чери Пай на рамо и се отдалечи на около двадесет метра от колата. Тя изстена, докато подскачаше на гърба му, сякаш не искаше никакво движение да нарушава спокойствието ѝ.

Просна я на земята. Тя не оказа съпротива, когато преряза гърлото ѝ. Видя как искрящата ѝ кръв се отцежда от шията ѝ. В тъмнината приличаше на автомобилно масло. Потопи пръст в кръвта.

Носът му надуши всякакви болести. Зачуди се дали е знаела, че има хепатит С в напреднал стадий. Реши, че ѝ е направил услуга, спасявайки я от бавна и мъчителна смърт. Не че щеше да го притесни, дори и да беше в цветущо здраве.

Избърса пръста си в крайчеца на полата ѝ и се отправи към купчина отпадъци. Намери един стар матрак. Беше точно каквото му трябваше. Подпря го на тухлената стена и седна, без да обръща внимание на зловонната миризма на пот, която се носеше от него. Извади пушката си с упойващи стрелички и зачака. Цивилните вампири налитаха на прясна кръв като гарвани на мърша.

И наистина, не след дълго откъм края на уличката се зададе някаква фигура, огледа се на двете страни и се втурна напред. Господин Х. беше сигурен, че приближаващият се е точно когото чака. Чери беше добре скрита в тъмното. Нищо не привличаше вниманието към нея, освен едва доловимата миризма на кръв, която носовете на хората изобщо не можеха да доловят.

Измъчван от жажда, младият мъж се нахвърли на Чери, като че някой му беше приготвил шведска маса. Зает с пиене, той се изненада, когато първата стреличка полетя и се заби в рамото му. Непосредственият му инстинкт беше да запази храната си, затова завлече Чери зад няколко очукани кофи за боклук. Когато го улучи втората стреличка, той се завъртя и подскочи с поглед, вперен в матрака.

Господин Х. се напегна, но в нападението на вампира имаше повече агресия, отколкото умение. В движенията на тялото му липсваше координация, което подсказваше, че все още се учи как да контролира крайниците си след преобразяването.

Последваха още две стрелички, но не успяха да спрат устрема му. Очевидно дозата демоседан — транквилант за коне — не беше достатъчна, за да има ефект. Принуден да се бие с мъжа, господин Х. набързо го зашемети с един удар по главата. Мъжът изрева от болка и се строполи на мръсния асфалт.

Суматохата привлече внимание. За щастие бяха само двама *лесъри*, а не любопитни хора или, което би било още по-лошо, полицаи. *Лесърите* спряха в края на уличката и след кратка консултация помежду си продължиха напред, за да видят какво става.

Господин Х. изруга. Не беше готов да се разкрие или да допусне да видят какво прави в момента. Трябваше да отстрани слабостите в стратегията за събиране на информация, преди да я приложи и да разпредели ролите между *лесърите*. В крайна сметка един лидер не трябва никога да възлага задачи, които сам не е изпълнявал, при това добре. Освен това ставаше въпрос и за собствените му интереси. Нямахме начин да разбере дали някой от *лесърите* няма да се опита да го прескочи и да се свърже с Омега, като представи идеята му за своя или каже, че е обречена на неуспех. Бог му е свидетел, че Омега винаги беше отворен за нови инициативи и предложения. Но когато ставаше въпрос за лоялност, малко риталин^[1] щеше да му е от полза.

Важното беше обаче, че начинът по който Омега връчваше известието си за уволнение, беше бърз и ужасен. В което се бе убедил предишният шеф на господин Х. преди три дена.

Господин Х. извади стреличките от тялото. Предпочиташе да убие вампира, но не разполагаше с достатъчно време. Остави мъжа да стене на земята и хукна по уличката, придържайки се към сянката на стените. Включи светлините на минивана чак когато се вля в потока на движението.

[1] Ritalin — стимулант, предписван в случаи на дефицит на концентрация на вниманието и хиперактивност. — Б.пр. ↑

Будилникът на Бет извънхна и тя го натисна, за да спре. Звънът му беше ненужен. Беше будна поне от час и главата ѝ бръмчеше като косачка за трева. С настъпването на зората тайнствеността на страстната нощ се беше разсеяла и тя трябваше да се изправи пред това, което беше направила.

Осъзнаването, че беше правила секс без предпазни средства с напълно непознат беше достатъчно, за да се събуди и без будилник. Какво си е мислила? Никога преди не беше постъпвала така. Винаги взимаше предпазни мерки. Слава богу, взимаше хапчета за регулиране на нередовния си месечен цикъл, но при мисълта за другите последствия стомахът ѝ се сви.

Когато отново го види, ще го попита дали е здрав, молейки се отговорът да бъде такъв, какъвто ѝ се искаше да чуе. И да бъде честен.

Може би, ако имаше повече опит с мъжете, щеше да е подготвена. Но кога за последен път беше спала с мъж? Отдавна. Толкова отдавна, че годността на презервативите в кутийката беше изтекла.

Застоят в сексуалния ѝ живот се дължеше по-скоро на липсата ѝ на интерес, отколкото на някакви морални съображения. Мъжете просто не бяха в списъка на най-важните ѝ приоритети. Подреждаха се някъде между почистването на зъбите и техническия преглед на колата. А и тя нямаше вече кола.

Често се бе чудила дали всичко ѝ е наред, особено когато видеше двойки да се разхождат ръка за ръка по улиците. Повечето от връстничките ѝ непрекъснато ходеха по срещи, опитвайки се да си намерят мъж, когото да отведат пред олтара. Не и тя. Просто не изгаряше от желание да бъде с мъж и дори си мислеше дали не е лесбийка. Само че жените не я привличаха. Така че миналата нощ беше истинско откровение за нея.

Протегна се и усети приятно напрежение в бедрата си. Затвори очи и го почувства вътре в себе си, как я пронизваше и се отдръпваше

до онзи момент, когато накрая тялото му потрепери и с мощен тласък се сля с нейното, притискайки я с ръце силно към себе си.

Тялото ѝ неволно се изви, фантазията ѝ беше толкова реална, че усети пулсиране между краката си. Прехапа устни при спомена за преживените оргазми. Изправи се със стон и се запъти към банята. Видя ризата, която бе смъкнал и захвърлил в кошчето, взе я и зарови нос в нея. Черната тъкан беше пропита с миризмата му. Пулсирането се засили.

Откъде се познаваха те двамата с Бъч? И той ли бе от полицията? Не го беше виждала преди, но там имаше доста хора, които не познаваше. *Отделът за борба с порока*, помисли си тя. Трябва да е ченге от отдела за борба с порока. Или може би ръководеше екип от специалните части. Защото той определено беше от онзи тип мъже, които си търсят белята, а когато я намерят, не ѝ се дават.

С чувството, че е шестнадесетгодишна, тя пхна ризата под възглавницата си. И тогава видя сутиена, който беше свалил и пуснал на пода. Боже мой, предницата му беше разрязана от нещо остро.

Странно.

Взе набързо един душ и още по-бързо погълна закуската си от две овесени курабийки, шепа хрупкави бисквитки и кутия сок, след което отиде на работа. Седеше на работното си място и зяпаше скрийнсейвъра вече половин час, когато телефонът ѝ иззвъня. Беше Хосе.

— Имахме още една тежка нощ — каза той с прозявка.

— Бомба?

— Не, труп. Една проститутка беше открита с прерязано гърло на пресечката на „Трета“ и „Трейд“. Ако дойдеш в участъка, можеш да видиш снимките и да прочетеш докладите. Неофициално, разбира се.

Две минути след като затвори телефона тя беше на улицата.

Помисли си първо да се отбие в участъка и след това да отиде на адреса на „Уолъс авеню“. Не можеше да се преструва, че не изгаря от желание да види отново среднощния си гост.

По пътя към полицейския участък утринното слънце грееше безмилостно ярко, затова бръкна в чантата си и извади тъмните си очила. Но въпреки очилата продължи да усеща смъдене в очите и се наложи да ги засенчи с ръка. Почувства облекчение, когато влезе в прохладния сумрачен полицейски участък.

Хосе не беше на работното си място, но видя Бъч, който тъкмо излизаше от кабинета си. Той ѝ се усмихна иронично и ъгълчетата на лешниковите му очи се набръчкаха.

— Трябва да престанем да се срещаме толкова често.

— Чувам, че имате нов случай.

— Не се и съмнявам, че си чула.

— Някакъв коментар, детективе?

— Публикувахме изявление тази сутрин.

— Което, несъмнено, не казва нищо. Хайде, няма ли да ми подшушнеш нещичко?

— Не и официално.

— А неофициално?

Той извади една дъвка от джоба си, разопакова я внимателно, пъхна бялото блокче в устата си и задъвка. Бет си спомни, че по едно време той пушеше, но напоследък не го беше виждала да пали цигара. Вероятно това беше обяснението за дъвката.

— Неофициално, О'Нийл — подкани го тя. — Кълна се.

Той кимна през рамо.

— Тогава трябва да затворим вратата.

Кабинетът му беше не по-голям от нейната кутийка в редакцията на вестника, но поне имаше врата и прозорец. Обаче офис мебелите бяха по-лоши от нейните. Бюрото му беше старо, дървено и изглеждаше така, сякаш някой дърводелец го беше използвал за работен тезгях. От плота му липсваха цели парчета, лакът беше толкова надран, че поглъщаше луминесцентната светлина така, както жадният пие вода.

Преди да седне, Бъч ѝ подхвърли една папка.

— Намерили са я зад няколко кофи за боклук. По-голямата част от кръвта ѝ е изтекла в канализацията, но съдебният лекар смята, че е открил следи от хероин в нея. Същата вечер е правила секс, но това едва ли е нещо ново.

— О, боже мой, това е Мери — възкликна Бет и се отпусна на един стол, вперила поглед в ужасната снимка.

— Двадесет и една годишна. — Бъч тихо изруга. — Мамка му, каква шибана загуба.

— Познавам я.

— От участъка?

— Израснахме заедно. Известно време бяхме в един и същ приемен дом. Срещата съм я и след това. Главно тук.

Мери Мълкейхи беше красиво малко момиченце. Остана при приемните родители на Бет само около година, след което я върнаха на родната ѝ майка. Две години по-късно отново беше поверена на грижите на държавата, след като седемгодишна била оставена сама в продължение на една седмица. Обяснила, че когато храната свършила, яла сурово брашно.

— Чувал съм, че си била в системата — каза Бъч, като я погледна замислено. — Имаш ли нещо против да те попитам защо?

— Ти как мислиш? Нямах родители. — Тя затвори папката и я плъзна по бюрото към него. — Намерихте ли оръжието?

Той присви очи. Явно се чудеше дали да не последва примера ѝ и да смени темата.

— Оръжието? — подсети го тя.

— Отново метателна звезда. Със следи от кръв, но не е нейната. Намерихме и остатъци от някакво прахообразно вещество на две различни места, като че ли някой е палил сигнални ракети и ги е оставил на земята. Все пак трудно е да си представи човек, че убиецът е искал да привлече внимание към трупа.

— Смяташ, че има връзка между убийството на Мери и бомбата в колата?

Той сви небрежно широките си рамене.

— Може би. Но ако някой наистина е искал да си отмъсти на Голямото татенце, щяха да ударят някой, който стои по-високо от нея в хранителната верига. Щяха да очистят сводника.

Бет затвори очи и в съзнанието ѝ изплува образът на Мери като петгодишна, понесла под мишница една безглава кукла Барби с парцалива рокля.

— Но от друга страна, това, може би, е само началото — отбеляза Бъч.

Тя чу, че отмества стола си и погледна нагоре. Той заобиколи бюрото и се приближи до нея.

— Имаш ли някакви планове за вечеря? — попита той.

— Вечеря?

— Да. Ти и аз.

Железния я канеше да излязат заедно? Пак?

Бет се изправи, за да не трябва да го гледа с вдигната глава.

— А, да... не, искам да кажа, благодаря, но не мога.

Дори да не бяха в нещо като професионални отношения, мислите ѝ бяха заети с нещо друго. Само си представете. Да не поема ангажимент, за да бъде свободна, в случай че мъжът в кожените дрехи реши да я навести тази вечер, както и сутринта.

По дяволите, едно хубаво чукане и тя си беше въобразила, че между тях има нещо? Трябваше да се върне в реалния свят.

Бъч се усмихна цинично.

— Някой ден ще разбере защо не ме харесваш.

— Но аз те харесвам, наистина. Не се давах на никого и макар че не одобрявам методите ти, няма да се преструвам, че не ми харесва, че счупи носа на Били Ридъл.

Чертите на лицето на Бъч се смекчиха. Очите му се впиха в нейните и тя си помисли, че сигурно е луда, щом не изпитва нищо към него.

— И ти благодаря, че снощи ми изпрати приятеля си — каза тя, мятайки чантата си на рамо. — Въпреки че трябва да си призная, че в началото адски ме изплаши.

Точно преди да ѝ покаже най-висшия и добър начин, по който може да се използва човешкото тяло.

Бъч смръщи вежди.

— Приятел ли?

— Знаеш за кого говоря. Онзи, който прилича на готически кошмар. От отдела за борба с порока е, нали?

— За какво говориш, по дяволите? Не съм изпращал никой в жилището ти.

В главата ѝ не остана капчица кръв. Нарастващата подозрителност и тревогата, изписана на лицето на Бъч, ѝ подсказаха, че няма смисъл да го кара да напруга паметта си. Запъти се към вратата.

— Сбъркала съм.

Бъч я хвана за ръката.

— Кой, по дяволите, е бил снощи в апартамента ти?

И на нея ѝ се искаше да знае.

— Никой. Както ти казах, сбъркала съм. Довиждане.

Втурна се през фойето, а сърцето ѝ биеше три пъти по-бързо от обичайното. Излезе нетърпеливо навън и трепна от болка, когато слънцето обля лицето ѝ с ярка светлина.

Едно нещо беше ясно: тази сутрин нямаше да се види с онзи мъж, въпреки че беше светло и „Уолъс авеню“ № 816 беше в най-хубавата част на града.

Към четири следобед Рот вече щеше да експлодира. Не беше успял да се върне при Бет предишната нощ. И тя не се бе появила тази сутрин.

Фактът, че не дойде, означаваше едно от двете: нещо ѝ се е случило или го беше отсвирила.

Провери брайловия часовник с пръстите си. До залез-слънце имаше още много време. Дявол да ги вземе тези летни дни. Много са дълги. Прекалено дълги.

Отиде в банята, наплиска лицето си с вода и подпря ръце на мраморния плот. Взя се в лицето си на меката светлина на свещта, поставена до умивалника, но можеше само смътно да различи кичурите черна коса, размазаните линии на веждите си и очертанието на лицето си.

Чувстваше се изтощен. Не беше спал цял ден, а предишната нощ беше катастрофа. С изключение на случилото се с Бет. То беше...

Изруга и се избърса.

Господи, какво му ставаше, по дяволите? Да бъде вътре в тази жена беше най-лошото от всичко, случило се снощи. Заради това неочаквано малко приключение сега не можеше да събере мислите си, тялото му беше в състояние на непрекъсната възбуда и настроението му беше отвратително. Поне последното не беше нещо необичайно за него.

Боже мой, предишната нощ беше пълен провал.

След като се раздели с братята, той и Вишъс прекосиха града, за да проверят автосервиза. Беше затворен. Огледаха наоколо, влязоха вътре с взлом и решиха, че не се използва като оперативен център. Порутената постройка беше прекалено малка, за да може да прикрие евентуално тайно подземие. Освен това кварталът не беше подходящ.

Наблизо имаше две денонощни ресторанчета за бързо хранене, в едното, от които често се отбиваха ченгета. Рискът беше твърде голям.

С Вишъс бяха на път към дома на Дариъс, след като за малко се бяха отбили до „Скриймърс“, за да угаси Ви жаждата си с водка „Грей Гус“, когато се натъкнаха на проблем.

Именно тогава от лошо всичко стана далеч по-лошо.

В една уличка имаше тежко ранен цивилен вампир и двама *лесъри* се канеха да го довършат. Отне им известно време да убият *лесърите*, защото и двамата бяха много опитни, но докато битката приключи, вампирът беше умрял.

Бяха се гаврили жестоко с младия вампир, тялото му беше покрито с плитки прободни рани. Като се съди по разранените му колена и ситните камъчета, набили се в дланите му, той на няколко пъти се е опитвал да изпъзни. Около устата му имаше прясна човешка кръв и миризмата ѝ се усещаше във въздуха, но нямаха време да проверят в какво състояние е ухапаната от него жена.

Появи се компания. Точно когато *лесърите* си получиха заслуженото, се разнесе воят на полицейски сирени. Акустичната какофония означаваше, че след като е чул шума от борбата или е видял проблясването на светлини, някой е позвънил на 911. Едва успяха да се измъкнат с трупа с кадилака „Ескалейд“ на Вишъс.

В къщата на Дариъс Вишъс претърси трупа. В портфейла на мъжа имаше листче хартия, изписано със знаците на стария език. Име, адрес, възраст. Бяха минали шест месеца след преобразяването му. Беше съвсем млад.

Час преди зазоряване откараха тялото в покрайнините на града, в една хубава къща, построена дълбоко в гората. Вратата им отвори възрастна двойка цивилни вампири и ужасът им при вида на двамата воители, застанали на прага им, замириса на Рот като горящ боклук. Когато потвърдиха, че имат син, Вишъс се върна при колата и извади трупа. Бащата се втурна към сина си и го взе от ръцете на Вишъс. Майката щеше да се свлече на земята, ако Рот не я беше подхванал.

Фактът, че за смъртта на сина им беше отмъстено, поуспокои бащата. Но това не беше достатъчно. Не и за Рот.

Той нямаше да спре, докато не види мъртви всички *лесъри*.

Рот затвори очи и се заслуша в ритъма на „Черният албум“ на Джей Зи, като се опитваше да не мисли за предишната нощ. През

звучите на музиката се дочу ритмично почукване и той отвори вратата с мисълта си.

— Какво има, Фриц?

Икономът влезе със сребърен поднос в ръце.

— Позволих си да ви приготвя нещо за хапване, господарю.

Фриц остави храната на ниската масичка пред дивана. Вдигна капака на блюдото и Рот долови лекото ухание на пиле с подправки. Това го подсети, че наистина е гладен. Седна на масата и взе една тежка сребърна вилица. Погледна приборите.

— Господи, Дариъс обичаше скъпите вещи, нали?

— О, да, господарю. Само най-доброто за моя *принцес*.

Икономът се навърташе край него, докато Рот съсредоточено отделяше месото от костите с приборите си. Фината моторика не беше по неговата част, затова накрая вдигна бутчето от чинията си с ръка.

— Харесва ли ви пилето, господарю?

Рот кимна, дъвчейки.

— Много те бива в готвенето.

— Толкова се радвам, че решихте да останете тук.

— Няма да е за дълго. Но не се безпокой, ще има за кого да се грижиш. — Рот бодна с вилицата в нещо, което приличаше на картофено пюре. Беше ориз и зрънцата се разбягаха из чинията. Изруга и се опита да ги избута върху вилицата с показалеца си. — С нея животът ти ще бъде далече по-лек, отколкото с мен.

— Предпочитам да се грижа за вас. Господарю, друг път няма да приготвям ориз. И ще се погрижа месото да ви се сервира нарязано. Не помислих за това.

Рот избърса устата си с ленената салфетка.

— Фриц, не си губи времето с опити да ми угодиш.

Разнесе се тих смях.

— Дариъс беше абсолютно прав за вас, господарю.

— Че съм невъзможен кучи син? Да, той наистина беше много проникателен. — Рот подгони парче броколи с вилицата си. По дяволите, мразеше да се храни, особено когато някой го гледа. — Така и не ми стана ясно защо толкова много настояваше да отседна тук. Едва ли някой се нуждае чак толкова от компания.

— Беше заради самия вас.

Рот присви очи зад тъмните си очила.

— Така ли?

— Тревожеше се, че сте толкова самотен. Живеете сам. Нямате истинска *шелан*, нито *доген*. Казваше, че усамотението ви е наказание, което сам сте си наложили.

— Е, не е така. — Гласът на Рот пресече като с бръснач благия тон на иконома. — И ако искаш да останеш тук, запази психо теориите за себе си, ясен ли съм?

Фриц трепна, все едно го бяха ударили. Направи поклон в кръста и се заизмъква заднешком от стаята.

— Моите извинения, господарю. Беше неуместно да ви говоря по този начин.

Вратата тихо се затвори.

Рот се облегна на дивана с вилицата на Дариъс в ръка.

Ох, *Исусе*. Този проклет *доген* беше в състояние да докара и светец до лудост.

Освен това не беше самотен. Никога не е бил. Жаждата за мъст е адски добър съквартирант.

Господин Х. наблюдаваше спаринга на двамата ученици. Подхождаха си добре на ръст, и двамата осемнадесетгодишни, силни физически, но той знаеше кой ще бъде победителят. И наистина, един бърз и мощен страничен удар повали противника по гръб.

Господин Х. обяви края на мача и не каза нищо, когато победителят протегна ръка и помогна на победения да се изправи на крака. Тази демонстрация на вежливост го раздразни и му се прииска да накаже и двамата.

Първото правило на обществото беше ясно: ритай поваления, докато не престане да мърда. Беше толкова просто.

И все пак това беше училище, а не реалният свят. Родителите, които позволяваха на синовете си да се занимават с бойни изкуства, щяха да се противопоставят, ако скъпоценните им дечица бъдат върнати у дома на носилка. Двата ученици му се поклониха, лицето на победения беше яркочервено, и то не само от физическото напрежение.

Господин Х. позволи на останалите от групата да гледат, защото знаеше, че срамът и смущението са важна част от корективния процес.

Той кимна на победителя.

— Отлична работа. Само че следващия път го свали по-бързо, разбра ли? — Обърна се към победения. Огледа го от главата до петите и отбеляза за себе си, че диша тежко и краката му треперят. — Знаеш къде да отидеш.

Победеният запримига бързо и се отправи към стъклената стена, която гледаше към фоайето. В съответствие с изискванията той застана с лице към прозрачните панели с високо вдигната глава, за да може всеки, който влиза в сградата, да види лицето му. Ако избърше сълзите, стекли се по бузите му, щеше да се наложи да изтърпи повторно наказанието при следващото занятие.

Господин Х. раздели учениците си на групи и се зае с тренировката. Наблюдаваше ги, коригираше стойката и положението на ръцете, но умът му беше зает с други неща.

Предшната нощ не всичко мина идеално. Никак даже.

Когато се върна у дома, научи от полицейската си радиостанция, че тялото на проститутката е открито някъде след три часа през нощта. Не се споменаваха нищо за вампира. Може би *лесърите* бяха взели цивилния, за да си поиграят с него.

Беше много неприятно, че нещата не се бяха развили така, както се бе надявал и сега му се искаше да се върне отново на улицата. Използването на току-що убита жена като примамка щеше да свърши чудесна работа. Но упоителните стрелички трябваше да се калибрират по-добре. Беше започнал със сравнително малка доза, за да не умре цивилният, преди да е поработил над него. Очевидно дозата на наркотика трябваше да се увеличи. Така или иначе, предишната вечер беше провал.

Господин Х. погледна победения. Тази вечер трябваше да се заеме с вербуване. Редиците имаха нужда от попълнение след разпадането на онзи новобранец преди две вечери.

Преди векове, когато вампирите бяха много повече, обществото разполагаше със стотици членове из целия Европейски континент и нововъзникващите селища в Северна Америка. Сега обаче, когато вампирското население беше намаляло, числеността на обществото също се беше свила. По чисто практически съображения. Отегченият, бездеен *лесър* беше лошо нещо. Бяха подбрани специално заради склонността им да упражняват насилие и поривът им към убийство не

можеше да бъде замразен само поради недостига на жертви. Наложих се да умъртвят доста от тях, защото бяха убили други *лесъри* в надпреварата си за превъзходство. Вероятността от проява на агресия към себеподобните беше далеч по-голяма, когато имаше твърде малко работа. И още нещо, което беше не по-малко лошо. Бяха започнали да избиват хора само заради спорта.

Първото беше позор и причиняваше неприятности. Второто беше неприемливо. Не че Омега беше загрижен за жертвите, дадени от човечеството. Напротив. Но дискретността, придвижването в сянка, светкавичното убийство и завръщането под прикритието на нощта бяха основни принципи на убийците. Не беше хубаво да се привлича вниманието на хората, а нищо не можеше да ги обезпокои повече от куп мъртъвци.

Което беше още една причина, поради която вербуването на нови членове вървеше трудно. Често в тях имаше повече омраза, отколкото целенасоченост. Изграждането на навици беше жизненоважно, за да се запази тайният характер на многовековната война между вампирите и *лесърите*.

И все пак редиците трябваше да бъдат попълнени. Погледна победения и се усмихна, очаквайки с нетърпение това, което щеше да се случи тази вечер.

Малко преди седем господин Х. се отправи с колата си към предградията. Лесно намери „Пилар стрийт“ № 3461. Паркира „Хамър“-а и зачака, убивайки времето като запаметяваше детайлите на къщата, построена на различни нива. Това беше типичната Америка на средната класа. Двеста и двадесет квадратни метра застроена площ, разположени точно в средата на мъничък парцел с едно голямо дърво. Съседите бяха достатъчно близко, за да прочетат надписите на кутиите с детски зърнени храни сутрин и на кутиите с бира вечер. Щастлив и добродетелен живот. Поне отвън.

Вратата с мрежата против комари се отвори и победеният от следобедната група изскочи навън, като че ли бързаше да се спаси от потъващ кораб. Майка му се появи след него и се спря на първото стъпало, вперила поглед в джипа пред къщата ѝ, като че ли беше бомба, която ще се взриви всеки момент.

Господин Х. свали прозореца на колата и помахаше с ръка. След кратко колебание тя отвърна на поздрава му.

Победеният скочи в „Хамър“-а и очите му жадно заблестяха при вида на кожените седалки и уредите на контролното табло.

— Добър вечер — каза господин Х. и натисна газта.

Момчето започна да се върти непохватно, за да повдигне ръцете си и да се поклони с глава.

— Сенсей.

Господин Х. се усмихна.

— Радвам се, че успя да дойдеш.

— Да, ама майка ми е като трън в задника. — Победеният се опитваше да изглежда невъзмутим, наблягайки на ругателните думи.

— Не трябва да говориш така за нея.

Победеният се смути за момент, принуден да смени ролята си на непукист.

— Тя иска да се прибера преди единадесет часа. Делничен ден е и утре сутринта съм на работа.

— Ще имаме грижата да се прибереш навреме.

— Къде отиваме?

— В другия край на града. Искам да се срещнеш с един човек.

Скоро след това господин Х. сви по една дълга алея, която се виеше между осветени декоративни дървета и антични на вид мраморни скулптури. Имаше и подрязани в различни форми чемшири, които приличаха на украса върху зелена марципанова торта. Камила, слон, мечка. Чемширите бяха подрязани от експерт, така че нямаше съмнение какво изобразяват.

Личи си, че мястото се поддържа, помисли си господин Х.

— Еха! — Победеният непрекъснато въртеше главата си наляво-надясно. — Какво е това? Парк? Вижте това! Лъв е. Знаете ли, мисля, че искам да стана ветеринарен лекар. Според мен ще бъде страхотно. Нали се сещате, да спасявам животни.

Победеният беше в колата по-малко от двадесет минути, но на господин Х. вече му се искаше да го няма. Момчето беше като косъм в ядене, иде ти да повърнеш от него. И не само защото повтаряше „нали се сещате“ непрекъснато.

Завиха и пред тях се разкри грамадна тухлена къща.

Били Ридъл беше отпред, облегнат на една от белите колони. Сините му джинси се бяха смъкнали под кръста и разкриваха ивица от долното му бельо. Играеше си с връзка ключове. Изправи се, когато

видя „Хамър“-а, и усмивка разтегна превръзката на носа му. Победеният започна да се върти на мястото си като хванат в капан.

Били се запъти към вратата при мястото до шофьора, придвижвайки мускулестото си тяло с лекота. Когато видя, че там е седнал победеният, той се намръщи и го изгледа злобно. Победеният разкопча предпазния колан и посегна към дръжката на вратата.

— Не — каза господин Х. — Били ще седне зад теб.

Победеният се облегна на седалката и прехапа устни. Когато разбра, че няма да се вози отпред, Били рязко отвори задната врата и се пхна в колата. Срещна погледа на господин Х. в огледалото и враждебността му се смени с уважение.

— Сенсей.

— Били, как си тази вечер?

— Добре.

— Чудесно. Направи ми услуга и вдигни панталоните си нагоре.

Били придърпа панталоните си и отмести поглед към тила на победения. Впи очи така, сякаш искаше да пробие там дупка, и ако се съди по потръпващите пръсти на победения, той го знаеше.

Господин Х. се усмихна.

Химията между двама души е най-важното нещо, каза си той.

Бет се облегна на стола и изпъна ръцете си нагоре. Екранът на компютъра ѝ светеше. Интернет беше голяма работа.

Според резултата, който получи след търсенето в мрежата, собственик на имота на „Уолъс авеню“ № 816 беше някакъв мъж на име Фриц Пърлматър. Купил го беше през 1978 г. за малко повече от 200 000 долара. Потърси в Гугъл името Пърлматър и откри доста хора, чието име започва с „Ф“, но нито един от тях не живееше в Колдуел. Провери в някои от правителствените бази данни, но не откри нищо и помоли Тони да използва хакерските си способности.

Оказа се, че Фриц е честен, зачитащ закона човек. Кредитното му досие беше безупречно. Никога не бе имал проблеми с данъчните или полицията. Никога не е бил женен. И беше привилегирован клиент на местната банка, което означаваше, че има много пари. Но това беше всичко, което Тони успя да намери.

Тя пресметна наум и реши, че честният и почтен господин Пърлматър трябва да е към седемдесетгодишен.

Какво общо, по дяволите, можеше да има между човек като него и нейния среднощен мародер? Може би адресът беше фалшив.

Е, голяма сензация, няма що. Мъж, облечен в черна кожа и въоръжен до зъби, дава фалшива информация. Кой би допуснал. И все пак адресът „Уолъс авеню“ № 816 и името Фриц Пърлматър беше всичко, с което разполагаше.

Прегледа архивите на „Колдуел Куриър Джърнъл“ и намери няколко материала за къщата. Беше включена в Националния регистър на историческите паметници като превъзходен пример за федералния стил в архитектурата. Имаше статии и редакционни бележки за строително-ремонтните работи по нея, извършени веднага след като неин собственик става Фриц Пърлматър. Очевидно местното историческо общество от години си умираше да влезе в къщата, за да види направените промени, но господин Пърлматър беше отказал на всички молби. В писмата до редакцията нарастващото разочарование

на любителите на историята беше примесено с одобрение, макар и неохотно, за акуратната реставрация на сградата отвън.

Докато четеше редакционните бележки, Бет изпи едно хапче. Пак имаше киселини в стомаха. И беше гладна. Страхотна комбинация. Може би причината беше разочарованието ѝ. Всъщност не научи нищо повече от това, до което се добра в началото. Ами номерът на мобилния телефон, който мъжът ѝ беше дал? Проследяването му се оказа невъзможно. Информационният вакуум още повече затвърди решимостта ѝ да стои далеч от „Уолъс авеню“. Почувства и нужда да отиде да се изповяда.

Погледна часовника. Беше почти седем.

Беше гладна и реши да отиде да хапне нещо. По-добре да пропусне „Аве Мария“ и да приеме физическа, вместо духовна храна. Наведе се настрани и погледна зад стената на своята кабинка. Тони си беше тръгнал. Не ѝ се оставаше сама. Подчинявайки се на някакъв безумен импулс, взе телефона и набра номера на участъка.

— Рики? Обажда се Бет. Там ли е детектив О'Нийл? Да, добре, благодаря. Не, няма да оставя съобщение. Не, аз... Не му пращай нищо по пейджъра. Не е нещо важно.

По-добре, че не го намери. Всъщност Железния не беше точно компанията, която ѝ трябваше.

Погледна часовника си и се втренчи в секундарника, който пълзеше по циферблата. Часовете на вечерта бяха като писта с препятствия, които ѝ предстоеше да преодолее.

Надяваше се това да стане бързо. Дали да не хапне нещо и после да отиде на кино? Да направи каквото и да е, само да не се връща у дома. Като си помисли човек, може би не е зле да преспи в някой мотел. В случай че мъжът пак я потърси.

Тъкмо изключи компютъра си, когато телефонът иззвъня. Вдигна го при второто позвъняване.

— Чух, че си ме търсила.

Дрезгавият глас на Бъч О'Нийл сега ѝ се стори приятен.

— Ммм, да. — Тя отметна косата си назад. — Още ли си свободен за вечеря?

До ухото ѝ стигна боботещ смях.

— След петнадесет минути съм пред редакцията.

Той затвори, преди Бет да успее да каже равнодушно, че става въпрос само за вечеря, нищо повече.

След залез-слънце Рот отиде в кухнята, понесъл сребърния поднос с остатъците от яденето. Типично за Дариъс, и тук всичко беше от най-доброто. Индустриални кухненски уреди от неръждаема стомана. Множество шкафове и гранитни плотове. Много прозорци. Твърде много лампи.

Фриц беше при умивалника и търкаше нещо. Погледна го през рамо.

— Господарю, нямаше нужда да го носите.

— Е, донесох го. — Рот остави подноса на един от плотовете и се облегна на лакти.

Фриц затвори крана.

— Искате ли нещо?

Да, първо, искаше му се да не бъде такъв глупак.

— Фриц, работата ти тук е сигурна. Просто исках да го знаеш.

— Благодаря ви, господарю. — Гласът на иконома беше съвсем тих. — Не знам какво бих правил, ако нямаше за кого да се грижа. Освен това, смятам това място за мой дом.

— Така е. Докато желаеш да бъде твой дом.

Рот се обърна и се отправи към вратата. Беше вече на прага, когато Фриц проговори.

— Това е и вашият дом, господарю.

Рот поклати глава.

— Вече имам къде да спя. Друго не ми трябва.

Той отиде в салона. Искаше му се да разкъса някого. Господи, дано Бет е жива и здрава. Или Господ да е на помощ на онзи, който я нарани.

Ами ако е решила да го избягва? Нямаше значение. Тялото ѝ скоро щеше да има нужда от нещо, което само той можеше да ѝ даде. Така че рано или късно щеше да го потърси. Или да умре.

Спомни си нежната кожа на шията ѝ. Припомни си усещането, когато галеше с език вената, която идваше от сърцето ѝ. Кучешките му зъби се удължиха, като че ли Бет беше пред него и той би могъл да ги забие и да пие от нея.

Тялото му се разтрепери и Рот затвори очи. Стомахът му, пълен с храна, се превърна в бездънна, изпълнена с болка яма. Опитва се да си спомни кога е пил за последен път. Беше преди известно време, но не чак толкова отдавна.

Направи усилие да се успокои и да се овладее. Все едно се опитваше да спре влак с ръчна спирачка, но накрая разумът победи безумната жажда за кръв.

Завърнал се в реалния свят, той се чувстваше неспокоен, инстинктите му се бореха да излязат навън.

Тази жена беше опасна за него. Щом му действа така, без дори да е в проклетата стая, тя можеше да се окаже неговият *пирокант*. Неговият детонатор, образно казано. Скоростна лента към самоунищожението му.

Рот прокара ръка през косата си. Проклетата ирония се състоеше в това, че я желаше както никоя друга жена. Може би нямаше никаква ирония. Може би именно така действаша *пирокантите*. Желанието да търсиш ласки от някой, който може да те унищожи, им осигурява дяволски добър шанс да ти видят сметката. Но в края на краищата, няма ли да е скучно да си играеш с огъня, без да се опариш?

По дяволите, трябва да се отърве от отговорността за Бет. И то скоро. Веднага след като тя мине през процеса на преобразяването, ще я предаде в ръцете на подходящ мъж. Цивилен. И с безпощадна яснота си спомни окървавеното, покрито с рани тяло на младия вампир.

Как би могъл един цивилен да осигури безопасността ѝ?

Нямаше отговор на този въпрос. Но какви други възможности имаше? Нямаше намерение да я задържи при себе си. Може би ще я даде на някой от братята.

Да, и кой от тях да избере? Рейдж? Който просто ще я прибави към своя антураж от момичета за чуване или по-лошо, ще я изяде погрешка. Ви с всичките му проблеми?

Зейдист?

Наистина ли вярваше, че ще понесе мисълта някой от воините му да прави секс с нея? Не, мамка му.

Господи, колко уморен беше.

Вишъс се материализира пред него. Тази вечер вампирът беше без бейзболната си шапка и Рот смътно различи сложните знаци, изписани около лявото му око.

— Открих Били Ридъл. — Ви запали една от свитите си на ръка цигари със спокойно движение на облечените си в ръкавици ръце. Изпусна дима и във въздуха се разнесе уханието на турски тютюн. — Арестуван е за сексуално нападение преди четиридесет и осем часа. Живее с баща си, който се оказа сенатор.

— Забележителна биография.

— Прав си. Позволих си да направя някои проучвания. Били непрекъснато се е забърквал в неприятности като малък. Насилие. Сексуални посегателства. Сигурно шефът на предизборната кампания на татенцето е много доволен, че момчето е вече на осемнадесет. Сега всичко, което Били прави, е обществено достояние.

— Намери ли адреса му?

— Да. — Вишъс се ухили. — Ще му видиш ли сметката?

— Позна.

— Да вървим.

Рот поклати глава.

— С теб и другите братя ще се срещнем пак тук по-късно тази вечер. Първо трябва да се отбия на едно място.

Почувства проникателния поглед на Вишъс. Острият му ум преценяваше ситуацията. Вишъс беше най-умният сред братята, но беше платил за тази привилегия висока цена.

Рот имаше собствени проблеми и изобщо не му беше лесно, но не би искал да носи кръста на Вишъс. Знанието за това, което тепърва щеше да се случи, беше ужасен товар.

Ви дръпна от ръчно свитата си цигара и бавно изпусна дима.

— Сънувах те миналата нощ.

Рот настръхна. Като че ли предчувстваше нещо такова.

— Не искам да знам, братко, наистина не искам.

Вампирът кимна.

— Само искам да запомниш нещо, става ли?

— Казвай.

— Двама изтормозени пазачи с радост ще се вкопчат в гърлата си.

— Вечерята беше страхотна — отбеляза Бет, когато Бъч спря колата пред дома ѝ.

Той беше на същото мнение. Тя беше умна, забавна и адски красива. И щом преминеше границата, тя моментално го поставяше на мястото му.

Беше изключително сексапилна.

Паркира колата, но не угаси мотора, за да не си помисли тя, че иска да го покани вътре. Искаше го естествено. Но не искаше да я постави в неловко положение, ако тя не желае нещата да се развият в тази посока. Май беше на път да стане добро момче?

— Изглеждаш изненадана, че си прекара добре.

— Да, малко.

Бъч я огледа, започвайки от коленете, които едва се показваха изпод подгъва на полата ѝ. Слабата светлина на контролното табло му разкриваше прекрасните очертания на тялото ѝ, дългата грациозна шия, идеално оформените устни. Искаше му се да я целуне тук, на смътната светлина, на предната седалка на необозначената си кола, като че ли бяха тийнейджъри.

После искаше да влезе заедно с нея в апартамента ѝ и да не излезе чак до сутринта.

— Е, благодаря ти — каза тя, усмихна му се и се обърна към вратата.

— Почакай.

Действаше бързо, за да нямат и двамата време да размислят. Взе лицето ѝ в ръцете си и я целуна.

Рот се материализира в двора зад апартамента на Бет и усети кожата си да настръхва. Тя беше наблизо. Но в дома ѝ не светеше. Подчинявайки се на някакво вътрешно чувство, той заобиколи

сградата. Отпред беше паркиран с нищо неотличаващ се американски седан. Тя беше вътре.

Рот тръгна по тротоара и мина край колата, все едно просто се разхождаше в сенките на дърветата. И замръзна на мястото си. Безползните му иначе очи различиха ясно фигурата на мъж, който я беше притиснал с цялото си тяло. Като че ли силното сексуално желание на мъжа не беше достатъчно, за да му подсказва какво става. За бога, можеше да подуши похотта на копелето дори през стъклото и стоманата на седана.

Рот се втурна напред. Първият му инстинкт беше да откърти вратата на колата и да убие мъжа, който я държеше в ръцете си. Да го издърпа и да разкъса гърлото му.

Но в последната секунда се обърна кръгом и с нежелание отново потъна в мрака.

Кучи син. Беше толкова бесен, че виждаше в червено в буквалния смисъл. Друг мъж целуваше устните, докосваше тялото ѝ с ръцете си... В гърдите му заклокочи приглушено ръмжение и изскочи навън.

Тя е моя.

Той изруга. Да, и в каква паралелна вселена живееше той? Не беше негова *шелан*, беше поел отговорност за нея само временно. Тя можеше да бъде, с когото си иска. Където и когато си поиска.

Но, Господи, самата мисъл, че ласките на този тип ѝ харесват, че може би предпочита вкуса на човешката целувка, беше достатъчна, за да накара слепоочията на Рот да затуптят.

Добре дошъл в прекрасния свят на ревността, помисли си той. За да влезеш в него, плащаш с непоносимо главоболие, почти неустойчиво желание да извършиш убийство и комплекс за малоценност.

Ура.

Боже мой, нямаше търпение да се върне към предишния си живот. Незабавно, след като тя премине през преобразяването, той ще се махне от града. И ще се преструва, че никога не е срещал дъщерята на Дариъс.

Бъч се целуваше дяволски добре.

Устните му бяха твърди, но възхитително нежни. Не беше прекалено настоятелен, но ѝ даде да разбере, че е готов да я отведе в леглото и това му намерение е съвсем сериозно. Отблизо миришеше приятно, на смесица от афгършейв и прани дрехи. Докосна го с ръце. Усети под дланите си широките и силни рамене, притисналото се плътно до нея тяло. Беше като навита пружина и в този миг ѝ се прииска да изпита влечение към него. Наистина искаше. Само че го нямаше сладкия пристъп на безумие, на див глад. Не изпитваше чувствата от предишната нощ, когато беше с...

Много подходящ момент беше избрала, за да си спомни за другия мъж.

Когато Бъч се отдръпна, очите ѝ бяха полузатворени.

— Не ти действам, нали?

Тя се засмя тихо. Можеше да се разчита на Железния. Прямо както винаги.

— Признавам, че умееш да се целуваш, О'Нийл. Така че не е поради липса на техника.

Той се върна на мястото си и поклати глава.

— Много ти благодаря.

Сега, когато разсъждаваше по-трезво, тя беше доволна, че между тях не припламна искра. Ако го харесваше, ако искаше да бъде с него, той би разбил сърцето ѝ. Беше сигурна в това. След десет години, в случай че оживееше толкова дълго, той щеше да експлодира от стреса, грозотата и мъката, с които беше свързана работата му. Те вече го изяхдаха жив. С всяка година той закоравяваше все повече и никой, никой не беше в състояние да го измъкне от спиралата, която водеше надолу.

— Внимавай, Рандъл — каза той. — Достатъчно лошо е, че не мога да те възбудя. Но съжалението, изписано на лицето ти, ме вбесява.

— Извинявай. — Тя му се усмихна.

— Имаш ли нещо против да те попитам нещо?

— Питай.

— Какво е отношението ти към мъжете? Ти... такова... харесваш ли ги? Имам предвид, харесваш ли ни?

Тя се разсмя, като си помисли какво беше правила предишната нощ с непознатия. Въпросът за сексуалната ѝ ориентация със

сигурност вече не съществуваше. Беше решен веднъж завинаги.

— Да, харесвам мъжете.

— Да не ти е направил някой нещо. Да те е наранил?

Бет поклати глава.

— Просто ми харесва да бъда сама.

Той погледна към волана и прокара ръка по окръжността му.

— Срамота. Защото си страхотна. Наистина. — Той прочисти гърлото си, сякаш се почувства неудобно.

Стеснителен. Боже мой, Железния всъщност беше стеснителен.

Тя се наведе и го целуна импулсивно по бузата.

— Ти също си страхотен.

— Да, знам. — Той ѝ хвърли типичната за него иронична усмивка. — Хайде, замъкни си задника у дома. Става късно.

Бъч наблюдаваше как Бет прекоси улицата пред фаровете на колата му, а косата ѝ се стелеше по раменете ѝ.

Истинска жена, помисли си той. Една наистина сваятна жена. При това тя знаеше точно какъв е проблемът му. Тъгата в очите ѝ му подсказа, че виждаше гроба, към който се беше запътил. Май беше по-добре, че между тях не се получи. Иначе би могъл да я накара да се влюби в него, за да не бъде сам, когато дойдеше време да отиде в ада.

Запали колата, но задържа крака си на спирачката, докато тя се изкачваше по стъпалата към входа. Тъкмо беше хванала дръжката на вратата и му махаше с другата си ръка, когато той долови някакво движение в сенките до сградата. Изгаси двигателя.

Един облечен в черно мъж зави зад ъгъла.

Бъч изскочи от колата и тихо се втурна след него през моравата.

Единственото, което виждаше Рот беше Бет. Затова усети човека зад себе чак когато беше прекосил двора наполовина.

— Полиция! Стой!

След това чу добре познатия звук от махане на предпазителя на пистолета, насочен към него.

— Да виждам ръцете ти!

Рот долови миризмата на мъжа и се усмихна. Агресията беше заменила похотта, но импулсът, който го подтикваше да се бие, беше не по-малко силен от сексуалното му желание. Тази вечер той явно преливаше от адреналин.

— Казах спри и си покажи ръцете!

Рот спря и пхна ръка под якето си, за да извади една от метателните звезди. Ченге или не, щеше да го убие, да направи един хубав малък разрез на артерията му.

Но в този момент Бет отвори плъзгащата се врата.

Той веднага я подуши и, разбира се, се възбуди.

— Ръцете!

— Какво става? — попита Бет.

— Прибирай се — изрева мъжът. — Ръцете, копеле! Или ще се окажеш с дупка в тила!

В този момент ченгето беше на не повече от три метра от Рот и бързо го настигаше. Рот повдигна длани. Нямаше намерение да извърши убийство пред Бет. Освен това само след три секунди мъжът щеше да бъде достатъчно близо, за да го убие от упор. Дори Рот не би могъл да оцелее при това положение.

— О'Нийл...

— Бет, *мамка му*, махни се оттук!

Една тежка ръка се стовари върху рамото на Рот. Той остави ченгето да го притисне към стената на сградата.

— Казвай какво правиш тук — нареди мъжът.

— Разхождам се — отвърна Рот. — А ти?

Ченгето сграбчи едната, после и другата ръка на Рот, изви ръцете му назад и бързо му надяна белезниците. Личеше си, че е професионалист в тази работа.

Рот погледна към Бет. Доколкото можеше да види, тя беше скръстила напрегнато ръце пред гърдите си. От страха ѝ въздухът край нея се бе сгъстил, превръщайки го в одеяло, което я покриваше от главата до петите.

Добре потръгна, няма що, помисли си той. Отново я уплаши до смърт.

— Не я гледай — каза ченгето и блъсна лицето на Рот в стената. — Как ти е името?

— Рот — отвърна Бет. — Каза ми, че името му е Рот.

Мъжът буквално ѝ се озъби.

— Да не би да имаш проблем със слуха, скъпа? Махни се оттук.

— И аз искам да знам кой е.

— Мамка му, ще ти кажа утре сутринта по телефона, става ли?

Рот изръмжа. Не можеше да не се съгласи, че за нея е най-добре да се прибере вътре, но не му харесваше начина, по който ѝ говореше ченгето.

Мъжът бръкна под якето на Рот и започна да вади оръжията му. Три метателни звезди, автоматичен нож, пистолет, верига.

— Господи Исусе — промърмори ченгето, като пусна стоманената верига на земята при другите неща.

— Имаш ли документ за самоличност? Или с тези тринадесет килограма оръжия, които си скрил, не ти остана място за портфейла?

Ченгето намери една дебела пачка пари и отново изруга.

— Ще намеря ли и дрога, или вече си продал всичко тази вечер?

Рот се остави ченгето да го завърти и да го притисне с гръб към стената. Докато вадеше двата му кинжала от каниите, той си мислеше с какво удоволствие би прегризал гърлото му със зъби. Наклони се напред и наведе глава. Не можеше да се удържи.

— О'Нийл, внимавай! — извика Бет, сякаш беше прочела мислите му.

Ченгето притисна дулото на пистолета в шията на Рот.

— Е, ще ми кажеш ли името си?

— Арестуван ли съм?

— Да.

— За какво?

— Нека да помисля. Незаконно влизане в чужда собственост. Укриване на оръжие. Имаш ли разрешение за този пистолет? На бас, че нямаш. О, и благодарение на тези три звезди мисля да те обвиня и в убийство. Да, това ще свърши работа.

— Убийство? — прошепна Бет.

— Името ти! — настоя ченгето и го изгледа свирепо.

Рот се усмихна, стиснал зъби.

— Сигурно си ясновидец.

— Моля?

— Обвинението в убийство. — Рот се засмя тихо и понижи глас.

— Бил ли си някога в чувал за трупове, полицай?

Порите на мъжа излъчваха гняв, неподправен и вибриращ.

— Не ме заплашвай.

— Не те заплашвам.

Лявото кроше разсече въздуха бързо като бейзболна топка, но Рот не помръдна, за да го избегне. Тежкият юмрук на ченгето го улучи в челюстта и главата му отхвъркна назад. От болката пред очите му затанцуваха светли петна.

— Бъч! Престани!

Бет изтича към тях, като че ли се канеше да застане помежду им, но ченгето със сила я задържа.

— Господи, невъзможна си! Да не искаш да пострадаш? — попита, избутвайки я настрана.

Рот изплю кръв.

— Прав е. Прибирай се. Защото тук ще стане гадно.

Благодарение на любовната сцена в колата, която смътно беше видял, Рот и без това не можеше да понася ченгето. Но ако продължаваше да държи на Бет такъв тон, щеше да му избие предните зъби. А после щеше да убие кучия му син.

— Върви си, Бет — каза той.

— Млъкни! — кресна му ченгето.

— Ако не млъкна, пак ли ще ме удариш?

Ченгето приближи лицето си към неговото.

— Не, ще те застрелям.

— Нямам нищо против. Обичам раните от куршуми. — Рот снижи глас. — Само не пред нея.

— Майната ти.

Но все пак покри оръжията и парите, като хвърли сакото си отгоре. След това хвана Рот за лакътя и го помъкна със себе си.

Докато Бъч отвеждаше Рот, Бет имаше чувството, че ще повърне. Агресията протичаше във въздуха между тях като киселина от акумулатор. Въпреки че Рот беше с белезници и с опрян в главата му пистолет, тя не беше съвсем сигурна, че Бъч е в безопасност. Имаше чувството, че Рот просто му позволи да го арестува.

Но Бъч сигурно знае, каза си тя. Иначе щеше да прибере пистолета в кобура си, а не да го притиска към главата на Рот.

Беше чувала, че Бъч е суров към престъпниците, но беше ли толкова луд, за да убие някого от тях? Ако се съди по свирепото изражение на лицето му, отговорът на този въпрос беше едно голямо „да“. При това можеше и да му се размине. Жесток е краят на онези, които водят пълен с опасности живот, а Рот определено не беше съблюдаващ закона чиновник с бяла якичка. Кой би се изненадал, ако го намерят да лежи с куршум в главата в някоя забутана уличка или да се носи с лицето надолу по реката?

Подчинявайки се на един внезапен инстинкт, тя заобиколи тичешком сградата.

Бъч вървеше към колата си, все едно носеше взривоопасен товар. Тя се втурна след тях.

— Почакай. Искам да му задам един въпрос.

— Да не искаш да го питаш кой номер обувки носи, а? — сопна се Бъч.

— Четиридесет и пети — отвърна Рот провлечено.

— Ще го запомня, за да ти купя подарък за Коледа, задник такъв.

Бет изскочи пред тях, така че двамата мъже трябваше да спрат или да я съборят. Тя се взря в лицето на Рот.

— Защо дойде при мен?

Би могла да се закълне, че погледът му зад тъмните очила се смекчи.

— Не исках да се получи така.

Бъч я избута настрана с тежката си ръка.

— Имам една идея. Защо не ме оставиш да си свърша работата?

— Не я докосвай — изръмжа Рот.

— Да бе, ще те послушам. — Бъч блъсна другия мъж напред. Когато стигнаха до колата, Бъч рязко отвори задната врата и натисна главата на Рот, за да вкара грамадното му тяло вътре.

— Кой си ти? — извика тя.

Рот я погледна, застанал неподвижно, въпреки че Бъч го натискаше с всичка сила.

— Баща ти ме изпрати — каза той отчетливо и след това седна на задната седалка.

Бет затаи дъх. Като през мъгла видя Бъч да затръшва вратата и да се отправя към мястото на шофьора.

— Почакай! — извика тя.

Но колата рязко потегли и гумите ѝ оставиха черни следи по асфалта.

Бъч взе радиостанцията и помоли диспечера да изпрати незабавно някой в двора на Бет, за да прибере оръжията и парите, които беше покрил със самото си. Докато караше, едното му око гледаше пътя, а другото в огледалото за обратно виждане. Заподозреният също го гледаше, а на зловещото му лице играеше лека усмивка.

Исусе, този тип беше огромен. Заемаше почти цялата задна седалка и беше наклонил глава, за да не се удари в тавана, ако попаднат на дупка по пътя.

Бъч нямаше търпение да го изкара от проклетата кола. След по-малко от пет минути вече караше по „Трейд стрийт“ и зави към паркинга на участъка, като се постара да спре възможно най-близо до страничния вход. Излезе от колата и отвори задната врата.

— Хайде да не си правим номера — каза той и хвана Рот за ръката.

Мъжът се изправи. Бъч го побутна да върви напред. Но заподозреният отстъпи назад в посока, обратна на участъка.

— Сбърка пътя. — Бъч запъна крака и го задърпа силно. Заподозреният не помръдваше. Просто отстъпваше назад, повлякъл Бъч със себе си.

— Мислиш си, че няма да те застрелям? — попита Бъч и посегна към пистолета си.

И внезапно всичко свърши.

Бъч никога не беше виждал някой да действа толкова бързо. В един миг онзи беше с ръце на гърба, оковани в белезници, в следващия белезниците бяха на земята. Само с едно движение Бъч беше обезоръжен, заклещен в задушаваща хватка и завлечен в сенките.

Тъмнината ги погълна. Докато се съпротивляваше, Бъч осъзна, че се намира в тясната уличка между участъка и съседната офис сграда. Беше широка само около метър и половина, но дълга към двадесет и неосветена. Към нея не гледаха никакви прозорци.

Когато Бъч беше обърнат и притиснат към тухлената стена, малкото въздух, който бе успял да си поеме, изскочи със свистене от белите му дробове. Колкото и невероятно да му се струваше, мъжът го вдигна във въздуха, хванал го за шията само с една ръка.

— Не трябваше да се намесваш, полицай — каза мъжът раздразнено с дълбок, дрезгав глас. — Трябваше да си вървиш по пътя и да я оставиш да дойде при мен.

Бъч напразно се опитваше да се освободи от желязната хватка. Огромната ръка, стиснала гърлото му, изстискваше живота му капка по капка. Давеше се, борейки се отчаяно за глътка въздух. Погледът му се премрежи, губеше съзнание. Знаеше без никакво съмнение, че няма начин да се измъкне. Щяха да го приберат от уличката в чувал за трупове. Точно както се беше заканил мъжът.

След минута престана да се съпротивлява, ръцете му се отпуснаха безсилно. Искаше да се бори. Имаше волята да се бори. Но не му бяха останали физически сили.

Смъртта? Нямаше нищо против да умре. Щеше да загине, изпълнявайки служебния си дълг, макар и като последен глупак, защото не беше поискал подкрепление. И все пак беше по-добре и по-бързо да си отиде така, вместо да свърши в някое болнично легло, страдащ от отвратителна, бавно прогресираща болест. И по-достойно, отколкото сам да се застреля. Кое то му беше минавало през ум един-два пъти преди.

С последни издихания успя да съсредоточи погледа си върху лицето на мъжа. Той отвърна на погледа му с изражение, което говореше, че се владее напълно.

Правил го е и преди, помисли си Бъч. Свикнал е да убива.

Господи, Бет.

Какво, по дяволите, би сторил мъж като този на Бет?

Рот почувства как тялото на ченгето се отпуска. Беше още жив, но едва дишаше.

Липсата на какъвто и да било страх в този човек беше невероятна. Беше вбесен от внезапното нападение, заслужаваше възхищение за начина, по който се би, но не прояви и капчица страх. И

сега, когато му предстоеше да премине в небитието, той покорно приемаше своята смърт. Може би дори изпитваше облекчение.

По дяволите. Рот би се чувствал по същия начин.

Жалко е да убиеш някой, който приема смъртта като воин. Без страх и без колебание. Такива като него са малцина както сред вампирите, така и сред хората.

Устните на ченгето се раздвижиха. Опитваше се да каже нещо. Рот се наведе към него.

— Не... я... наранявай.

Неочаквано за самия себе си, Рот му отговори:

— Тук съм, за да я спася.

— Не! — проеча глас в уличката.

Рот извърна глава. Към тях тичаше Бет.

— Пусни го!

Той разхлаби хватката си. Нямаше да убие ченгето пред очите ѝ. Желанието му да спечели доверието ѝ беше по-голямо от това да изпрати противника си при създателя му.

Когато Бет рязко спря, Рот разтвори ръката си и човекът се строполи на земята. В тъмнината се чуваше как гърдите му хрипят при мъчителните опити да си поеме дъх.

Бет коленичи до тежко дишания полицаи и гневно погледна нагоре.

— Едва не го уби!

Рот изруга, защото съзнаваше, че трябва да се махне оттук. Скоро щяха да се появят и други ченгета. Погледна към другия край на уличката.

— Къде си мислиш, че отиваш? — Гневният ѝ глас беше остър като нож.

— Искаш да остана тук и пак да ме арестуват?

— Заслужаващ да те хвърлят в затвора!

Ченгето се помъчи да се изправи, но краката му се огънаха. Въпреки това отблъсна Бет, когато тя протегна ръце, за да му помогне.

Рот трябваше да намери някой тъмен ъгъл, за да се дематериализира. Ако това, че едва не уби ченгето, беше ужасило Бет, номерът с изчезването със сигурност щеше да я докара до лудост.

Обърна се и се отдалечи с широка крачка. Не му се искаше да я остави, но какво друго би могъл да направи? Ако му нашарят задника с

куршуми и го убият, кой ще се погрижи за нея? Не можеше да си позволи да го вкарат в затвора. Затворническите килии бяха със стоманени решетки, което означаваше, че когато настъпи утрото, няма да може да се измъкне, като се дематериализира. При тази перспектива, ако ченгетата се опитаха да го заловят, щеше да се наложи да ги избие до крак.

И какво щеше да си помисли тя тогава за него?

— Спри! — извика тя.

Той продължи напред и чу стъпките ѝ, когато тя се затича след него.

— Казах ти да спреш! — Тя се вкопчи в ръката му и го дръпна с всичка сила.

Той я погледна, огорчен от начина, по който се бяха развили нещата. Заради историята с приятелчето ѝ тя се страхуваше от него и щеше да му е адски трудно да се погрижи за нея. Съмняваше се, че разполага с достатъчно време да я накара да промени мнението си и да тръгне с него по собствена воля. Което означаваше, че когато настъпи моментът на преобразяването, може би щеше да се наложи да я отведе против волята ѝ. А това нямаше да бъде приятно и за двамата.

Миризмата ѝ стигна до ноздрите му и разбра, че тя е опасно близо до промяната. Може би трябва да я вземе със себе си още сега.

Рот се огледа. Не можеше да я метне на рамо тук, само на няколко метра от полицейския участък. Не и пред погледа на онова проклето ченге. Не, трябва да дойде точно преди зазоряване и да я отвлече. И ако трябва, да я окове в дома на Дариъс. Нямаше друг избор, защото иначе тя щеше да умре.

— Защо, дявол да го вземе, ме излъга? — извика тя. — Не познаваш баща ми.

— Напротив, познавам го.

— Лъжец. — Тя се изплю. — Ти си убиец и лъжец.

— Поне първото е вярно.

Очите ѝ се разшириха, на лицето ѝ се изписа ужас.

— Тези звезди... в джобовите ти. Ти си убил Мери, нали?

Той се намръщи.

— Никога не съм убивал жени.

— Значи съм права и за второто.

Рот погледна към ченгето, което още лежеше на земята, но се съвземаше.

Проклятие, помисли си той. Ами ако Бет не разполага с време до зазоряване? Какво ще стане, ако избяга и не успее да я намери?

Той понижи глас.

— Напоследък чувстваш непрекъснато глад, нали?

Тя отскочи назад.

— Какво?

— Непрекъснато си гладна, но не наддаваш на тегло. И си уморена, страшно уморена. Очите ти парят, особено през деня, нали? — Той се наведе напред. — При вида на сурово месо се питах какво ли е на вкус. Зъбите ти, горните отпред, са чувствителни. Ставите те болят, усещаш кожата си опъната. И се опъва все повече.

Тя запримига и зяпна от изненада. Зад нея ченгето успя да се изправи на крака, залитна и тупна по задник на земята.

Рот заговори по-бързо.

— Чувстваш се не на място, нали? Като че ли другите се движат с различна скорост, по-бавно от теб. Мислиш си, че си ненормална, различна, че не си като тях. Не те свърта на едно място. Нервна си. Усещаш, че нещо ще се случи, нещо от огромно значение, но не знаеш какво, нито как би могла да го предотвратиш. Лежиш будна, страхуваш се от сънищата си, изгубена в средата, която добре познаваш. — Той направи пауза. — Досега почти не си изпитвала сексуално желание, макар че мъжете те смятат за невероятно привлекателна. Оргазмите, до които стигна с мен снощи, са първите, които изобщо си имала.

Това бяха собствените му спомени от живота му в света на хората преди преобразяването. Тя го гледаше слисано.

— Ако искаш да разбереш какво, по дяволите, става с теб, трябва да дойдеш с мен сега. Съвсем скоро ще ти стане много зле, Бет. И единствено аз съм в състояние да ти помогна.

Тя отстъпи крачка назад. Погледна към ченгето, което като че ли претегляше „за“ и „против“ да продължи да лежи на земята.

Рот повдигна ръце.

— Няма да те нараня. Обещавам. Ако имах намерение да те убия, можех да го направя снощи по десет различни начина, прав ли съм?

Тя обърна глава към него и той затвори очи, усещайки, че тя си припомня какво точно беше направил с нея. Желанието ѝ изпълни

ноздрите му със сладък аромат, който обаче бързо изчезна.

— Току-що щеше да убиеш Бъч.

Не беше много сигурен в това. Трудно беше да си намериш достоен противник.

— Не, нямаше.

— Но можеше.

— Всъщност има ли значение? Той все още е жив.

— Само защото се появих аз.

Рот изхриптя, изигравайки най-силния си коз.

— Ще те отведе в дома на баща ти.

Очите ѝ първо едва не изскочиха от орбитите си, после се присвиха подозрително.

Погледна отново към ченгето. Той вече се беше изправил на крака и се подпираше с една ръка на стената. Главата му висеше, като че ли беше прекалено тежка за шията му.

— Баща ми, а? — Гласът ѝ беше изпълнен с недоверие. И достатъчно любопитство, за да повярва, че я е убедил.

— Нямаме време, Бет.

Последва дълго мълчание.

Ченгето вдигна глава и погледна към тях. След минута-две отново щеше да се опита да го задържи. За Рот решението му беше очевидно.

— Тръгвам, Бет — каза Рот. — Ела с мен.

Тя стисна чантата си.

— Да сме наясно. Нямам ти доверие.

Той кимна.

— Да, няма причина да ми вярваш.

— И оргазмите не ми бяха за пръв път.

— Тогава защо беше толкова изненадана, когато ги изпита? — меко попита той.

— Побързай — измърмори тя и обърна гръб на полицая. — Можем да хванем такси на „Трейд“. Не задържах таксито, което ме докара.

Бързайки надолу по уличката, Бет знаеше, че залага живота си на карта. Имаше много голяма вероятност да са я подвели. Измамена от убиец. Само че откъде знаеше той всички тези неща за това как се чувства?

Преди да завие зад ъгъла, тя погледна назад към Бъч. В опита си да я спре, той беше протегнал ръка към нея. Не виждаше лицето му в тъмнината, но отчаяното му желание преодоля разстоянието между тях. Тя се поколеба и забави крачка.

Рот я хвана за ръка.

— Хайде, Бет.

Господ да ѝ е на помощ, тя отново се затича.

Щом стигнаха „Трейд“, тя махна на едно минаващо такси. Слава богу, то веднага спря. Качиха се в него и Рот даде някакъв адрес на няколко преки от този на „Уолъс авеню“. Очевидно това беше номер, за да не ги проследят.

Сигурно знае много такива номера, каза си тя.

Когато таксито потегли, тя почувства погледа му върху себе си.

— Ченгето... Значи ли нещо той за теб? — Тя извади мобилния си телефон от чантата и се обади на дежурния в участъка. — Попитам те нещо. — Тонът на Рот беше рязък.

— Върви по дяволите. — Чу гласа на Рик и пое дълбоко дъх. — Хосе там ли е?

Отне само минута, за да бъде намерен другият детектив, и когато затвори телефона, той вече беше тръгнал да търси Бъч. Хосе не я разпитва много, но тя знаеше, въпросите ще дойдат по-късно. И как точно щеше да обясни защо е избягала със заподозрян?

Това я превръщаше в съучастник в подпомагане и подбуждане към престъпление, нали така?

Бет прибра телефона си в чантата. Ръцете ѝ трепереха, главата ѝ беше замаяна. Едва дишаше, макар че в таксито имаше климатик, който осигуряваше блажена прохлада. Открехна прозореца. Бризът,

горещ и влажен, разроши косата ѝ. Какво беше направила? С тялото си предишната нощ? С живота си сега? Какво още щеше да се случи? Да запали апартамента си?

Гадно ѝ беше, че Рот бе използвал единствената примамка, на която не можеше да устои. Че безспорно е престъпник. Че се страхуваше от него и въпреки това се възбуждаше, като си спомнеше целувките му.

Мразеше факта, че той знае, че това бяха първите ѝ оргазми.

— Оставете ни тук — каза Рот на шофьора десет минути по-късно.

Бет плати с една двадесетдоларова банкнота, радвайки се, че има в себе си пари. Парите на Рот, голямата пачка, останаха на земята в задния двор, така че едва ли би могъл да уреди сметката.

Таксито потегли и те пое по идеално поддържания тротоар на хубав, богаташки квартал. Смяната на обстановката ѝ се стори абсурдна. От насилието в задната уличка до моравите и цветните лехи тук.

Готова беше да се обзаложи, че хората, които живееха в тези къщи, никога не са бягали от полицията.

Обърна се към Рот, който вървеше малко след нея. Оглеждаше се, като че ли очакваше някой да ги нападне, макар че нямаше представа можеше ли изобщо да види нещо с тези тъмни очила. Просто не можеше да разбере защо му е да ги носи. Освен че бяха вредни за зрението му, всеки лесно ще го запомни заради модните очила. Един поглед беше достатъчен, за да бъде описан с точност. Не че дългата черна коса и ръстът му не биха свършили същата работа.

Тя извърна глава. Стъпките на обутите му в кубинки крака по тротоара отекваха като удари с юмруци по солидна врата.

— И така, ченгето. — Плътният глас на Рот прозвуча съвсем близо. — Любовник ли ти е?

Бет едва не се засмя. Господи, той ревнуваше.

— Няма да отговоря на този въпрос.

— Защо?

— Защото не съм длъжна. Не те познавам. Не ти дължа нищо.

— Снощи ме опозна адски добре — каза той с нисък, дрезгав глас. — Както и аз те опознах много добре.

Да не подхващаме тази тема, помисли си тя и веднага усети влага между краката си. Господи, какви неща можеше да прави този мъж с езика си.

Скръсти ръце на гърдите си и се загледа в една добре поддържана колониална къща. Много от прозорците светеха и сякаш я приканваха да влезе. Къщата ѝ изглеждаше някак позната. Вероятно защото във всички уютни домове има нещо общо и неизменно те привличат. В момента не би имала нищо против да прекара тук една седмица.

— Случилото се снощи беше грешка — каза тя.

— Нямах такова чувство.

— Бъркаш. Много грешиш.

Той протегна ръце към нея още преди да е усетила движението му. Както си вървеше по пътя, изведнъж се оказа в обятията му. Едната му ръка обхвана тила ѝ, другата притисна бедрата ѝ към неговите. Усети ерекцията му върху корема си.

Затвори очи. Всеки сантиметър от кожата ѝ като че оживя, температурата ѝ се покачи бързо. Мразеше се, че реагира така, но също както и той, това беше нещо, което не беше в състояние да контролира. Очакваше да усети устните му върху своите, но той не я целуна. Приблужи уста към ухото ѝ.

— Не ми вярвай. Не ме понасяй. Изобщо не ме интересува. Но *никога* не ме лъжи. — Той пое дълбоко дъх, като че ли искаше да вдиша уханието ѝ в себе си. — Усещам желанието ти в момента. Мога да те поваля веднага на земята и да вдигна полата ти. И ти изобщо няма да се съпротивляваш, нали?

Не, със сигурност нямаше да се съпротивлява. Защото беше *идиотка*. На която явно животът ѝ е омръзнал. Устните му докоснаха шията ѝ, след това езикът му леко близна кожата ѝ.

— Виж сега, можем да бъдем цивилизовани и да почакаме, докато влезем вътре. Или да го направим направо тук. Така или иначе, умирам от желание да вляза в теб и знам, че няма да ми откажеш.

Бет се вкопчи в раменете му през коженото яке. Трябваше да го отблъсне, но направи точно обратното. Придърпа го още по-близо до себе си и притисна гърдите си към гръдния му кош.

От гърдите му се откъсна стон на мъжко желание, изпълнен с доволство и отчаяна молба.

Ха, помисли си Бет, възвръщайки до известна степен силите си. Откъсна се от него с мрачно задоволство.

— Единственото нещо, което прави тази ужасна ситуация поне отчасти поносима, е фактът, че ме искаш още повече.

Тя вирна брадичка и закричи. Той я последва. Усещаше погледа му върху тялото си, все едно я докосваше с ръце.

— Права си. Готов съм да убия, за да те имам.

Бет се обърна и размаха пръст.

— Значи това било. Видял си ни, когато с Бъч се целувахме в колата. Така ли? — Рот повдигна вежда и разтегли устни в усмивка. Не й отговори. — Затова ли го нападна?

— Просто оказах съпротива при ареста.

— Да. Така изглеждаше — промърмори тя. — Е, какво? Видя ли го да ме целува?

Рот се приближи, от него струеше заплаха.

— Да, видях го. Мисълта, че те докосва, беше непоносима. Сега по-добре ли се чувстваш? Искаш ли да ме нараниш още повече, като ми кажеш, че е по-добър любовник от мен? Би било лъжа, но въпреки това адски ще ме заболи.

— Защо отдаваш на случилото се толкова голямо значение? — попита тя. — С теб прекарахме само една нощ. Дори не цялата! Само няколко часа.

Той замълча и стисна челюст. Разбра, че скърца със зъби по движението на мускулите под скулите му. Радваше се, че е с тъмни очила. Имаше чувството, че погледът му би я уплашил до смърт.

По пътя мина кола и тя си спомни, че той бяга от полицията, на практика — тя също. Какво, по дяволите, ги беше прихванало да спорят на улицата като... двойка влюбени?

— Виж какво, Рот. Не искам да ме арестуват тази вечер. — Никога не беше мислила, че е възможно да изрече подобно нещо. — Хайде да вървим. Преди някой да ни е открил.

Понечи да тръгне, но той хвана здраво ръката й.

— Още не го знаеш — каза мрачно той, — но си моя.

За секунда се люшна към него, но после поклати глава и вдигна ръце към лицето си, за да не го гледа.

Чувстваше се като белязана, но странното беше, че всъщност нямаше нищо против. Защото тя също го искаше.

От което нямаше да ѝ стане по-добре, когато я вкарат в лудницата.

Господи, всичко така се беше объркало през последните два дни. Само ако можеше да върне часовника четиридесет и осем часа назад, към времето, когато седеше на бюрото си, а Дик, както обикновено, я сваляше.

Би променила две неща. Щеше да си поръча такси, вместо да потегли пеша за дома, и никога нямаше да попадне на Били Ридъл. И в мига, в който се озовеше в апартамента си, щеше да си стегне багажа и да отиде на мотел. А когато този облечен в кожа наркобос и донжуан дойдеше да я потърси, нямаше да знае къде е отишла.

Просто искаше да си върне предишния жалък, скучен живот. Толкова глупаво ли беше това? А доскоро смяташе, че единственото ѝ спасение е да се отърве от този начин на живот.

— Бет. — Гласът му вече не беше толкова рязък. — Погледни ме.

Тя поклати глава. Той свали ръцете от лицето ѝ.

— Всичко ще се оправи.

— Да бе. Сега сигурно пишат заповедта за ареста ми. А аз препускам наоколо с тип като теб. И всичко това, защото толкова много искам да разбера кои са починалите ми родители. Рискувам живота си заради *съмнителния* шанс да науча нещичко за тях. Казвам ти, от положението, в което съм, до твоето „всичко ще се оправи“ има много път.

Той погали с пръст бузата ѝ.

— Няма да ти направя нищо лошо. Нито ще позволя някой друг да го стори.

Тя потърка чело и се запита дали някога отново ще се почувства нормална.

— Господи, така ми се иска никога да не се беше появявал на прага ми. Искане ми се никога да не бях виждала лицето ти.

Той отдръпна ръката си.

— Почти стигнахме — каза той кратко.

Бъч се отказа от опитите си да се изправи и се свлече на земята. Поседя малко, като просто поемаше и изпускаше дъх, без да помръдва тялото си. Причината не беше болката в главата му, въпреки че я

усещаше. Не беше и слабостта в краката му, която също усещаше. Беше го срам.

Фактът, че го победи по-едър от него противник, не беше проблем, макар че егото му беше наранено. Не, причината беше, че изпорти работата и изложи на опасност живота на една млада жена. Когато се обади за иззетите оръжия, трябваше да поиска двама полицаи да го чакат пред вратата на участъка. Знаеше, че заподозреният е особено опасен, но беше прекалено сигурен, че ще успее да се справи с него. Да, справи се просто чудесно. Сритаха му задника. И сега Бет беше в ръцете на убиец. Бог знае какво я чакаше.

Бъч затвори очи и опря брадичка на коленете си. Гърлото адски го болеше, но всъщност го безпокоеше главата му. Проклетието му мозък не работеше. Мислите му бяха хаотични, възприятията му бяха объркани. Може би беше останал прекалено дълго време без приток на кислород и мозъкът му беше изключил. Опита се да събере мислите си, но затъна в още по-гъста мъгла. И тъй като мазохистичната страна на характера му избираше винаги най-подходящия момент, нерадостното му минало надигна грозната си глава.

От обърканата плетеница картини, които се въртяха в главата му, внезапно изплува една, която извика в очите му сълзи. Младо момиче на не повече от петнадесет години. Качва се в непозната кола. Маха му с ръка от прозореца и изчезва надолу по улицата.

По-голямата му сестра. Джейни. На следващата сутрин намериха тялото ѝ в гората зад местното бейзболно игрище. Беше изнасилена, пребита и удушена. Не непременно в този ред. След отвличането ѝ Бъч не можеше да спи през нощта. Минаха двадесет години, но все още не можеше да върне съня си.

Пред очите му изникна Бет, която го поглежда през рамо и тръгва със заподозрения. Фактът, че изчезна заедно с онзи убиец, беше единственото, което накара Бъч да се вдигне на крака и да се опита да се добере до участъка.

— Ей, О'Нийл! — По уличката се чува тежките стъпки на Хосе. — Какво е станало с теб?

— Трябва да пуснем сводка до всички полицейски звена. — Това неговият глас ли беше? Беше прегракнал, все едно е бил на футболен мач и два часа е крещял, без да спира. — Бял мъж, висок към два метра, около сто и двадесет килограма. Облечен в черни кожени дрехи,

носи тъмни очила, с дълга до раменете тъмна коса. — Бъч протегна ръка и се подпря на стената, за да не падне. — Заподозреният не е въоръжен, защото отнех всичките му оръжия. Но без съмнение ще успее да се снабди с нови, преди да мине и час.

Направи крачка напред, но се олюля.

— Господи. — Хосе го хвана под мишницата, за да не падне.

Бъч се опита да не се обляга на ръката му, но имаше нужда от помощта му. Краката му не го слушаха.

— И една бяла жена. — Гласът му предрезгавя. — Висока метър и седемдесет и пет, с дълга черна коса. Облечена в синя пола и бяла блуза с копчета отпред. — Той замълча. — Бет.

— Знам. Тя се обади. — Лицето на Хосе се изопна. — Не я попитах за подробностите. Но по гласа ѝ личеше, че няма да ми ги каже.

Коленете на Бъч се огънаха.

— Дръж се, детективе. — Хосе го изправи. — Хайде да вървим по-бавно.

Тъкмо стигнаха входа на участъка, когато Бъч се извърна.

— Трябва да я потърся.

— Дай да си починем на тази пейка.

— Не...

Хосе го пусна и Бъч се строполи на земята.

Навън се изсипа половината от проклетия участък. Групата загрижени момчета в тъмносини униформи и значки го накара да се почувства жалък.

— Добре съм — озъби се той. Но след това се наложи да отпусне глава между коленете си.

Как можа да допусне това да се случи?

Ако намереха Бет мъртва на следващата сутрин...

— Детектив? — Хосе приклекна, за да може Бъч да вижда лицето му. — Извикахме бърза помощ.

— Няма нужда. Пуснахте ли сводката?

— Да, Рики работи по въпроса в момента.

Бъч вдигна глава. Бавно.

— Човече, какво е станало с шията ти? — прошепна Хосе.

— Използваха я, за да вдигнат тялото ми във въздуха. — Той преглътна няколко пъти. — Прибрахте ли оръжията от адреса, който ви

съобщих?

— Да. Прибрах ги, както и парите. Кой, по дяволите, е този юнак?

— Нямам никаква представа, дявол го взел.

Рот изкачи стъпалата пред дома на Дариъс. Вратата се отвори още преди да е посегнал към месинговата дръжка. Посрещна го Фриц.

— Господарю, не знаех, че...

Догенът замръзна, като видя Бет.

Да, ти знаеш коя е, помисли си Рот. Но да запазим спокойствие.

Бет и без това беше нервна.

— Фриц, да ти представя Бет Рандъл. — Икономът не откъсваше очи от Бет. — Ще ни пуснеш ли да влезем?

Фриц направи дълбок поклон и кимна с глава.

— Разбира се, господарю. Госпожице Рандъл, за мен е чест най-после да се запозная лично с вас.

Бет се изненада, но успя да се усмихне, когато *догенът* се изправи и им даде път.

Тя му подаде ръка, Фриц отвори удивено уста и с поглед потърси позволение от Рот.

— Давай — измърмори Рот, затваряйки вратата. Така и не успя да проумее строгите традиции на *догените*.

Фриц пое дланта ѝ с двете си ръце и докосна съединените им ръце с челото си. След това каза бързо няколко думи на древния език.

Бет явно беше учудена. Но откъде можеше да знае, че подавайки му ръка, му беше оказала най-голямата чест за расата им. Като дъщеря на *принцес* в техния свят тя беше представителка на висшата аристокрация.

Фриц щеше да сияе от радост дни наред.

— Ще бъдем в моята стая — каза Рот, когато икономът освободи ръката на Бет.

Догенът се поколеба.

— Господарю, Рейдж е тук. Имал е... малък инцидент.

Рот изруга.

— Къде е той?

— В банята на партера.

— Игла и конец?

— Има при него.

— Кой е Рейдж? — попита Бет, когато тръгнаха по коридора.

Рот спря пред вратата на салона.

— Чакай ме тук — каза той и продължи нататък.

Но тя го последва.

Рот се обърна и посочи през рамото ѝ към салона.

— Това не е молба.

— Никъде няма да чакам.

— По дяволите, прави каквото ти казвам.

— Няма — каза Бет, без да се горещи. Противопостави му се съвсем спокойно, но твърдо.

Сякаш Рот не беше по-голямо препятствие от изтривалката на входа.

— *Исусе Христе*. Чудесно, тогава можеш да се простиш с обяда си.

Той се запъти към банята. Миризмата на кръв се усещаше още от коридора. Беше ужасна и наистина му се искаше Бет да не настоява толкова упорито да види всичко със собствените си очи.

Отвори вратата и Рейдж вдигна поглед. Държеше едната си ръка над умивалника. Навсякъде имаше кръв — тъмна локва на пода, малко езерце на плота.

— Рейдж, братко, какво ти се е случило?

— Целият съм накълцан. *Лесърът* добре ме обработи. Резна ми една вена и стигна чак до костта. Тека като сито.

Макар и неясно, Рот виждаше как другата ръка на Рейдж се движи надолу-нагоре. Надолу, после нагоре.

— Приспа ли го?

— По дяволите, и още как.

— О... боже... мой... О, господи! Той раната ли си ши...

— Хей, коя е тази сладурана? — попита Рейдж. Ръката му спря да се движи, вдигната нагоре.

Разнесе се сподавен вик. Рот пристъпи и застана така, че Бет да не вижда Рейдж.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита той, макар и двамата да знаеха, че не може да му помогне. Зрението му беше толкова слабо, че не би могъл да зашие собствените си рани, да не говорим за раните на

някой друг. Фактът, че трябваше да разчита на събратята си или на Фриц в такива случаи, беше слабост, която презираше.

— Не, благодаря. — Рейдж се изсмя. — Както знаеш от личен опит, много съм добър в шиенето. Кажи сега коя е приятелката ти?

— Бет Рандъл, това е Рейдж. Мой партньор. Рейдж, това е Бет и не си пада по кинозвезди, ясно?

— Пределно ясно. — Рейдж се наведе настрани, опитвайки се да погледне зад Рот. — Приятно ми е да се запознаем, Бет.

— Сигурен ли сте, че не се налага да отидете в болница? — попита тя със слаб глас.

— Не е. Просто има много кръв. Е, когато можеш да използваш дебелото си черво вместо колан, тогава вече наистина се налага да потърсиш помощ от професионалист.

От устата на Бет се откъсна хриплив звук.

— Ще я отведа долу — каза Рот.

— О, да, моля те — избърбори тя. — Много искам да отида... долу.

Той я прегърна и разбра как ѝ е подействала гледката в банята от начина, по който се притисна до него. Стана му много приятно, че търси опора в силата му. Всъщност прекалено приятно.

— Добре си, нали? — попита Рот своя събрат.

— Абсолютно. Тръгвам веднага щом приключа с това. Имам да събера три урни.

— Добър резултат.

— Щеше да бъде още по-добър, ако това малко подаръче не беше дошло с въздушна поща. Нищо чудно, че си падаш толкова по тези звезди. — Рейдж описа с ръката си кръг, като че връзваше възел. — Да знаеш, че Тор и близнаците... — Той взе една ножица от плота и преряза конеца. — ... продължават това, което започнахме с теб снощи. След два часа ще са тук, за да докладват, както ти поиска.

— Кажи им първо да почукат.

Рейдж кимна и благоразумно се въздържа от коментар. Докато водеше Бет по коридора, Рот несъзнателно я погали по рамото, по гърба, след това ръката му обви талията ѝ и пръстите му потънаха в меката плът. Както вървяха един до друг, тя се притисна в него и склони глава на гърдите му.

Много приятно. Много интимно, помисли си той. Твърде хубаво.

Но не я освободи от прегръдката си. Искаше му се да върне назад думите, които беше изрекъл на улицата. За това, че е негова. Защото не беше вярно. Не искаше да я вземе като своя *шелан*. Просто беше раздразнен, ревнуваше при мисълта за онова ченге, което я опипваше. Яд го беше, че не уби този човек. Думите просто му се изплъзнаха.

О, *по дяволите*. Тази жена му беше взела ума. Беше успяла някак си да го накара да загуби добре оттренирания си самоконтрол и да позволи на шибаните си емоции да излязат навън. Искаше да избегне връзка с Бет. В крайна сметка лудостта беше специалитет на Рейдж. Освен това на братята не им трябваше още една ходеща бомба, която може да избухне при най-леко докосване.

Бет затвори очи и се облегна на Рот, опитвайки се да забрави зеещата рана. Все едно се опитваше да закрие слънцето с ръце, части от сцената продължаваха да проблясват. Яркочервената, искряща кръв, разкъсаните тъмнорозови мускули, ужасната бяла кост. И тази игла, която пробиваше кожата, притегляше плътта и затваряше раната с черния конец...

Отвори очи. Така беше по-добре. Каквото и да говореше мъжът, раната му съвсем не беше драскотина. Трябваше да го види лекар. Щеше да бъде по-настойчива, ако в същото време не се опитваше да се пребори с тайландския пад тай, който беше изяла на обяд, и да го убеди да си остане там, където му е мястото. Освен това, онзи тип явно беше напълно способен да се погрижи за себе си. Отгоре на всичко беше адски привлекателен. Макар че целият беше оплескан с кръв, не можеше да не забележи красивото лице и стройното му тяло. Къса руса коса, сини очи, отразяващи всички цветове на дъгата, лице на киноактьор. Беше облечен като Рот, с черни кожени панталони и кубинки, ризата му беше захвърлена настрана. Добре очертаният релеф на мускулите в горната част на тялото му изпъкваше на идващата отгоре светлина и говореше за сила. Цветният дракон, татуиран на гърба му, беше страхотен.

Е, все пак не можеше да се очаква Рот да работи с някой кльощав женчо с вид на счетоводител.

Наркодилъри. Определено бяха наркодилъри. Пистолети, оръжия, огромни суми пари. Кой друг би се бил с нож и след това сам

да се лекува? Сети се, че на гърдите си мъжът имаше същия кръгъл белег като Рот.

По всяка вероятност са членове на банда, помисли си тя. Или на мафията.

Внезапно почувства нужда от повече свободно пространство. Влязоха в една лимоненожълта стая и Рот я пусна. Тя забави крачка. Помещението приличаше на музей или нещо, което би очаквала да види на страниците на списание за архитектура. На прозорците имаше плътни завеси в блед цвят, по стените бяха окачени великолепни маслени картини, разни предмети на изкуството, подредени с вкус, красяха стаята. Погледна към килима. Сигурно струваше повече от нейния апартамент.

Може би търгуваха не само с крек, екстази и хероин, помисли си тя. Може би продаваха и антики на черния пазар. Е, такава комбинация не се среща често.

— Красива е — прошепна тя и посочи една антична кутия. — Много красива.

Не получи отговор и погледна към Рот. Беше застанал в средата на стаята със скръстени на гърдите ръце, в бойна готовност дори у дома.

От друга страна, той изобщо отпуска ли се някога, зачуди се Бет.

— Отдавна ли си колекционер? — попита тя, като се опитваше да спечели време и да даде възможност на нервите си да се отпуснат. Приблужи се към една картина от школата на река Хъдсън^[1]. Боже мой, неин автор беше Томас Коул! Сигурно струваше стотици хиляди. — Тази картина е прекрасна.

Извърна глава през рамо. Той я гледаше съсредоточено и не погледна изобщо картината. На лицето му не беше изписана гордост, нито задоволството на собственик. Хората не гледаха по този начин, когато някой се възхищава от вещите им.

— Това не е твоят дом — отбеляза тя.

— Тук живееше баща ти.

Да бе, как не.

По дяволите. Беше стигнала достатъчно далеч. Би могла да продължи.

— Явно е бил пълен с пари. Какво е работил?

Рот прекоси стаята и се приближи към изящен портрет на мъж в цял ръст с осанката на крал.

— Ела с мен.

— Какво? Искаш да мина през тази стена...

Той натисна картината от едната страна и тя се завъртя около оста си, разкривайки тъмен коридор.

— О — възкликна тя.

Той я подкани с ръка.

— След теб.

Бет се приближи предпазливо. По черния камък играеше меката светлина на газени лампи. Тя се наведе и видя стълби, които водеха надолу и изчезваха зад един завой.

— Какво има там?

— Място, където можем да поговорим.

— Защо да не останем тук?

— Защото ще искаш да говорим насаме. А и братята ми скоро ще се появят.

— Братята ти?

— Да.

— Колко братя имаш?

— Сега са пет. Напразно протакаш. Върви. Там долу нищо няма да ти се случи, обещавам ти.

Аха, как не.

Но въпреки това прекрачи позлатената рамка и пристъпи в тъмнината.

[1] Hudson River School — движение в американското изкуство, възникнало около 1850 г. под влияние на английския емигрант Томас Коул (1801–1848), считан за основател. — Б.р. ↑

Бет пое дълбоко дъх и плахо докосна с дланите си каменните стени. Въздухът не миришеше на мухъл, не се усещаше неприятна, лепкава влага, просто беше много, много тъмно. Заслиза бавно, опипвайки стъпалата. Лампите приличаха повече на светулки, горяха по-скоро за себе си, отколкото за да осветяват пътя на слизащите по стълбите. Накрая стигна дъното на стълбището. Вдясно имаше отворена врата, през която се процеждаше топлата светлина от свещи.

Стаята беше точно като коридора: с черни стени, слабо осветена и чиста. Мъждукащата светлина на свещите действаше успокояващо. Бет остави чантата си на масичката за кафе и се зачуди дали Рот спи тук. Леглото беше достатъчно голямо за него. А това не бяха ли черни атлазени чаршафи? Помисли си, че сигурно е водил много жени в тази своя бърлога. И не беше необходимо да си гений, за да се сетиш какво е ставало, след като той затвори вратата.

Чу се щракането на ключалка и сърцето й прескочи един удар.

— И така, за моя баща — каза тя енергично.

Рот мина покрай нея и свали якето си. Под него беше с фланелка без ръкави и Бет не можеше да не забележи грубата сила на мускулестите му ръце и вълнообразното движение на бицепсите и трицепсите му, когато остави якето си. Зърна татуировките от вътрешната страна на предмишниците му, когато смъкна празните кани от раменете си.

Той влезе в банята и се чу плискането на вода. Върна се, като подсушаваше лицето си с кърпа. Преди да се обърне към нея, сложи тъмните си очила.

— Баща ти Дариъс беше достоен мъж. — Рот небрежно захвърли кърпата в банята и отиде до дивана. Седна и подпря лакти на коленете си. — Беше аристократ от старата родина, преди да стане воин. Той е... беше мой приятел и мой брат в работата, която вършим.

Брат. Пак използва тази дума. Бяха мафиоти. Определено.

Рот леко се усмихна, сякаш си спомни нещо приятно.

— Ди умееше много неща. Беше съобразителен, адски умен, добре боравеше с ножа. Но беше образован, културен. Истински джентълмен. Владееше седем езика. Изучаваше всичко, от религиите по света до история на изкуството и философия. Можеше да говори надълго и нашироко за Уолстрийт и да ти обясни защо Сикстинската капела всъщност е произведение на маниеризма, а не на Ренесанса.

Рот се облегна назад и праметна мускулестата си ръка през гърба на дивана. Коленете му се отпуснаха настрани и бедрата му се разтвориха.

Изглеждаше много спокоен и отпуснат, отмятайки назад дългата си черна коса.

И страшно секси.

— Дариъс никога не губеше самообладание, колкото и трудно да бе положението. Вършеше винаги работата си докрай, независимо от всичко. Умря, уважаван от всичките си братя.

Изглежда, баща ѝ наистина липсваше на Рот. Или мъжът, който използваше, за да...

Какво точно се опитва да постигне, запита се Бет. За какво му е притрябвало да ѝ говори всичките тези глупости?

Обаче беше в неговата спалня, нали?

— Знам от Фриц, че той много те е обичал.

Бет сви устни.

— Дори да приемем, че вярвам на всичко това, все пак не мога да не попитам защо баща ми, след като толкова ме е обичал, не си е направил труда да ми се представи?

— Сложно е.

— Да, толкова е трудно да отидеш при дъщеря си, да ѝ подадеш ръка и да се представиш. Наистина е трудно. — Тя прекоси стаята и се озова до леглото. Осъзнала този факт, бързо се отдалечи. — И каква беше тази военна риторика? И той ли беше в мафията?

— Мафията? Ние не сме мафиоти, Бет.

— Значи сте просто убийци на свободна практика и наркочилъри? Хммм... Като се замисли човек, разностранната дейност е, може би, добра бизнес стратегия. За да се поддържа такава къща, са нужни много пари. Както и за да се напълни с произведения на изкуството, чието място е в „Метрополитън“.

— Дариъс наследи парите си и ги използваше разумно. — Рот отметна глава назад, сякаш загледан в нещо на тавана. — Като негова дъщеря, сега всичко е твое.

Тя присви очи.

— Така ли?

Той кимна.

Дрън-дрън, каза си тя.

— Е, и къде е завещанието? Има ли негов изпълнител, който да ми предаде документите? Почакай, нека да отгатна. Завещанието чака съдебна легализация. През последните тридесет години. — Тя потърка очите си, които я боляха. — Знаеш ли, Рот, не е нужно да ме лъжеш, за да ме вкараш в леглото. Колкото и да се срамувам от себе си, достатъчно щеше да е да си поискаш.

Тя тъжно пое дълбоко дъх. До този момент не съзнаваше, че частица от нея се е надявала да получи някои отговори. Най-последно. Но, от друга страна, отчаянието може да превърне всеки в глупак.

— Виж какво, тръгвам си. Това просто беше...

Рот изникна пред нея, преди тя да успее да мигне.

— Не мога да те пусна.

Сърцето ѝ се сви от страх, но не се издаде.

— Не можеш да ме *принудиш* да остана.

Ръцете му обхванаха лицето ѝ. Тя се дръпна назад, но той не я пусна. Погали бузата ѝ с палец. Винаги когато беше толкова близо до нея, тя беше като омагьосана. Така стана и този път. Усети как тялото ѝ се притиска към неговото.

— Не те лъжа — каза той. — Баща ти ме изпрати при теб, защото скоро ще имаш нужда от помощта ми. Довери ми се.

Тя се дръпна назад.

— Не искам да чувам тази дума от твоята уста.

Ето го, престъпник, който едва не уби ченге пред очите ѝ и отгоре на всичко очаква от нея да повярва на небивалиците, които ѝ разказваше. И гали лицето ѝ като любовник. Сигурно я смята за слабоумна.

— Чуй ме сега, виждала съм документите си. — Гласът ѝ не потрепна. — В свидетелството ми за раждане пише „баща неизвестен“, но в папката с делото има бележка. Майка ми е казала на една сестра в

родилното, че той е починал. Не е успяла да съобщи името му, защото е изпаднала в шок поради загуба на кръв и е умряла.

— Съжалявам, но не е било така.

— Съжаляваш. Да бе.

— Не играя игрички...

— Не играеш, как ли пък не! Господи, как изобщо можах да си помисля, че ще науча нещо поне за единия от тях, макар и от втора ръка... — Тя го погледна с отвращение. — *Толкова* си жесток.

Той грубо изруга, гласът му обаче прозвуча отчаяно.

— Не знам какво да направя, за да ми повярваш.

— Не си прави труда да се опитваш. Нямам ти доверие. — Тя грабна чантата си. — По дяволите, може би така е по-добре. По-добре да си мисля, че е мъртъв, отколкото да разбера, че е бил престъпник. Или че е живял в същия град през целия ми живот и нито веднъж не е дошъл да ме види. Не е проявил любопитство поне да види как изглеждам.

— Знаеше как изглеждаш — чу гласа му съвсем близо до себе си. — Познаваше те.

Тя се завъртя. Той беше толкова близо, че се почувства смазана от огромната му фигура. Бет отскочи назад.

— Престани.

— Познаваше те.

— Престани да го повтаряш!

— *Баща ти те познаваше* — извика Рот.

— Тогава защо не ме е искал? — изкрещя тя в отговор.

Рот трепна.

— Искаше те. Наблюдаваше те. През целия си живот беше близо до теб.

Тя затвори очи и обгърна тялото си с ръце. Не можеше да повярва, че отново е готова да се поддаде на магията му.

— Бет, погледни ме. Моля те.

Тя отвори очи.

— Подай ми ръката си. Хайде.

Когато тя не реагира, той взе ръката ѝ и я постави на гърдите си, там, където беше сърцето му.

— Кълна се в честта си. Не те лъжа.

Той застана напълно неподвижен, сякаш ѝ даваше възможност да разчете всеки нюанс в изражението на лицето му и езика на тялото му.

Ами ако е истина, каза си тя.

— Той те обичаше, Бет.

Не му вярвай. Не му вярвай. Не...

— Защо тогава не е дошъл при мен?

— Надяваше се, че няма да се наложи да узнаеш за него. Че животът, който той водеше, ще ти бъде спестен. — Рот сведе поглед към нея. — И времето, което му беше отредено, изтече.

Последва дълго мълчание.

— Какъв беше баща ми?

— Такъв, какъвто съм и аз.

Рот отвори устата си.

Дълги кучешки зъби. Той имаше дълги кучешки зъби.

Кожата ѝ настръхна от ужас. Тя го блъсна.

— Ти... побъркано копеле!

— Бет, чуй ме...

— Какво ще ми кажеш, че си шибан *вампи*р! — Тя му се нахвърли и заудря с юмруци по гърдите му. — Откачено копеле! Откачено... *копеле*! Ако искаш да изживееш фантазиите си, намери си някой друг!

— Баща ти...

Тя го зашлеви по лицето. Доста силно.

— Не започвай пак. Дори не се и опитвай. — Ръката ѝ пареше, тя я притисна към корема си. Плачеше ѝ се. Защото изпитваше болка. Защото искаше и него да го заболи, но той изобщо не се впечатли от факта, че го е ударила.

— Господи, почти успя да ме заблудиш, наистина — изстена тя. — Но не, трябваше да стигнеш още по-далеч и да ми покажеш тези фалшиви зъби.

— Истински са. Погледни ги по-внимателно.

В стаята от само себе си се запалиха още свещи, една по една. Въздухът излезе от устата ѝ със свистене. Внезапно придоби чувството, че нищо не е такова, каквото изглежда. Нямаше правила. Реалността придобиваше други, непознати измерения. Тя се втурна към вратата, но той беше вече там. Сви се, като че ли имаше някакъв шанс да го задържи далече от себе си.

— Не се приближавай. — Бет посегна към дръжката на вратата. Натисна я, напрягайки цялото си тяло. Тя не помръдна.

Паниката запълзя по вените ѝ.

— Бет...

— Пусни ме! — Дръжката на вратата се впи в дланта ѝ, докато се опитваше да я завърти.

Усетила ръката му на рамото си, тя изпищя.

— Не ме докосвай!

Отскочи от него и затича из стаята. Той тръгна след нея, приближаваше я бавно и неумолимо.

— Ще ти помогна.

Стрелна се покрай него и се спусна към вратата. Този път тя се отвори още преди да е докоснала дръжката. Като че ли той я беше отворил със силата на волята си.

Тя се извърна ужасена към него.

— Това не е истина.

Втурна се нагоре по стълбите, препъна се само веднъж. Счупи си нокътя, докато се опитваше да отвори заключващия механизъм на картината, но накрая успя. Прекоси салона на бегом. Изскочи от къщата и...

Рот беше там, изправил се на моравата отпред.

Бет рязко спря. Ужас заля цялото ѝ тяло, страхът и недоверието стиснаха сърцето ѝ като в юмрук. Усещаше, че полудява.

— Не. — Побягна без посока, само и само да бъде по-далеч от него.

Усети, че е по петите ѝ и затича още по-бързо. Продължи да бяга, докато остана без дъх, погледът ѝ се замъгли от изтощение и краката я заболяха. Тичаше с всички сили, но той я следваше неотлъчно.

Падна на тревата и зариде. Разплакана, тя се сви на кълбо, сякаш да се предпази от удар. Когато я вдигна, тя не оказа съпротива. Каква полза? Ако това беше сън, накрая щеше да се събуди. А ако е истина... Щеше да му се наложи да обясни много други неща, освен живота на баща ѝ.

Докато Рот отнасяше Бет в стаята долу, усещаше мъчителния прилив на вълни от страха и объркването ѝ. Сложи я на леглото и

издърпа покривката, за да я завие. След това отиде да седне на дивана с мисълта, че разстоянието, което ги делеше, ще я поуспокои.

Накрая тя се обърна и той почувства, че го гледа.

— Чакам да се събудя. Да чуя звъна на будилника — каза тя пресипнало. — Но това няма да стане, нали?

Той поклати глава.

— Как е възможно? Как... — Тя прочисти гърлото си. — Вампири?

— Просто сме друга раса.

— Кръвопийци. Убийци.

— По-скоро преследвано малцинство. Ето защо баща ти се надяваше, че при теб няма да настъпи промяна.

— Промяна?

Той мрачно кимна.

— О, боже мой. — Тя закри устата си с ръка, сякаш щеше да повърне. — Не ми казвай, че аз ще...

Шоковата вълна на обзелата я паника раздвижи въздуха и достигна през стаята до него като студен бриз. Не можеше да понесе страданието ѝ и му се искаше да направи нещо, за да я утеши, но проявата на състрадание не беше сред силните му страни. Ако ставаше въпрос за нещо друго, той щеше да се бие за нея. Да, в момента не можеше да направи нищо. Нищо. Истината не беше цел, която можеш да унищожеш. И не беше неин враг, въпреки че ѝ причиняваше болка. Просто... положението беше такова.

Изправи се и се приближи до леглото. Тя не се отдръпна и той приседна на него. Сълзите, които се стичаха по лицето ѝ, ухаеха като пролетен дъжд.

— Какво ще стане с мен? — попита тихо тя.

Отчаянието в гласа ѝ показваше, че въпросът ѝ е отправен по-скоро към Бога, а не към него. Но все пак ѝ отговори.

— Времето на промяната ти настъпва бързо. При всички нас този момент идва около двадесет и пет годишна възраст. Ще те науча как да се погрижиш за себе си. Ще ти покажа какво да правиш.

— Боже мой...

— След като минеш през този процес, ще трябва да пиеш.

Тя се задави и рязко се изправи.

— Нямам намерение да убивам никого!

— Това изобщо не е нужно. Трябва ти кръв от мъжки вампир. Това е всичко.

— Това е всичко — повтори тя вяло.

— Ние не ловуваме хора. Това са измислици.

— Никога ли не си нападал... хора?

— Не и за да пия от тях — избягна той прекия отговор. — Има вампири, които го правят, но силата им не трае дълго. За да бъдем силни, трябва да пием от собствената си раса.

— От устата ти всичко звучи толкова нормално.

— Нормално е.

Тя замълча. И после, като че ли току-що ѝ бе дошло наум, каза:

— Ти ще ми позволиш...

— Ще пиеш от мен. Когато моментът настъпи.

Тя издаде сподавен звук, сякаш искаше да извика, но се задави.

— Бет, знам, че ти е трудно...

— Не, не знаеш.

— ... защото аз лично съм го преживял.

Тя го погледна.

— И за теб ли новината, че си вампир, дойде като гръм от ясно небе?

Нямаше намерение да го предизвиква. По-скоро се надяваше да намери някой, с когото има нещо общо. Който и да е.

— Аз знаех кои са родителите ми — отвърна той, — но по времето, когато настъпи моментът за преобразяването ми, те бяха мъртви. Бях сам. Не знаех какво ме очаква. Така че знам колко объркана се чувстваш.

Тя отново се отпусна на възглавниците.

— И майка ми ли е била вампир?

— Не, била е човек, доколкото знам от Дариъс. Вампирите и хората могат да зачеват деца, но децата рядко оцеляват.

— Мога ли да спра промяната? Да я предотвратя?

Той поклати глава.

— Ще боли ли?

— Ще почувстваш...

— Не става въпрос за мен. Ще ти причиня ли болка?

Рот не показва изненадата си. Никой не се беше тревожил за него. Както вампирите, така и хората се плашеха от него. Расата му се

преклоняше пред него. Но никой никога не беше проявявал загриженост за него. Не знаеше как да реагира при такова отношение.

— Не. Няма да ме боли.

— Мога ли да те убия?

— Няма да ти позволя.

— Обещаваш ли? — попита тя настойчиво, седна в леглото и стисна ръката му.

Не можеше да повярва, че дава обет да се пази. По нейна молба.

— Обещавам. — Посегна да покрие ръката ѝ със своята, но спря, преди да я докосне.

— Кога ще се случи?

— Не мога да ти кажа със сигурност. Но ще бъде скоро.

Тя пусна ръката му и се облегна на възглавниците. След това се отдръпна от него и се сви на кълбо, легнала на една страна.

— Може би ще се събудя — промърмори тя. — Може би все пак ще се събудя.

Бъч изпи първия си скок на един дъх. Голяма грешка. Усети в гърлото си пареща болка, все едно беше глътнал горелка. Щом спря да кашля, поръча на Аби още един.

— Ще я намерим — каза Хосе и остави бирата си на бара. Хосе предпочиташе по-леките питиета, но вкъщи го чакаше семейство. Бъч, от друга страна, можеше да прегрешава, колкото си иска.

Хосе си играеше с халбата, описвайки с нея кръгчета по плота.

— Не се самообвинявай, детективе.

Бъч се изсмя и обърна втория си скок.

— Да бе, в колата ми, освен онзи заподозрян имаше куп хора. — Вдигна пръст, за да привлече вниманието на Аби. — Още едно.

— Идвам.

Тя донесе бутилката и му се усмихна, докато наливаше в чашата му малцовото уиски.

Хосе се размърда на високия си стол, като че не одобряваше скоростта, с която Бъч изпразваше чашите и се измъчваше от усилието да държи устата си затворена.

Аби отиде при друг клиент и Бъч се обърна към Хосе.

— Тази вечер ще се нафиркам до козирката. Не е нужно да ми правиш компания.

Хосе пхна няколко фъстъка в устата си.

— Няма да те оставя тук сам.

— Ще се прибера с такси.

— Не. Ще стоя, докато приключиш. След това ще те замъкна до апартамента ти. Ще те гледам цял час как драйфаш. Ще те сложа да си легнеш. Преди да си тръгна, ще заредя кафеварката. Ще сложа аспирина до захарницата.

— Нямам захарница.

— Значи ще бъде до пакета захар.

Бъч се усмихна:

— От теб става много добра съпруга, Хосе.

— Точно това казва и жена ми.

Замълчаха, докато Аби наливаше четвъртото уиски.

— Метателните звезди, които взех от заподозрения — каза Бъч.
— Какво знаем за тях?

— Същите като онези, които намерихме на мястото на взрива и край тялото на Чери. „Тайфун“. Деветдесет и шест грама неръждаема стомана тип 440. Диаметър десет сантиметра. С променящ се баланс. Можеш да си ги поръчаш по интернет за около дванадесет долара парчето или да ги купиш от някоя школа за бойни изкуства. Но не открихме никакви отпечатыци.

— Другите оръжия?

— Лъскав комплект ножове. Момчетата в лабораторията доста се поизпотиха с тях. Твърда като диамант сплав и красива ръчна изработка. Няма маркировка на производителя. Пистолетът е стандартна деветмилиметрова берета модел „92G-SD“. Добре поддържан и, естествено, с изтрит сериен номер. Интересни са куршумите. Никога не съм виждал нещо подобно. Кухи, пълни с някаква течност. Момчетата смятат, че е обикновена вода. Но защо му е на някой да ги пълни с вода?

— Занасяш ме.

— Не.

— И никакви отпечатыци.

— Не.

— Никъде?

— Никъде. — Хосе дояде фъстъците и даде знак с ръка на Аби да донесе още. — Заподозреният си го бива. Чист като сълза. Истински професионалист. Обзалагам се, че е дошъл от Голямата ябълка^[1]. Не ми прилича на местен човек.

— Кажи ми, че докато си губих времето с проклетата бърза помощ, сме се свързали с полицейското управление в Ню Йорк.

Аби донесе още фъстъци и скоч за Бъч.

— Правим балистична експертиза на пистолета, за да видим дали няма специфични особености — спокойно продължи Хосе. — Проверяваме дали парите не са крадени. Утре сутринта ще дадем на момчетата в Ню Йорк всичко, с което разполагаме, въпреки че няма да е много.

Докато наблюдаваше как купата се пълни отново с фъстъци, Бъч изруга.

— Ако нещо се случи с Бет... — Той не довърши изречението.

— Ще го открием — прекъсна го Хосе. — И Господ да му е на помощ, ако й направи нещо.

Да, Бъч лично щеше да се погрижи за това.

— Господ да му е на помощ — закле се той и изпразни чашата си за следващия скок.

Изтощен, Рот седеше на дивана и чакаше Бет да проговори отново. Тялото му беше отпуснато, имаше чувството, че костите му се огъват под тежестта на мускулите му. Отново си представи сцената в уличката до полицейския участък и се сети, че не изтри паметта на полицаия. Което означаваше, че полицията разполага с точното му описание.

По дяволите. Така беше затънал в шибаната драма, че забрави да вземе предпазни мерки. Ставаше небрежен. А това беше опасно.

— Как разбра за оргазмите? — неочаквано попита Бет.

Той се напрегна. Получи ерекция само като чу думата да излиза от устата ѝ. Размърда се, за да не го стягат панталоните, като същевременно се чудеше как да избегне отговора. В момента не му се искаше да обсъждат секса, който бяха правили. Не и докато тя лежи в леглото. Само на сантиметри от него. Помисли си за кожата ѝ. Мека. Гладка. Топла.

— Как разбра? — повтори тя.

— Истина е, нали?

— Да — прошепна тя. — Дали с теб не беше по-различно, защото не си... ти си... Дявол го взел, дори не мога да произнеса тази дума.

— Може би. — Той склочи пръстите на ръцете си. — Не знам.

Защото и за него беше по-различно, макар че тя все още беше човешко същество.

— Не ми е любовник. Бъч. Ченгето.

Рот въздъхна облекчено.

— Радвам се.

— Така че, ако пак го срещнеш, не го убивай.

— Дадено.

Последва дълго мълчание. После я чу да се обръща в леглото. Атлазените чаршафи шумоляха тихо при всяко нейно движение. Представи си как бедрата ѝ се търкат едно в друго, а после как ги разтваря с ръцете си. Раздалечава ги още повече с глава. С целувки чертае пътечка до мястото, където отчаяно жадува да бъде. Преглътна. Имаше чувството, че кожата му е като плътно прилепнала найлонова опаковка.

— Рот?

— Да.

— Ти всъщност нямаше намерение да спиш снощи с мен, нали?

Смътните очертания на тялото ѝ, изплували в съзнанието му, го накараха да затвори очи.

— Наистина нямах.

— Защо го направи тогава?

Как бих могъл да ти устоя, помисли си той и стисна зъби. Не бе имал сили да я остави.

— Рот?

— Защото трябваше — отвърна той и протегна ръце, опитвайки се да се отпусне. Сърцето му биеше лудо, инстинктите му оживяха, като че ли водеше битка. Чуваше дишането ѝ, пулса на сърцето ѝ, кръвта във вените ѝ.

— Защо? — прошепна тя.

Трябва да си тръгне. Трябва да я остави сама.

— Каж ми защо.

— Накара ме да осъзная колко съм студен.

Тя отново се размърда в леглото.

— Приятно ми беше да те стопля — каза дрезгаво тя. — Приятно ми беше да те усещам.

Рот почувства ужасен глад, който предизвика болезнени спазми в стомаха му. Спря да диша. Изчака да види дали болката ще премине, но тя ставаше още по-силна. По дяволите. Изпитваше греховна необходимост не само от секс. Но и от кръв. Нейната.

Стана и бързо се отдалечи от нея. Определено трябваше да излезе. Да обикаля из улиците. Да се бие. А и трябваше да се нахрани.

— Виж какво, аз трябва да тръгвам. Но искам да останеш.

— Не тръгвай.

— Трябва.

— Защо?

Той отвори уста. Кучешките му зъби пулсираха и бяха започнали да се удължават. Не само зъбите му търсеха в какво да се забият. Ерекцията му беше болезнена, опъваше панталона му. Чувстваше се като разпънат между двете желания — за секс и за кръв. И двете бяха свързани с нея.

— От мен ли бягаш? — прошепна тя. Във въпроса ѝ се усещаше лека насмешка.

— Внимавай, Бет.

— Защо?

— Направо ще експлодирам.

Тя се надигна от леглото и отиде до него. Постави едната си ръка на гърдите му, точно там, където биеше сърцето му, а с другата обгърна кръста му.

Той изпусна въздуха от белите си дробове със свистене, когато тя се притисна към него. Но поне сексуалният глад беше по-силен от другия.

— Нима ще ми откажеш? — попита тя.

— Не искам да се възползвам от теб — отвърна Рот, стиснал зъби. — Преживя достатъчно тази вечер.

Тя се вкопчи в раменете му.

— Ядосана съм. Изплашена. Объркана. Искам да правиш секс с мен, до забрава. Ако някой тук се възползва от някого, то това съм аз. — Тя сведе поглед. — Боже мой, звучи ужасно.

По дяволите, нищо подобно. Не само че нямаше нищо против, той желаше Бет да се възползва от него. Повдигна брадичката ѝ с показалец. Макар че силният аромат му казваше от какво точно се нуждае тялото ѝ, искаше му се да види ясно лицето ѝ.

— Не тръгвай — прошепна тя.

Рот не искаше да я остави, но жаждата му за кръв я излагаше на опасност. Трябваше да бъде силна за промяната. А той изпитваше такава жажда, че можеше да пресуши кръвта ѝ до капка.

Бет плъзна ръката си надолу от кръста му и усети ерекцията му. Тялото му се разтrese и той рязко поe въздух. Тежкото му дишане наруши тишината в стаята.

— Ти ме желаеш — каза тя. — А аз искам да ме вземеш.

Постави длан върху ципа на панталона му. Докосването ѝ предизвика остро болезнено усещане през кожата на панталоните му.

Само секс. Можеше да го направи. Можеше да обуздае другата потребност. Можеше. Но не рискуваше ли да изложи живота ѝ на опасност, за да докаже, че е в състояние да се контролира?

— Не казвай „не“, Рот.

Тя се надигна на пръсти и приближи устни до неговите.

Край на играта, каза си той и я притегли към себе си.

Пъхна език в устата ѝ, обхвана бедрата ѝ и се притисна към ръката ѝ. Тя изстена от задоволство и това го възбуди още повече. Ноктите ѝ се забиха в гърба му. Болката му харесваше, защото това означаваше, че и тя изпитва глад като него. Бързо я отнесе в леглото и легна върху нея. Вдигна полата и разкъса пликчетата ѝ с порочно нетърпение. Същото направи с блузата и сутиена ѝ. Насладата от нежностите остави за по-късно. Сега всичко беше само груб секс.

Докато докосваше с устни гърдите ѝ, Бет нетърпеливо смъкна ризата му. Рот я остави за миг, колкото да свали ципа на панталоните си. След това пъхна ръка под едното ѝ коляно, изпъна крака ѝ и проникна в тялото ѝ. Чу я да се задъхва от мощния му тласък, влажната ѝ топлина го погълна и запулсира, когато тя свърши. Замръзна неподвижно, абсорбирайки усещането за оргазма ѝ. Завладя го непреодолим собственически инстинкт. С ужас осъзна, че иска да я маркира. Да я маркира като своя. Искаше този особен аромат да попие в тялото ѝ, така че никой друг мъж вече да не смее да я приближи. Да знаят всички на кого принадлежи. Да се страхуват от последствията, ако пожелаят да я притежават. Но разбираше, че няма това право. Тя не беше негово притежание. Почувства, че тялото ѝ под него замря и я погледна.

— Рот? — прошепна тя. — Рот, какво има?

Опита се да се отдръпне от нея, но тя обхвана лицето му с ръце.

— Добре ли си?

Загрижеността в гласа ѝ сложи край на неговия самоконтрол. Мощна вълна заля тялото му и то престана да се подчинява на разума. Преди да размисли, преди да може да спре, той се подпря на ръцете и влезе дълбоко в нея. Тласъците му бяха бурни, всеки път навлизаше по-навътре, таблата на леглото зад главите им се удряше в стената в такт с движенията му. Тя го хвана здраво за китките, опитвайки се да

се задържи на мястото си. В стаята се разнесе тих звук, който постепенно се засилваше и той осъзна, че хриповете излизат от собственото му гърло. Кожата му се обля в трескава горещина и ноздрите му усетиха тайнствения аромат на обладаването. Нямаше сили да спре. Зъбите му се показаха, мускулите му се напрягаха и отпускаха, бедрата му се притискаха и оттласкваха от тялото ѝ. Плувал в пот, със замаяна глава, без памет и без дъх, той взимаше всичко, което тя беше в състояние да му предложи. Взимаше всичко, но искаше още; и двамата бяха като животни, в които не бе останало нищо друго, освен първичен нагон.

Свърши бурно, изпълни я цялата, свършвайки в нея. Оргазмът му продължи, докато не осъзна, че тя е стигнала до кулминацията заедно с него. Двамата се бяха вкопчили здраво един в друг, за да могат да устоят на вълните на разтърсващата ги страст.

Това беше най-прекрасното сливане на две тела в живота му. Но после всичко се превърна в кошмар. В момента, когато последният трепет напусна тялото му и се предаде на нейното, когато се почувства изпразнен, балансът на желанията му се промени. Овладея го дива, всепоглъщаща жажда за кръв, мощна като вече уталожената страст. Оголи зъби и се насочи към вената, която прозираше възхитително през бледата кожа на шията ѝ. Кучешките му зъби почти пробиха кожата ѝ, гърлото му беше пресъхнало от жаждата му за нея, спазмите на глада в стомаха му стигаха до дъното на душата му. Успя да се отдръпне, ужасен от това, което щеше да направи.

Отблъсна я рязко и се претърколи през кревата, при което тупна на пода.

— Рот? — Тя изплашено се хвърли към него.

— Недей!

Жаждата за нейната кръв беше много силна, инстинктът — непреодолим. Ако се приближи прекалено близо до него...

Рот изстена, опитвайки се да преглътне. Гърлото му беше като шкурка. Пот обля цялото му тяло, но този път беше продиктувано от желание за кръв, а не от задоволство.

— Какво стана? Какво ти направих?

Рот пропъзля назад, тялото го болеше, кожата му цялата бе пламнала. Уханието на любовната ѝ страст, попила в него, го караше да загуби самообладание.

— Бет, остави ме. Аз трябва да...

Но тя продължи към него.

— Дръпни се, мамка му! — изсъска високо той и показва кучешките си зъби. — Ако дойдеш по-близо, ще те ухапая, не разбираш ли?

Тя веднага спря. Ужасът надвисна като облак между тях, но след миг тя поклати глава.

— Ти не би ме наранил — каза тя с убеждение, което му прозвуча опасно наивно.

Думите с мъка излизаха от устата му:

— Облечи се. Върви горе. Кажи на Фриц да те закара у дома. Ще изпратя някой да те пази.

Дишаше тежко. Болка разреза като с нож стомаха му. Беше почти толкова силна, колкото в първата нощ на преобразяването му. Мариса никога не му беше толкова нужна, както сега.

Исусе. Какво ставаше с него.

— Не искам да си тръгна.

— Трябва. Ще ти изпратя охрана, докато успея да се върна при теб.

Бедрата му трепереха, мускулите му бяха напрегнати от усилията да удържи тялото си. Разумът и физиологичната му нужда си бяха обявили война и бяха излезли на бойното поле с извадени мечове. Знаеше кой ще победи, ако тя не побърза да си отиде.

— Бет, *моля те*. Боли. Не знам колко време ще мога да издържа.

Тя се поколеба, но после се облече.

Отиде до вратата и се обърна да го погледне.

— *Върви!*

И тя си тръгна.

[1] Често използвано наименование за Ню Йорк. — Б.р. ↑

Малко след девет Господин Х. Влезе с колата в „Макдрайв“.

— Радвам се, че и двамата харесавте филма. Имам предвид още нещо за тази вечер, но трябва да побързаме. Единият от вас трябва да се прибере у дома до единадесет.

Когато колата спря пред осветеното меню, Били изруга под нос. Поръчката му беше два пъти по-голяма от тази на победения, който предложи да си плати сметката.

— Няма нужда. Аз черпя — каза господин Х. — Само да не разсипете нещо.

Докато Били ядеше, а победения побутваше храната си, господин Х. ги откара до зоната за военни игри. Мястото беше едно от любимите за свалки на тийнейджърите. Сумракът тук скриваше идеално както акнето, така и начеващите сексуални желания на юношите. Едноетажната постройка беше истинска лудница, пълна с неспокойни момчета и скучаещи, накипрени момичета, които се опитваха да ги впечатлят.

Господин Х. взе три пушки и нагръдници със сензори и даде на момчетата по един комплект. Били беше готов за по-малко от минута. Държеше оръжието с такава лекота, сякаш беше продължение на ръцете му.

Господин Х. погледна победения, който все още се опитваше да натъкми ремъците на нагръдника на раменете си. Представляваше жалка картинка — долната му устна беше увиснала, пръстите му непохватно се бореха с пластмасовите закопчалки. Били също го гледаше. Както хищник гледа плячката си.

— Помислих си защо да не проведем едно приятелско състезание — каза господин Х., когато най-последна минаха през турникета. — Да видим кой от двамата ви ще успее да нанесе повече удари на другия.

Излязоха на бойната арена. Очите на господин Х. бързо привикнаха към кадифената тъмнина и неоновото присветване на

оръжията на другите играчи. Площадката беше достатъчно голяма за тридесетината младежи, които пъргаво заобикаляха препятствията, смееха се, крещяха и изстрелваха снопове светлина.

— Да се разделим — каза господин Х.

Докато победеният мигаше с късогледите си очи, Били отскочи с бързината на животно. Миг по-късно сензорът в средата на нагръдника на победения реагира. Младежът погледна надолу, като че ли не разбираше какво става.

Били се оттегли в тъмнината.

— По-добре се прикрий, синко — промърмори господин Х.

Той стоеше настрана и наблюдаваше всяко тяхно движение.

Били непрекъснато улучваше победения от различни ъгли, маневрирайки между препятствията. Придвижваше се ту бързо, ту бавно, после стреляше от голямо разстояние. Объркването и безпокойството на победения все повече се засилваха всеки път, когато лампичката на гърдите му присветваше. А поради отчаянието движенията му бяха некоординирани като на малко дете. Изпусна оръжието си. Препъна се в собствените си крака. Удари рамото си в една бариера.

Били се справяше блестящо. Въпреки че мишената му губеше сили и отстъпваше, той беше безмилостен. Дори когато победеният отпусна оръжието си и се облегна изтощен на стената, Били отново стреля и го улучи.

И пак се скри в тъмнината.

Този път господин Х. тръгна след Били, но целта му беше друга, нямаше намерение да прави оценка на неговото представяне. Ридъл беше чевръст, лавираше край препятствията от пенопласт и се промъкваше към мястото, където се намираше победеният, за да може да го нападне в гръб.

Господин Х. се досети какъв е планът на Били. Мина бързо вдясно и застана на пътя на Ридъл. И стреля в него от упор. Били изненадано погледна към гърдите си. Сензорът му реагираше за пръв път.

— Добра работа свършихме тази вечер — отбеляза господин Х.
— Игра добре, синко. Поне досега.

Били вдигна очи и постави ръка на сърцето си, където се намираше мигащата цел.

— Сенсей. — Произнесе думата като влюбен, с благоговение и обожание.

Бет не смяташе да моли икономата да я закара, защото беше прекалено развълнувана, за да води любезен разговор с когото и да било. Тръгна по улицата и извади мобилния си телефон, за да повика такси. Почти беше набрала номера, когато чу бръмченето на кола и вдигна глава.

Икономът излезе от мерцедеса и се поклони.

— Господарят ми се обади и ме помоли да ви закарам до вас, мадам. И аз... аз с радост бих сторил това.

Беше толкова искрен и изпълнен с надежда, като че ли щеше да му направи голяма услуга, ако му позволи да се погрижи за нея. Но Бет имаше нужда да остане поне за малко сама. Имаше чувството, че главата ѝ ще се пръсне след всичко, което се случи.

— Не, благодаря — каза тя и се помъчи да се усмихне. — Аз просто искам...

Лицето на *догена* помръкна. Заприлича на бито куче. Там, където добрите ѝ маниери се провалиха, изигра роля чувството ѝ за вина.

— Е, добре.

Преди той да успее да заобиколи колата, тя отвори вратата и се настани на седалката до мястото на шофьора. Икономът, изглежда, се смути от тази нейна инициатива, но бързо се съвзе и на сбръчканото му лице отново се появи усмивка.

Когато той седна зад волана и включи двигателя, Бет каза:

— Аз живея на...

— О, знай къде живеете. Винаги сме знаели къде сте. Първо в интензивното отделение за новородени на болницата „Сейнт Франсис“. След това медицинската сестра ви отнесе у дома си. Надявахме се, че ще останете при нея, но я принудиха да ви върне обратно в болницата. След това държавата пое грижата за вас. Първо ви дадоха на семейство Макуилямс, които живееха на „Елмуд авеню“, но скоро се разболяхте от пневмония и отново попаднахте в болницата.

Включи мигача и зави наляво при един знак: „Стоп“. Тя почти не дишаше, за да не изпусне някоя дума.

— След това ви изпратиха в семейство Райън, но там имаше твърде много деца. Тогава ви взе семейство Голдрич, те живееха в една стъпаловидна сграда близо до „Роли стрийт“. Мислехме, че ще ви задържат, но скоро след това жената забременя и вие се озовахте в онова сиропиталище. Това никак не ни хареса, защото не ви позволяваха да играете много навън.

— Непрекъснато повтаряте „ние“ — прошепна тя, страхувайки се от отговора и в същото време отчаяно се надяваше да го получи.

— Да. Вашият баща и аз.

Бет закри уста с опакото на ръката си, но не сваляше очи от профила на иконома, сякаш се опитваше да го запомни.

— Той ме е познавал?

— О, да, госпожице. Знаеше всичко за вас. Детската градина, основното училище и гимназията. — Очите му срещнаха погледа на Бет. — Толкова се гордеехме с вас, когато постъпихте в колежа с онази стипендия. Бях на церемонията по дипломирането ви. Снимах ви, за да може баща ви да ви види.

— Той ме е познавал. — Тя повтори думите, сякаш искаше да чуе как звучат. Имаше чувството, че се отнасят за някой друг, а не за собствения ѝ баща.

Икономът я погледна и се усмихна.

— Имаме всички написани от вас статии. Дори написаните в гимназията и колежа. Когато започнахте работа в „Колдуел Куриър Джърнъл“, баща ви не си лягаше сутрин, преди да съм му донесъл вестника. Независимо колко тежка нощ е прекарал, не заспиваше, докато не изчете всичко, което сте написали. Много се гордееше с вас.

Бет започна да рови из чантата си за кърпичка.

— Заповядайте. — Икономът ѝ подаде пакетче с хартиени кърпички.

Бет деликатно издуха носа си.

— Госпожице, трябва да разберете колко трудно му беше да бъде далеч от вас. Знаеше, че е опасно да ви приближи. Семействата на воините се охраняват добре, но вие бяхте беззащитна, защото растяхте като човек. Освен това се надяваше, че преобразяването ще ви се размине.

— Познавахте ли майка ми?

— Не много добре. Не живяха дълго заедно. Тя изчезна скоро след като започнаха да се срещат, защото разбра, че той не е човек. Не му каза, че е бременна, и му се обади малко преди да роди. Мисля, че се е страхувала от това на какво ще даде живот. За нещастие, когато настъпи моментът, тя беше откарана в болница за хора, преди да успеем да стигнем до нея. Но трябва да знаете, че той я обичаше. Обичаше я много.

Бет попиваше информацията като гъба и запълваше празнините в мозъка си.

— Баща ми и Рот — те бяха ли близки?

Икономът се поколеба.

— Баща ви обичаше Рот. Ние всички го обичаме. Той е нашият повелител. Нашият крал. Затова баща ви го изпрати при вас. Не трябва да се страхувате от него. Няма да ви нарани.

— Знам това.

Стигнаха до сградата, където живееше, а на нея толкова й се искаше да продължи разговора си с иконома.

— Ето, че пристигнахме — каза той. — „Ред авеню“ 1188, апартамент 1-Б. Трябва да призная, че на двамата с баща ви не ни харесваше, че живеете на партера.

Колата спря, но тя не слезе веднага.

— Може ли да ви попитам за още някои неща? Друг път? — попита Бет.

— О, да, госпожице. Моля ви. Има толкова много неща, които искам да ви кажа. — Той излезе от колата, но когато стигна до нея, тя вече затваряше вратата.

Смяташе да му подаде ръка и да му благодари официално. Но вместо това прегърна дребния старец.

След като Бет напусна стаята, жаждата на Рот го подтикваше да се впусне след нея, а тялото му бе пронизано от болка, сякаш за наказание, че я е отпратил. Обу панталоните си и едва се добра до телефона. Звънна първо на Фриц, а после на Тормент. Гласът му пресекваше и се наложи да повтаря думите си, за да го разберат.

Веднага щом приключи разговора с Тор усети, че му се повдига. Едва успя да се добере до банята, като мислено призова Мариса.

Наведе се над тоалетната чиния, но в стомаха му нямаше почти нищо.

Чаках прекалено дълго, каза си той. От доста време пренебрегваше сигналите, които тялото му изпращаше. А после срещна Бет и желанията му поеха в съвсем друга посока. Нищо чудно, че беше доведен до полуда.

Усети парфюма на Мариса откъм стаята.

— Господарю? — извика тя.

— Имам нужда...

Бет, помисли си той, халюцинирайки. Виждаше я пред себе си, чуваше гласа ѝ. Протегна ръка, но намери само празно пространство.

— Господарю? Да дойда ли при вас? — попита Мариса.

Рот изтри потта от лицето си и излезе от банята. Вървеше на зигзаг като пиян. Не виждаше нищо и потърси опора, при което политна напред.

— Рот! — извика Мариса и се втурна към него.

Той не успя да се задържи на краката си и се стовари върху леглото, като я повлече със себе си. Тялото ѝ се притисна в неговото, но за него то беше тялото на Бет. Опря лице в чаршафите, които ухаеха на Бет. Пое дълбоко дъх и се опита да се овладее, но всичко, което усещаше, беше Бет.

— Господарю, трябва да се нахраните. — Гласът на Мариса долиташе отдалече, като че ли някъде от стълбите.

Погледна по посока на звука, но не видя нищо. Беше напълно ослепял.

Гласът на Мариса внезапно зазвуча по-силно.

— Ето, господарю. Вземете китката ми.

Усети топлата кожа в дланта си и отвори уста, но ръцете му като че ли не го слушаха. Протегна ръка, докосна някакво рамо, ключица, извивка на шията.

Бет.

Гладът победи и той се надвеси над тялото на жената. Заби с ръмжене зъбите си в меката плът над една от артериите. Пи дълго, на големи глътки и през цялото време пред очите му беше тъмнокосата жена, която му принадлежеше. Представяше си, че сега тя лежи в обятията му.

Мариса се задъха. Ръцете на Рот едва не я пречупиха на две. Масивното му тяло я беше приковало към леглото, докато пиеше. За

пръв път чувстваше всяка част от твърдото му тяло. Усещаше даже и ерекцията му, нещо, което никога не се беше случвало преди. Беше толкова вълнуващо. И страшно. Отпусна се и се опита да диша нормално. Винаги беше искала от него точно това, макар че страстта му я шокира. Но какво би могла да очаква? Той беше истински мъж. Воин. Накрая все пак беше осъзнал, че му е нужна.

Задоволство смени притеснението ѝ и тя плахо прокара ръце по широките му голи рамене — нещо, което не си бе позволявала никога преди. Рот издаде дълбок гърлен звук, сякаш искаше тя да не спира. Блажено зарови ръце в косата му. Беше толкова мека. Кой можеше да предположи? Такъв силен, здрав мъж, но — о! — колко меки и нежни бяха тези тъмни къдрици. Като атлазените ѝ рокли.

Мариса искаше да стигне до съзнанието му, нещо, което преди не смееше да направи от страх да не го обиди. Но сега всичко беше различно. Може би дори ще я целуне, след като свърши. Ще прави любов с нея. Може би сега ще може да остане при него. С радост би живяла у Дариъс с него. Или на друго място. Нямаше значение.

Затвори очи и се помъчи да проникне в съзнанието му. И видя жената, за която той мислеше в този момент. Жената *човек*. Беше тъмнокоса красавица с полузатворени очи. Лежеше по гръб, гърдите ѝ бяха разгопени. Пръстите му галеха твърдите, розови зърна, той целуваше корема ѝ и се придвижваше по-надолу.

Мариса захвърли този образ като счупена чаша. Рот не беше с нея сега. Не пиеше от нейната шия. Не притискаше нейното тяло към себе си. И не тя беше причина за ерекцията му. Не беше за нея. Той продължаваше жадно да пие и когато едрите му ръце я прилепиха към тялото му. Тя се разплака заради тази несправедливост. Заради надеждите си. Заради любовта си. Заради него. Колко добре би било да изпие всичката ѝ кръв. Искеше ѝ се да не спира. Да я пресуши до последната капка. Да я остави да умре. Нужни ѝ бяха стотици години, цяла вечност, за да разбере истината. Никога не е бил неин. И никога нямаше да бъде. Господи, сега, когато илюзията ѝ бе разрушена, не ѝ оставаше нищо.

Бет сложи чантата си на масата в хола, поздрави Бу и отиде в банята. Погледна душа, но се отказа от идеята за момента. Макар че скованото ѝ тяло би се почувствало добре под горещите струи, приятно ѝ беше да усеща мириса на Рот по кожата си. Беше като прекрасен, чувствен парфюм със загадъчен аромат. Никога преди не беше вдъхвала нещо подобно и никога нямаше да го забрави.

Пусна водата в мивката и изми много внимателно чувствителното, изключително нежно място между краката си. Наболяваше я, но болката беше без значение. Рот можеше да прави това с нея всеки път, когато поиска. Той беше...

Не ѝ идваха никакви думи наум. Само си представи как свършва в нея, масивните му, покрити с капчици пот рамене и надигащия се гръден кош, когато ѝ се отдаваше. Когато я направи своя.

Поне тя си мислеше така. Беше във властта на един мъж, който я беше маркирал като своя. Беше я обладал. И искаше това да се повтори. Желаше Рот точно сега. Но поклати глава и реши, че трябва да спрат да правят секс без предпазни средства. Достатъчно лошо беше, че два пъти се любиха така. Следващият път трябваше да внимават.

На излизане от банята съзря отражението си в огледалото и спря. Наведе се напред и доближи лицето си до стъклото. Изглеждаше така, както и сутринта. Но имаше чувството, че от огледалото я гледа непозната. Отвори уста и огледа зъбите си. Опипа двата си кучешки зъба. Определено я боляха.

Боже мой! Коя беше тя? *Какво беше?*

Замисли се за Рот и за случилото се след секса. Как я отблъсна, напрегнатото му полуголо тяло, мускулите му, които сякаш щяха да разкъсат кожата. Когато се озъби, кучешките му зъби изглеждаха по-дълги отпреди. Като че ли бяха пораснали. Красивото му лице беше изкривено в агония. И с нея ли щеше да бъде така?

Внезапно от другата стая се чу шум, като че ли някой чукаше по прозореца. Бу мяучеше, приветствайки радостно някого. Бет предпазливо надникна иззад касата на вратата. Зад плъзгащата се врата имаше някой. Едър мъж.

— Рот? — Тя се втурна към вратата и я отвори, без да погледне както трябва.

Когато видя кой стои пред нея, съжали, че не е била по-внимателна.

Не беше Рот, макар че доста приличаше на него. Късо подстригана черна коса. Сурово лице. Проницателни тъмносини очи. Кожени дрехи. Ноздрите му се разшириха, той смръщи вежди и я изглежда втренчено. Но после се овладя и попита:

— Бет? — Гласът му беше плътен, но дружелюбен. Усмихна се, при което разкри кучешките си зъби.

Тя дори не трепна. По дяволите, вече свикваше с тази странност.

— Аз съм Тормент, приятел на Рот. — Непознатият ѝ подаде ръка. — Можеш да ме наричаш Тор.

Бет пое протегнатата му ръка, без да знае какво да каже.

— Ще постоя известно време при теб. Ще бъда отвън, ако имаш нужда от нещо.

Мъжът... вампирът... — по дяволите, какъвто и да беше — се обърна и се отправи към масата в градината.

— Почакай — каза тя. — Защо да не... Влез, ако искаш.

Той сви рамене.

— Окей.

Когато прекрачи прага, Бу замаяка силно и задраска с предните си лапи по кубинките му. Двамата се поздравиха като приятели, които отдавна не са се виждали. Вампирът се изправи, коженото му яке се отвори. Кинжали. Същите като на Рот. Имаше чувството, че в джобовете си носеше оръжия, подобни на онези, които Бъч иззе от Рот.

— Нещо за пиене? — Тя трепна.

Само не кръв. Моля те, не искам кръв.

Тор се ухили, сякаш бе отгатнал какво си е помислила.

— Имаш ли бира?

Бира? Той пие бира?

— О, да. Всъщност, мисля, че имам.

Отиде до кухнята и се върна с две бири „Сам Адамс“. В момента и тя имаше нужда да пийне нещо.

В крайна сметка гостуваше ѝ вампир. Баща ѝ също е бил вампир. А и любовникът ѝ е вампир.

Тя надигна бирата и отпи голяма глътка.

Тормент тихо се засмя.

— Тежка нощ, а?

— Даже не можеш да си представиш — отвърна тя и изтри устата си.

— О, мога. — Вампирът седна в креслото със страничните облегалки, което изглеждаше като играчка в сравнение с огромното му тяло. — Радвам се, че най-после се запознахме. Баща ти много ми е говорил за теб.

— Така ли?

— Адски се гордееше с теб. И трябва да знаеш, че стоеше настрани, за да те предпази, а не защото не те обича.

— Това ми каза и Фриц. Рот също.

— Как я карате с него?

— С Рот?

— Да.

Тя почувства, че се изчервява и се запъти към кухнята. Не искаше той да забележи реакцията ѝ. Взе пликче с бисквити от хладилника и подреди част от тях в една чиния.

— Той... той е... Как да кажа? — Опитваше се да намери подходящ отговор.

— Всъщност мисля, че се досещам.

Тя се върна и му подаде чинията.

— Заповядай.

— Овесени, със стафиди? — каза Тор и си взе три. — Любимите ми.

— Знаеш ли, мислех си, че вампирите пият само кръв.

— Не. Тя съдържа жизненоважни хранителни вещества, но се нуждаем и от обикновена храна.

— А чесън?

— Можеш да донесеш. — Той се облегна в креслото, дъвчейки щастливо. — Обичам го печен с малко зехтин.

Исусе, държи се почти непринудено, помисли си Бет.

Не, това не беше вярно. Острият му поглед наблюдаваше прозорците и стъклената врата и контролираше всичко. Тя бе абсолютно сигурна, че ако види нещо обезпокоително, моментално ще скочи от стола. Но не за да провери ключалките. А за да атакува. Постави още една бисквита в устата си. Все пак присъствието му ѝ действаше успокоително. Относително казано.

— Ти не си като Рот — без много да мисли изтърси тя.

— Няма друг като Рот.

— Да. — Тя захапа своята бисквита и седна на дивана.

— Той е като хала — каза Тор и надигна бирата си. — И е смъртно опасен, спор няма. Но въпреки това никой друг няма да се грижи по-добре за теб, при условие че пожелае да го направи. А той го желае.

— Откъде знаеш? — прошепна тя, питайки се какво му е казал Рот.

Тор прочисти гърлото си и леко се изчерви.

— Маркирал те е.

Бет се намръщи и се огледа.

— Подушвам го — каза Тор. — Предупреждението е изписано навсякъде по теб.

— Предупреждение?

— Като че ли ти си негова *шелан*.

— Негова какво?

— Партньорка. Миризмата, която излъчва кожата ти, е безспорно предупреждение за другите мъжки вампири.

Значи беше права. За секса, който правиха, и за това какво означаваше.

В действителност това не би трябвало да ме радва толкова, помисли си тя.

— Нямах нищо против, нали? — каза Тор. — Да бъдеш негова.

Не искаше да отговори на този въпрос. Част от нея желаше да принадлежи на Рот. Но от друга страна имаше чувството, че би било много по-безопасно, ако всичко си остане постарому. Да си остане сама.

— А ти имаш ли партньорка? — попита тя.

Лицето на вампира предано засия.

— Казва се Уелси. Бяхме отредени един за друг още преди преобразяването ни. Чист късмет е, че се влюбихме. Истината е, че и на улицата да я бях срещнал, пак нея щях да избира. Не е ли това съдба?

— Понякога работи в наша полза — тихо отвърна тя.

— Да. Някои мъже си взимат повече от една *шелан*, но аз не мога дори да си помисля да бъда с друга жена. Именно по тази причина Рот избра мен да те пазя.

Тя повдигна едната си вежда и го погледна.

— Моля?

— Другите братя имат жени, от които пият, но нямат емоционална връзка с тях. Така че нищо не би им попретило да... — Той млъкна и захапа още една бисквита. — Е, като се има предвид, че ти си...

— Че аз какво?

Имаше чувството, че почти не познава себе си. И беше готова да повярва на думите на всеки непознат.

— Много красива. Рот не би искал да те повери на грижите на някой друг, защото ако се изкушат да ти направят нещо, ще се получат сериозни неприятности. — Тор сви рамене. — Е, някои от братята са много опасни. Никой не би искал да остави, която и да било жена насаме с тях, поне не и ако изпитва чувства към нея.

Бет не беше сигурна, че иска да се запознае с братята.

Я почакай, помисли си тя.

— Рот има ли си вече *шелан*? — попита тя.

Тор допи бирата си.

— Мисля, че е по-добре да поговориш с него за това.

Което определено не означаваше „не“.

В гърдите ѝ се загнезди болезнено разочарование. Върна се в кухнята.

По дяволите. Изпитваше чувства към Рот. Бяха правили секс два пъти, а в главата ѝ вече беше пълна каша.

Този път ще боли, каза си тя, докато отваряше друга бира. Когато настъпи краят, адски ще я боли. А да не говорим, че щеше да се превърне във вампир.

О, боже мой.

— Още нещо за похапване? — провикна се тя от кухнята.

— С удоволствие.

— Бира?

— Не. Пих достатъчно.

Бет донесе пакетчето с бисквити от кухнята и ги изядоха до трохичка. Изядоха дори натрошените на дъното.

— Имаш ли нещо друго за ядене? — попита той.

Бет се изправи. Тя също беше гладна.

— Ще видя какво мога да намеря.

— Имаш ли кабелна? — Тор посочи с глава към телевизора.

Тя му подхвърли дистанционното.

— Имам, разбира се. Доколкото си спомням, тази вечер има маратон на „Годзила“ по „Ти Би Ес“.

— *Страхотно* — каза вампирът и изпъна краката си напред. — Аз съм на страната на чудовището.

Тя му се усмихна.

— Аз също.

Бъч се събуди с чувството, че забиват пирони в главата му. Успя да отвори едното си око. Не, звънеше телефонът. Вдигна слушалката и я доближи към ухото си.

— Да?

— Добро утро, слънчице. — Гласът на Хосе заби още един пирон.

— Часът? — попита той прегракнало.

— Единадесет. Помислих си, че ще искаш да знаеш, че Бет се обади току-що и пита за теб. Звучеше добре.

Бъч се отпусна облекчено.

— А онзи тип?

— Не го спомена. Но каза, че иска да говори с теб по някое време днес. Анулирах сигнала за издирване, защото звънна от апартамента си.

Бъч седна в леглото, но веднага легна обратно. Известно време нямаше да ходи никъде.

— Не се чувствам много добре — промърмори той.

— Така си и мислех. Затова й казах, че до следобед си зает с други дела. За твоє сведение, тръгнах си от вас в седем тази сутрин.

О, господи.

Бъч отново се опита да се изправи и да се задържи да не падне. Стаята се въртеше пред очите му. Беше все още пиян като тараба. Мъчеше го махмурлук. Толкова за мъжете и тяхната мултифункционалност.

— Идвам веднага.

— На твоє място не бих го направил. Капитанът те търси под дърво и камък. От Вътрешния отдел идваха да разпитват за тебе и Били Ридъл.

— Ридъл ли? Защо?

— Хайде, хайде, детективе.

Да, знаеше защо.

— Чуй ме сега. Не можеш да се покажеш пред капитана в това състояние. — Гласът на Хосе беше равен и прагматичен. — Трябва да изтрезнееш и да се стегнеш. Ела по-късно. Ще те покрия.

— Благодаря ти.

— Оставих ти аспирин и чаша вода до телефона. Реших, че няма да успееш да стигнеш до кафеварката. Глътни три хапчета, изключи телефона и поспи. Ако изскочи нещо интересно, ще дойда да те взема.

— Обичам те, сладурче.

— Тогава ми купи палто от норка и обици за годишнината.

— Имаш ги.

Успя да постави слушалката на мястото ѝ при втория опит и затвори очи. Ще поспи още малко. Може би след това отново ще се почувства като човек.

Бет работеше върху последната редакция на статия за серия от кражби на лични данни. Статията беше почти цялата червена поради множеството корекции. Като че ли се налагаше определена тенденция. Големите момчета на Дик разчитаха на нея и ставаха все по-небрежни. И не бяха само фактологични грешки, вече допускаха граматически и структурни грешки. Като че ли никога не бяха чували за правописен речник.

Нямаше нищо против редактирането, при положение че работи като сътрудник. Стига авторът на статията да я е прегледал поне бегло за грешки.

Бет остави статията в кутията си за изходяща поща и съсредоточи вниманието си върху компютъра. Отвори файла, върху който работеше през целия ден. Е, добре, какво още искаше да научи? Прегледа списъка си с въпроси.

Ще мога ли да излизам през деня? Колко често ще трябва да се храня? Колко дълго ще живея?

Тя бързо набра следващия въпрос.

С кого воюваш? И имаш ли...

Как беше думата? *Шелан*? Вместо това тя написа „жена“.

Господи, сърцето ѝ се сви от страх от възможния отговор на Рот. И ако няма *шелан*, от кого тогава се храни?

Как ли би се почувствала тя самата? Ако го остави да утоли глада си от нея? Интуицията ѝ подсказваше, че щеше да бъде същото като секса. Полудиво, всепоглътящо преживяване. След което вероятно ще остане без сили и с белези по тялото. Но въпреки това ще изпитва пълно блаженство.

— Залягаш над работата, а, Рандъл? — провлечено каза Дик.

Тя бързо скри документа, отваряйки пощата си.

— Както винаги.

— Знаеш ли, носят се разни слухове за теб.

— Така ли?

— Да. Чувам, че два пъти си излизала с онзи детектив от отдел „Убийства“, О’Нийл.

— Е, и?

Дик се наведе над бюрото ѝ. Тя носеше свободна блуза с деколте по врата, така че не се виждаше нищо. Той се изправи.

— Хубаво. Очаровай го. Виж какво ще успееш да изкопчиш от него. Можем да използваме информацията и да пишем за бруталността на полицията. Ще бъде тема на броя и ще публикуваме снимката му. Продължавай в същия дух, Рандъл, и може би ще си помисля за повишението ти.

Дик се отправи бавно към вратата, явно наслаждавайки се на ролята си на покровител.

Какъв гадняр.

Телефонът ѝ иззвъня и тя излая името си в слушалката. След кратка пауза гласът попита:

— Госпожице? Добре ли сте?

Икономът.

— Извинявай. Да, добре съм — отвърна Бет и облегна глава на свободната си ръка. Арогантността на Дик — бледо подобие на мъж в сравнение с Рот и Тор — ѝ изглеждаше абсурдна.

— Ако мога с нещо да помогна...

— Не, не. Добре съм — засмя се тя. — Не е нещо, с което да не мога да се справя.

— Може би не трябваше да ви се обаждам — каза почти шепнешком Фриц, — но не ми се иска да се окажете неподготвена. Господарят пожела специална вечеря за довечера. Само за вас двамата. Реших, че не е зле да ви взема и да отидем да ви потърсим рокля.

— Рокля?

За нещо като среща с Рот? Идеята първо ѝ се стори страхотна, но после си каза, че трябва да внимава и да не търси романтика там, където може и да не я намери. Всъщност не знаеше как точно стоят нещата. И коя друга чука Рот.

— Мадам, съзнавам, че си позволявам прекалено много. Той лично ще ви се обади...

В този момент ѝ звъннаха по другата линия.

— Просто исках да сте подготвена за довечера.

На дисплея се изписа номерът, който Рот я беше накарал да запомни. Тя се ухили като идиот.

— С радост ще си потърся рокля. С огромна радост.

— Добре тогава. Ще отидем в „Галерия“. Там има и магазин на „Брукс Брадърс“. Господарят също ми поръча да му потърся дрехи. Предполагам, че иска да ви се представи в най-добрия си вид.

Когато Бет затвори телефона, идиотската усмивка си остана на лицето ѝ като залепена.

Рот остави съобщение на гласовата поща на Бет, обърна се в леглото и се пресегна за брайловия часовник. Три следобед. Беше спал около шест часа — по-дълго от обикновено, но след хранене тялото му имаше нужда от повече сън. Боже мой, как искаше тя да е до него.

Тор му звънна рано сутринта, за да докладва. Не спали цялата нощ и изгледали всички филми за Годзила. Съдейки по гласа му, Тор почти се беше влюбил в Бет.

Рот го разбираше, но същевременно адски се подразни. Дявол да го вземе, добре постъпи като изпрати Тор. Рейдж сигурно щеше да ѝ налети и тогава щеше да се наложи да му счупи нещо. Ръка, може би крак. Може би и двете. Вишъс, въпреки че не беше такъв страхотен красавец като Холивуд, излъчваше неустоим сексапил. А Фюри? Той строго спазваше клетвата си за въздържание, но защо да го подлага на изкушение?

Зейдист?

За него не беше и помислял. Белегът на лицето му щеше да я изплаши до смърт. По дяволите, даже Рот със слабото си зрение можеше да го види. Освен това смъртният ужас в очите на жените му

действаше възбуждащо. От това можеше едва ли не да стигне до оргазъм, както някои мъже при вида на дамско бельо от „Виктория Сикрет“.

Не, Тор щеше да я пази, ако отново възникне такава необходимост.

Рот се протегна. Допирът на атлазените чаршафи до голото му тяло събуди копнежа му по Бет. Сега, когато бе сит, тялото му беше по-силно от всякога, костите му бяха твърди като диамант, а мускулите му здрави като стоманени въжета. Отново беше самият себе си и всяка частица от тялото му гореше от желание за движение.

Изпитваше горчиво съжаление за случилото се с Мариса.

Мислите му се върнаха към изминалата нощ. Когато вдигна глава от шията и осъзна, че едва не я бе убил. И не защото бе пил твърде много. Тя се отдръпна от него и цялата трепереше от обида и мъка, когато стана от леглото.

— Мариса...

— Господарю, освобождавам ви от обета.

Той изруга. Чувстваше се адски зле заради това, което ѝ беше сторил.

— Не разбирам гнева ви — каза тя със слаб глас. — Винаги сте искали точно това и сега аз изпълнявам желанието ви.

— Никога не съм искал...

— Мен — прошепна тя. — Знам.

— Мариса...

— Не казвайте нищо, моля ви. Няма да понеса да чуя истината от устата ви, макар че винаги съм я знаела. Срамувахте се, че сте обвързан с мен.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Аз ви отвращавам.

— *Какво?*

— Мислите, че не съм забелязала? Нямате търпение да се освободите от мене. Когато аз пиех, вие се затваряхте в себе си, като че ли насила понасяте присъствието ми. — Тя се разплака. — Винаги се стараех да бъда чиста, когато идвам при вас. Прекарвах във ваната с часове. Но не намирам мръсотията, която вие виждате.

— Мариса, престани. Просто престани. Не е заради теб.

— Да, знам. Видях другата жена. В съзнанието ви. — Тя потръпна.

— Съжалявам. Трябва да ти кажа, че никога не си ме отвращавала. Ти си красива...

— Не казвайте това. Не сега. — Гласът на Мариса бе станал потвърд. — Ако има нещо, за което би трябвало да съжалявате, то е, че ми беше нужно толкова много време, за да разбера това, което винаги е било ясно.

— Ще продължавам да те пазя — обеща той.

— Не, няма. Вече не съм ваша грижа. Не че някога съм била.

И тя си тръгна. Остави само свежия аромат на океан, който бързо се разсея.

Рот потърка очи. Беше решен да оправи по някакъв начин отношенията си с нея, но не знаеше как. Особено като се има предвид адът, в който беше живяла. Но не искаше тя да остане с убеждението, че не означаваше нищо за него. Или че я смята за нечистоплътна.

Вярно е, че никога не е бил влюбен в нея. Но не искаше да й причини болка, затова толкова често й повтаряше да го остави. Ако се беше отдръпнала, ако беше дала ясно да се разбере, че не го желае, можеше да запази достойнството си пред надменните членове на аристокрацията, от която произхождаше. В нейната класа една *шелан*, която е била отхвърлена от партньора си, се смяташе за негодна стока.

Сега, тъй като тя го беше напуснала, срамът и унижението щяха да й бъдат спестени. И той имаше чувството, че когато новината се разчуе, никой няма да се учуди. Странно, никога не беше се замислял как ще се разделят с Мариса. Може би защото след толкова векове смяташе, че винаги ще са заедно. Но изобщо не беше предполагал, че това ще се случи поради връзката му с друга жена. А ето че се получи именно така. Влюби се в Бет. След като я маркира предишната вечер, не се съмняваше в емоционалната си връзка с нея.

Изруга на глас, тъй като познаваше добре поведението и психологията на мъжете вампири и знаеше, че е загазил. По дяволите, и двамата бяха загазили.

Обвързаният мъж-вампир беше опасен. Особено когато се налага да остави своята половинка. И да я предаде на грижите на друг мъж.

Опитвайки се да не мисли за последствията, Рот взе телефона и звънна на горния етаж, защото усети глад. Но когато никой не му

отговори, предположи, че Фриц е отишъл до магазина да купи продукти. Много добре. Беше казал на братята да дойдат по-късно вечерта, а те обичаха здравата да си похапват. Време беше да анализира положението, да разбере докъде са стигнали с разследванията си.

Изгаряше от желание да отмъсти за смъртта на Дариъс.

И колкото по-близък ставаше с Бет, толкова по-голямо ставаше желанието му за мъст.

Бъч излезе от кабинета на капитана. Кобурът му се стори необичайно лек без пистолета в него, а портфейлът без значката — твърде плосък. Имаше чувството, че е гол.

— Какво стана? — попита Хосе.

— Излизам в отпуск.

— Какво, по дяволите, означава това?

Бъч тръгна надолу по коридора.

— Нюйоркското полицейско управление разполага ли с нещо за заподозрения?

Хосе го дръпна за ръката и го вкара в една от стаите за разпит.

— Какво стана?

— Временно съм отстранен от длъжност без право на заплата, докато не приключи вътрешното разследване. Което, както и двамата знаем, ще установи, че съм употребил сила неправомерно.

Хосе зарови ръка в косата си.

— Казах ти да стоиш настрана от заподозрените, човече.

— Този момък, Ридъл, заслужава нещо още по-лошо.

— Не е там въпросът.

— Странно, именно това каза и капитанът.

Бъч отиде до двустранното огледало и се огледа. Господи, остаряваше. Или може би просто беше уморен от единствената работа, която някога е искал да върши.

Полицейско насилие. Майната му. Той беше защитник на невинните, а не самонадеян грубиян, на когото му прави удоволствие да тормози хората. Проблемът беше, че има твърде много правила в полза на престъпниците. Жертвите със съсипан от насилието живот са ощетени в това отношение.

— Във всеки случай не ми е мястото тук — тихо каза той.

— Какво?

Просто на земята вече няма място за хора като мен, помисли си Бъч.

После се обърна.

— И така. Какво установиха от Нюйоркското полицейско управление?

Хосе го изгледа втренчено.

— Временно отстранен, а?

— Поне докато не ме изхвърлят официално.

Хосе сложи ръце на кръста си, погледна надолу и поклати глава, като че ли разговаряше с обувките си. Но отговори.

— *Nada*.^[1] Сякаш се е пръкнал от нищото.

Бъч изруга.

— Тези звезди. Знам, че можеш да си ги поръчаш по интернет, но ги продават и тук, нали?

— Да, в школите за бойни изкуства.

— Има две в града.

Хосе кимна бавно.

Бъч извади ключовете от джоба си.

— Доскоро.

— Почакай. Вече изпратихме човек да поразпита. И в двете школи са казали, че не си спомнят купувач, който да съответства на описанието на заподозрения.

— Благодаря за информацията — каза Бъч и се отправи към вратата.

— Детективе. Ей, О'Нийл. — Хосе го хвана за ръката. — Няма ли да спреш за минутка, дявол да го вземе?

Бъч го погледна гневно през рамо.

— Сега ще ме предупредиш да не се меся в работата на полицията ли? Можеш да си спестиш труда.

— Боже мой, Бъч. Аз не съм ти враг. — Тъмнокафявите очи на Хосе го гледаха пронизително. — С момчетата сме на твоя страна. Смятаме, че правиш това, което трябва, и никога не си бъркал. Всеки, когото си ударил, си го е заслужавал. Но знаеш ли, може би просто си имал късмет. Представи си, че нараниш някого, който не е...

— Остави тези проповеди. Не ме интересуват. — Той хвана дръжката на вратата.

Хосе стисна здраво ръката му.

— Отстранен си, О'Нийл. И това, че бързаш да се намесиш в разследване, от което си отстранен, няма да върне Джейни.

Бъч остана без въздух, сякаш някой го беше ударил с юмрук в корема.

— И ти ли си решил да ме сригаш в ташаците?

Хосе дръпна ръката си, сякаш се предаваше.

— Извинявай, но да знаеш, че ако се разровиш по-дълбоко в тази работа, ще затынеш. Това няма да помогне на сестра ти. Знаеш го много добре.

Бъч бавно поклати глава.

— Мамка му. Знам го.

— Сигурен ли си?

Да. Сигурен беше. Искаше да нарани Били Ридъл, за да му отмъсти за стореното на Бет. Нямахше нищо общо със сестра му. Не можеше да я върне. Джейни си беше отишла завинаги. И то много отдавна. Но тъжните очи на Хосе го накараха да се почувства така, сякаш страдаше от неизлечима болест.

— Всичко ще се оправи — чу той собствените си думи. Макар всъщност да не вярваше в това.

— Само недей... не си насилвай късмета, детективе.

Бъч отвори вратата.

— Това е единственото, което мога да правя, Хосе.

Господин Х. се облегна назад в офис стола си и се замисли за предстоящата вечер. Беше готов да опита отново, макар че в момента централната част на града гъмжеше от ченгета заради взривената кола и убитата проститутка. Рисковано беше да търси вампири в района на „Скриймърс“, но именно рискът да го заловят правеше предизвикателството още по-примамливо. Всеки знае, че ако искаш да хванеш акула, не ловиш риба в сладководна вода. Трябваше да отиде там, където се подвизаваха вампирите.

Предвкусвайки какво ще се случи, тялото му потръпна. Непрекъснато усъвършенстваше методите си за изтезаване. Тази сутрин, преди да тръгне за академията, се бе отбил в работилницата, която беше обзавел в обора. Инструментите му бяха подредени и излъскани до блясък: комплект зъболекарски бургийки, ножове с различни размери, шлосерски чук, длето, трион. Лъжица за загребване на сладолед. За очите. Номерът, разбира се, беше да държиш жертвата

на тънката граница между болката и смъртта. Можеш да проточиш болката с часове и дни. Смъртта слага край на всичко.

Някой почука на вратата.

— Влез — каза той.

Беше администраторката, мускулеста жена с бицепси като на мъж и плоски гърди. Господин Х. винаги се учудваше от противоречивата ѝ природа. Въпреки че според него тежък случай на завист към пениса бе това, което я караше да гълта стероиди и да се занимава с вдигане на тежести като горила, винаги беше гримирана и с прическа. С късата си тениска и тесен клин приличаше на травестит.

Тя го отвращаваше.

Човек трябва да знае кой е, помисли си той. И кой не е.

— Един младеж иска да говори с вас. — Гласът ѝ беше с октава и половина по-нисък от нормалното. — О'Нийл, мисля, че така беше името. Прилича на ченге, но не ми показва значката си.

— Кажу ми, че идвам.

Ти си грешка на природата, добави той наум.

Господин Х. не можа да сдържи смеха си, след като тя — той — или каквото там беше — затвори вратата след себе си.

Той, човекът без душа, който убива вампири, смяташе, че тя е грешка на природата? Е, да, но в крайна сметка той поне имаше цел. И план. А тя, както всеки ден, отново щеше да отиде във фитнес залата, като преди това избърсне наболата си до пет следобед брада.

Беше почти шест часът, когато Бъч спря необозначената си полицейска кола пред дома на Бет. Трябваше да остави колата, но отстранен все пак не значеше уволнен. Щеше да чака капитанът да поиска да върне проклетата таратайка.

Посети и двете школи по бойни изкуства и разговаря с ръководителите им. Единият беше доста неприятен. Побъркан на тема „самоотбрана“ тип, който явно обичаше да му се подмазват и който си беше повярвал, че е истински азиатец. Въпреки че беше бял като Бъч.

Другият беше просто странен. Приличаше на млекар от петдесетте години, с руса, намазана с някаква помада коса и широка, дразнеща усмивка, разкриваща зъби, които не бяха виждали паста за зъби поне половин век. Стараеше се да бъде полезен, но нещо не беше

наред. Още щом господин Провинция си отвори устата, инстинктът на Бъч му подсказа, че нещо не е както трябва. Освен това миришеше като жена.

Бъч се изкачи на прескоци по стъпалата пред вратата на Бет и натисна звънеца. Беше й оставил съобщение на гласовата поща в работата и у дома, за да й каже, че ще я навести. Тъкмо се канеше отново да позвъни, когато видя през стъклената врата, че е във фоайето.

По дяволите.

Облечена беше с плътно прилепнала черна рокля, с която изглеждаше толкова красива, че главата отново го заболя. Дълбокото остро деколте разкриваше горната част на гърдите й. Тънката талия подчертаваше елегантните извивки на ханша й. Роклята беше с цепка от едната страна и бедрото й се показваше при всяка стъпка. Носеше обувки с висок ток, от което глезените й изглеждаха още по-стройни и изящни.

Търсеше нещо в чантата си. За момент вдигна очи и се изненада, когато го съзря.

Косата й беше вдигната нагоре. Той си помисли какво ли би почувствал, ако я разпусне.

Тя отвори вратата.

— Бъч.

— Здравей. — Беше толкова смутен, че езикът му се върза като на малко момче.

— Получих съобщенията ти — спокойно каза тя.

Той отстъпи назад, за да й направи път.

— Имаш ли време да поговорим? — попита Бъч, въпреки че предварително знаеше какъв ще бъде отговорът.

— О, не. Не точно сега.

— Къде отиваш?

— Имам среща.

— С кого?

Погледна го с такова преднамерено спокойствие, че той разбра — щеше да го излъже.

— Не е с някой специален.

Да бе.

— Какво стана с мъжа от снощи, Бет? Къде е той?

— Не знам.

— Лъжеш.

Погледът ѝ не трепна.

— Ако ме извиниш...

Той хвана ръката ѝ.

— Не отивай при него.

Тихо бръмчене на автомобилен двигател наруши тишината. След миг голям черен мерцедес с тъмни стъкла спря пред входа. Ето че пристигна и самият наркобарон.

— Мамка му, Бет. — Той стисна ръката ѝ по-силно, като се мъчеше да привлече вниманието ѝ. — Не го прави. Замесваш се със заподозрян.

— Пусни ме, Бъч.

— Той е *опасен*.

— А ти не си ли?

Пусна ръката ѝ.

— Утре — каза тя, като се дръпна назад. — Ще поговорим утре. Ще се видим тук след работа.

Обзет от отчаяние, той препречи пътя ѝ.

— Бет, не мога да ти позволя...

— Ще ме арестуваш ли?

Не и в качеството си на ченге. Освен ако не го възстановят на работа.

— Не, няма.

— Благодаря.

— Не ти правя услуга — отвърна той рязко, когато тя мина край него. — Бет, *умолявам те*.

Тя спря за момент.

— Нищо не е така, както изглежда.

— Не съм сигурен. Мамка му, картинката ми е ясна. Прикриваш убиец и има голяма вероятност да свършиш като жертвите му. Не разбираш ли какъв е той? Видях лицето му отблизо. Когато ме беше докопал за врата и искаше да ме удуши. Склонността към убийство е в кръвта му. Такава е природата му. Как можеш да се срещаш с него? По дяволите, как изобщо можеш да го оставиш да се разхожда из улиците?

— Той не е такъв.

Но думите ѝ прозвучаха по-скоро като въпрос. Вратата на колата се отвори и от нея излезе дребно старче в смокинг.

— Има ли някакъв проблем, госпожице? — попита загрижено той и същевременно погледна злобно Бъч.

— Не, Фриц. Никакъв проблем — усмихна се неуверено тя. — До утре, Бъч.

— Ако доживееш дотогава.

Пребледняла, тя бързо слезе по стълбите и влезе в колата. След минута Бъч се качи в своята и потегли след тях.

Хавърс чу приближаващите към трапезарията стъпки и свъсил вежди, вдигна поглед от чинията пред себе си. Надяваше се да се нахрани, без да го прекъсват.

Но не беше някой от *догените*, дошъл да съобщи за търсец помощта му пациент.

— Мариса! — Той стана от стола.

На лицето ѝ се изписа принудена усмивка.

— Помислих си, че ще е добре да сляза. Омръзна ми да прекарвам толкова време сама в стаята си.

— Много се радвам, че ще ми правиш компания.

Мариса се приближи към масата и той ѝ дръпна стола. Беше доволен, че настояваше винаги да има прибори за нея, дори и след като загуби надежда, че ще му прави компания. Но тази вечер тя като че ли не беше направила усилие да дойде само за да се нахрани. Беше облякла красива рокля от черна коприна и жакет с твърда, висока яка. Косата ѝ се спускаше свободно по раменете и блестеше като злато на светлината на свещите. Изглеждаше великолепно и Хавърс внезапно почувства омраза. Оскърбителен беше фактът, че Рот не ценеше това, което тя можеше да му предложи. Тази изтънчена жена с благородно потекло не беше достатъчно добра за него. За него тя беше единствено жива хранилка.

— Какво става с работата ти? — попита тя, докато един от *догените* ѝ наливаше вино. Една *жена-доген* ѝ сервира пълна чиния. — Благодаря ти, Филип. Каролин, това ястие изглежда великолепно.

Взе вилицата си и деликатно я забодде в ростбифа.

Боже мой, помисли си Хавърс. Тя се държи почти нормално.

— Работата ми? Добре. Всъщност дори повече от добре. Както ти споменах, направих едно откритие. Скоро нуждата да пием от друг може би ще бъде минало. — Той вдигна чашата си и отпи. Бургундското вино подходдаше идеално на говеждото, но в устата му остана неприятен вкус. Киселееше му и всичко в чинията му. — Днес следобед си прелях консервирана кръв и се чувствам добре.

В действителност малко преувеличи. Не че беше болен, но нещо с него не беше наред. Все още не беше усетил обичайния прилив на сили.

— О, Хавърс — каза нежно тя. — Все още ти липсва Еванджелин, нали?

— Ужасно много. И пиенето просто... ми е неприятно.

Не, няма повече да живее по старомодния начин. Отсега нататък пиенето ще се превърне в клинична процедура. Стерилизирана игла във вената, свързана с банка кръв.

— Толкова съжалявам — каза Мариса.

Хавърс протегна ръка и я сложи на масата с дланта нагоре.

— Благодаря ти.

Мариса хвана ръката му.

— И съжалявам, че бях прекалено... погълната от себе си. Но сега всичко ще бъде различно.

— Да — с готовност се съгласи той. Рот беше просто един варварин, който щеше да продължи да пие от вена, но поне Мариса нямаше да се унижава пред него. — Ти също можеш да опиташ с преливането. Така ще бъдеш свободна.

Тя отдръпна ръката си и взе чашата си с вино. Докато я поднасяше към устата си, разля няколко капки бургундско върху жакета си.

— О, колко неприятно — промърмори тя и се опита да почисти коприната от виното. — Движенията ми са ужасно некоординирани, нали?

Съблече жакета и го остави на празния стол до себе си.

— Знаеш ли, Хавърс, бих искала да опитам. И на мен пиенето вече не ми харесва.

Завладя го приятно чувство на облекчение, пред него като че ли се разкриха нови възможности за бъдещето. Това усещане беше нещо

ново. Мисълта, че нещо може да се промени към по-добро, му беше станала чужда.

— Наистина ли? — прошепна той.

Тя кимна, отметна косата си през рамо и взе вилицата си.

— Да, наистина.

И тогава Хавърс забеляза белезите на шията ѝ. Две възпалени ранички. Зачервяване на мястото, от което Рот беше смукал. Пурпурни петна по кожата на ключицата ѝ, където я беше притискал с грамадните си ръце. Апетитът му секна от ужас, погледът му се замъгли.

— Как е могъл да се отнесе толкова грубо с теб? — възкликна той.

Мариса сложи ръка на шията си и прехвърли косата си отпред.

— Няма нищо. Наистина... нищо не се е случило.

Той не отмести поглед и виждаше ясно в съзнанието си това, което беше скрила.

— Хавърс, моля те. Нека просто да продължим да се храним. — Тя взе отново вилицата си, сякаш се готвеше да покаже как се прави това. — Хайде. Яж с мен.

— Как бих могъл? — Хавърс захвърли сребърните си прибори на масата.

— Защото всичко свърши.

— Какво?

— Освободих Рот от обета. Вече не съм негова *шелан*. Повече няма да го виждам.

Хавърс я изглежда изумен, без да може да каже и дума. После попита:

— Защо? Какво се промени?

— Намерил е жена, която желае.

От гняв кръвта му замръзна.

— И коя е предпочел пред тебе?

— Не я познаваш.

— Познавам всички жени от нашата класа. Коя е тя? — настоя той.

— Не е от нашата класа.

— Тогава да не е някоя от Избраниците на Скрайб Върджин? — Във вампирската социална йерархия единствено те стояха по-високо от

аристократите.

— Не. Тя е човек. Или поне получовек, съдейки по това, което видях в мислите му.

Хавърс стоеше като вкаменен на стола. Човек. Човек? Беше изоставил Мариса заради... хомо сапиенс?

— Уведомена ли е Скрайб Върджин? — попита той глухо.

— Това е негово задължение, не мое. Но бъди сигурен, че ще отиде при нея. Всичко... свърши.

Мариса взе хапка говеждо и го сложи в устата си. Дъвчеше внимателно, като че ли беше забравила как става това. Или може би й беше трудно да преглъща поради унижението, което изпитва.

Хавърс стисна облегалките за ръце на стола си. Неговата сестра, неговата красива, невинна сестра е била пренебрегната. Използвана. Тормозена. И единственото, което бе останало от връзката ѝ с техния крал, беше позорът да бъде отхвърлена заради човешко същество.

Любовта ѝ никога не е означавала нищо за Рот. Нито тялото ѝ, нито безупречното ѝ потекло. А сега воинът беше опозорил и честта ѝ. По дяволите. Нищо не беше свършило.

[1] Nada (исп.) — нищо. — Б.пр. ↑

Рот облече самото от „Брукс Брадърс“. Беше му тясно в раменете, но така или иначе по принцип му беше трудно да намери дреха, която да му става, а и не беше предупредил Фриц.

Дори и да беше ушито по поръчка, пак би се чувствал като в броня. Много по-добре му беше с кожените дрехи и оръжията, отколкото с този камгарен^[1] боклук.

Отиде в банята и се погледна в огледалото. Костюмът беше черен. Ризата също. Това беше всичко, което можа да види.

Боже мили, сигурно прилича на адвокат.

Свали самото и го остави на мраморния плот. Нетърпеливо прибра косата си на опашка и я завърза с една кожена лента.

Къде се беше дянал Фриц? *Догенът* тръгна да вземе Бет почти преди час. Досега трябваше да са тук, но горе все още не се чуваше нищо.

О, по дяволите. Дори ако икономът беше излязъл преди минута и половина, Рот пак щеше да бъде неспокоен. Беше нервен, обхванат от лудо нетърпение да види Бет. Мислеше си единствено за това как заравя лице в косата ѝ, докато най-твърдата част от тялото му прониква в нея. Господи, тези звуци, които издаваше тя, когато свършваше.

Погледна се отново в огледалото и си облече самото.

Но сексът не беше всичко. Искаше да ѝ засвидетелства уважението си, не само да спи с нея. Искаше му се да забави темпото. Да се хранят заедно. Да разговарят. Дявол да го вземе, мечтаеше да ѝ даде всичко, което жените харесваха: нежни, любящи грижи.

Рот се опита да се усмихне. Изпробва широка усмивка. Имаше чувството, че бузите му ще се пропукат.

Е, нямаше много общо с героите на „Холмарк“, но би могъл да ѝ даде малко романтика. Всъщност, дали ще успее?

Потърка челюстта си. Какво, по дяволите, разбираше той от романтика? Изведнъж се почувства като глупак. Не, дори по-зле.

Новият моден костюм разкри същността му и истината, която видя, за него беше неприятна изненада.

Беше изменил на себе си заради една жена. С единствената цел да ѝ се хареса.

Не трябваше да допуска чувствата да пречат на работата му, помисли си той. Именно затова беше грешка да я маркира, в никакъв случай не трябваше да си позволява да се сближи толкова много с нея. Отново си напомни, че когато Бет мине през преобразяването, ще прекрати връзката си с нея. Щеше да се върне към собствения си живот. А тя щеше...

Господи, защо се чувстваше така, сякаш беше прострелян в гърдите?

— Рот, братко? — проехтя гласът на Тормент в стаята.

Баритонът на неговия събрат му действа успокоително и го върна към реалността.

Рот влезе в спалнята и се намръщи, когато Тормент подсвирна от учудване с уста.

— Я да те видя — каза Тор и започна да го обикаля.

— Захапи ме.

— Не, благодаря, предпочитам жени — засмя се братът. — Макар че, трябва да призная, много си готин.

Рот скръсти ръце пред гърдите си, но самото се изпъна толкова много, че се уплаши да не се скъса по шевовете и ги отпусна.

— Защо си тук?

— Звънях ти на мобилния, но не ми отговори. Каза, че искаш всички да се срещнем тук тази вечер. В колко?

— Зает съм до един часа.

— До един? — учуди се Тор.

Рот сложи ръце на хълбоците си. Обзе го безпокойство, като че ли някой се беше вмъкнал в дома му и го дебнеше.

Срещата с Бет. Това беше грешка, каза си той.

Но вече беше прекалено късно, за да я отмени.

— Добре, тогава нека да бъде в полунощ — рече.

— Ще предам на братята да са готови.

Имаше чувството, че Тор се подхилва, но гласът му си остана равен. Последва пауза.

— Ей, Рот?

— Какво?

— Прав си, тя наистина е красива. Просто си помислих, че би искал да го знаеш.

Ако някой друг от вампирите му беше казал това, Рот щеше да му разбие носа. И въпреки че беше Тор, кръвта му кипна. Не му беше приятно да му напомнят колко е неустоима. Караше го да мисли за мъжа, когото тя ще избере за цял живот.

— Имаш нещо предвид или просто си чешеш езика?

Не прозвуча като покана за по-нататъшен разговор, но Тор се възползва от възможността, за да каже:

— Здравно си хлътнал по нея.

Рот се канеше да му отговори, както му беше навик, с „майната ти“, но се въздържа.

— Мисля, че и тя е влюбена в теб — продължи Тор.

Страхотно. Стана му по-добре, няма що. Е, сега може да разбие сърцето ѝ или нещо от този род.

Господи, тази среща беше *наистина* лоша идея. Къде смяташе, че ще ги отведе тази съзливлива сантименталност?

Рот оголи зъбите си.

— Ще бъда с нея само докато мине през промяната. Това е.

— Да, естествено. — От гърлото на Рот се надигна ръмжение, но другият вампир само сви рамене. — Никога преди не съм те виждал издокаран така заради жена.

— Тя е дъщерята на Дариъс. Искаш да се държа като Зейдист с някоя от неговите флърци ли?

— Бога ми, не. По дяволите, иска ми се той най-после да престане. Но ми харесва това, което виждам между теб и Бет. Беше сам прекалено дълго време.

— Това си е твое мнение.

— И на другите.

Пот изби по челото на Рот.

Честността на Тор го накара да се почувства като хванат в капан. А също и фактът, че вместо просто да пази Бет, той се напъва да ѝ покаже, че тя е нещо по-специално за него.

— Ти какво, нямаш ли си друга работа? — попита той.

— Не.

— Пак този мой късмет.

Не го свърташе на едно място и отиде до дивана, за да вземе коженото си яке. Трябваше да го зареди с оръжия и тъй като Тор не бързаше да изнесе задника си през вратата, беше по-добре да се разсейва с нещо, отколкото да се разкреши от напрежение.

— В нощта, когато умря Дариъс — продължи Тор, — ти ми каза, че си отхвърлил молбата му да се погрижиш за нея.

Рот отвори шкафа и започна да рови в една голяма кутия, където държеше металните звезди, кинжалите и веригите. Подбра набързо каквото му беше необходимо.

— Е, и?

— Какво те накара да промениш решението си?

Рот стисна здраво зъби, едва сдържайки се да не избухне.

— Той е мъртъв. Задължен съм му.

— Беше му задължен и докато беше жив.

Рот рязко се извърна.

— Имаш ли да обсъждаш друго с мен? Ако не, просто се разкарай.

Тор вдигна ръце.

— По-спокойно, братле.

— Мамка ти. Няма да разговарям за нея нито с тебе, нито с някой друг. Разбра ли? И си дръж устата затворена пред братята.

— Добре, добре. — Тор заотстъпва към вратата. — Но си направи една услуга. Признай си какво чувстваш към тази жена. Непризнатата слабост е смъртоносно опасна.

Рот изръмжа недоволено и зае нападателна поза, като приведе напред горната част на тялото си.

— Слабост? И това ми го казва мъж, достатъчно глупав, за да обича своята *шелан*? Сигурно се шегуваш.

Последва дълго мълчание. След това Тор каза тихо:

— Щастлив съм, че намерих любовта. Всеки ден благодаря на Скрайб Върджин за присъствието на Уелси в живота ми.

Рот бе завладян от необясним гняв.

— Ти си просто *жалък*.

Тор изсъска.

— А ти си мъртъв от стотици години. Но просто не ти стиска да си намериш гроб и да легнеш в него.

Рот хвърли коженото си яке на пода.

— Поне не съм под чехъл.

— Между другото, имаш готин костюм...

С два скока Рот стигна до другия вампир и двамата застанаха наежени един срещу друг. Тормент беше едър мъж, с широки рамене и дълги, силни ръце. Въздухът между тях се сгъсти, изпълнен със заплаха.

На лицето на Рот се появи студена усмивка и кучешките му зъби се удължиха.

— Ако беше прекарал половината от времето си да защитаваш нашата раса, вместо да се държиш за фустата на жена си, може би нямаше да загубим Дариъс. Замислял ли си се за това?

Мъката на Тормент избликна подобно на кръв от рана в гърдите и изгарящата го агония нагнети още повече въздуха между тях. Рот вдъхна миризмата и парещата болка на вампира проникна в белите му дробове, стигайки чак до дъното на душата му. Съзнанието, че е нанесъл такъв подъл удар на един храбър и достоен мъж, го накара да се отвори от самия себе си. И докато чакаше Тор да го атакува, тази самоненавист като че ли го зарадва като стар приятел.

— Не мога да повярвам, че каза това. — Гласът на Тор трепереше. — Трябва да...

— Не ми трябва глупавите ти съвети.

— *Майната ти!* — Тор го удари здравата по рамото. — Така или иначе ще го чуеш. По-добре се научи да различаваш приятелите от враговете, арогантно копеле такова. Преди да си останал съвсем сам.

Рот почти не чу хлопването на вратата след Тор. В главата му кънтеше глас, който заглушаваше всичко и му казваше, че е едно жалко лайно. Пое дълбоко дъх, след това изкара въздуха от дробовете си с яростен крясък. Звукът завибрира из стаята, вратите затракаха, неприбраните оръжия и огледалото в банята задрънчаха. Свещите буйно се разгоряха, пламъците им запълзяха по стените, сякаш се опитваха да се откъснат от фитила и да унищожат всичко, до което се докоснат. Той крещя, докато не усети, че гърлото му всеки момент ще се разкъса, а в гърдите му запламтя огън. Не почувства облекчение, когато най-после затвори уста. Само разкаяние.

Отиде до шкафа и извади една деветмилиметрова берета. Зареди пистолета и го пхна в колана на панталоните си отзад на кръста. След това се отправи към вратата и се изкачи по стълбите, като взимаше

стъпалата по две наведнъж, дългите му крака сякаш стопиха разстоянието до първия етаж.

Влезе в салона и се послуша. Тишината вероятно беше от полза за всички. Трябваше му време, за да се съвземе.

Започна да обикаля из къщата и накрая се спря пред масата в трапезарията. Беше подредена, както бе поискал. Прибори за двама в единия ѝ край. Кристал и сребро. Свещи. А беше нарекъл своя брат жалък. Ако всички тези безценни джунджурии не принадлежаха на Дариъс, щеше да ги помете с един замах и да ги запрати на пода. Протегна импулсивно ръка, но тясното сако му попречи. Сграбчи реверите, готов да го разкъса и изгори, но вратата се отвори и той рязко се обърна.

Беше тя. Прекрачи прага. Влезе в салона. Рот отпусна ръцете си. Беше облечена в черно. Косата ѝ беше вдигната. От нея се носеше ухание... на цъфтящи през нощта рози. Пое уханието дълбоко в гърдите си, тялото му се втвърди като камък, инстинктивно пожела веднага да я почувства под себе си.

Но в следващия миг усети емоциите ѝ. Беше притеснена и нервна. Ясно долови недоверието ѝ и изпита първерзно задоволство, че тя не смее да го погледне. Раздразнението го връхлетя с нова сила.

Фриц беше с гръб и затваряше вратата, но щастието на *догена* струеше от него подобно на слънчева светлина.

— Сервирах виното в салона. Първото блюдо трябва да бъде поднесено след около тридесет минути, нали?

— Не — изкомандва Рот. — Сядаме на масата веднага.

Фриц се смути, но след това улови настроението на Рот.

— Както желаете, господарю. Значи веднага.

Икономът изчезна с такава скорост, като че ли в кухнята беше станал пожар. Рот погледна Бет.

Тя отстъпи назад. Вероятно заради свирепия му поглед.

— Изглеждаш... различен — каза тя. — В тези дрехи.

— Ако смяташ, че ме правят по-цивилизован, изобщо не се заблуждавай.

— Не съм си го и помислила.

— Добре. Хайде да приключим с това.

Рот се запъти към трапезарията, като си мислеше, че ако желае, Бет ще го последва. Ако ли не, по дяволите, може би е за добро. Във

всеки случай той не бързаше да се окаже хванат в капан на масата.

[\[1\]](#) Плат, изработен от дълговлакнеста вълна. — Б.пр. [↑](#)

Бет наблюдаваше как Рот нехайно се отдалечава, като че ли изобщо не му пукаше дали ще го последва в трапезарията. И ако самата тя нямаше колебания, щеше да ѝ бъде много обидно. Лично той я беше поканил на вечеря, тогава защо я посрещна в такова лошо настроение? Изкушаваше се да се обърне и веднага да си тръгне. Въпреки това го последва, защото чувстваше, че няма друг избор. Искаше да разбере толкова много неща, които само той можеше да ѝ обясни.

Бог ѝ е свидетел, че ако имаше начин да научи от някой друг това, което я интересуваше, щеше да зареже Рот. Следвайки го, тя впери очи в тила му и се опита да не обръща внимание на излъчващата му сила походка. Но без резултат. Гъвките му движения бяха прекрасна гледка. Широките му рамене, опънали скъпото сако, балансираха ритмично всяка негова стъпка. Ръцете му бяха отпуснати свободно, но Бет знаеше, че бедрата му се напрягат и отпускат при всяка крачка. Представи си го гол, с изпъкнали под кожата мускули.

И неочаквано в главата ѝ изплуваха думите на Бъч. *При човек като него склонността към убийство е в кръвта му. Такава е природата му.* И все пак предишната вечер, когато стана опасен за нея, той я беше отпратил.

Каза си, че трябва да престане да търси обяснение за противоречията в характера му. Все едно да гледа на кафе. Трябваше да се довери на вътрешния си инстинкт, който ѝ подсказваше, че Рот е единствената ѝ надежда.

Влезе в трапезарията и едва не ахна от изненада. Масата беше подредена великолепно, в средата бяха поставени цветя — туберози и орхидеи. Имаше свещи с цвят на слонова кост, блестящи порцеланови съдове и сребърни прибори.

Рот приближи към масата, издърпа един стол и зачака. До него изглеждаше още по-грамаден.

Господи, беше направо фантастичен в този костюм. Разкопчаната яка на ризата разкриваше шията му, а черната коприна правеше кожата му да изглежда по-тъмна. Жалко, че беше толкова гневен. Свирепото изражение на лицето му напълно съответстваше на настроението му, а прибраната му назад коса подчертаваше още повече агресивно издадената брадичка.

Нещо го беше вбесило. При това много.

Идеалът на всяка жена. Вампир с нрава на обладан от амок.

Бет се приближи предпазливо. Беше готова да се закълне, че докато ѝ помагаше да се настани на стола, той се наведе към косата ѝ и вдиша дълбоко.

— Защо закъсня толкова? — попита Рот, сядайки начело на масата. Не получи отговор и повдигна едната си вежда, която се показва над рамката на тъмните му очила. — Сигурно се е наложило Фриц да те убеждава да дойдеш?

За да се занимава с нещо, тя взе салфетката, разтвори я и я разстла на коленете си.

— Няма такова нещо.

— Кажи ми причината тогава.

— Бъч ни следеше. Трябваше ни време, за да се отървем от него.

Бет усети, че пространството около Рот притъмнява, сякаш гневът му поглъщаше светлината.

Фриц влезе с две малки чинии салата и ги постави на масата.

— Вино? — попита той.

Рот кимна.

След като икономът наля виното и излезе, тя взе тежката сребърна вилица и се насили да хапне.

— Защо сега се боиш от мен? — Гласът на Рот беше язвителен, като че ли страхът ѝ го отегчаваше.

Бет ровеше с вилицата си в салатата.

— Хммм. Може би защото видът ти е такъв, сякаш искаш да удушиш някого?

— Ти влезе тук, страхувайки се от мен. Била си уплашена още преди да ме видиш. Искам да знам защо.

Тя продължаваше да гледа в чинията си.

— Може би защото си спомних, че снощи едва не уби един мой приятел.

— За бога. Не започвай отново.

— Ти ме попита — отвърна тя. — Така че не се ядосвай, ако отговорът ми не ти се нрави.

Рот избърса нетърпеливо уста.

— Но не го убих, нали?

— Само защото аз те спрях.

— И това те безпокои? Повечето хора обичат да бъдат герои.

Тя остави вилицата.

— Знаеш ли какво? Точно сега не искам да съм тук с теб.

Рот продължи да се храни.

— Тогава защо дойде?

— Защото ме покани!

— Уверявам те, че мога да преглътна отказа ти. — Тонът му беше такъв, сякаш тя не означаваше нищо за него.

— Допуснах грешка. — Тя остави салфетката до чинията си и стана.

Той изруга.

— Седни.

— Не ми нареждай какво да правя.

— Нека се поправа. Седни и млъкни.

Бет зяпна от изненада.

— Арогантно копеле...

— Много ти благодаря, вече го чух веднъж тази вечер.

Точно в този момент се появи Фриц с няколко топли кифлички. Тя изгледа гневно Рот и се престори, че е станала, за да вземе бутилката с вино. Не искаше да си тръгне пред очите на Фриц. Освен това изведнъж я обзе желание да остане. За да покрещи още малко на Рот.

Когато отново останаха сами, тя изсъска:

— Как смееш да ми говориш по този начин?

Рот дояде салатата си, постави вилицата си на ръба на чинията и избърса устните си със салфетката. Като че ли го беше учила самата Емили Поуст^[1].

— Нека да изясним нещо — каза той. — Аз съм ти нужен. Така че престани да ми опяваш какво съм *могъл* да направя на онова ченге. Твоят приятел Бъч все още ходи по земята, нали? Тогава какъв е проблемът?

Бет го гледаше в лицето, като се мъчеше да види изражението на очите му зад слънчевите очила. Търсеше някаква мекота, нещо, за което би могла да се хване. Но тъмните стъкла скриваха напълно погледа му, а опънатите черти на лицето му не предразполагаха към по-нататъшен разговор.

— Как може животът да означава толкова малко за теб? — запита се тя на глас.

Той ѝ се усмихна студено.

— А как може смъртта да означава толкова много за *теб*?

Бет се облегна на стола. По-скоро се отдръпна от страх. Не можеше да повярва, че се е любила — не, правила е секс — с него. Беше толкова коравосърдечен. Внезапна болка прониза сърцето ѝ. Не защото беше груб с нея, а защото я беше разочаровал. Искаше ѝ се да не е такъв, какъвто изглежда. Искаше ѝ се да вярва, че в суровия му характер все пак има място за онази топлина и нежност, които ѝ беше показал.

Леко потърка кожата над ключицата си.

— Наистина искам да си тръгна, ако нямаш нищо против.

Последва дълго мълчание.

— О, по дяволите — измърмори той и въздъхна. — Не се получи.

— Прав си.

— Мислех си, че заслужаваш... Не знам. Среща. Или нещо подобно. Нещо нормално. — Изсмя се дрезгаво в отговор на изненадания ѝ поглед. — Знам, идеята беше тъпа. Трябва да правя това, за което наистина ме бива. По-добре щях да се справя, ако те учех как да убиваш.

Тя усети, че зад гордостта му се крие нещо. Несигурност? Не, не беше това. При човек като него трябваше да бъде нещо по-дълбоко и силно. Самоненавист.

Фриц влезе, вдигна чиниите от салатата и донесе супа. Беше студена вишисуас^[2]. Интересно, помисли си разсеяно тя. Обикновено първо се сервира супата, а след това салатата, не е ли така? Но се сети, че вампирите вероятно имат различни социални традиции. Една, от които беше, че мъжете имат повече от една жена.

Стомахът ѝ се сви. Не трябва да мисли за това. Просто отказваше да мисли.

— Виж какво, казвам ти го, за да знаеш — каза Рот и вдигна лъжицата си. — Аз се бия, за да се защитавам, а не защото си падам по убийствата. Но съм убил хиляди. Хиляди, Бет. Разбираш ли? Така че ако искаш да се преструвам, че не съм свикнал със смъртта, няма да мога. Просто не мога.

— Хиляди? — измънка тя, изумена.

Той кимна.

— С кого, за бога, се сражаваш?

— С негодници, които биха те убили веднага след твоето преобразяване.

— Ловци на вампири?

— *Лесъри*. Хора, продали душата си на Омега, за да могат свободно да упражняват терор.

— Кой... или какво... е Омега? — Щом произнесе думата, свещите неспокойно затрептяха, като че ли с тях си играеха невидими ръце.

Рот се поколеба. Наистина не му се говореше за това. Той, който не се страхуваше от нищо.

— За дявола ли говориш? — продължи тя.

— Нещо по-лошо. Няма сравнение между тях. Дяволът е само метафора. А тук става въпрос за нещо съвсем реално. За щастие Омега има своята противоположност — Скрайб Върджин. — На лицето му се изписа крива усмивка. — Е, за щастие може би е силно казано. Но съществува баланс.

— Господ и Луцифер.

— Може би, според вашия речник. Нашата легенда гласи, че вампирите са създадени от Скрайб Върджин като нейни единствени и избрани деца. Омега възнегодувал, че тя е в състояние да създава живот, и презрял необикновените способности, с които е дарила този вид. В отговор той основал Обществото на лесърите, като използвал хората, защото е неспособен да създаде живот и защото те са леснодостъпен източник на агресия.

Колко странно, помисли си тя. Продадени души. Живи мъртъвци. Такива неща просто не съществуват в реалния живот.

Но от друга страна, в момента вечеряше именно с вампир. Така че всъщност беше ли казаното от него толкова невъзможно?

Спомни си за високия рус мъж, който сам шиеше раните си.

— Има и други, които се сражават заедно с теб, нали?

— Моите братя. — Той отпи вино от чашата си. — Веднага след като вампирите разбрали, че са под заплаха, подбрали най-силните си и смели мъже, обучени да се бият. Изпратили ги срещу *лесърите*. Поколения наред тези воители се раждали от най-силните жени, докато не се появил отделен подвид вампири. Най-способните от тях станали членове на Братството на черния кинжал.

— Вие кръвни братя ли сте?

Той се усмихна сдържано.

— В известен смисъл, да.

Лицето му стана безизразно. Явно въпросът беше много личен. Тя разбра, че Рот няма да й каже нищо повече за братството, но й се искаше да разбере повече за войната, в която участва.

Още повече, защото тя щеше да се превърне в член на расата, която той защитава.

— Значи вие убивате хора.

— Да, макар че фактически те вече са мъртви. За да даде на бойците си дълголетие и силата, от които се нуждаят, за да се бият с нас, Омега трябва да ги лиши от душите им. — На суровото му лице се изписа отвращение. — Въпреки че и хората, които имат души, също ни преследват.

— Ти не ни... харесваш, нали?

— Първо, половината от кръвта във вените ти е на твоя баща. И второ, защо трябва да харесвам хората? Преди преобразяването ми те ме пребиваха редовно от бой и единствената причина да не ме закачат сега е, че умират от ужас само като ме видят. Ами ако разберат, че вампирите действително съществуват? Ще ни погнат, дори и да нямат нищо общо с Обществото на лесърите. Хората се боят от всеки, който е по-различен от тях, и реагират, като го атакуват. Те са негодяи, които нападат по-слабите и треперят пред по-силните. — Рот поклати глава. — Освен това ме дразнят. Виж само каква представа е създал фолклорът им за нашия вид. За бога, те са измислили Дракула — зъл кръвопиец, чиято плячка са беззащитните. Ами долнопробните комерсиални филми и порното? Да не говорим за Хелюин. Пластмасовите кучешки зъби. Черните пелерини. Единственото вярно нещо е, че пием кръв и не можем да понасяме слънчевата светлина. Всичко останало са глупости, измислени, за да ни отчуждят от хората

и да им внушат страх. Не по-малко обидно е, че в литературата ни представят в някаква мистична светлина за развлечение на отегчените хора, които си въобразяват, че тъмната страна на този свят е много забавно място.

— Но ти всъщност не ни преследваш, нали?

— Не използвай тази дума. Трябва да кажеш *тях*, Бет. Не *нас*. Ти не си изцяло човек и скоро ще престанеш изобщо да бъдеш. — Той замълча. — Не, не ги преследвам. Но ако някой от тях ми се изпречи на пътя, здравата ще загази.

Тя се замисли върху думите му, като се опитваше да игнорира паниката, надигаща се всеки път щом се сетеше за преобразяването, през което се предполагаше, че скоро ще премине.

— А когато нападна Бъч... Той със сигурност не е... как беше... *лесър*.

— Той се опита да ме отдели от теб. — Рот стисна челюсти. — Ще смачкам всеки и всичко, за да не позволя това да се случи. Независимо дали ти е любовник или не, ако отново се опита да го направи...

— Обеща ми да не го убиваш.

— Няма да го убия, но няма и да го галя с перце.

Не е зле да предупредя Железня, помисли си тя.

— Защо не ядеш? — попита Рот. — Трябва да се храниш.

Тя наведе глава и погледна в чинията си. Храна? Животът ѝ внезапно се превърна в роман от Стивън Кинг, а той се безпокоеше за това, че не се храни.

— Яж — кимна Рот към чинията ѝ. — Трябва да бъдеш много силна за преобразяването.

Бет взе лъжицата само за да я остави на мира. Супата имаше вкус на лепило, макар и да знаеше, че е приготвена и подправена идеално.

— Ти и сега си въоръжен, нали? — попита тя.

— Да.

— Разделяш ли се някога с оръжието си?

— Не.

— Но когато ние... — Млъкна, преди да произнесе думите „правехме любов“.

Рот се приведе напред.

— Винаги държа нещо под ръка. Дори и когато те любя.

Бет преглътна. Еротичните картини се бореха с ужаса от осъзнаването, че той или е параноик, или е вярно, че злото винаги дебне наблизо.

По дяволите. Рот може да беше всичко, но не и истерик.

Мълчаха, докато Фриц раздига купите от супата и сервира агнешкото. Забеляза, че месото на Рот е нарязано на хапки. *Странно*, помисли си тя.

— Има нещо, което искам да ти покажа след вечеря. — Той взе вилицата си, но успя да набоде парче месо чак след втория опит.

В този момент Бет разбра, че той дори не гледа в чинията си. Погледът му беше насочен към масата. По тялото ѝ преминаха студени тръпки. Нещо не беше наред.

Взря се внимателно в слънчевите очила, които носеше.

Спомни си как пръстите му опипваха лицето ѝ през първата нощ, когато бяха заедно, като че ли се опитваше да си я представи, докосвайки я. След това си помисли за факта, че винаги е с очила, при това, както изглежда, не само за да пази очите си от светлината, а и да ги скрие.

— Рот? — тихо каза тя.

Той посегна към чашата с вино, но пръстите му се свиха около нея чак когато дланта му опря в кристала.

— Какво? — Допря чашата до устните си, но я върна обратно на масата, без да отпие. — Фриц? Искаме червено вино.

— Веднага, господарю. — Фриц донесе друга бутилка. — Госпожице?

— Да, благодаря.

Когато вратата на кухнята се затвори, Рот каза:

— Има ли нещо друго, за което искаш да ме питаш?

Бет прочисти гърлото си. Май търсеше под вола теле. В стремежа си да открие някаква негова слабост, сега се опитваше да се убеди, че е сляп.

Ако беше наистина умна — нещо, в което съвсем не беше сигурна — щеше набързо да зададе въпросите си и да потегли обратно към дома.

— Бет?

— Да... ами значи е вярно, че не можеш да излизаш през деня?

— Вампирите не понасят слънчевата светлина.

— Защо? Какво им става?

— Незабавно получават изгаряния от втора до трета степен. След това стават на пепел. Слънцето не е нещо, с което можеш да си позволиш да рискуваш.

— Но аз излизам през деня и ми няма нищо.

— Още не си минала през преобразяването. Макар че не се знае. Възможно е и след това слънчевата светлина да ти понася. За вампирите, при които единият родител е човек, е различно. Вампирското може да не е толкова изявено. — Той отпи от чашата си и изтри устните си. — Но ти ще преминеш през процеса на преобразяване, а това показва, че кръвта на Дариъс е силна.

— Колко често ще трябва да... се храня?

— В началото доста често. Може би два, три пъти месечно. Но не се знае.

— След като ми помогнеш първия път, после как ще си намеря мъж, от който да пия...

Рот изръмжа и тя не се доизказа. Изразът на лицето му я накара да се свие на стола. Отново беше разгневен.

— Ще имам грижата да ти намеря някого. — Сега акцентът му се чувстваше по-силно от обикновено. — Дотогава ще използваш мен.

— Надявам се да не е за дълго — промърмори тя, като си мислеше, че няма да му е приятно да бъдат заедно толкова дълго време.

Той я погледна и изкриви уста.

— Нямах търпение да срещнеш някой друг?

— Не, просто си помислих, че...

— Какво? Какво си помисли? — Тонът му беше студен, както и погледа му, който ѝ хвърли през тъмните очила.

Трудно ѝ беше да изкаже гласно опасенията си, че Рот не желаше да се обвърже с нея. Заболя я, макар да разбираше, че ще бъде по-добре без него.

— Аз... такава... Тор ми каза, че си кралят на вампирите. Предполагам, че си доста зает.

— Това момче трябва да се научи да си затваря устата.

— Значи е истина? Че ти си кралят?

— Не — рязко ѝ отвърна той.

Все едно затръшна врата под носа ѝ.

— Женен ли си? Искам да кажа, имаш ли си партньорка? Или може би две? — избъбри набързо Бет. И без това беше бесен. Едва ли би могла да го разгневи повече.

— Боже мой, не.

Е, това все пак беше нещо. Въпреки че беше ясно какво мисли той за взаимоотношенията с другия пол. Тя отпи от виното си.

— Има ли въобще жена в живота ти?

— Не.

— А от кого се храниш?

Последва дълго мълчание, което не беше обнадеждаващо.

— Имаше една.

— Имаше?

— Имаше.

— Докога?

— Доскоро. — Той сви рамене. — Никога не сме били близки. Не си подхождахме.

— А при кого ходиш сега?

— За бога, ти наистина си репортер, а?

— При кого? — настоя тя.

Той я изгледа продължително. След това чертите на лицето му се смекчиха и цялата му агресия като че ли изчезна. Спокойно постави вилицата си в чинията, другата му ръка беше на масата с дланта нагоре.

— По дяволите.

Въпреки ругатнята му, въздухът наоколо сякаш омекна. В началото не повярва в промяната на настроението му, но той свали очилата си и потърка очи. Когато ги сложи отново, забеляза как гръдният му кош се разширява, сякаш събираше кураж.

— Господи, Бет, мисля, че искам това да си ти. Въпреки че няма да мога да бъда дълго с теб след преобразяването. — Той тръсна глава. — По дяволите, аз съм просто един тъп кучи син.

Бет примигна. При мисълта, че той ще пие от нея кръв, за да живее, усети сексуална възбуда.

— Но не се притеснявай — продължи той. — Това няма да стане. Бързо ще ти намеря друг мъж.

Той бутна чинията си, въпреки че едва беше изял половината.

— Кога се храни за последен път? — попита тя, припомняйки си борбата му с непосилната жажда.

— Снощи.

Почувства гърдите да я стягат толкова силно, сякаш белите ѝ дробове бяха спрели.

— Но ти не ме ухапа.

— Стана, след като си тръгна.

Представи си го прегърнал друга жена. Когато посегна към чашата си, ръката ѝ трепереше.

Охо. Скоростта, с която емоциите ѝ се сменяха тази вечер, чупеше всякакви рекорди. Беше ужасена, после вбесена, а сега обезумяла от ревност. Чудеше се какво ли още я чака. Имаше чувството, че няма да е щастие.

[1] Емили Поуст (1872–1960) — американска писателка и журналистка, известна със статиите си на тема етикет и добри маниери. Авторка на книгата „Етикет“ (1922 г.), превърнала се в бестселър. — Б.пр. ↑

[2] Vichyssoise (фр.) — крем супа от картофи, праз и чесън, подправена със сметана. — Б.пр. ↑

Бет остави чашата с вино обратно на масата. Съжаляваше, че не може да се контролира по-добре.

— Не ти е приятно, нали? — тихо попита Рот.

— Кое?

— Че пия от друга жена.

Тя се засмя мрачно, презирайки себе си. Него. Цялото това положение.

— Искаш да ми натриеш носа, така ли?

— Не. — Той замълча за момент. — Но ми се иска да убия някого при мисълта, че някой ден зъбите ти ще се забият в кожата на друг мъж и ще поемеш неговата кръв в себе си.

Бет го погледна учудено.

Тогава защо не останеш с мен, помисли си тя.

Рот поклати глава.

— Не мога дори да си го помисля.

— Защо?

— Защото не можеш да бъдеш моя. Независимо от това, което ти казах преди.

Фриц влезе, разчисти масата и сервира десерта. Ягоди върху чиния с позлатени ръбове, заедно с шоколадов сос, както и малка бисквитка.

В друг случай Бет би омела чинията си за нула време, но сега беше твърде развълнувана, за да яде.

— Не обичаш ли ягоди? — попита Рот и сложи една в устата си. Белите му зъби се забиха в сочния червен плод.

Тя сви рамене, като се опитваше да не го гледа.

— Обичам.

— Заповядай. — Рот взе една ягодка от чинията си и я поднесе към устата ѝ. — Позволи ми да те нахраня.

Хванал ягодата с дългите си пръсти, той протегна ръката си към нея.

Тя искаше да вземе това, което ѝ предлагаше, но отговори:

— И сама мога да се храня.

— Да, знам — нежно отвърна той. — Но не е там работата.

— Ти прави ли секс с нея?

Рот повдигна въпросително вежди.

— Снощи ли?

Тя кимна.

— Когато се храниш, правиш ли любов с нея?

— Не. И нека да отговоря на следващия ти въпрос. В момента не спя с никоя друга жена, освен с теб.

В момента, мислено повтори тя.

Бет погледна ръцете си, чувствайки се глупаво, защото ѝ стана болно.

— Нека да те нахраня — тихо каза той. — Моля те.

О, крайно време е да пораснеш, каза си тя. В крайна сметка бяха зрели хора. Беше им ужасно хубаво в леглото. Никога не беше изпитвала такова нещо с друг мъж. Трябваше ли да си тръгне само защото щеше да го загуби?

Освен това, дори и да ѝ обещавахе розово бъдеще, не можеше да бъде винаги до нея. Той беше воин, който води битка рамо до рамо с мъже като него. Семейният уют щеше да му бъде адски скучен.

Но сега беше с нея и в момента тя го желаше.

Бет се наведе напред, отвори уста и пое с устни цялата ягода. Ноздрите на Рот се разшириха, докато я наблюдаваше как я захапва. Няколко капки от сладкия сок потекоха по брадичката ѝ и дъхът му секна.

— Искам да го избърша — прошепна той. Пресегна се и хвана брадичката ѝ. След това взе салфетката си.

Тя постави ръката си върху неговата.

— Направи го с устните си.

В помещението се разнесе нисък гръден звук.

Рот се наведе към нея и наклони главата си на една страна. Когато отвори устата си и езикът му се показа, тя зърна кучешките му зъби. Той облиза сока и се отдръпна.

Погледна я. Тя отвърна на погледа му. Пламъкът на свещите затрептя.

— Ела с мен — каза той и ѝ подаде ръката си.

Бет изобщо не се поколеба. Сложи ръката си в неговата и му позволи да я отведе от масата. Отидоха в салона, минаха през скритата от картината врата. Поеха надолу по стълбите. Имаше чувството, че огромната му фигура изпълва тъмнината.

Стигнаха до най-долната площадка и той я въведе в стаята си. Тя погледна към леглото. Беше оправено, възглавниците бяха подредени старателно до таблата откъм главата, атлазените чаршафи бяха опънати и наподобяваха гладка водна повърхност. Цялата пламна при спомена за тялото му, притиснало нейното. Сега отново щяха да преживеят всичко това и тя с нетърпение го очакваше.

Дълбок гърлен звук я накара да погледне през рамо. Той буквално я изгаряше с поглед. Беше прочел мислите ѝ. Знаеше какво иска. И беше готов да изпълни желанието ѝ.

Рот пристъпи към нея. Тя чу как вратата се затвори и се заключи. Огледа се, като се чудеше дали няма някой друг в стаята. Нямаше. Бяха сами.

Обхвана шията ѝ с ръка и наклони главата ѝ назад.

— Цяла вечер мечтая да те целуна.

Бет се стегна в очакване на груба целувка и готова за всичко, което можеше да ѝ даде, но когато устните му докоснаха нейните, те бяха нежни и меки. Усещаше страстта в напрегнатото му тяло, но той, очевидно, не искаше да бърза. Изправи глава и ѝ се усмихна.

Вече съвсем свикнах с кучешките зъби, помисли си Бет.

— Тази вечер няма да бързаме — каза той.

Но тя го спря, преди да я целуне отново.

— Почакай. Има нещо, което трябва да... Имаш ли презерватив?

Той сви вежди.

— Не. Защо?

— Защо ли? Никога ли не си чувал за безопасен секс?

— Не съм преносител на такива болести, а и ти с нищо не можеш да ме заразиш.

— Откъде си толкова сигурен?

— Вампирите не прихващат човешки вируси.

— Значи можеш да правиш секс колкото си искаш? Без да се притесняваш за нищо?

Стана ѝ зле, когато той кимна утвърдително. Господи, колко ли жени е имал...

— А и ти сега не можеш да забременееш.

— Откъде знаеш?

— Повярвай ми. И двамата щяхме да знаем, ако е така. Освен това периодът ти на нужда ще настъпи около пет години след промяната. И дори тогава няма гаранция, че ще заченеш, защото...

— Задръж малко. Какъв е този период?

— Жените вампири могат да зачеват веднъж на около десет години. И слава богу.

— Защо?

Той смутено се изкашля.

— Този период е доста опасен. Всички мъже-вампири реагират по един или друг начин, когато са в близост до жена в период на нужда. Правят го инстинктивно. Могат и да се сбият. А жената, тя... сексуалното ѝ желание е страшно силно. Поне така съм чувал.

— Нямах деца, нали?

Той отрицателно поклати глава и след това се намръщи.

— Господи.

— Какво?

— Само като си помисля за теб в период на нужда... — Тялото му се олюля и той затвори очи. — Ако можех аз да бъда този, който да те задоволи...

От него избликна гореща вълна на сексуално желание. Тя всъщност усети физически как огненият му порив раздвижва въздуха.

— Колко време продължава това? — попита тя дрезгаво.

— Два дена. Жената се възстановява много бързо, ако... е задоволена и се храни добре.

— А мъжът?

— Когато периодът завърши, мъжът е напълно изтощен. Изстискан като лимон. Пресушен до капка кръв. Трябва му по-дълго време, за да се възстанови, но не съм чул някой да се оплаква. Никога. — Последва пауза. — Много бих искал аз да съм този, който ще те облекчи.

Той внезапно се отдръпна. Лъхна я хлад и Бет почувства, че настроението му се е променило. Горещата вълна също изчезна.

— Но това ще бъде задължение на някой друг мъж. Както и негова привилегия.

Мобилният му телефон иззвъня.

Когато Рот го измъкна от вътрешния си джоб и изръмжа, тя изпита съчувствие към обаждания се.

— *Какво?* — попита той. Последва пауза.

Бет отиде в банята, за да не го притеснява. Освен това, имаше нужда да остане за малко сама. Образите, изникващи в съзнанието ѝ, я замаяха. Два дена. И нищо друго, освен него?

Когато се върна от банята, Рот седеше замислен на дивана, подпрял лакти на коленете си. Беше съблякъл самото и раменете му ѝ се сториха още по-широки в черната риза. Тя се приближи и случайно зърна пистолета, скрит под самото му. Побиха я тръпки.

Седна до него и той я погледна. Искаше ѝ се да разгадае мислите му, но тъмните очила ѝ пречеха дори да види очите му. Протегна ръка към издяланото му, сурово лице, погали го по бузата и проследи с пръсти очертанията на силната му челюст. Той леко отвори уста, като че ли докосването ѝ го бе оставило без дъх.

— Искам да видя очите ти.

Рот се отдръпна назад.

— Не.

— Защо?

— А ти защо толкова искаш да ги видиш?

Тя се намръщи.

— Трудно ми е да те разбера с тези очила, които скриват очите ти. А точно сега бих искала да знам какво мислиш.

Или по-точно, какво чувстваш.

Накрая той сви рамене.

— Добре тогава, гледай.

Но не направи никакво движение, за да свали очилата си, затова тя се пресегна, хвана дръжките и ги махна от лицето му. Клепачите му бяха затворени, миглите чернееха върху кожата му. Не отвори очите си.

— Няма ли да ми ги покажеш?

Челюстта му се стегна.

Бет погледна очилата. Вдигна ги и ги поднесе към светлината на свещта, но те бяха толкова тъмни, че не виждаше почти нищо.

— Сляп си, нали? — нежно попита тя.

Устните му леко се изкривиха в гримаса, която едва ли можеше да мине за усмивка.

— Притесняваш се, че няма да мога да се погрижа за теб?

Враждебността му не я изненада. Разбираше, че мъж като него ненавижда всяка своя слабост.

— Не, това изобщо не ме притеснява. Но все пак искам да видя очите ти.

Рот внезапно я придърпа в скута си и я повдигна, така че единствено силата на ръцете му ѝ пречеше да тупне на пода. Той стисна мрачно устни.

После бавно отвори очи.

Бет ахна.

Никога не беше виждала ириси с такъв необикновен цвят. Лъчисто бледозелено, всъщност толкова бледо, че ирисите му изглеждаха почти бели. Обградени с гъсти, тъмни мигли и разположени дълбоко под веждите, очите огряваха лицето му, сякаш светлината им идваше отвътре.

След това се вгледа в зениците му. Не бяха нормални — нефокусирани черни точки, не по-големи от върха на игла.

Помилва лицето му.

— Очите ти са прекрасни.

— Безполезни.

— *Прекрасни.*

Гледаше го, докато той изучаваше лицето ѝ така напрегнато, сякаш се мъчеше да прогледне.

— Винаги ли са били така? — прошепна тя.

— Родил съм се с нарушено зрение. След преобразяването ми се влоши още повече и с течение на годините сигурно ще става все по-зле.

— Значи все пак виждаш нещо?

— Да. — Той вдигна ръка към косата ѝ. Когато тя се разпиля по раменете ѝ, разбра, че е махнал фибите от кока ѝ, оформен на тила. — Знам например, че те харесвам с пуснатата коса. И знам, че си много красива.

Пръстите му проследиха чертите на лицето ѝ, след това нежно преминаха към шията и ключицата ѝ. Продължиха надолу по пътеката между гърдите ѝ.

Сърцето ѝ се разтуптя. Мислите ѝ забавиха ход. Всичко край нея изчезна и остана единствено Рот.

— Мисля, че значението на зрението се надценява — прошепна той и постави длан на гърдите ѝ. Ръката му беше тежка и топла. Напомни ѝ приятното чувство, когато тялото му притиска нейното върху матрака. — Осезанието, вкусът, обонянието, слухът. Тези четири сетива са също толкова важни.

Той се наведе и зарови лице във врата ѝ. Тя усети леко одраскване. *Кучешките му зъби*, помисли си Бет. Приближаваха се към гърлото ѝ.

Искаше ѝ се да я ухапе.

Рот пое дълбоко дъх.

— Ароматът на кожата ти ме възбужда. Въздействаш ми моментално. Достатъчно е да те помириша.

Тя се изви в ръцете му, затърка бедрата си в неговите и изпъчи гърдите си. Отпусна глава назад и нададе лек стон.

— Господи, обожавам този звук — каза той и премести ръката си към основата на гърлото ѝ. — Направи го пак, Бет.

Той засмука шията ѝ. Тя изпълни желанието му.

— Точно така — простена той. — О, небеса, точно така.

Пръстите му отново поеха по тялото ѝ и този път стигнаха до връзките на роклята ѝ. Развърза ги.

— Нарочно не позволих на Фриц да смени чаршафите.

— Какво? — едва продума тя.

— На леглото. След като си тръгна. Искях да усещам уханието ти, когато легна върху тях.

Предницата на роклята ѝ се разтвори. Усещаше с кожата си хладния въздух, докато ръката на Рот се движеше нагоре по ребрата ѝ. Стигна до сутиена, описа кръг по краищата на едната дантелена чашка, след това ръката му бавно запълзя под дантелата, докато не стигна зърното ѝ.

Тялото ѝ потръпна конвулсивно и тя се вкопчи в раменете му. Мускулите му се бяха втвърдили като камък от усилието да я държи в това положение. Тя погледна в страшното, но прекрасно лице.

Очите му буквално светеха, а ирисите му излъчваха сияние. Стиснатата му челюст издаваше дивия му глад за нея и беше обещание за първичен, необуздан секс. Огромното му тяло излъчваше топлина. Мускулите на краката и гърдите му бяха опънати като струни.

Но той очевидно се контролираше. Както и нея.

— Знаеш ли, жаждата ми за теб е прекалено голяма — каза той и отпусна глава към ключицата ѝ. Захапа я леко, без да нарани кожата ѝ. След това нежно близна мястото с език, мек като коприна, и продължи надолу към гърдите ѝ. — Все още не съм те любил както трябва.

— Не съм съвсем сигурна — отвърна тя дрезгаво.

Дълбокият му смях се разнесе като тътен. Усети дъха му върху кожата си — топъл и влажен. Целуна гърдите ѝ и след това захапа едното от зърната ѝ през дантелата. Тялото ѝ отново се изви като арка. Имаше чувството, че между краката ѝ се е отприщил бент.

Рот вдигна глава. На лицето му беше изписана усмивка на сладостно предчувствие.

Смъкна внимателно презрамките на сутиена ѝ и го махна. Зърната ѝ набъбнаха още повече. Наблюдаваше как тъмната му глава се свежда към бледата ѝ кожа. Езикът му, лъскав и розов, се показва от устните му и я близна.

Когато разтвори крака, без Рот да го е поискал, той отново се засмя. Смяхът му беше плътен, изпълнен с мъжко задоволство. Ръката му се плъзна между гънките на роклята ѝ, погали хълбока ѝ, продължи надолу към долната част на корема. Напипа ръба на бикините ѝ и пхна леко показалеца си под дантелата. Движеше пръста си нагоре-надолу, доставяйки ѝ чувствено удоволствие, на сантиметри от мястото, където тя искаше, имаше нужда да бъде.

— Още — настоя тя. — Искам още.

— Ще получиш още. — Ръката му изчезна под черната дантела. Тя извика, когато пръстите му докоснаха горещата ѝ, влажна плът там вътре, на съкровено място.

— Бет?

Тя почти изгуби съзнание, отдадена изцяло на усещанията, които събуди докосването му.

— Мммм?

— Искаш ли да знаеш каква си на вкус? — попита той, без да отделя глава от гърдите ѝ.

Потопи в тялото ѝ един от дългите си пръсти, сякаш искаше да ѝ покаже, че няма предвид устата ѝ.

Бет се вкопчи в него и заби нокти в гърба му през копринената риза.

— Имаш вкус на праскова — каза той, повдигна я и с целувки стигна до корема ѝ. — Все едно ям праскови. Всмуквам плода и усещам с устните и езика си вътрешността му, нежна като коприна. Мек и сладък, когато преглъщам.

Тя застена, почувствала, че е близо до оргазъм, и напълно загубила разсъдъка си.

С бързо движение Рот я вдигна на ръце и я понесе към леглото. Сложи я да легне на атлазените чаршафи, разтвори бедрата ѝ с глава и притисна устни към черната дантела на бикините ѝ.

Бет се задъха и зарови ръце в косата му. Той се пресегна, развърза кожената лента и черната му коса се разстла върху корема ѝ, подобно на пърхащите крила на ястреб.

— Точно като праскова — каза той и смъкна бикините ѝ. — Обожавам праскови.

Странната, прекрасна светлина, която струеше от очите му, обля цялото ѝ тяло. След това той отново отпусна глава.

Хавърс слезе в лабораторията си и закрачи из помещението. Чуваше се само пошляпването на мокасините му при допира им с белия линолеум. Направи две обиколки и се спря до работната си маса. Поглади елегантната емайлирана зрителна тръба на микроскопа. Погледна флотилиите мензури и батальоните стъкленици по лавиците. Чу жуженето на хладилниците и монотонното бръмчене на вентилатора на тавана. Долови слабия болничен мирис на дезинфектанта. Обстановката му напомни за научната работа, на която се бе посветил. За гордостта, която изпитваше от силата на ума си. Смяташе се за цивилизован вампир. Можеше да сдържа емоциите си и да реагира логично на външни дразнители. Но не беше в състояние да овладее тази ненавист, този бушуващ гняв. Чувството беше прекалено силно, подтикваше го към действие.

В главата му се въртяха десетки планове. Кървави планове. Само че кого заблуждаваше? Беше му пределно ясно, че ако посегне на Рот дори с джобно ножче, ще изтече собствената му кръв, а не неговата.

Трябваше му някой, който умее да убива. Някой, който може да се доближи до воина. Разрешението на проблема, което търсеше, беше очевидно. Знаеше точно при кого да отиде и къде да го открие.

Запъти се към вратата с доволна усмивка. Но зърна отражението си в огледалото над дълбокия умивалник в лабораторията и замръзна. Блясъкът и нетърпението, което излъчваха неспокойните му очи, бяха прекалено силни. Преди никога не се беше усмихвал така злобно. Предвкусвайки резултата от едно мерзко дело, на лицето му се бе появила трескава руменина.

С тази маска на отмъщението Хавърс направо не можеше да се познае. В този момент се отвращаваше от собствената си физиономия.

— О, господи.

Как бе възможно дори да си помисли такова нещо? Той беше лекар. Лечител. Работата му беше да спасява живота на другите, а не да го отнема.

Мариса му беше казала, че всичко е свършило. Развалила бе обета. Никога повече нямаше да отиде при Рот.

И все пак не заслужаваше ли да бъде отмъстена за начина, по който Рот се беше отнесъл към нея? Точно сега беше моментът за нанасяне на удара. Подстъпът към Рот беше свободен, нямаше опасност Мариса да пострада, попадайки под кръстосан огън.

Хавърс усети по тялото му да пробягват тръпки, за които предположи, че са от ужас пред мащабите на това, което беше замислил. Но залитна и се наложи да се подпре, за да запази равновесие. Виеше му се свят, всичко край него се завъртя като в миксер и той се строполи на един стол.

Дръпна възела на вратовръзката си, като се мъчеше да си поеме дъх. Кръвта, помисли си той. Преливането. Явно не действаше.

Отчаяно се смъкна от стола и падна на колене. Смазан от провала си, той затвори очи и потъна в мрака.

Рот се обърна настрана, като продължаваше да държи Бет в обятията си. Приглади назад косата ѝ. Беше влажна от пот.

Моя.

Целуна устните ѝ и със задоволство забеляза, че тя все още диша тежко.

Беше я любил както трябва, помисли си той. Бавно и внимателно.

— Ще останеш ли? — попита той.

Тя се засмя дрезгаво.

— Не съм уверена, че съм способна да ходя точно сега. Така че, да, идеята да полежа тук е добра.

Целуна я по челото.

— Ще се върна, преди да се е съмнало.

Той се отдръпна от топлия пашкул на тялото ѝ. Тя го погледна и попита:

— Къде отиваш?

— Имам среща с братята, след това ще излезем.

Стана от леглото и отиде до гардероба. Обу кожените си панталони и надяна ремъците на ножниците на раменете си. Пъхна по един кинжал от всяка страна и си взе якето.

— Фриц ще бъде тук — каза той. — Ако имаш нужда от нещо, вдигни телефона и набери звездичка, после четиридесет. Телефонът горе ще звънне.

Бет се загърна в чаршафа и стана от леглото.

— Рот. — Тя докосна ръката му. — Остани.

Той се наведе и я целуна бързо.

— Ще се върна.

— Ще се биеш ли?

— Да.

— Но как можеш? Ти си... — спря тя по средата на изречението.

— Сляп? Сляп съм от триста години.

Дъхът ѝ спря.

— Толкова ли си стар?

Той се разсмя.

— Да.

— Е, трябва да призная, че си добре запазен. — После усмивката ѝ помръкна. — А аз колко ще живея?

Душата му се вледени от ужас и сърцето му пропусна няколко удара.

Ами ако тя не оживее след преобразяването? Стомахът му се сви на топка. Той, който беше на „ти“ със смъртта, изведнъж изпита страх от нея. Но Бет няма да умре, нали? *Нали?*

Осъзна, че гледа към тавана и се зачуди с кого, по дяволите, разговаря сега. Със Скрайб Върджин?

— Рот?

Прегърна я и силно я притисна към себе си, като че ли искаше да я предпази от злата участ, която съдбата може би ѝ бе отредила.

— Рот — каза тя, с лице притиснато към рамото му. — Рот, скъпи, не мога... не мога да дишам.

Той моментално разхлаби прегръдката си и я погледна в очите, опитвайки се да фокусира своите. От напрежение кожата на слепоочията му се опъна.

— Рот? Какво има?

— Нищо.

— Не отговори на въпроса ми.

— Там е работата, че не знам отговора.

Тя го погледна изненадана, но после се повдигна на пръсти и го целуна по устата.

— Е, колкото и да ми е писано да живея, тази вечер искам да останеш при мен.

На вратата се почука.

— Ей, Рот? — чу се гласът на Рейдж през стоманата. — Всички сме тук.

Бет се отдалечи от Рот и обгърна тялото си с ръце. Той усети, че отново се отдръпва от него.

Изкуши се да я заключи в стаята, но мисълта да я държи като затворник му беше противна. Инстинктът му подсказваше, че колкото и да ѝ се иска всичко да бъде различно, тя се беше примирила със съдбата си и неговата роля в нея. Освен това, засега *лесърите* не представляваха опасност за нея, защото за тях тя беше просто един обикновен човек.

— Ще бъдеш ли тук, когато се върна? — попита той, докато обличаше якето си.

— Не знам.

— Ако си тръгнеш, трябва да знам къде да те намеря.

— Защо?

— Промяната, Бет. Промяната. Виж какво, за теб е по-безопасно да останеш тук.

— Може би.

За малко да изругае, но се сдържа. Нямаше да ѝ се моли.

— Другата врата в коридора — каза той. — През нея се влиза в спалнята на баща ти. Помислих си, че вероятно ще поискаш да я погледнеш.

Рот побърза да излезе, за да не изпадне в неловко положение.

Воините не молят. Те дори рядко питат. Вземат, каквото пожелаят и, ако се наложи, убиват, за да го имат.

Но той наистина се надяваше, че ще я заvari тук, когато се върне. Приятна му беше мисълта, че тя спи в леглото му.

Бет отиде в банята и застана под душа, като остави горещата вода да успокои нервите ѝ. Излезе, избърса се и забеляза на закачалката един черен халат. Облече го.

Помириса реверите и затвори очи. Целият беше пропит с миризмата на Рот — комбинация от сапун, афършейв и...

Мъж-вампир.

Боже мой! Наистина ли се случваше всичко това?

Върна се в стаята. Рот беше оставил гардероба отворен и тя се приближи, за да разгледа дрехите му. Слиса се, когато вместо дрехи, откри таен склад, пълен с оръжия.

Погледна вратата, която водеше към стълбището. Помисли си дали да не си тръгне, но колкото и да ѝ се искаше да го направи, съзнаваше, че Рот е прав. За нея беше по-безопасно да остане.

А и спалнята на баща ѝ я изкушаваше. Щеше да влезе в нея и се надяваше, че каквото и да види там, няма да получи сърцебиене. Но Бог ѝ е свидетел, нейният любовник ѝ поднасяше достатъчно изненади.

Излезе на долната площадка и загърна халата си по-плътно. Докато гледаше вратата отсреща, светлината на газените лампи потрепваше, от което стените изглеждаха като живи. Прекоси площадката, преди да е загубила кураж, хвана дръжката и я натисна. От другата страна цареше непрогледен мрак. Беше като черна стена, зад която може би имаше бездънен кладенец или безкрайно пространство. Протегна ръка покрай касата на вратата и заопипва стената с надеждата да попадне на ключа за осветлението, а не на нещо, което ще я захване. Не намери ключ. Но ръката ѝ беше все още цяла. Направи крачка в празното пространство и бавно запристъпва напред, докато тялото ѝ не се блъсна в нещо голямо. По потракването на бронзовите дръжки и миризмата на препарат за мебели с дъх на лимон се досети, че това вероятно е комод. Продължи да се движи опипом, докато най-сетне откри една лампа.

Лампата светна с прищракване и тя примигна от ярката светлина. Основата ѝ представляваше изящна ориенталска ваза, а махагоновата маса, върху която стоеше, беше с богата украса. Несъмнено стаята беше обзаведена в същия невероятен стил, както и горния етаж.

Когато очите ѝ свикнаха със светлината, Бет се огледа.

— О... боже... мой.

Навсякъде имаше нейни снимки. Черно-бели, цветни, снимки в едър план. Беше снимана на всякаква възраст — като бебе, вече пораснала, тийнейджърка. В колежа. Имаше и една съвсем скорошна

— бяха я снимали на излизане от сградата на „Колдуел Куриър Джърнъл“. Помнеше този ден. Беше завалял първият сняг и тя се смееше, гледайки към небето.

Преди осем месеца.

Мисълта, че се е разминала с баща си само с няколко месеца, я потресе.

Кога е починал? Как е живял?

Ясно беше само едно. Имал е превъзходен вкус. И стил. И очевидно е харесвал красивите неща. Просторната стая на баща ѝ беше великолепна. Наситеното червено на стените подсилваше ефекта от впечатляващата колекция пейзажи на художниците от школата на река Хъдсън, поставени в позлатени рамки. Подът беше застлан с ориенталски килими в синьо, червено и златисто, които грееха като стъклописи. Но най-прекрасното нещо беше леглото — масивно, украсено с ръчна дърворезба и балдахин от тъмночервено кадифе. На нощното шкафче вляво имаше лампа и още една нейна снимка. На шкафчето вдясно бяха поставени часовник, книга и чаша. Значи е спял от тази страна.

Отиде и взе книгата с твърда подвързия. Беше на френски. Под книгата имаше списание „Форбс“.

Върна ги на мястото им и погледна чашата. В нея все още имаше малко вода.

Или някой е спал тук... или баща ѝ беше починал съвсем наскоро.

Огледа се за някакви дрехи или куфар, които биха означавали присъствието на гост. Вниманието ѝ привлече махагоновото бюро в другия край на стаята. Отиде при него и седна на стола, подобен на трон, потъвайки в него. До кожения бележник имаше неголяма купчина документи. Бяха сметки за къщата, електричеството, телефона, кабелната телевизия. Всички на името на Фриц.

Беше толкова... нормално. Точно такива неща имаше и на нейното бюро.

Бет погледна чашата, оставена на нощното шкафче.

Животът му е прекъснал внезапно, помисли си тя.

Чувстваше се като натрапник, но не може да устои на изкушението и издърпа плиткото чекмедже под плота на бюрото. Писалки „Монблан“, кламери, телбод. Затвори го и отвори едно голямо

чекмедже по-долу. Беше пълно с папки. Извади една от тях. Показаха се финансови документи...

По дяволите. Баща ѝ беше богат. Много богат.

Погледна друга страница. Притежаваше милиони долари.

Върна папките на мястото им и затвори чекмеджето. Това обясняваше къщата. Картините. Колата. Иконома.

До телефона имаше нейна снимка в сребърна рамка. Взе я и се опита да си представи как баща ѝ я гледа. Но къде ли има негова снимка, зачуди се тя. Възможно ли беше изобщо да се снима вампир? Отново обиколи стаята и огледа снимките. Нейна. Нейна. Нейна...

Бет изведнъж се наведе. С трепереща ръка взе една снимка в позлатена рамка. На черно-бялата снимка се виждаше тъмнокоса жена, погледнала стеснително към обектива. Очевидно беше смутена, защото се опитваше да закрие лицето си с ръка.

Очите, помисли си учудена Бет. Виждам всеки ден същите очи в огледалото. Нейната майка.

Тя погали стъклото с показалеца си.

Седна на леглото и приближи снимката колкото може повече до очите си, преди погледът ѝ да се замъгли. Като че ли близостта с образа можеше да преодолее времето и обстоятелствата, които ги разделяха, и да я приближи към очарователната жена на снимката.

Нейната майка.

Това вече е друго нещо, помисли си господин Х., като метна на рамо един изпаднал в безсъзнание цивилен вампир. Бързо го пренесе през алеята, отвори задната врата на минивана и хвърли жертвата си вътре като чувал с картофи. Покри старателно товара си с черно, вълнено одеяло.

Беше сигурен, че системата му за залавяне на вампири ще проработи, тъй като този път беше използвал ацепромазин, който беше по-силен от демоседана. Идеята му да използва конски транквиланти, вместо седативите, прилагани в хуманитарната медицина, наистина беше добра. Макар че, за да приспи вампира му бяха нужни две стрелички с ацепромазин.

Преди да седне зад волана, господин Х. погледна назад. Проститутката, която беше убил, лежеше във водосточния канал и наситената ѝ с хероин кръв се стичаше в канализационната система. Тя, милата, даже му помогна с иглата. Разбира се, нямаше как да знае, че в спринцовката има чист, стопроцентов хероин. Или пък че ще вкара във вените си такова количество, което би могло да приспи дори и лос.

Полицията щеше да я намери до сутринта, но както винаги, той си свърши работата много чисто. Гумени ръкавици. Шапка, закриваща косата му. Плътни найлонови дрехи, от които не оставаха никакви нишки. И, Господ му беше свидетел, тя изобщо не се съпротивяваше. Господин Х. запали колата и спокойно се отправи към „Трейд стрийт“.

Предвкусвайки удоволствието, по горната му устна избиха ситни капчици пот. Възбудата и приливът на адреналина го накараха да съжали за дните, когато все още можеше да прави секс. Дори и вампирът да не разполага с никаква информация, остатъкът от вечерта обещавахе да бъде приятен.

Ще започна с чука, помисли си той. Не, по-добре със зъболекарската машинка. Под ноктите. Това щеше моментално да събуди вампира. В края на краищата, няма никакво удоволствие в това

да измъчваш някой, който е в безсъзнание. Все едно да риташ труп — безсмислено хабене на силите. Това му беше ясно, като се има предвид как беше постъпил с тялото на баща си, когато го намери. Чу глух шум зад гърба си и обърна глава. Вампирът под одеялото се беше размърдал. Добре. Значи е жив.

Господин Х. погледна пътя и се начумери. Наведе се напред и стисна здраво волана. Пред него светеха стоп светлини. Колите бяха спрели в колона. На пътя бяха поставени оранжеви конуси, а синьо-белите светлини показваха присъствието на полиция.

Катастрофа?

Не. Полицейска блокада. Двама полицаи с фенерчета оглеждаха пътуващите в колите. Имаше знак, на който пишеше: „ПРОВЕРКА ЗА АЛКОХОЛ И НАРКОТИЦИ“.

Господин Х. натисна спирачките. Бръкна в черната си чанта, извади оръжието си със стреличките и изстреля още две във вампира, за да не вдига шум. През тъмните стъкла, както беше увит с черно одеяло, можеше и да не го забележат. Ако не мърда.

Когато дойде неговият ред, той свали прозореца. Един полицаи се приближи и освети таблото на колата.

— Добър вечер — каза господин Х., като се стараеше да бъде любезен.

— Пили ли сте нещо тази вечер, господине?

Беше най-обикновен полицаи на средна възраст. С коремче и рошави мустаци, които се нуждаеха от оформяне. Кичури сива коса стърчаха изпод фуражката му като водорасли. Беше досущ като овчарско куче, липсваха му само каишка против бълхи и опашка.

— Не, не съм пил.

— Ей, аз ви познавам.

— Така ли? — Усмивката на господин Х. стана по-широка, но беше вперил очи в гърлото на полицаия. Ядно си помисли за ножа, скрит в джобчето на вратата на колата. Пресегна се и прокара пръст по дръжката му, за да се успокои.

— Да, вие учите сина ми на джуджицу. — Полицаят се извърна назад и фенерът му освети черната чанта, поставена върху пътническата седалка. — Даръл, ела да те запозная със сенсея на Фили.

Другият полицаи се приближи с бавна крачка и господин Х. имаше време да се увери, че ципът на чантата е затворен. Не беше разумно да излага на показ пушката и деветмилиметровия Глок. Наложиха се цели пет минути да любезничи с момчетата в сини униформи, като в същото време си представяше начините, чрез които можеше да ги накара да млъкнат.

Когато най-сетне включи минивана на скорост, осъзна, че ножът е в ръката му и лежи почти в скута му. Агресията му беше прекалено силна и трябваше да поработи, за да се освободи от нея.

Рот напрегнато се взираше в размазаните контури на едноетажната търговска сграда. През изминалите два часа заедно с Рейдж наблюдаваха Колдуелската академия за бойни изкуства, за да разберат дали се извършват някакви дейности и през нощта. Комплексът беше разположен в края на един малък търговски център и граничеше с горичка. Рейдж, който беше проучил внимателно мястото предишната нощ, смяташе, че заема площ от около шест хиляди квадратни метра.

Предостатъчно, за да бъде база на *лесърите*.

Паркингът се намираше пред академията и от едната страна имаше десет-петнадесет места за коли. Сградата беше с два входа. Двойна стъклена врата отпред и страничен вход без прозорец. От наблюдателния им пункт в гората се виждаше както празният паркинг, така и всички, които влизат и излизат.

Проверката на другите обекти не беше довела до нищо. Единственото, което научиха в спортната зала „Голдс“, беше за възобновяемостта членство на разни манияци на тема бодибилдинг. Залата затваряше в полунощ и отваряше в пет сутринта и беше спокойна през последните няколко нощи. Същото важеше и за залата за пейнтбол, която опустяваше след края на работното си време. Най-обещаващи бяха двете академии. Вишъс и близнаците наблюдаваха тази, която се намираше в другия край на града.

Макар че *лесърите* можеха да излизат през деня, те ловуваха нощем, защото това беше времето, когато наоколо се разхождат жертвите им. С настъпването на утрото те често се събираха в базите за вербуване и обучение на обществото, но невинаги. Освен това, тъй

като *лесърите* често сменяха базите си, един обект можеше да действа в течение на месец, сезон или година, след което биваше изоставян.

Тъй като Дариъс беше мъртъв само от няколко дни, Рот се надяваше, че обществото все още не е сменило базата си.

Опипа часовника си.

— По дяволите, почти три часът е.

Рейдж се размърда зад дървото, зад което се беше прикрил.

— Предполагам, че Тор няма да се появи тази нощ.

Рот повдигна рамене. Адски много се надяваше с това темата да приключи. Но не се получи така.

— Това не е типично за него. — Рейдж направи пауза. — Но не ми изглеждаш изненадан.

— Не, не съм.

— Защо?

Рот изпука с пръсти.

— Сдърпах се с него. А не трябваше.

— Няма да те питам защо.

— Много умно от твоя страна. — След това, без сам да знае защо, Рот добави: — Трябва да му се извиня.

— Ти ме изненадваш.

— Толкова ли съм ужасен?

— Не — каза Рейдж без обичайното си перчене. — Просто не грешиш често.

Откровеността на Холивуд беше неочаквана.

— И все пак съм сигурен, че обидих Тор.

Рейдж го потупа по гърба.

— Нека ти кажа като човек, който често обижда другите, че има малко непоправими постъпки.

— Замесих и Уелси в цялата работа.

— Лошо.

— И чувствата му към нея.

— Добре си се накиснал.

— Да, прав си.

— Защо?

— Ами защото...

Защото се чувстваше като идиот, опитвайки се да постигне поне малко от всичко онова, което Тормент беше успял да направи за два

века. Въпреки че по призвание беше воин, Тор беше запазил връзката си с една достойна жена — хубав, здрав съюз, скрепен с любовта им. Тор беше единственият от братята, успял да постигне това.

Рот се замисли за Бет. Представи си как идва при него и го моли да остане.

Боже мой, колко отчаяно искаше да я намери в леглото си, когато се върне. И не защото искаше да спи с нея, а за да заспи до нея. Да си почине малко, сигурен, че тя е в безопасност и е с него.

Дявол го взел. Имаше ужасното предчувствие, че ще трябва да остане с нея. За известно време.

— Защото? — подкани го Рейдж.

Носът на Рот долови нещо. Слабата сладникава миризма на бебешка пудра, донесена от лекия бриз.

— Пригответи се, имаме гости — каза той и разтвори якето си.

— Колко са? — попита Рейдж и се завъртя.

В тишината на нощта дочуха чупенето на клонки и шумоленето на листа. Шумът постепенно се засили.

— Трима. Най-малко.

— Еха!

Лесърите идваха право към тях през една просека в гората. Говореха високо и вървяха, без да се крият, докато един от тях спря. Другите двама също спряха и млъкнаха.

— Добър вечер, момчета — каза Рейдж и излезе на открито. Рот се приближи крадешком. Докато *лесърите* обграждаха неговия брат и се готвеха за нападение, извадили ножовете си, той заобиколи зад дърветата.

След това излезе, вдигна един от *лесърите* във въздуха и борбата започна. Преряза гърлото му, но нямаше време да го довърши. Рейдж се беше заел с другите двама, но третият се канеше да го удари по главата с бейзболна бухалка.

Рот нападна *лесъра*, направил се на бейзболист, събори го на земята и заби кинжала си в гърлото му. Във въздуха се разнесоха хрипливи, сподавени стонове. Рот се огледа, за да види дали няма още *лесъри* и дали брат му не се нуждае от помощ.

Но Рейдж се справяше отлично.

Въпреки слабото си зрение Рот беше в състояние да оцени колко прекрасен беше воинът, когато се биеше. Удари с ръце и крака. Бързи

движения. Животински рефлекс. Сила и издръжливост. Рейдж беше майстор на ръкопашния бой и *лесърите* падаха на земята отново и отново, като всеки път им беше нужно все по-дълго време, за да се изправят на крака.

Рот се върна при първия *лесър* и се наведе над тялото му. Прерови джобовете на гърчещия се от болка противник и взе всички лични документи, които можа да намери.

Тъкмо щеше да го промуши в гърдите, когато се разнесе изстрел.

— Е, Бъч, ще останеш ли докато свърша? — попита Аби с усмивка, като му наля още един скок.

— Може би.

Не че му се искаше, но след още няколко чашки може би щеше да промени мнението си. При положение че успее да го вдигне, като е пиан.

Тя погледна към някакъв мъж зад гърба на Бъч, смигна му и му показва деколтето си.

Презастрахова се. Вероятно идеята беше добра.

Мобилният телефон на Бъч завибрира на колана му и той побърза да отговори.

— Да?

— Намерихме още една мъртва проститутка — каза Хосе. — Реших, че ще искаш да знаеш.

— Къде? — Бъч скочи от високия стол до бара, сякаш бързаше за някъде, но после бавно се покатери обратно.

— На „Трейд“ и „Пета“. Но не идвай. Къде си сега?

— В „Макграйдърс“.

— Десет минути?

— Ще бъда тук.

Бъч избута чашата си настрани, внезапно обзет от отчаяние. Така ли щеше да свърши? Пиан всяка вечер? А може би като частен детектив или охранител, докато не го изхвърлят за неизпълнение на служебните му задължения? Сам в двустайния си апартамент, докато черният му дроб не се скапе?

Не си падаше по планирането, но май беше крайно време все пак да си направи някакъв план.

— Не ти ли харесва уискито? — попита Аби, притиснала чашата към гърдите си.

Той протегна импулсивно ръка към проклетото нещо, вдигна чашата до устата си и глътна съдържанието ѝ наведнъж.

— Браво.

Но когато Аби посегна да му налее още едно питие, той покри чашата си с ръка.

— Мисля, че ми стига за тази вечер.

— Както кажеш — усмихна се тя, когато той поклати глава. — Е, знаеш къде да ме намериш.

Да, за съжаление.

На Хосе му трябваха повече от десет минути, за да стигне до бара. Мина половин час, преди Бъч да види детектива да си проправя път през тълпата клиенти — мрачна фигура във всекидневен облекло.

— Познаваме ли я? — попита Бъч още преди Хосе да е седнал.

— Пак от момичетата на Голямото татенце. Карла Рицоли, с прякор „Бонбонче“.

— Същият начин на действие?

Хосе си поръча чиста водка.

— Да, прерязано гърло, много кръв. По устните ѝ имаше остатъци от някакво вещество, като че от устата ѝ е излизала пяна.

— Хероин?

— Вероятно. Първата работа на съдебния лекар утре сутринта е да ѝ направи аутопсия.

— Открихте ли нещо на местопрестъплението?

— Стреличка. Като тези, с които стрелят по животните. Дадох я за анализ. — Хосе глътна водката на един дъх. — Чух, че Голямото татенце е бесен и иска да си отмъсти.

— Да, добре. Да се надяваме, че ще си го изкара на приятеля на Бет. Може би, ако му обяви война, копелето ще изпълзи от скривалището си. — Бъч се подпря с лакти на бара и потърка възпалените си очи. — Дявол да го вземе, не мога да повярвам, че тя го защитава.

— И аз не съм предполагал, че може да се случи такова нещо. Тя най-после си избра някой...

— И той се оказа пълен боклук.

Хосе се огледа.

— Ще трябва да говорим с нея.

— Да, така си и мислех. — Бъч се опита да фокусира погледа си, като присви очи. — Слушай, утре смятам да се срещна с нея. Дай първо аз да я поразпитам, а?

— Не мога, О'Нийл. Не си...
— Можеш, разбира се. Просто я извикай вдругиден.
— Разследването върви с пълна пара...
— Моля те. — Бъч не можеше да повярва, че се моли. — Хайде, Хосе. Имам по-голям шанс да я накарам да проговори.
— Защо мислиш така?
— Защото тя беше там, когато той едва не ме уби.
Хосе сведе поглед към мръсния плот на бара.
— Имаш един ден. И по-добре никой да не знае, защото капитанът направо ще ми отреже главата. Независимо от вашия разговор, ще трябва да я разпитам в участъка.
Бъч кимна. Аби се приближи с танцова стъпка, понесла бутилка скоч в едната си ръка и бутилка водка в другата.
— Изглеждате ми жадни, момчета — каза тя ухилено. Подканата в прелъстителната ѝ усмивка и празния ѝ поглед беше станала по-явна и отчаяна сега, когато нощта приближаваше своя край.
Бъч си помисли за празния си портфейл. За празния си кобур. За празния си апартамент.
— Трябва да се отърва от нея — промърмори той, смъквайки се от стола. — Тоест, да се махна оттук.

Изстрелът улучи Рот в ръката и от ударната му сила тялото му се завъртя. Падна, но веднага се изправи на крака и прикривайки се, бързо се заизмъква извън обсега на стрелеца, за да не му даде възможност да го улучи пак.

Петият *лесър* се беше появил неспойно откъде. Пушката му с рязана цев беше добре заредена и готова за стрелба.

Рот се скри зад един бор и набързо огледа раната си. Не беше много дълбока. Разкъсани бяха само кожата и мускулите. Костта не беше засегната, значи можеше да продължи да се бие. Извади една от звездите си и излезе иззад дървото. В този момент избухна светлина и освети просеката. Той отскочи обратно към сенките. *О, господи!* Сега щяха да си го получат. Звярът в Рейдж излизаше навън. И щеше да стане мътна и кървава.

Очите на Рейдж запламтяха с бяла светлина като фарове. Трансформиращото се тяло беше ужасяваща гледка — то цялото се

пукаше и цепеше. На негово място се появи страховито чудовище, цялото покрито с люспи, които блестяха на лунната светлина, и с огромни нокти, раздиращи въздуха. Преди *лесърите* да разберат какво става, звярът ги погна и започна да ги разкъсва със зъби, докато кръвта им потече по гърдите му като река.

Рот стоеше настрани. Беше виждал това и преди и знаеше, че звярът няма нужда от помощта му. Дявол го взел, ако се приближи твърде близо до него, сигурно щеше да се прости с някоя част от тялото си.

Когато всичко свърши, чудовището нададе протяжен рев, толкова силен, че дърветата се превиха и клоните им се изпочупиха.

Беше истинска касапница. Беше невъзможно да се идентифицират *лесърите*, защото тела нямаше. Звярът беше погълнал дори дрехите им.

Рот излезе на полянката. Съществото се извърна, като дишаше тежко.

Рот заговори тихо, с отпуснати отстрани ръце. Рейдж беше някъде там, вътре и преди да се е показал, нямаше начин да е сигурен, че звярът помни кои са братята.

— Справихме се страховтно — каза Рот. — Ти и аз. Правили сме го и преди.

Гръдният кош на звяра се повдигаше и спускаше, ноздрите му леко потрепваха, като че ли душеше нещо във въздуха. Пламтящите му очи се впериха в кръвта, която се стичаше по ръката на Рот. Звярът изпръхтя и показа ноктите си.

— Забрави. Ти си свърши работата. Вече си сит. Сега позволи на Рейдж да се върне.

Грамадната глава се затресе напред-назад, а люспите на звяра започнаха да вибрират. От гърлото му се изтръгна пронизителен вопъл в знак на протест, след това отново избухна светлина.

Рейдж тупна на земята чисто гол и зарови лице в прахоляка.

Рот изтича до него, коленичи и го докосна с ръка. Кожата на воина беше хлъзгава от потта и той трепереше като новородено на хладния въздух. Усетил докосването му, Рейдж се размърда. Опита се да повдигне глава, но не успя.

Рот взе ръката му и я стисна. Обратното превъплътяване винаги беше адски болезнено и температурата на тялото рязко се повишаваше.

— Спокойно, Холивуд, добре си. Справяш се добре.

Свали якето си и грижливо го загърна.

— Само лежи спокойно и ме остави да се погрижа за теб, става ли?

Рейдж измърмори нещо и се сви на кълбо.

Рот отвори мобилния си телефон и набра един номер.

— Вишъс? Трябва ни кола. Веднага. Поднасяш ме. Не, трябва да прибера нашето момче. Току-що ни навести другото му „аз“. Кажи на Зейдист да не се мотае.

Затвори и погледна Рейдж.

— Мразя това — каза братът.

— Знам. — Рот отметна лепкавата, пропита с кръв коса от лицето на вампира. — Ще те отведем у дома.

— Стана ми гадно като стреляха по теб.

Рот се усмихна меко:

— Ясно.

Бет се размърда в леглото и зарови по-дълбоко глава във възглавницата.

Нещо не беше наред.

Отвори очи точно когато дълбок мъжки глас наруши тишината.

— Мамка му, какво е това тук?

Тя мигновено се изправи и ужасено погледна по посока на звука. Мъжът, надвесил се над нея, беше с черни, безжизнени очи. Неравен белег прорязваше жестокото му лице от горе до долу. Косата му беше много къса и явно беше обръсната. Дългите му бели кучешки зъби бяха оголени.

Тя изпищя.

— Обожавам този звук — каза мъжът с усмивка.

Бет затисна устата си с ръка.

Господи, този белег. Минаваше по челото, носа и през цялата буза и завиваше обратно покрай устата. Краят на белега, подобен на буква „S“, придърпваше ъгълчето на горната му устна, от което на лицето му сякаш играеше непрекъсната презрителна усмивка.

— Възхищаваш се на това произведение на изкуството? — попита той провлечено. — Трябва да видиш и останалата част от

тялото ми.

Очите ѝ се спряха на широките му гърди. Носеше плътно прилепнала черна риза с дълги ръкави. Под тъканта на гърдите му се очертаваха две малки халки, като че ли имаше пиърсинг на зърната. Отново погледна към лицето му и видя татуировка във формата на черна лента около шията му и плът в меката долна част на лявото му ухо.

— Красив съм, нали?

Студеният му поглед беше като кошмар, тъмна бездна без никаква надежда за спасение, същински ад. Белегът не е най-лошото, помисли си Бет. Най-страшното нещо бяха очите му. Гледаше я така, сякаш ѝ взимаше мярка за ковчег. Или искаше да я изнасили.

Бет се отдръпна и започна да се оглежда за нещо, което би могла да използва като оръжие.

— Какво? Не ме ли харесваш?

Тя погледна към вратата и той се разсмя.

— Въобразяваш си, че ще успееш да избягаш? — каза той и измъкна ризата от кожените си панталони. След това посегна към ципа. — Адски съм сигурен, че няма да можеш.

— Махни се от нея, Зейдист.

Чула гласа на Рот, Бет почувства огромно облекчение. Но забеляза, че е без риза и ръката му е превързана. Той почти не я погледна.

— Време ти е да си тръгваш, Зи.

Зейдист се усмихна хладно.

— Не искаш ли да споделиш тази жена с брат си?

— Не е твой тип. Ти харесваш само жените, на които плащаш.

— Тогава ще ѝ дам една двадесетачка. Ако, разбира се, оживее след секса.

Рот продължаваше да се приближава към другия вампир, докато накрая се озоваха лице в лице. Въздухът около тях буквално пукаше, наелектризиран до краен предел от агресията им.

— Не я докосвай, Зи. Не я поглеждай. Просто кажи лека нощ и се разкарай оттук, мамка ти.

Рот свали бинта, под който се показва превръзката върху бицепса му. В средата имаше червено петно от избилата кръв, но беше готов да се бие с другия вампир.

— Обзалагам се, че те е яд, задето тази нощ ти трябваше кола, за да ви откара у дома и аз единствен се оказах наблизо — каза Зейдист.

— Не ме карай да съжалявам още повече за това.

Зейдист пристъпи наляво, Рот направи същото и закри Бет с тялото си.

Зейдист се изсмя сподавено. Смехът му наподобяваше дълбок, зловещ тътен.

— Наистина ли ще се биеш за човек?

— Тя е дъщерята на Дариъс.

Зейдист рязко наклони глава и се взря изпитателно в Бет с черните си, празни очи. След малко жестокото му изражение се посмекчи и на лицето му се появи почти незабележима усмивка. Втренчил поглед в очите ѝ, той се зае да напъха ризата си в панталона. Все едно се извиняваше.

Но Рот не отстъпи дори и крачка.

— Как се казваш? — попита я Зейдист.

— Името ѝ е Бет. — Рот закри полезрението на Зейдист с ръка. — Върви си.

Настъпи дълга пауза.

— Да. Добре. Както и да е.

Зейдист се отправи към вратата, като се движеше със същата дебнеща походка на готово за смъртоносен скок животно, както и Рот. Преди да излезе, се спря и погледна назад.

Някога сигурно е бил наистина красив, помисли си Бет. Макар че го загрозяваше не белегът, а адският огън в душата му.

— Приятно ми беше да се запознаем, Бет.

Когато вратата се затвори и ключалката щракна, тя най-последно си отиде.

— Добре ли си? — попита Рот. Усети как погледът му пробягва по тялото ѝ, а после и нежното докосване на ръцете му. — Той не... Той не те е докоснал, нали? Чух писъка ти.

— Не, не. Само ме изплаши. Събудих се, а той беше в стаята.

Рот седна на леглото. Дланите му все още изследваха тялото ѝ, сякаш още не можеше да повярва, че е добре. Накрая се успокои и отметна косата ѝ назад. Ръцете му трепереха.

— Ти си ранен — каза тя. — Какво е станало?

Прегърна я със здравата си ръка и я притисна към гърдите си.

— Нищо особено.

— Тогава защо ръката ти е превързана? И каква е тази кръв?

— Шшшт. — Той опря брадичката си на темето ѝ. Тялото му трепереше.

— Зле ли ти е? — попита тя.

— Просто искам да те поддържа в обятията си за малко. Става ли?

— Разбира се.

Когато той престана да трепери, тя се отдръпна и попита:

— Какво ти е?

Рот взе лицето ѝ в ръце и притисна устните си към нейните.

— Нямаше да го понеса, ако той... те беше отнел от мене.

— Кой, той ли? Не се притеснявай. За нищо на света няма да тръгна с него. — Миг по-късно внезапно осъзна какво имаше предвид. — Мислиш, че щеше да ме убие ли?

Не че не можеше да си го представи. Толкова студени. Тези негови очи бяха ужасно студени.

Вместо отговор Рот отново притисна устни в нейните. Но тя не му позволи да я целуне.

— Кой е той? И какво е станало с него?

— Не искам дори да си близо до Зи. Никога. — Приглади кичурче коса зад ухото ѝ. Докосването му беше изпълнено с нежност, за разлика от гласа му. — Чуваш ли?

Тя кимна.

— Да, но какво...

— Ако той се появи в някое от помещенията и аз съм в къщата, идваш и ме намираш. Ако ме няма, заключваш се в една от стаите тук долу. Стените са стоманени и той не може да се материализира в тях. И никога не го докосвай. Дори и случайно.

— Той воин ли е?

— Разбираш ли какво ти казвам?

— Да. Но не е лошо да знам малко повече за него.

— Той е един от братята, но е почти без душа. За съжаление, имаме нужда от него.

— Защо, толкова ли е опасен? Или е опасен само за жените?

— Той мрази всички. Може би, с изключение на своя брат-близък.

— Супер. Значи са двама?

— Слава богу, че имаме Фюри. Единствено той е в състояние да озапти Зи. Въпреки че дори и тогава не може да му се има доверие. — Рот я целуна по челото. — Не искам да те плаща, но трябва да приемеш това, което ти казвам, съвсем сериозно. Зейдист е животно, но мисля, че уважаваше баща ти, затова е възможно да те остави на мира. Но не мога да поема никакъв риск с него. Нито с теб. Обещай ми, че ще стоиш далеч от него.

— Обещавам. — Тя затвори очи и се притисна към Рот.

Той я обгърна с ръка, но бързо се дръпна и я изправи на крака.

— Ела. Да отидем в моята стая.

Когато влязоха в стаята, Бет чу някой да спира душа. Миг по-късно вратата на банята се отвори.

Появи се красивият като филмова звезда воин, когото беше видяла преди това да шие раните си. Около кръста му беше увита хавлиена кърпа, от косата му капеше вода. Пристъпваше бавно като осемдесетгодишен старец, като че ли го болеше всеки мускул от тялото му.

Боже мой, помисли си тя. Не изглеждаше никак добре и нещо не беше наред с корема му. Беше подут, сякаш е глътнал баскетболна топка. Бет не знаеше каква е причината и се зачуди дали раната му не се е инфектирала, защото го тресеше. Погледна към рамото му и сви озадачено вежди, защото едва различи белега му. Изглеждаше така, сякаш раната беше отпреди няколко месеца.

— Рейдж, братко, как си? — попита Рот и остави Бет.

— Боли ме коремът.

— Да. Мога да си представя.

Олюлявайки се, Рейдж се огледа с полузатворени очи.

— Прибирам се у дома. Къде са ми дрехите?

— Загуби ги — отвърна Рот и го прихвана през кръста със здравата си ръка. — Никъде няма да ходиш, ще спиш в стаята на Ди.

— Не.

— Не започвай пак. Не си играем на шикалки. Облегни се на мен, за бога.

Рейдж се отпусна и мускулите на гърба на Рот се напрегнаха, за да поеме тежестта му. Двамата бавно се отправиха към площадката и

оттам в стаята на бащата на Бет. Тя ги последва и спря на дискретно разстояние, докато Рот помогне на брат си да легне в леглото.

Воинът отпусна главата си на възглавницата и моментално затвори очи. Постави ръка на корема си, но трепна от болка и я отпусна встрани, очевидно и най-лекото докосване беше мъка за него.

— Повдига ми се.

— Да, лошото храносмилане е гадна работа.

— Искаш ли няколко антрацида? — каза Бет, без да се замисля.
— Или алказелцер?

Двамата вампири я погледнаха и тя се почувства като натрапник.

Как можа да постъпи така глупаво...

— Да — тихо отвърна Рейдж, а Рот кимна с глава.

Бет се върна за чантата си и реши да му даде алказелцер, защото съдържаше аспирин и щеше да облекчи болката му. После отиде в банята, напълни чаша с вода, пусна таблетката и изчака да се разтвори.

Върна се в стаята на баща си и подаде чашата на Рот. Но той отрицателно поклати глава.

— Ти ще се справиш по-добре, аз може да я разлея.

Тя се изчерви. Беше забравила, че едва вижда.

Наведе се към Рейдж, но не успя да стигне устата му. Повдигна халата си, качи се на леглото и коленичи до него. Почувства се неловко от близостта си до голия и мъжествен вампир в присъствието на Рот. Особено като се има предвид какво се беше случило с Бъч.

Но сега Рот изобщо нямаше за какво да се притеснява. Сексапилността на неговия събрат не я възбуждаше, въпреки че беше съвсем близо до него. А и той със сигурност не проявяваше сексуален интерес към нея, не и в състоянието, в което се намираше.

Повдигна внимателно главата на Рейдж и приближи чашата към красиво оформените му устни. Нужни му бяха пет минути, докато изпие течността на малки глътки. Когато свърши, Бет понечи да стане от леглото, но още преди да се е надигнала, той внезапно се обърна настрана, сложи главата си на скута ѝ и я обгърна с мускулестата си ръка. Сякаш търсеше утеха.

Бет не знаеше как би могла да му помогне, но остави чашата и го погали по гърба, прокарвайки ръка по страховитата му татуировка. Шептеше думите, които сама би искала да чуе някой да ѝ нашепва, когато се чувства зле. Дори започна да тананика. След малко

напрежението в кожата и костите му изчезна и дишането му стана равномерно.

Когато се убеди, че Рейдж е заспал, тя внимателно се освободи от прегръдката му и се обърна притеснена към Рот. Той сигурно разбираше, че нямаше нищо...

Замря от изненада.

Рот не само че не беше ядосан, точно обратното.

— Благодаря ти — каза той дрезгаво и наведе почти смирено глава. — Благодаря ти, че се погрижи за моя брат.

Свали очилата си. И я погледна с безмерно обожание.

Господин Х. захвърли триона на работната си маса и изтри ръцете си в една хавлиена кърпа.

Дявол го взел, помисли си той. Проклетият вампир беше мъртъв.

Опита всичко, за да го свести, дори и длетото, и сега целият хамбар беше оплескан с кръв. Добре че почистването беше лесно.

После отиде до двойната врата и я отвори. Слънцето вече се беше подало иззад хребета в далечината пред него и прекрасната му златиста светлина заливаше цялата околност. Слънчевите лъчи проникнаха във вътрешността на хамбара и той отстъпи назад.

Тялото на вампира избухна в пламъци, а локвата кръв под масата се превърна в облак дим. Лекият утринен бриз отнесе миризмата на изгоряла плът.

Господин Х. излезе навън в слънчевото утро и се загледа в мъглявината над ливадата зад къщата. Не беше готов да признае провала си. Планът му щеше да успее, ако не беше се натъкнал на полицаите. Заради тях трябваше да забие допълнително стрелички в пленника си. Сега щеше да се наложи да повтори отново всичко. Топките му се подуха само при мисълта за изтезание.

Все пак за момента трябваше да престане с проститутките. Случката с тъпите ченгета му припомни, че колкото и внимателно да работи, могат да го хванат. Не че евентуалният му конфликт със закона би бил нещо повече от неудобство. Той се гордееше с безупречността на операциите си.

Именно затова беше избрал проститутките за примамка. Първо се увери, че внезапната смърт на една-две от тях няма да направи кой знае какво впечатление. Още по-малко вероятно беше да имат семейство, което да скърби за тях и да притисне полицията да залови убиеца. Що се отнася до неизбежното разследване, имаше голям брой от вероятни заподозрени сред сводниците и безделниците, които се подвизаваха из задните улици. Полицията щеше да преследва тях. Но

това не означаваше, че може да си позволи да бъде небрежен. Или да прекали с набезите си в Долината на проститутките.

Върна се в хамбара, прибра инструментите си и се запъти към къщата. Преди да вземе душ, провери съобщенията си. Имаше няколко. Най-важното беше от Били Ридъл. Явно е имал неприятности предишната вечер, защото го беше търсил малко след един през нощта. Хубаво е, че търси утеха, помисли си господин Х. Май е време да си поговорят за бъдещето му.

След час господин Х. пристигна с колата си в академията. Отключи вратите и ги остави отворени.

Скоро *лесърите*, на които беше наредил да се явят на доклад, започнаха да пристигат. Чу ги да разговарят тихо в залата до кабинета му. Но щом влезе при тях, те притихнаха и впериха очи в него. Носеха черни дрехи, на лицата им беше изписана жестокост. Само един още не беше започнал да избелява. Господин О. изпъкваше сред другите с кестенявата си, щръкнала като четина къса коса и тъмнокафявите си очи.

С течение на времето *лесърите* от обществото губеха индивидуалните си физически характеристики. Кафявите, черните и червените коси добиваха бледо пепеляв цвят; жълтеникавият, червеникав или тъмен тен на кожата им избледняваше до бяло. Обикновено за този процес бяха необходими десетина години, макар че в косите на О. все още не се виждаха светли кичури.

Господин Х. ги преброи набързо. Тъй като всички членове на двете елитни групи бяха налице, той заключи външната врата и ги поведе към сутерена. Под напора на мощните им тела стъпките на тежките им обувки по металните стъпала отекваха като барабанен тътен.

Създаденият от господин Х. команден център не беше нещо специално или необикновено. Приличаше на старомодна класна стая с дванадесет стола, черна дъска, телевизор и подиум отпред.

Обикновеният декор служеше не само за прикритие. Той не желаше подчинените му да се разсейват от някаква високотехнологична апаратура. Фокусът на тези срещи и тяхна същинска цел беше груповата динамика.

— И така, разкажете ми за снощи — обърна се той към убийците. — Как мина всичко?

Изслуша докладите, но извиненията им не можаха да го убедят. Бяха убили само двама. А им беше казал, че иска десет.

За срам на всички заслугата за двамата мъртви беше на О., макар и съвсем нов.

Господин Х. скръсти ръце и попита:

— Какъв е проблемът?

— Не можахме да намерим никого — отговори господин М.

— Аз намерих един снощи — рязко каза господин Х. — И ще добавя, че беше съвсем лесно. А господин О. е успял да намери двама.

— Е, останалите от нас не успяха — отвърна М. и погледна към другите. — Броят им в този район е намалял.

— Проблемът не е в географията — измърмори някой от задните редици.

Господин Х. огледа *лесърите* и спря погледа си на тъмната глава на О. в дъното на помещението. Не беше учуден, че именно той каза това.

О. се оказа един от най-добрите, които някога са имали, въпреки че беше новобранец. С невероятните си рефлексии и издръжливост той беше отличен боец, но както всички силни същества трудно се поддаваше на контрол. Ето защо господин Х. го беше поставил в група, чиито членове имаха многовековен опит. О. беше склонен да доминира във всяка група от индивиди, оказали се малко по-слаби от него.

— Бихте ли обяснили малко по-подробно, господин О.? — попита господин Х., макар че въобще не се интересувахе от мнението му. Целта му беше по-скоро да дискредитира новобранеца пред другите.

О. сви нехайно рамене и провлаченият му говор звучеше почти обидно.

— Проблемът е в мотивацията. Няма последствия за провалилите се.

— И какво по-точно предлагате? — попита господин Х.

О. се наведе напред, сграбчи М. за косата и преряза гърлото му с нож.

Другите *лесъри* наскочаха, готови да го нападнат. О. седна на мястото си и невъзмутимо изтри с пръсти острието на ножа си.

Господин Х. се озъби, но бързо успя да се овладее.

Прекоси помещението и спря при М. *Лесърът* все още беше жив, бореше се за въздух и се опитваше да спре кръвта си с ръце.

Господин Х. коленичи до него.

— Останалите да напуснат. Веднага. Ще се съберем отново утре сутринта, когато имате по-добри новини за мене. Господин О., вие останете.

О. не се подчини на заповедта и понечи да стане от стола, но замръзна на мястото си, защото господин Х. блокира способността му да контролира мускулите си. Шокиран, О. напразно се мъчеше да размърда ръцете и краката си. За него битката беше загубена. Омега винаги е осигурявал някои допълнителни привилегии на *старшия лесър*. Психоконтролът върху останалите *лесъри* беше една от тях.

Веднага щом помещението се опразни, господин Х. извади нож и го заби в гърдите на М. Избухна кълбо от светлина, чу се пукот и *лесърът* се разпадна. Все още коленичил на пода, той погледна гневно към О.

— Ако още веднъж ми изиграеш такъв номер, ще те предам на Омега.

— Не, няма. — Въпреки че господин Х. го държеше в ръцете си, безочието на О. не познаваше граници. — Така ще излезе, че не сте в състояние да контролирате хората си.

Господин Х. се изправи.

— Внимавай, О. Нямах представа колко много Омега обича жертвоприношенията. Ще ми бъде безкрайно благодарен, ако те получи като подарък. — Господин Х. се приближи до *лесъра* и прокара пръст по бузата му. — Ако те вържа и го извикам, той с удоволствие ще те развърже. А за мен ще бъде удоволствие да гледам какво става.

О. вдигна главата си по-скоро разгневен, отколкото изплашен.

— Да не си ме докоснал.

— Аз съм твой ръководител. Мога да правя с теб каквото си искам. — Господин Х. стисна здраво челюстта му с ръка и вкара палеца си в устата му. Рязко дръпна лицето на *лесъра* напред. — Внимавай как се държиш. Никога повече не посягай на друг член на обществото без моето изрично разрешение и ще се разбираме добре.

Кафявите очи на О. пламнаха.

— Е, сега какво ще ми кажеш? — попита тихо господин Х., пресегна се и пригладя назад косата на О. Беше тъмна, с наситено шоколадов цвят.

О. смотолеви нещо.

— Не чух. — Господин Х. силно притисна с палеца си меката плът под езика на О. и продължи да натиска, докато в очите на *лесъра* не се появиха сълзи. После отдръпна ръката си и прокара нежно мокрия си палец по горната му устна. — Казах, че не съм те чул.

— Да, сенсей.

— Добро момче.

Мариса се въртеше неспокойно в леглото. Обръщаше се ту на едната, ту на другата страна, местеше възглавницата си, но нервното напрежение си оставаше. Имаше чувството, че матракът е пълен с камъни, а чаршафите са се превърнали в шкурка.

Отметна завивките си, стана и отиде до прозорците, които бяха със спуснати щори и закрити от плътни атлазени завеси. Имаше нужда от свеж въздух, но нямаше начин да ги отвори, защото утрото вече беше настъпило. Седна на едно малко канапе и придърпа копринената си нощница, за да завие босите си крака.

Рот.

Не можеше да спре да мисли за него. И всеки път, когато си го представяше с другата жена, ѝ се искаше да ругае. Кое то не беше типично за нея.

Винаги е била кротка. Чаровна. Въплъщение на женствеността и добротата. Гневът изобщо не ѝ беше присъщ. Само че колкото повече мислеше за Рот, толкова повече ѝ се искаше да удари нещо с юмрук. Стига да можеше да свие ръката си в юмрук.

Погледна ръката си. Охо, можеше. Макар и юмрукът ѝ да беше отчайващо малък. Особено в сравнение с неговия.

Господи, беше изтърпяла толкова много. А той така и не разбра колко труден е животът ѝ.

Да бъде *шелан* на най-могъщия вампир и въпреки това да си остане девствена стара мома, беше същински ад. Провалът ѝ като жена я беше лишил от всякакво чувство на самоуважение. Изолацията подкопаваше здравия ѝ разум. Неудобството да живее с брат си, защото няма собствен дом, също я измъчваше.

Ужасяваше се, че другите я зяпат и говорят зад гърба ѝ. Осъзнаваше много добре, че е постоянна тема на разговор, на завист, съжаление, шпионаж и дори подигравки. Чувала бе, че разказват историята ѝ на младите момичета, но дали като предупреждение, или да им послужи за стимул, дори не искаше да знае.

Рот изобщо не съзнаваше колко много беше изстрадала. Но до известна степен и тя имаше вина. Смяташе, че постъпва правилно, като играе ролята на добрата малка женичка, че това е единственият начин да бъде достойна за него и единственият ѝ шанс в крайна сметка да сподели живота си с него. Само че какво се получи? Той си намери тъмнокоса жена-човек, която обичаше. Господи, отплатата за всичките ѝ усилия беше не само несправедлива, а направо жестока. Освен това, не беше единствената, която страдеше. В продължение на векове Хавърс се притесняваше до болка за нея.

На Рот, от друга страна, винаги му е било добре. Без съмнение, беше му добре и сега. По всяка вероятност в този момент се търкаляше гол с онази жена. И използва усилено онова твърдо нещо между краката си.

Мариса затвори очи. Спомни си усещането, когато я придърпа към себе си, притисна я в смазващата си прегръдка и я остави без дъх. Тогава беше прекалено шокирана, за да се възбуди истински. Беше я затиснал с огромното си тяло, ръцете му се бяха вплели в косата ѝ, устата му се беше впила в гърлото ѝ и смучеше ожесточено. А ерекцията му малко я уплаши. Каква ирония. Защото дълго време беше мечтала за този момент, питайки се какво ще почувства, когато я обладае. Когато загуби девствеността си и разбере какво значи да усетиш мъж в себе си. Всеки път, когато си представяше, че са един до друг, по тялото ѝ се разливаше гореща вълна и кожата ѝ изтръпваше. Но реалността се размина с очакванията ѝ. Беше съвсем неподготвена, искаше ѝ се да бе продължило малко по-дълго и да не е чак толкова грубо. Имаше чувството, че щеше да ѝ хареса, ако той беше внимателен. Но все пак тогава той изобщо не мислеше за нея.

Мариса отново сви ръката си в юмрук. Нямаше желание да си го върне. Искаше единствено и той да вкуси от болката, която тя беше преживяла.

Рот прегърна Бет и я придърпа по-близо към себе си, като наблюдаваше Рейдж над главата ѝ. Това, че тя облекчи страданието на вампира, премахна всички прегради между тях.

Грижата за братята ми е грижа за мен, помисли си той. Един от постулатите в най-стария кодекс на воинската класа.

— Ела в леглото ми — прошепна той в ухото ѝ.

Тя се остави да я хване за ръка и да я отведе в стаята си. Щом влязоха вътре, Рот затвори и заключи вратата. После угаси всички свещи, освен една. Развърза колана на халата ѝ и смъкна атлазената дреха от раменете ѝ. Кожата ѝ отразяваше светлината на единствената запалена свещ.

Рот събу кожените си панталони. После просто лежаха един до друг.

Не търсеше секс от нея. Не сега. Искаше само взаимна утеха и покой. Искаше да усеща топлата ѝ кожа до своята, да чувства дъха ѝ, галещ гърдите му, да чува туптенето на сърцето ѝ до своето. Искаше на свой ред да я успокои. Погали дългата ѝ, мека като коприна коса и пое дълбоко дъх.

— Рот? — Гласът ѝ прозвуча като музика в полутъмната тишина. Приятно му беше да чувства вибрациите на гърлото ѝ върху гърдите си.

— Да — каза той и я целуна по главата.

— Кого си загубил? — Тя се измести и постави брадичката си на гърдите му.

— Загубил?

— Кого са ти отнели *лесърите*?

Въпросът ѝ му дойде като гръм от ясно небе. Но после разбра защо му го задава. Беше видяла последствията от битката. Беше усетила по някакъв начин, че се бие не само за расата си, но и за себе си.

Мина доста време, преди да ѝ отговори.

— Родителите ми.

Почувства, че тя съжали за любопитството си.

— Извинявай.

Последва дълга пауза.

— Какво се е случило с тях?

Интересен въпрос, помисли си той. Защото съществуваха две версии. В преданията на вампирите кървавата нощ се беше превърнала в символ на героизъм, възвестявайки появата на велик воин. Той нямаше нищо общо с тази измислица. Но народът му имаше нужда да вярва в него и бе съчинил тази история, като беше решил да се уповава не на когото трябва.

Единствено той знаеше истината.

— Рот?

Той отправи очи към смътните очертания на красивото ѝ лице. Не можеше да отрече нежността в гласа ѝ. Предлагаше му съчувствието си и, незнайно по каква причина, Рот беше готов да го приеме.

— Случи се преди моето преобразяване — тихо отвърна той. — Много, много отдавна.

Спомените, ужасяващи и живи, нахлуха в главата му и той спря за момент да гали косата ѝ.

— Смятахме, че като Първо семейство *лесърите* не са опасни за нас. Домовете ни бяха добре защитени, скрити дълбоко в горските дебри, освен това постоянно се местехме от едно място на друго.

Установи, че може да продължи да говори само ако продължи да милва косата ѝ.

— Беше зима. Студена февруарска нощ. Един от прислужниците издал местонахождението ни. Дойдоха петнадесет или двадесет *лесъри*, избиха всичко живо в имението и накрая влязоха в къщата. Никога няма да забравя как всичко кънтеше от ударите по вратите на нашите покои. Баща ми взе оръжието си и ме накара да се скрия в тайника. Заклучи ме там точно преди да разбият вратата с таран. Той боравеше отлично с меч, но те бяха твърде много.

Бет погали лицето му. Смътно чуваше как устните ѝ изричат нежни думи.

Рот затвори очи. В ума му изплуваха кошмарните призрази от миналото, които до ден-дневен крадяха съня му.

— Преди да убият родителите ми, избиха всички прислужници. Видях всичко през една дупка от чеп в дървото. Както ти казах, тогава очите ми не бяха толкова зле.

— Рот...

— Вдигаха такъв шум, че никой не чу писъците ми. — Той потрепери. — Опитвах се със зъби и нокти да се освободя. Мъчех се да отворя резето, но то беше тежко, а аз бях слаб. Дращех и дълбаех дървото, докато ноктите ми се изпочупиха и пръстите ми се разкървавиха. Ритах с крака... — Тялото му реагира на ужаса, който беше преживял затворен в онази изба. Дишаше на пресекулки, а по кожата му изби студена пот. — Когато си тръгнаха, баща ми се опита

да допълзи до мене. Бяха го прободли в сърцето и той... Издъхна на половин метър от вратата на избата с ръце, протегнати към мен. Виках го, виках го непрекъснато, докато не ми остана глас. Молах се да живее, макар че виждах как светлината в очите му потъмнява и си отива. Прекарах часове наред в този капан с мъртвите им тела и гледах как локвите кръв стават все по-големи. На следващата нощ дойдоха няколко цивилни вампири и ме освободиха.

Усетил, че Бет го гали успокоително по рамото, той поднесе ръката ѝ към устните си и целуна дланта ѝ.

— Преди да си тръгнат, *лесърите* смъкнаха всички гоблени от прозорците. Когато слънцето изгря и лъчите му проникнаха в помещението, всички тела изгоряха. Не остана какво да погребва.

Почувства, че нещо падна на лицето му. Сълза. На Бет. Пресегна се и погали бузата ѝ.

— Недей да плачеш.

Обикна я още по-силно заради тази проява на съчувствие.

— Защо?

— Сълзите не могат да променят нищо. Плаках, докато гледах какво става, но въпреки това те всички са мъртви. — Обърна се на една страна и я прегърна по-силно. — Само ако бях... Все още виждам онази нощ в сънищата си. Държах се като страхливец. Трябваше да бъда до баща си и да се бия.

— Но тогава щяха да те убият.

— Да, но като мъж. Защиатавайки близките си. Както изисква честта. А аз подсмърчах в тайника — изсумтя с отвращение той.

— На колко години беше тогава?

— Двадесет и две.

Тя сви вежди. Мислеше си, че трябва да е бил много по-млад.

— Каза, че е било преди преобразяването?

— Да.

— Как изглеждаше тогава? — Тя приглади косата му назад. — Трудно ми е да си представя как си се побрал в малкия тайник, като те гледам сега.

— Тогава бях различен.

— Каза, че си бил слаб.

— Да.

— Трябвало е някой да те защити.

— *Не* — ядоса се той. — Мъжът е този, който защитава. А не обратното.

Тя внезапно се отдръпна.

Настъпи продължителна тишина и той разбра, че тя обмисля как бе постъпил. Обзе го срам. Освободи я от прегръдката си и легна по гръб.

Не трябваше да ѝ разказва за това. Представяше си какво си мисли сега Бет за него. В края на краищата, можеше ли да изпитва нещо друго, освен отвращение от провала му. Поради факта, че е проявил слабост, когато семейството му е имало най-голяма нужда от него?

Притеснен, той се запита дали все още ще го иска, след като бе споделил слабостта си? Дали отново ще му позволи да почувства как влиза в онова гладко, влажно и горещо място. Или ще сложи край на всичко? Сега, когато знае.

Очакваше, че тя ще се облече и ще си тръгне. Но тя все още беше в леглото.

Разбира се, че ще остане, помисли си той. Знаеше, че преобразяването ѝ приближава и, независимо от всичко, има нужда от кръвта му. Въпрос на необходимост.

Чу я да въздиша в тъмнината. Като че ли току-що се беше отказала от нещо. Не беше сигурен откога лежаха така един до друг, без да се докосват. Може би часове. Унесе се за малко и се събуди, когато Бет се раздвижи и праметна голия си крак върху него. Надигналото се желание разтρεся тялото му, но той успя да се пребори с него. Ръката ѝ погали гърдите му и продължи надолу към корема и слабините му. Дъхът му спря и моментално се възбуди. Ерекцията му беше болезнено близо до мястото, където го докосваше. Тялото ѝ се притисна в неговото, гърдите ѝ милваха ребрата му. Може би още спеше? Но след това го взе в ръцете си. Рот изстена и изви гръб. Движенията на галещите ѝ пръсти бяха уверени. Той инстинктивно се измести към нея, жаден за това, което като че ли му се предлагаше, но тя го спря. Надигна се, застана на колене и с длани притисна раменете му към матрака.

— Този път е за теб — прошепна тя и нежно го целуна.

Рот едва успя да попита:

— Ти все още... ме желаеш?

Бет вдигна учудено вежди:

— А защо не?

С въздишка на облекчение и благодарност, Рот отново се опита да се притисне в нея, но тя не му позволи. Застави го да остане легнал, хвана китките му и вдигна ръцете му над главата.

Целуна го по врата.

— Последния път, когато бяхме заедно, ти беше много... щедър. Заслужаваш същото отношение и от моя страна.

— Но твоето удоволствие е и мое. — Гласът му прозвуча грубовато. — Нямах представа какво изпитвам, когато те доведа до оргазъм.

— Не съм толкова сигурна. — Той я усети да се раздвижва и ръката ѝ отново започна да го гали. Рот се изви като дъга и от гърдите му се надигна нисък, гърлен звук. — Може би имам някаква идея.

— Не е необходимо да го правиш — каза той дрезгаво, мъчейки се да я докосне.

Бет притисна китките му по-силно, за да лежи неподвижно.

— Отпусни се. Остави на мен.

Целуна го по устните. Рот просто я гледаше невярващо, затаил дъх в очакване.

— Искам да го направя за теб — прошепна тя.

Плъзна език в устата му. Проникна в него. Вкарваше го и го изкарваше, все едно че извършваше полов акт. Тялото му се втвърди като камък.

С всеки тласък като че ли навлизаше по-дълбоко в него — в кожата, в мозъка, в сърцето му. Обсебваше го, обладаваше го. Маркираше го.

Извади езика си от устата му и продължи надолу по тялото му. Лижеше го по врата, смучеше зърната на гърдите му. Прокара нокти по корема му. Захапа леко със зъби бедрата му.

Рот сграбчи таблата зад главата си и я дръпна, при което леглото цялото се помести и заскърца, сякаш протестираше.

Жарки вълни се плискаха в тялото му и имаше чувството, че ще припадне. Целият беше в пот. Сърцето му биеше толкова силно, че започна да прескача удари.

От устата му се изливаха думи на древния език, накъсани фрази, които изразяваха това, което тя правеше с него и възхваляваха

красотата ѝ. Когато го пое в устата си, Рот почти свърши. Извика, тялото му се заизвива конвулсивно. Тя се отдръпна, давайки му време да се успокои. След това отново го подложи на мъчение.

Знаеше точно кога да започне и кога да спре. Комбинацията от влажните ѝ устни и ръцете ѝ, които се движеха нагоре-надолу, го подлудяваха. Отново и отново го довеждаше до ръба, докато той не започна да се моли за милост.

Най-после го възседна и се надвеси над него. Рот погледна надолу между телата им. Беше разтворила широко бедра над него и той почти загуби контрол.

— Вземи ме в себе си — простена той. — Господи, *моля те*.

След миг бе вече в нея и я почувства с цялото си тяло. Стегната, влажна, гореща, тя го пое в себе си. Започна да се движи бавно и ритмично нагоре-надолу, но той не издържа дълго. Когато свърши, се почувства така, сякаш беше разцепен на две. Избликът на енергия предизвика шокова вълна, която заля стаята, мебелите се разтресоха, а свещта угасна.

Постепенно се върна на земята и осъзна, че за пръв път някой полага толкова усилия, за да му достави удоволствие. Идеше му да се разплаче от радост, че тя все още го желае.

Бет се усмихна в тъмнината при вика, изтръгнал се от устата на Рот, когато тялото му се разтърси под нейното. Силата на оргазма му я отведе до кулминацията и тя се отпусна върху гърдите му, които се надигаха и спадаха, останала без дъх от вълните на собственото си удоволствие.

Притесни се, да не би да му натежи и понечи да се отдръпне, но той я спря, обгърнал бедрата ѝ. Отново произнасяше красивите звуци на неразбираемия за нея език.

— Какво?

— Остани така — каза той на английски.

Остана легнала върху него и се отпусна напълно.

Питаше се какво ѝ беше говорил, докато го любеше, но в общи линии можеше да се досети по тона на гласа му, изпълнен с благоговение и възхвала. Каквото и да бе казал, това бяха любовни думи.

— Родният ти език е прекрасен — каза тя.

— Няма думи, достойни за теб.

Гласът му прозвуча различно. Чувствата му към нея бяха различни.

Никакви прегради, помисли си тя. В този момент между тях нямаше никакви прегради. Нямаше ги напрегнатата му бдителност, навикът да бъде вечно нащрек, защитната му реакция на хищник.

Неочаквано ѝ се прииска да го защити. Странно беше желанието ѝ да покровителства някого, физически далеч по-силен от нея. Но той имаше нужда от защита. В спокойствието и тишината на мрака тя долавяше вътрешната му уязвимост. Можеше почти да докосне сърцето му.

Боже мой, тази история за ужасната гибел на семейството му.

— Рот?

— Мммм?

Мислеше да му благодари, че я беше споделил с нея. Но не ѝ се искаше да разруши крехкото чувство на единение между тях.

— Казвал ли ти е някой колко си красив? — попита тя.

Той се подсмихна.

— Воините не са красиви.

— Но ти си. За мен. Страшно красив.

Той затаи дъх. Премести я от себе си. После бързо стана и след минута в банята се появи мека светлина. Чу се шум от течаща вода. Би трябвало да се досети, че това няма да продължи дълго. Доплака ѝ се. Напипа дрехите си и се облече.

Когато Рот излезе от банята, тя вече се беше запътила към вратата.

— Къде отиваш?

— На работа. Не знам колко е часът, но обикновено съм там около девет, така че със сигурност съм закъсняла.

Не виждаше много добре в тъмното, но накрая намери вратата.

— Не искам да си тръгваш. — Рот беше до нея и гласът му я накара да подскочи.

— Аз имам собствен живот и трябва да се върна към него.

— Твоят живот е тук.

— Не, не е.

Ръцете ѝ търсеха ключалката, но не успя да отвори, въпреки че напреди всичките си сили.

— Ще ме пуснеш ли да изляза? — промърмори тя.

— Бет. — Той хвана ръцете ѝ и я накара да спре. Свещите се запалиха, като че ли той искаше Бет да го види. — Съжалявам, но с мен... не се живее лесно.

Тя измъкна ръцете си.

— Не исках да те притеснявам. Искях просто да знаеш какво чувствам. Това е всичко.

— А на мен ми е трудно да повярвам, че не те отвращавам.

Бет го погледна учудено.

— Боже мой, защо трябва да ме отвращаваш?

— Защото знаеш какво се случи.

— С родителите ти? — Тя отвори уста от учудване. — Нека да се изясним. Според теб трябва да съм отвратена, защото си бил принуден да преживееш убийството на майка си и баща си, така ли?

— Не направих нищо, за да ги спася — възрази той.

— Ти си бил заключен.

— Държах се като страхливец.

— Не, *не си страхливец*. — Може би не беше честно да му се ядосва, но защо той не виждаше по-ясно миналото? — Как можеш да кажеш...

— Аз спрях да крещя! — Гласът му проехтя в стаята и тя се сепна.

— Какво? — попита тя шепнешком.

— Аз спрях да крещя. След като убиха родителите ми и *догена*, аз спрях да крещя. *Лесърите* претърсиха навсякъде. Търсеха *мен*. А аз се спотайвах. Затиснах устата си с ръка. Молах се да не ме намерят.

— Естествено — каза нежно тя. — Искал си да живееш.

— Не — отвърна той. — *Страхувах* се от смъртта.

Бет искаше да го прегърне, но беше убедена, че няма да ѝ позволи.

— Рот, не разбираш ли? Ти си бил жертва също като родителите си. Единствената причина, поради която си тук сега, е, че твоят баща те е обичал много и е искал да те опази. Мълчал си, защото си искал да оцелееш. Няма защо да се срамуваш от това.

— Бях страхливец.

— Не говори глупости! Видял си как убиват родителите ти!

Тя поклати глава и поради неуспеха си да го убеди заговори по-рязко:

— Казвам ти, че трябва отново да премислиш случилото се. Позволил си тези страшни часове да оставят отпечатъка си върху теб и никой не те вини за това. Но ти виждаш нещата неправилно. Абсолютно неправилно. Зарежи тези глупости за воинска чест и си отдъхни!

Тишина.

О, по дяволите. Оплеска всичко. Той разкри душата си пред нея, а тя му крещи и го кара да се срамува. Идеалният начин да насърчи близостта им, няма що.

— Рот, извинявай, не трябваше...

Той я прекъсна. Лицето и гласът му бяха твърди като камък.

— Никой никога не ми е говорил като теб.

Мамка му.

— Наистина съжалявам. Не мога да разбера защо...

Рот я придърпа към себе си и я прегърна силно. Отново ѝ заговори на древния език. Когато я пусна, завърши монолога си с нещо, което ѝ прозвуча като *лийлан*.

— Това да не е „кучка“ на вампирски?

— Не, нищо подобно. — Той я целуна. — Знай само, че адски много те уважавам. Макар че не съм съгласен с мнението ти за миналото ми.

Тя сложи ръката си на шията му и леко разтърси главата му.

— Все пак трябва да приемеш факта, че станалото тогава по никакъв начин не променя мнението ми за теб. Макар че ми е страшно мъчно за теб, за семейството ти и за всичко, което е трябвало да преживееш.

Последва дълга пауза.

— Рот? Повтори след мен: „Да, Бет, разбирам и вярвам, че си искрена в чувствата си към мен“. — Тя отново разтърси главата му. — Да го кажем заедно. — Нова пауза. — Веднага. Да не отлагаме.

— Да — каза той през стиснати зъби.

Господи, ако беше стиснал още повече устни, сигурно щеше да счупи предните си зъби.

— Да, какво?

— Да, Бет.

— „Разбирам и вярвам, че си искрена в чувствата си към мен.“
Хайде. Кажи го.

Той неохотно повтори думите.

— Добро момче.

— Голям инат си, знаеш ли?

— И по-добре, след като имам намерение да бъда с тебе.

Той внезапно обхвана лицето ѝ с ръце.

— Искам — каза пламенно Рот.

— Какво?

— Да бъдеш с мен.

Дъхът ѝ секна. В гърдите ѝ припламна надежда.

— Наистина ли?

Рот затвори грейналите си очи и кимна.

— Да. Адски глупаво е. Шантаво. Опасно.

— Значи се вписва много добре в сценария на твоя живот.

Той се усмихна и я погледна.

— Да, идеално.

Господи, в погледа му имаше толкова нежност, че сърцето ѝ направо се късаше.

— Бет, искам да бъда с теб, но трябва да знаеш, че ще бъдеш мишена. А аз не знам как да ти осигуря достатъчно безопасност. Не знам как, по дяволите, да...

— *Ние* ще решим проблема — каза тя. — Можем да го направим заедно.

Целуна я. Целува я дълго и бавно. С невероятна нежност.

— Значи сега ще останеш? — попита той.

— Не, наистина трябва да отида на работа.

— Не искам да тръгваш. — Хвана брадичката ѝ с ръка. —
Ужасно е, че не мога да бъда с теб навън през деня.

Но ключалката щракна и вратата се отвори.

— Как го правиш? — попита тя.

— Върни се, преди да се стъмни. — Това изобщо не беше молба.

— Ще бъда тук по някое време след залез-слънце.

Той изръмжа.

— Обещавам да се обадя, ако се случи нещо особено. — Тя завъртя очи. *Май ще трябва да преразгледа смисъла, който*

обикновено се влага в тази дума. — Имам предвид нещо по-особено.

— Това не ми харесва.

— Ще бъда внимателна.

Целуна го и се отправи към стълбището. Все още чувстваше погледа му, когато избута картината и влезе в салона.

Бет се отби в апартамента си, нахрани Бу и малко след дванадесет беше в редакцията. По изключение не беше гладна и остана да работи по време на обедната почивка. Е, ако можеше да се нарече работа. Беше ѝ трудно да се съсредоточи и в общи линии само пререди купчините хартия на бюрото си.

Бъч ѝ беше оставил две съобщения през деня, с които ѝ напомняше за уговорката им да се видят в дома ѝ около осем вечерта. Но към четири часа тя реши да отмени срещата. Нищо хубаво нямаше да излезе от нея. В никакъв случай нямаше да предаде Рот на полицията и дълбоко се заблуждаваше, ако си въобразяваше, че Железния ще прояви снизходителност само защото я харесва и са в дома ѝ.

Все пак нямаше намерение да заравя главата си в пясъка. Знаеше, че ще я извикат на разпит. Нямаше друг начин. Докато Рот беше заподозрян, щяха да я въртят на шиш. Трябваше да си намери добър адвокат и да чака да я повикат в участъка.

Отиде до ксерокса и на връщане погледна през прозореца. Беше късен следобед, небето беше покрито с облаци и тежкият, плътен въздух предвещаваше гръмотевични бури. Наложиха се да отклони погледа си. Очите я боляха и неприятното чувство не премина, въпреки че примигна няколко пъти.

Върна се на бюрото си, глътна два аспирина и се обади в участъка да потърси Бъч. Рики я уведоми, че са го пуснали в принудителна отпускат и тя поиска да я свържат с Хосе. Той вдигна телефона веднага.

— Чувам, че Бъч е временно отстранен. Кога е станало това? — попита тя.

— Вчера следобед.

— Ще го уволнят ли?

— Неофициално? Вероятно.

Значи в крайна сметка Бъч нямаше да дойде в апартамента ѝ.

— Ти къде си, Би-лейди? — попита я Хосе.

— На работа.

— Да не ме лъжеш? — Гласът му беше по-скоро тъжен, отколкото сърдит.

— Виж номера, от който ти се обаждам.

Хосе въздъхна дълбоко.

— Трябва да дойдеш в участъка.

— Знам. Ще ми дадеш ли малко време да си намеря адвокат?

— Мислиш ли, че ти трябва?

— Аха.

Хосе изруга.

— По-добре стой настрана от този мъж.

— Ще ти звънна по-късно.

— Снощи е била убита още една проститутка. Същият почерк.

Новината я накара да замълчи. Не знаеше какво е правил Рот, след като излезе. Но за какво му е мъртва проститутка? По-точно две.

Безпокойството ѝ нарасна и слепоочията ѝ започнаха да пулсират. Някак си не можеше да повярва, че Рот би прерязал гърлото на бедна, беззащитна жена и би я оставил да умре на улицата. Убиваше наистина, но не беше зъл. И макар че действаше извън закона, тя не можеше да си представи, че е способен да отнеме живота на някого, който не представлява заплаха за него. Особено след случилото се с родителите му.

— Чуй ме, Бет — каза Хосе. — Излишно е да ти обяснявам колко сериозно е положението. Този човек е основният заподозрян за три убийства, а възпрепятстването на правосъдието е сериозно обвинение. Много ще ме заболи, но ако трябва, ще те пхна зад решетките.

— Снощи той никого не е убивал. — Усети как стомахът ѝ се преобръща.

— Значи признаваш, че знаеш къде е.

— Трябва да затварям, Хосе.

— Бет, моля те, не го прикривай. Той е опасен...

— Не е убил тези жени.

— Така си мислиш ти.

— Ти си добър приятел, Хосе.

— По дяволите! — изруга той и добави няколко думи на испански. — Намери си адвокат, Бет. И побързай.

Тя затвори телефона, грабна чантата си и изключи компютъра. Само това липсваше, Хосе да дойде в редакцията и да я отведе с белезници. Трябваше да се прибере вкъщи, да си вземе някакви дрехи и възможно най-бързо да отиде при Рот.

Може би ще могат да избягат заедно. Май че това е единственият им избор. Защото тук, в Колдуел, полицията рано или късно щеше да ги намери.

Излезе на „Трейд стрийт“. Стомахът ѝ се беше свил на топка, горещината изсмука всичките ѝ сили. Веднага щом влезе в апартамента, тя си наля чаша леденостудена вода, но стомахът я присви още при първата глътка. Може би има гастроентерит. Глътна две хапчета и се сети за Рейдж. А може и да е прихванала нещо от него.

Господи, болката в очите ѝ беше убийствена. Макар и да знаеше, че трябва да си приготви багажа, свали дрехите, с които беше на работа, облече си тениска и къси панталонки и приседна на дивана. Искаше само да си поеме дъх, но след като седна, осъзна, че няма сили да се помръдне. Съвсем бавно, като че ли мозъчните ѝ клетки отказваха една по една, тя си представи раната на Рот. Не ѝ беше казал как я е получил. Ами ако е нападнал проститутката и тя се е отбранявала? Притисна слепоочията си с пръсти, защото изведнъж ѝ се повдигна и усети в устата си горчив вкус. Пред очите ѝ заиграха светли петна.

Не, не беше грип, а страхотна като Годзила мигрена.

Рот отново набра номера, но Тормент явно виждаше кой му звъни и не вдигаше телефона.

По дяволите. Не си падаше по извиненията, но наистина искаше да го обсъдят.

Взе мобилния телефон и се опъна на леглото, като се облегна на таблата. Искаше да се обади на Бет. Само за да чуе гласа ѝ.

Уж смяташе да се оттегли след нейното преобразяване, а не беше в състояние да издържи без нея и няколко часа.

Здравата беше хлътнал по тази жена. Не можеше да повярва какви думи беше изрекъл, докато тя го любеше. И като връх на всичките си словоизлияния, накрая я нарече *лийлан*.

Трябваше да си признае, че е влюбен в нея. Още по-шокиращото в случая беше, че тя е наполовина човек. Както и дъщеря на Дариъс. Но би ли могъл да не я обожава? Беше толкова силна, с воля не по-слаба от неговата. Спомни си как му се противопостави и се опита да го накара да преосмисли миналото си. Малцина биха дръзнали да постъпят като нея. Той знаеше откъде се е взела тази смелост. Баща ѝ навярно би постъпил по същия начин.

Телефонът му звънна и той вдигна.

— Да?

— Имаме проблеми — беше Вишъс. — Току-що го прочетох във вестника. Още една мъртва проститутка. На улицата. Изтекла ѝ е кръвта.

— Е, и?

— Хакнах базата данни на съдебния лекар. И в двата случая по-шиите им има следи от ухапване.

— Мамка му. Зейдист.

— И аз така си помислих. Непрекъснато му повтарям, че трябва да престане. Трябва да поговориш с него.

— Довечера. Кажи на братята да дойдат първо тук. Ще се оправя с него пред всички.

— Добра идея. Тогава ние, останалите, ще можем да го отървем, когато го стиснеш за гърлото, защото ти отговаря, без да му пука.

— Ей, да знаеш къде е Тор? Не мога да се свържа с него.

— Нямам представа, но ако искаш, ще мина през тях на път за къщата на Дариъс.

— Направи го. Довечера трябва да бъде тук. — Рот затвори телефона.

Дявол да го вземе. Някой трябваше да сложи намордник на Зейдист.

Или да забие кинжал в гърдите му.

Бъч изключи двигателя. Колата измина още няколко метра и спря. Не се надяваше много Бет да си е у дома, но въпреки това отиде до входната врата и натисна звънеца. Никакъв отговор.

Изненада.

Заобиколи къщата и отиде в задния двор. Вече беше тъмно и фактът, че в жилището ѝ не свети нито една лампа, не беше никак окуражителен. Сви ръцете си на фуния и се опита да погледне вътре през стъклената врата.

— *Бет!* О, господи. Мили боже!

Тя лежеше с лице към пода, протегнала едната си ръка към телефона, който, макар и съвсем наблизко, така и не беше успяла да достигне. Краката ѝ бяха проснати неестествено, личеше си, че се е гърчила от болка.

— *Не!* — Той заудря по стъклото.

Тя леко помръдна, като че ли го чу.

Бъч отиде до един от прозорците, събу обувката си, пхна ръката си в нея и замахна с все сила. Удряше по стъклото, докато успя да го счупи. Поряза се, когато се пресегна да отвори прозореца отвътре, но важното беше да стигне до Бет, дори и цялата си ръка да изгуби. Вмъкна се вътре и се хвърли към нея, при което обърна някаква маса.

— Бет! Чуваш ли ме?

Тя отвори уста. Устните ѝ замърдаха бавно, но не се чу никакъв звук.

Бъч се огледа за кръв, но кръв нямаше и внимателно я обърна по гръб. Беше бледа като мъртвец, плувнала в студена пот и почти в безсъзнание. Отвори очи и той забеляза, че зениците ѝ са разширени.

Опъна ръцете ѝ, като търсеше някакви следи от инжектиране на наркотици. Не видя нищо, но нямаше време да събуе обувките ѝ, за да провери между пръстите на краката ѝ.

Извади мобилния си и набра 911.

Не изчака поздрава, когато му отговориха.

— Имам случай на вероятна свръхдоза.

Бет размърда ръката си и започна да върти глава. Опитваше да избие телефона от ръката му.

— Скъпа, стой мирна. Ще се погрижа...

Гласът на телефонистката го прекъсна:

— Господине? Ало?

— Заведи ме при Рот — простена Бет.

— Майната му.

— Извинете — каза операторката. — Ще ми кажете ли какво става, господине?

— Свръхдоза. Мисля, че е хероин. Зениците ѝ са неподвижни и разширени. Още не е повърнала...

— Рот, трябва да отида при Рот.

— ... но ту идва на себе си, ту губи съзнание...

Точно тогава Бет успя рязко да се вдигне от пода и измъкна телефона от ръката му.

— Умирам...

— Така е, по дяволите! — изкрещя той.

Тя сграбчи ревера на ризата му. Тялото ѝ се тресеше, пот изби по тениската ѝ.

— Имам *нужда* от него.

Бъч я погледна в очите.

Беше направил грешка. Голяма грешка. Не беше свръхдоза. Беше пристъп на абстиненция. Поклати глава.

— Не, скъпа.

— *Моля те*. Нужен ми е. Иначе ще умра.

Изведнъж тя се сви като зародиш в утробата на майка си, сякаш вълна от болка я бе прерязала на две. Телефонът се изплъзна и падна далеч от ръката ѝ.

— Бъч... моля те.

Мамка му. Тя изглеждаше наистина много зле. Като че ли на прага на смъртта.

Ако я отведе в спешното отделение, можеше да умре по пътя или докато чака да ѝ назначат лечение. А и метадонът щеше да ѝ донесе само временно успокоение, не и да я избави от зависимостта.

Мамка му.

— Помогни ми.

— *Да го вземат дяволите* този Рот — каза Бъч. — Къде е?

— Уолъс.

— Авеню?

Тя кимна.

Бъч нямаше време да мисли. Взе я на ръце и я пренесе през двора.

Така щеше да пипне кучия му син.

Рот скръсти ръце и се облегна на стената в салона. Братята стояха край него и чакаха да чуят какво ще им каже.

Тор също беше тук, макар че откакто беше влязъл заедно с Вишъс, избягваше да погледне Рот в очите.

Чудесно, помисли си Рот. *Тъкмо ще го направим пред всички.*

— Братя, имаме да свършим две неща — започна той и погледна Тор в лицето. — Оскърбих тежко един от вас. Затова предлагам на Тормент *райт*.

Тор застана мирно. Другите братя бяха изненадани не по-малко от него.

Предложението на Рот беше без прецедент и той го знаеше. По принцип *райт* даваше правото на нанасяне на свободен удар и този, на когото се предлага, избира оръжието. Юмрук, кинжал, пистолет, вериги. Целта беше както обиденият, така и нанеслият обидата да запазят честта си. Да могат и двамата да изчистят името си.

Шокът в стаята не беше заради самия ритуал. Братята бяха добре запознати с него. Като се има предвид агресивността им по природа, на всеки от тях се беше случвало да обиди адски някого.

Но Рот, въпреки всичките си грехове, никога преди не беше предлагал *райт*. Защото според законите на вампирите всеки, дръзнал да вдигне ръка или оръжие срещу него, можеше да бъде осъден на смърт.

— Пред тези свидетели заявявам — каза високо и ясно той, обръщайки се към Тор, — че те освобождавам от последствията на закона. Приемаш ли?

Тор сведе глава. Бръкна в джобовете на кожените си панталони и бавно поклати глава.

— Не мога да вдигна оръжие срещу вас, господарю.

— И не можеш да ми простиш, така ли?

— Не знам.

— Не мога да те виня за това. — По дяволите, искаше му се Тор да беше приел предложението. Трябваше да оправят отношенията си. — Ще ти предложи пак някой друг път.

— И аз пак ще откажа.

— Така да бъде. — След това отправи мрачен поглед към Зейдист. — А сега да поговорим за проклетите ти любовни похождения.

Зи, застанал зад своя брат-близнак, пристъпи крачка напред.

— Ако някой чука дъщерята на Дариъс, то това си ти, а не аз. Така че, какъв е проблемът?

Някои от братята изругаха под нос. Рот оголи кучешките си зъби.

— Ще пропусна думите ти покрай ушите си, Зи. Но само защото знам колко ти харесва да те бият, а не съм в настроение да те направя щастлив. — Той се изправи, в случай че братът реши да го нападне. — Искam да престанеш с проститутките. Или поне да почистваш след себе си.

— За какво говориш?

— Не ни трябва да ни погне полицията.

Зейдист се обърна към Фюри, който каза:

— Телата. Ченгетата са ги намерили.

— Какви тела?

Рот тръсна глава.

— За бога, Зейдист. Да не мислиш, че ченгетата просто ще забравят за двете мъртви жени, оставени на улицата да им изтече кръвта?

Зейдист пристъпи напред, така че гърдите им почти се докоснаха.

— Не знам нищо за това. Помириши ме. Казвам ти истината.

Рот пое дълбоко дъх. Усети в ноздрите си острия мирис на гнева, все едно някой го беше напръскал с цитрусов освежител за въздух. Но не долови безпокойство, нито опит за прикриване на емоциите.

Проблемът беше, че Зи бе не само хладнокръвен убиец, но и изпечен лъжец.

— Познавам те прекалено добре, за да вярвам на думите ти.

Зи заръмжа. Фюри бързо пристъпи към него, стегна силната си ръка около шията на близнака си и го задърпа назад.

— Успокой се, Зи — каза Фюри.

Зейдист сграбчи брат си за китката и се освободи. Кипеше от ненавист.

— Някой ден, *господарю*, ще...

Прекъсна го шум, подобен на грохота от гюлета, уцелили стена.

Някой удряше с все сила по входната врата.

Братята излязоха от салона и вкупом се отправиха към фойето. Звук от вадене и зареждане на оръжие последва тежките им стъпки.

Рот погледна видеомонитора, монтиран на стената.

Дъхът му секна, когато видя Бет в ръцете на ченгето. Бързо отвори входната врата и когато мъжът се втурна вътре, протегна ръце, за да я поеме.

Започна се, помисли си той. Преобразяването. Беше започнало. Ченгето се затресе от гняв, когато Рот взе Бет от ръцете му.

— Проклет кучи син. Как можа да постъпиш така с нея?

Рот не го удостои с отговор. Понесъл Бет на ръце, бързо мина край братята. Забеляза смайването им, но нямаше намерение да губи време за обяснения.

— Никой да не убива този човек, той е мой — изрева той. — Да не напуска къщата, докато не се върна.

Влезе в салона, бутна картината настрани и се спусна бързо надолу по стълбите.

Сега всяка минута беше от значение.

Бъч гледаше как наркодилърът изчезва с Бет. Главата ѝ подскачаше при всяка негова стъпка, косата ѝ се развяваше като знаме след тях.

За момент беше като парализиран, раздвоен между желанието да изкрещи и нуждата да заплаче. Загуба. Каква ужасна загуба.

Чу зад себе си вратата да се затваря и заключва. И осъзна, че е заобиколен от петима от най-долните, най-гадни копелета, които някога беше виждал.

Една ръка, тежка като наковалня, се стовари върху рамото му.

— Какво ще кажеш да останеш за вечеря?

Бъч вдигна поглед. Видя мъж с бейзболна шапка и някакви белези — може би татуировка? — по лицето.

— А какво ще кажеш ти *да бъдеш* вечерята? — попита друг с вид на манекен.

Бъч отново беше обзет от гняв и мускулите му се стегнаха.

Тези момчета май искат да си играем, помисли си той. *Чудесно. Ще потанцуваме, мамка му.*

За да покаже, че не се страхува, погледна право в очите всеки един от тях. Първо двамата, които говориха с него. После относително нормалния, който стоеше настрани. След това онзи, с грамадната

грива, за която доста жени биха платили стотици долари в някой шиказен салон.

И накрая последния.

Бъч се вторачи в ужасния белег на лицето му. Погледът му пресрещнаха свирепи черни очи.

С това момче, каза си той, човек наистина трябва да внимава.

Повдигна рамене и пристъпи, освобождавайки се от тежката ръка върху рамото си.

— Кажете ми нещо, момчета — каза той провлечено. — Тази кожа, за да се надървяте ли я носите? Имам предвид, всички ли сте меки китки?

Бъч се залепи за вратата с такава сила, че зъбите му изтракаха. Манекенът завря перфектното си лице в това на Бъч.

— На твое място щях да внимавам какво говоря.

— Защо да си правя труда, като ти внимаващ вместо мен. Е, какво, няма ли да ме целунеш?

Типът нададе ужасен рев. Бъч не беше чувал подобно нещо никога през живота си.

— Добре, добре — каза този, който изглеждаше най-нормален и пристъпи напред. — Остави го, Рейдж. Хайде. Успокой се.

Мина минута, преди манекенът да го пусне.

— Точно така. Сега всичко е наред — каза господин Нормален и потупа своя побратим по гърба. После се обърна към Бъч. — Направи си услуга и млъкни, по дяволите.

Бъч повдигна рамене.

— Блондина не може да си свали ръцете от мен. Не съм виновен аз.

Манекенът се нахвърли отново върху Бъч. Господин Нормален завъртя очи, но този път не го спря.

Първото кроше се стовари върху челюстта на Бъч и главата му отскочи на една страна. Усетил болката, Бъч даде воля на гнева си. Страхът за Бет, накупялата омраза към тези отрепки и притесненията покрай работата му изригнаха навън. Той се нахвърли на по-едрия мъж и го повали на пода.

Мъжът се изненада, защото не очакваше, че противникът му е толкова бърз и силен. Бъч се възползва от колебанието му, улучи Блондина в устата и след това го сграбчи за гърлото.

Секунда по-късно Бъч легеше проснат на земята, а мъжът седеше върху гърдите му като паркирана кола.

Сграбчи с ръка лицето на Бъч и го стисна така, че той остана без дъх. Бореше се за всяка глътка въздух.

— Може би ще намеря жена ти и ще я изчукам няколко пъти — каза противникът на Бъч. — Какво ще кажеш?

— Нямам жена.

— Тогава ще се позабавлявам с приятелката ти.

Бъч успя да си поеме дъх.

— Нямам и приятелка.

— Щом жените не си падат по теб, защо реши, че аз си падам?

— Искях да те ядосам.

Необикновените електриковосини очи се присвиха. Сигурно е с контактни лещи, помисли си Бъч. Невъзможно е човек да има такива очи.

— И защо искаше да ме ядосаш? — попита Блондина.

— Ако те бях нападнал пръв — Бъч вкара още малко въздух в белите си дробове, — твоите момчета нямаше да ни оставят да се бием. Щяха да ме убият, преди да мога да ти фрасна един.

Блондина поотпусна хватката си и се разсмя. Взе му портфейла, ключовете и мобилния телефон.

— Ей, да знаете, че май харесвам този глупак — провлечено каза той.

Някой се прокашля, опитвайки се да привлече вниманието. Блондина скочи на крака и Бъч се обърна задъхан. Когато вдигна поглед нагоре, беше убеден, че халюцинира. В хола стоеше дребен възрастен човек, облечен с ливрея. Държеше сребърен поднос.

— Извинете ме, господа. Вечерята ще бъде сервирана след около петнадесет минути.

— Ей, това да не са спаначените палачинки, които толкова много обичам? — попита Блондина и посегна към подноса.

— Да, сър.

— При това съвсем топли.

Другите мъже наобиколиха иконома и изпразниха подноса, използвайки коктейлни салфетки. Като че ли не искаха нищо да падне на пода.

Какво е това, за бога?

— Мога ли да ви помоля за една услуга? — запита икономът.
Господин Нормален кимна енергично.

— Донеси ни още един поднос от тези и ще убием, когото поискаш.

Да, всъщност този тип все пак не беше съвсем нормален.
Изглежда такъв само в сравнение с другите.

Икономът се усмихна, сякаш развълнуван от тези думи.

— Ако ще убивате този човек, ще бъдете ли така любезни да го направите в задния двор?

— Няма проблем — каза господин Нормален и налага още една палачинка. — По дяволите, Рейдж, прав си. Страхотни са.

Рот започна да се отчайва. Не можеше да свести Бет. Кожата ѝ изстиваше с всяка изминала минута. Разтърси я отново.

— Бет! Бет! Чуваш ли ме?

Ръцете ѝ помръднаха, но имаше чувството, че това беше неволен спазъм. Допря ухо до устата ѝ. Все още дишаше, но интервалите между вдишванията бяха обезпокоително дълги, а и силата на издишванията беше обезпокоително слаба.

— По дяволите! — Той оголи китката си и се канеше да забие в нея кучешките си зъби, но се сети, че иска да я държи в обятията си, ако е в състояние да пие.

Когато е в състояние да пие.

Свали ножницата си, съблече ризата си и извади кинжала. Напипа вената на шията си, опря върха на ножа си в нея и направи разрез. Кръвта бликна моментално.

Потопи пръст в кръвта и го поднесе към устните ѝ. Пъхна го в устата ѝ, но езикът ѝ не реагира.

— Бет — прошепна той. — Върни се при мен.

Даде ѝ още от кръвта си.

— По дяволите, не умирай! — Свещите в стаята лумнаха по-ярко. — *Обичам те, по дяволите! Дръж се, дявол да те вземе!*

Кожата ѝ започна да посинява. Дори той можеше да го види. Устата му трескаво редеше молитви на древния език. Молитви, които мислеше, че отдавна е забравил. Но тя не помръдваше. Лежеше прекалено тихо. Бет беше поела към Небитието.

Рот изкреця в пристъп на ярост и грабна тялото ѝ. Започна да я разтърсва, докато косата ѝ цялата се оплете.

— *Бет! Няма да те оставя да си отидеш! По-скоро ще те последвам, отколкото да позволя...*

От гърдите му се изтръгна стон и той я притисна към себе си. Люлееше студеното ѝ тяло, втренчил немиждащ поглед в черната стена пред него.

Мариса отдели специално внимание на тоалета си. Беше решила да се представи в най-добрия си вид, когато слезе долу за първото хранене през нощта. Огледа дрехите си и се спря на дълга рокля от кремав шифон. Беше я купила предния сезон от колекцията на „Живанши“, но не я беше облякла нито веднъж. Корсажът прилепваше по-плътно към тялото ѝ и беше с по-голямо деколте, отколкото носеше обикновено, но с високата си талия роклята изглеждаше достатъчно скромна.

Среса косата си и я остави да пада свободно върху раменете ѝ. Беше толкова дълга, че стигаше чак до ханша ѝ.

Това ѝ напомни за Рот. Веднъж беше споменал, че косата ѝ е много мека, затова я остави да порасне, предполагайки, че колкото е по-дълга, толкова повече ще му хареса. И толкова повече ще хареса самата нея. Може би трябваше да подстриже русата си, падаща на вълни коса. Да се освободи от нея. Гневът, който беше потиснала, избухна с нова сила.

Внезапно Мариса взе решение. Повече нямаше да таи всичко в себе си. Време беше да започне да споделя.

Но си представи грамадната фигура на Рот. Студеното му, сурово лице. Внушителното му присъствие. Ще може ли наистина да се изправи пред него? Никога няма да разбере, ако не опита. И няма да му позволи да продължи спокойно към бъдещето си — каквото и да бе то — без първо да му каже какво мисли.

Погледна часовника си „Тифани“. Ако не се появи за вечеря и не помогне в клиниката, както обеща, Хавърс щеше да се усъмни. По-добре да почака и да отиде при Рот по-късно вечерта. Усещаше, че е отседнал в дома на Дариъс. Щеше да отиде там.

Готова беше да чака, докато той се прибере вкъщи. За някои неща си струваше да се чака.

— Благодаря, че се съгласихте да се срещнем, сенсей.

— Е, Били, как си? — Господин Х. остави настрана менюто, което лениво разглеждаше. — Обаждането ти ме притесни. Освен това те нямаше на занятията.

Ридъл се вмъкна в сепарето. Не изглеждаше много добре. Все още имаше синини под очите, от изтощение кожата на лицето му беше загубила цвета си.

— Някой ме следи, сенсей.

Били скръсти ръце. Последва пауза, като че ли се колебаеше какво точно да каже.

— Да не би това да има нещо общо с носа ти?

— Може би. Не знам.

— Е, радвам се, че се обърна към мене, синко.

Още една пауза.

— Можеш да ми се довериш, Били.

Ридъл задържа дъха си, сякаш му предстоеше скок във вода.

— Баща ми, както обикновено, е във Вашингтон. Затова снощи поканих няколко приятели. Пушихме трева...

— Не бива да пушиш трева. Наркотиците няма да ти докарат нищо хубаво.

Били започна да се върти неспокойно на стола, като си играеше с платинения синджир на врата си.

— Знам.

— Продължавай.

— С приятелите ми бяхме до басейна. Един от тях искаше да се чука с приятелката си. Казах им, че могат да използват кабината за преобличане, обаче когато отишли там, вратата била заключена. Отидох до къщата, за да взема ключа, и на връщане пред мен изведнъж изникна някакъв мъж. Не знам откъде се взе. Беше дяв..., тъъ, направо грамаден. С дълга черна коса. Облечен в кожени дрехи...

Появи се сервитьорката:

— Какво желаете да...

— По-късно — рязко я отпрати господин Х.

Тя си отиде обидена и той кимна на Били да продължи. Ридъл взе чашата с вода на господин Х. и отпи.

— Във всеки случай здравата ме изплаши. Гледаше ме така, сякаш цял ще ме глътне. После приятелят ми ме извика, защото се чудеше къде се мотая с ключа. Мъжът каза името ми и изчезна, все едно се изпари, тъкмо когато приятелят ми се появи на моравата. — Били тръсна глава. — Работата е там, че не знам как се е прехвърлил през оградата. Миналата година баща ми поръча да я издигнат с още

два метра, защото получаваше заплахи от терористи или нещо такова. Сега е висока към три метра и половина. Къщата отпред беше заключена и охранителната система беше включена.

Господин Х. погледна към ръцете на Били. Беше ги стиснал здраво.

— Аз... ъъ, изплашен съм, сенсей.

— Има защо.

Ридъл изглеждаше така, сякаш му се повдигаше, защото страховете му са се потвърдили.

— И така, Били. Искам да знам убивал ли си някога?

Били сви вежди при внезапната смяна на темата.

— Какво имате предвид?

— Нали знаеш. Птичка. Катеричка. Може би котка или куче?

— Не, сенсей.

— Не? — Господин Х. погледна Били в очите. — Нямам време да се разправам с лъжци, синко.

Били прочисти гърлото си.

— Да, може би. Когато бях по-малък.

— И какво почувства?

По врата на Били запълзя червенина. Той разпери ръце.

— Nada. Не почувствах нищо.

— Хайде, Били. Довери ми се.

Очите на Били заблестяха.

— Добре де. Май ми хареса.

— Да?

— Дааа — повтори Ридъл провлечено.

— Хубаво. — Господин Х. вдигна ръка и махна на сервитьорката да дойде. Тя нарочно се забави. — За този човек ще поговорим по-късно. Първо искам да ми разкажеш за баща си.

— За баща ми?

— Готови ли сте вече да поръчате? — попита надменно сервитьорката.

— Какво искаш, Били? Аз черпя.

Ридъл изреди почти половината меню.

Когато останаха отново сами, господин Х. го подкани:

— Разкажи ми за баща ти.

Били сви рамене.

— Ами, рядко го виждам. Но той е... нали знаете... както и да е. Баща. Искам да кажа, на кой му пука какъв е?

— Чуй ме, Били. — Господин Х. се наведе напред. — Знам, че си бягал от къщи три пъти, преди да навършиш дванадесет години. Знам, че баща ти те е изпратил в интернат още преди майка ти да е изстинала. Също така знам, че когато са те изгонили от „Нортфийлд Маунт Хърмън“, той те е пратил в „Гротън“, а когато са те изхвърлили и оттам, те е записал във военната академия. Струва ми се, че през последните десет години се е опитвал да се отърве от теб.

— Той е много зает.

— А ти си бил трудно дете, нали?

— Може би.

— Прав ли съм, че животът със скъпото ти татенце няма нищо общо с този на нормалните семейства? — Господин Х. чакаше отговор. — Кажи ми истината.

— Мразя го — изтърси Били.

— Защо?

Били отново скръсти ръце. В очите му се появи студенина.

— Защо го мразиш, синко?

— Защото е жив.

Бет се взираше в безбрежната бяла далечина. Намираше се в някакво сюрреалистично място с размити граници, което създаваше впечатлението, че е безкрайно.

Изплувала от мъглявината, една самотна фигура, осветена отзад, постепенно се приближаваше към нея. Чувстваше, че е мъж и че не представлява опасност за нея. Стори ѝ се, че го познава.

— Татко? — прошепна тя. Не беше сигурна дали има предвид собствения си баща или самия Бог.

Мъжът все още беше доста далече, но вдигна ръка за поздрав, като че ли я беше чул.

Тя пристъпи напред, но внезапно усети в устата си непознат вкус. Докосна устните си с пръсти. Погледна към тях и видя, че са червени.

Мъжът отпусна ръката си. Той като че ли знаеше какво означават червените петна.

Бет внезапно се върна в тялото си. Имаше чувството, че е катапултирала и се е приземила върху чакъл. Всичко я болеше.

Извика. Щом отвори уста, отново усети непознатия вкус и преглътна инстинктивно.

И стана чудо. Кожата ѝ се изпълни с живот, както балонът се пълни с въздух. Сетивата ѝ се възвърнаха.

Слепешката сграбчи нещо твърдо и се вкопчи в източника на този вкус.

Рот усети как Бет подскочи, сякаш през нея мина електрически ток. След това започна нетърпеливо да пие от шията му на големи глътки. Ръцете ѝ стиснаха здраво раменете му, ноктите ѝ се забиха в плътта му.

Рот нададе вик на триумф и се отпусна на леглото, за да може кръвта му да тече по-лесно. Извърна главата си на една страна, разкривайки шията си за устните ѝ. Бет изпълзя върху гърдите му, косата ѝ се разстла върху него. Въодушеви се от влажните звуци при смукането и съзнанието, че ѝ дава живот.

Прегърна я леко и погали ръцете ѝ. Насърчаваше я да пие повече. Да вземе всичко, което ѝ е нужно.

Мина доста време, но накрая Бет вдигна глава. Облиза устните си и отвори очи.

Рот беше впил поглед в нея. На шията му зееше рана.

— О, господи... какво съм ти сторила? — Тя протегна ръка, за да спре кръвта, която се процеждаше от вената му.

Той хвана ръцете ѝ и ги допря до устните си.

— Ще ме приемеш ли за твой *хелрен*?

— Какво? — Беше ѝ трудно да разсъждава.

— Омъжи се за мен.

Погледна раната на шията му и стомахът ѝ се сви.

— Аз... аз...

Изведнъж я преряза силна болка. Разля се по цялото ѝ тяло. Отведе я в мрачната клетка на агонията. Тя се преви и се затъркаля по матрака.

Рот се надигна и я притегли в скута си.

— Ще умра ли... — простена тя.

— О, не, *лийлан*. Няма да умреш. Болката ще премине — прошепна той. — Но няма да ти е лесно.

Целият ѝ храносмилателен тракт се сви конвулсивно и тя падна по гръб. Едва различаваше лицето на Рот от болка, но все пак забеляза тревогата в очите му. Той пое ръката ѝ в своята, а тя се сгърчи от новия мъчителен пристъп.

Зрението ѝ се замъгли. Дойде на себе си за миг, после пред очите ѝ пак падна мъгла. Цялата беше потънала в пот, чаршафите бяха мокри. Стисна зъби и се изви като дъга. Въртеше се ту на едната, ту на другата страна, опитвайки се да избяга от болката. Не знаеше откога е така. Може би часове. Или дни.

Рот беше до нея през цялото време.

За пръв път той въздъхна облекчено някъде след три през нощта.

Бет най-после лежеше неподвижно. Но не мъртвешки неподвижно. Просто тялото ѝ се беше успокоило. Беше толкова храбра. Понесе болката, без да хленчи, без да плаче. Дори той се беше молил преобразяването да приключи по-бързо.

Бет каза нещо прегракнало.

— Какво, моя *лийлан*? — Той сведе глава към устните ѝ.

— Душ.

— Добре.

Стана, пусна водата и се върна за нея. Внимателно я взе на ръце и я отнесе в банята. Не можеше да стои права, затова я сложи да седне на мраморния плот, съблече дрехите ѝ и отново я вдигна на ръце.

Застана под душа и остави водата да се стича по гърба му, вместо директно върху нея. Искаше първо да провери дали температурата няма да ѝ е неприятна. Бет не протестира и Рот най-напред подложи под душа краката ѝ, за да не бъде усещането твърде внезапно. Постепенно остави струите да обливат цялото ѝ тяло.

Водата, изглежда, ѝ хареса, защото тя изпъна шията си и отвори уста. Видя кучешките ѝ зъби и реши, че са много красиви. Ярко бели. Много остри. Спомни си какво изпитваше, докато тя пиеше от него. Придърпа я към себе си само за да я прегърне за миг. След това пусна краката ѝ, за да стъпи на пода, като я придържаше с едната си ръка, с другата взе един шампоан и изсипа малко на главата ѝ. Разтърка косата ѝ, докато шампоанът стана на пяна, след това го изплакна. После масажира тялото, натривайки го със сапун и я изми, като внимаваше да не остане нито едно сапунено мехурче.

Вдигна я отново на ръце, спря водата, излезе изпод душа и взе една хавлиена кърпа. Обви я в нея, сложи я да седне на плота и я остави да се подпре на стената и огледалото. Внимателно попи водата от косата, лицето, шията и ръцете ѝ. След това подсуши краката, прасците и коленете ѝ.

Известно време кожата ѝ щеше да е свръхчувствителна, също така очите и ушите ѝ.

През цялото време на преобразяването наблюдаваше за промени в тялото ѝ, но не забеляза такива. Височината ѝ си остана същата и

идеално се вместише в обятията му. Питаше се дали пък няма да може да излиза и през деня.

— Благодаря ти — прошепна тя.

Целуна я и я отнесе на дивана. После махна мокрите чаршафи и подложката под тях. Доста се потруди, докато оправи леглото. Едва успя да намери друг комплект чаршафи и адски се озори, докато ги опъне както трябва. Когато приключи, повдигна Бет и я сложи да легне върху чистите атлазени постелки.

Бет въздъхна облекчено и това беше най-големият комплимент, който някога бе получавал.

Коленичи до леглото, но изведнъж осъзна, че кожените му панталони и кубинките му са вир-вода.

— Да — прошепна тя.

Той я целуна по челото.

— Какво „да“, моя *лийлан*?

— Ще се омъжа за теб.

Бъч отново обиколи салона и спря пред камината. Загледа се в цепениците, подредени в огнището. Представи си колко приятно е край разгорелия се огън тук през зимата. Седиш си на копринените дивани и гледаш танцуващите пламъци, а икономът ти носи горещ пунш или нещо от този род.

Какво, по дяволите, правеше тази шайка гангстери на място като това?

От коридора долитаха гласовете на мъжете, които, както предполагаше, бяха в трапезарията и от часове си чешеха езиците. Поне музиката, която бяха избрали за вечеря, си струваше. Из цялата къща кънтеше твърд рап — Ту Пак, Джей Зи, Ди Туелв — заглушаван от време на време от изблици смях, предизвикан от чисто мъжки закачки.

За кой ли път погледна към входната врата.

Когато преди цяла вечност го натикаха в салона и поеха нанякъде по коридора, първата му мисъл беше да се измъкне, дори ако се наложи да разбие един от прозорците със стол. Щеше да се обади на Хосе и да докара целия участък пред входната им врата.

Но преди да се подчини на импулса си, до самото си ухо чу глас:
— Надявам се да решиш да избягаш.

Бъч се обърна кръгом и прилекна, готов за бой. Мъжът с късата подстрижка и белега стоеше точно до него, макар че не беше чул никакъв шум от стъпки.

— Давай! — Странните му черни очи се бяха втренчили в Бъч. Приличаше на акула, готова да ухапе плячката си. — Отвори вратата. Плюй си на петите. Тичай бързо, викай за помощ. Просто знай, че ще те следвам неотлъчно като погребална катафалка.

— Остави го на мира, Зейдист. — Мъжът с голямата грива подаде глава през вратата. — Рот иска човека жив. Поне засега.

Мъжът с белега удостои Бъч с един последен поглед.

— Опитай. Само се опитай. Предпочитам да те преследвам като животно, вместо да вечерям с тях.

След това излезе.

Въпреки заплахата, Бъч огледа къщата, доколкото беше възможно. Не откри телефон. Съдейки по таблото на алармената система, което забеляза, всички врати и прозорци сигурно бяха свързани с нея, така че нямаше начин да се измъкне, без да задейства звуковия сигнал.

А и не искаше да остави Бет. Господи, ако умре...

Бъч пое въздух и сбърчи вежди. Какво, по дяволите, е това? Тропиците. Усети мириса на океана.

Обърна се.

На вратата стоеше жена, при вида, на която дъхът му секна. Млада, елегантна, облечена в ефирна, прозрачна рокля, с разкошна руса коса, която се спускаше на вълни чак до ханша ѝ. Деликатните черти на лицето ѝ бяха съвършени, сините ѝ очи наподобяваха морски дълбини.

Тя отстъпи крачка назад. Изглежда, се уплаши от него.

— Не — каза той и пристъпи към нея, като мислеше за мъжете в помещението по-нататък по коридора. — Не отивай там.

Тя се огледа, като че ли искаше да извика за помощ.

— Нищо няма да ти направя — побърза да каже Бъч.

— Как мога да съм сигурна?

Имаше едва доловим акцент. Като всички тях. Може би руски? Той разпери ръце с дланите нагоре, за да ѝ покаже, че не е въоръжен.

— Ченге съм.

Е, това не беше съвсем вярно, но искаше да я успокои.

Тя повдигна полите на роклята си, готова да си тръгне.

Дявол да го вземе, не трябваше да ѝ казва, че е ченге. Ако беше гадже на някого от тях, имаше още по-голяма вероятност да избяга, като разбере, че е представител на закона.

— Не съм тук като официално лице — каза той. — Нямам нито оръжие, нито значка.

Тя внезапно пусна роклята си. Събра смелост и изправи рамене. Пристъпи напред. Движеше се плавно и грациозно. Бъч мълчеше и се опитваше да изглежда по-малък, отколкото е, за да не я изплаши.

— Обикновено той не позволява на такива като теб да се навъртат наоколо — каза тя.

Да, можеше да предположи, че в тази къща ченгета не се навъртат често.

— Чакам... една приятелка.

Тя наклони глава настрани. Когато се приближи до него, красотата ѝ едва не го заслепи. Лице като нейното беше виждал само в модните списания, стройното ѝ тяло с плавни извивки сякаш беше създадено за подиума. А ароматът на парфюма ѝ проникваше в носа му и стигаше дълбоко в мозъка му. Ухаеше така прекрасно, че чак очите му се овлажниха.

Не може да е истинска, помисли си той. Толкова съвършена. Толкова чиста.

Имаше чувството, че трябва да си измие зъбите и да се избърсне, преди да ѝ каже още една дума.

Какво, *по дяволите*, правеше тя при тези негодници?

Сърцето му се сви при мисълта за какво могат да я използват. *Боже мили*. На секс пазара един мъж би дал хиляди само за един час с жена като нея.

Това обясняваше луксозно обзаведената къща.

Мариса нямаше много доверие на Бъч, особено като се има предвид колко едър беше. Слушала беше какви ли не истории за представителите на човешката раса. Колко много мразели вампирите. Как ги преследвали.

Но човекът пред нея полагаше толкова усилия, за да не я изплаши. Не мърдаше, почти не дишаше. Само я гледаше втренчено.

Това я смущаваше — не само защото не беше свикнала да я гледат. Бадемовите му очи грееха на суровото му лице и я поглъщаха цялата, без да пропуснат и най-малката подробност.

Беше красив. Красив и... тъжен.

— Как се казваш? — попита тихо той.

Гласът му ѝ хареса. Дълбок и плътен. Грубоват и леко пресипнал. Беше се приближила до него. Делеше ги не повече от метър. Тя спря.

— Мариса. Името ми е Мариса.

— Бъч. — Той сложи ръка на широките си гърди. — Ъъъ...
Брайън. О'Нийл. Но всички ме наричат Бъч.

Той подаде ръка. След това я дръпна, потърка я енергично в крачолата на панталона си и я подаде отново.

Смелостта ѝ се изпари. Да го докосне, беше вече прекалено и тя отстъпи назад.

Бъч бавно свали ръката си. Не беше изненадан, че отказа да я поеме. Но въпреки това продължи да я гледа.

— Защо ме гледаш? — Тя вдигна ръце към корсажа на роклята си и закри деколтето си.

По шията и бузите ѝ изби червенина.

— Извинявам се. Сигурно ти е писнало мъжете да те зяпат.

Мариса поклати глава.

— Не ме гледат никакви мъже.

— Трудно ми е да повярвам.

Но това беше самата истина. Всички се страхуваха от това, което можеше да им направи Рот.

Господи, ако знаеха само, че той не я желаете.

— Защото... — продължи Бъч. — Майчице, ти си толкова... невероятно... красива.

След това се изкашля, сякаш искаше да си вземе думите назад.

Тя вдигна глава и внимателно го погледна. В гласа му имаше нещо, което не можеше да разбере. Стори ѝ се, че долавя в тона му болка.

Бъч прокара ръка през гъстата си, тъмна коса.

— Млъквам. Преди да съм те притеснил още повече.

Не откъсваше поглед от лицето ѝ.

Очите му наистина са хубави, помисли си тя. Толкова топли. Усещаше в тях самота и копнеж. По нещо, което не може да има. Чувството ѝ беше познато.

Човекът се засмя. Звук, който идваше дълбоко от гърдите му.

— Какво ще кажеш, ако се опитам да не те гледам? Така е добре.
— Бъч мушна ръце в джобовете на панталона си и се загледа в пода. —
Виж. Не те зяпам. Изобщо не те гледам. Хей, това килимче е много хубаво. Забелязала ли си го преди?

Мариса се усмихна и се приближи.

— Мисля, че ми харесва начинът, по който ме гледаш. — Отново я погледна в лицето с бадемовите си очи. — Просто не съм свикнала — обясни тя. Вдигна ръка към шията си, но я отдръпна.

— Господи, не може да си истинска — каза тихо Бъч.

— Защо?

— Просто е невъзможно.

Тя се засмя.

— Е, истинска съм.

Той отново се изкашля и ѝ отвърна с крива усмивка.

— Ще имаш ли нещо против, ако поискам да го докажеш?

— Как?

— Може ли да докосна косата ти?

Първата ѝ мисъл бе да се отдръпне. Но защо? Не беше обвързана с никой мъж. Ако този човек иска да я докосне, защо да не му позволи?

При това май ѝ се искаше да го направи. Наведе глава и част от косата ѝ падна напред. Мислеше да му подаде да докосне един кичур. Не. Ще го остави да се приближи. И той го направи.

Протегна голямата си ръка и дъхът ѝ секна, но Бъч не докосна падналите напред коси, а погали нежно с пръсти един кичур на раменете ѝ.

Кожата ѝ пламна, все едно беше допрял до нея запалена клечка кибрит. Чувството мигновено се разля по цялото ѝ тяло, като че ли внезапно я беше хванала треска.

Какво е това?

Човекът отмести с пръст косата ѝ и погали с ръка рамото ѝ. Дланта му бе топла. Голяма и силна. Вдигна очи към него.

— Не мога да дишам — прошепна тя.

Бъч едва не падна.

Боже господи, помисли си той. Тя го желаше.

Невинното ѝ удивление при докосването му беше по-хубаво от най-добрия секс, който някога бе правил.

Тялото му веднага се възбуди, ерекцията опъна джинсите му.

Не може да е истина, каза си той. Не беше възможно жена, която изглежда така и живее с тези момчета, да не е наясно с всички номера. И да не ги прилага в леглото.

Тя дишаше неравномерно. След това облиза устните си. Върхът на езика ѝ беше розов.

Божичко.

Сигурно беше фантастична актриса. Или най-добрата проститутка, която е съществувала. Но когато го погледна, той беше готов да падне в краката ѝ. Готов да вземе всичко, което му предлагаше.

Пръстът му се плъзна нагоре по шията ѝ. Кожата ѝ беше толкова нежна, толкова бледа, че се страхуваше да не би докосването му да я нарани.

— Тук ли живееш? — попита я той.

Тя поклати глава.

— Живея при брат ми.

Отговорът ѝ го успокои.

— Това е добре.

Леко погали бузата ѝ. Вгледа се в устните ѝ.

Каква ли беше на вкус?

Очите му се сведоха към гърдите ѝ. Опъваха корсажа на елегантната ѝ рокля. Гласът ѝ трепереше.

— Гледаш ме, сякаш си жаден.

О, господи. Права беше. Гърлото му беше пресъхнало.

— А аз си мислех, че при хората не е така — каза тя.

Бъч присви вежди. Използваше думите по странен начин. Явно английският ѝ беше втори език.

Пръстите му се плъзнаха към устните ѝ, но той се спря, чудейки се дали няма да избяга, ако ги докосне. Вероятно, каза си той. Само за да продължи играта.

— Как ти беше името — попита тя. — Бъч, нали?

Той кимна.

— За какво си жаден, Бъч? — прошепна тя.

Той затвори очи и се отдръпна.

— Бъч? Нараних ли те?

Да, ако приемем, че неудържимото плътско желание е болка, помисли си той.

Рот стана от леглото и облече чисти кожени панталони и черна тениска.

Бет спеше дълбоко, обърната на една страна. Размърда се, когато той отиде при нея и я целуна.

— Качвам се горе — каза той и я погали по бузата. — Но няма да напускам къщата.

Тя кимна и целуна леко дланта му. След това отново потъна в оздравителен сън, от който така се нуждаеше.

Рот сложи тъмните си очила, заключи вратата след себе си и пое по стълбите. Осъзнаваше, че лицето му е цъфнало в глупава, доволна усмивка и че братята ще го скъсат от майтап. Но изобщо не му пукаше, по дяволите.

Имаше си вече истинска *шелан*. Щеше да се ожени. А те можеха да го целунат отзад.

Побутна картината и влезе в салона. Не можеше да повярва на очите си. Мариса, облечена в дълга кремава рокля. Ченгето, изправен пред нея, гали лицето ѝ, потънал в самозабрава. Във въздуха край тях се усещаше чувствения аромат на секса.

В този момент в салона нахълта Рейдж с изваден кинжал, очевидно готов да разфасова човека, дръзнал да докосне жената, която смяташе за *шелан* на Рот.

— Махни си ръцете...

Рот му препречи пътя.

— Рейдж! Спри!

Рейдж спря. Бъч и Мариса се огледаха напрегнато. Рейдж се усмихна и подхвърли кинжала на Рот.

— Хайде, господарю, направи го. Той заслужава да умре, щом е дръзнал да я докосне, но не можем ли първо да се позабавляваме малко с него?

Рот хвана ножа.

— Връщай се на масата, Холивуд.

— Е, хайде де. Знаеш, че е по-хубаво, когато има публика.

Рот се усмихна.

— Само за теб, братко. Сега ни остави сами.

Хвърли ножа обратно на Рейдж, който, запътил се към вратата, го прибра в ножницата.

— Знаеш ли, Рот, ти наистина можеш да развалиш удоволствието на някого, мамка му.

Рот погледна Мариса и ченгето. Хареса му, че той се опитваше да я предпази с тялото си.

Може би човекът беше нещо повече от добър противник.

Бъч хвърли гневен поглед на заподозрения и застана пред Мариса с разперени ръце, за да я предпази. Но тя отказа да се крие зад гърба му, мина встрани и се изправи пред него.

Искаше да го защити?

Той хвана тънката ѝ ръка, но тя се възпротиви.

Чернокосият убиец пристъпи напред и тя му каза нещо с рязък тон. След това продължиха на непознат за Бъч език. Тя се разгорещи. Мъжът постоянно кимаше с глава. Постепенно Мариса се успокои.

След малко мъжът постави ръката си на рамото ѝ и обърна глава към Бъч.

Боже мой. На шията му имаше съвсем прясна рана, като че ли някой го беше дъвкал.

Мъжът каза нещо. Мариса му отвърна колебливо, но след това повтори фразата с по-твърд тон.

— Така да бъде — каза копелето с принудена усмивка.

Мариса застана до Бъч. Погледна го и се изчерви. Бяха стигнали до някакво решение. Някакво... Мъжът мълниеносно сграбчи гърлото на Бъч.

Мариса изкрещя:

— Рот!

А, мамка му, не пак с този шибан номер, мислеше си Бъч, докато се бореше да се освободи.

— Изглежда, си я заинтригувал — каза убиецът в ухото му. — Затова ще те оставя да дишаш. Но да знаеш, че ако я нараниш, жив ще те одера.

Мариса говореше бързо на непознатия език и без съмнение го ругаеше.

— Разбрахме ли се? — попита Рот.

Бъч погледна към тъмните очила с присвити очи.

— Няма защо да се страхува от мене.

— Така и трябва да си остане.

— Ти обаче си друга работа.

Рот пусна Бъч, оправи ризата му и се усмихна. Ченгето смръщи вежди.

Майчице, нещо не беше наред със зъбите на този мъж.

— Къде е Бет? — попита Бъч.

— В безопасност. Жива и здрава.

— Не и благодарение на теб.

— Напротив, благодарение именно на мен.

— Значи влагаме различно значение в тези думи. Искам да се убедя лично.

— По-късно. Но само ако тя иска да те види.

Бъч кипна. Копелето усети надигналия се в него гняв.

— Внимавай, ченге. Сега си на моя територия.

Да ти го начукам, приятел.

Бъч понечи да каже нещо, но усети, че някой го хвана за ръката. Погледна надолу. Очите на Мариса бяха изпълнени със страх.

— Моля те, Бъч — прошепна тя. — Недей.

Рот кимна.

— Дръж се прилично и ще можеш да останеш с нея — каза той с по-мек тон, отправил поглед към Мариса. — Компанията ти й доставя удоволствие, а тя наистина заслужава да бъде щастлива. За Бет ще говорим по-късно.

След като бяха обикаляли града и бяха говорили с часове, господин Х. върна Били у дома му.

Миналото на Били беше идеално, при това не само заради проявите му на насилие. Баща му беше точно онзи ролеви модел, от който господин Х. имаше нужда. Абсолютно откачен, с манията, че е Бог. Бивш играч от Националната футболна лига, едър, агресивен и амбициозен, който бе тормозил и потискал Били от самото му раждане.

Нищо, направено от сина му, не беше достатъчно добро. Господин Х. най-много хареса историята за смъртта на майката на Били. Жената паднала в басейна един следобед, след като пила прекалено много. Били я открил да плува на повърхността с лицето надолу. Извадил я от водата и се опитал да ѝ направи изкуствено дишане, преди да позвъни на 911. В болницата, където откарали тялото ѝ в моргата с номерче, привързано към един от пръстите на краката, видният сенатор от щата Ню Йорк обвинил сина си, че е убил майка си. Несъмнено Били трябвало да извика моментално линейка на мястото на произшествието, вместо да се прави на парамедик като последен глупак.

Господин Х. не поставяше под въпрос преимуществата от майкоубийството. Но в този случай беше важно, че Били е бил обучаван да оказва първа помощ и той действително се е опитал да спаси жената.

— Мразя тази къща — измърмори Били, като гледаше красиво осветените тухлени стени, колони и щори.

— Много лошо, че си в списъците на чакащите. Ако те бяха приели в колежа, щеше да се отървеш от това място.

— Да, можеше вече да съм приет в един-два. Ако той не ме беше накарал да кандидатствам само в онези от Бръшляновата лига^[1].

— Какво ще правиш сега?

Били сви рамене.

— Искан да се изнеса от къщата. Да си намеря работа. Само че... не знам къде да отида.

— Каж ми нещо, Били. Имаш ли си приятелка?

Ъгълчетата на устните му се повдигнаха леко в нещо като усмивка.

— Е, имам няколко.

Да. Господин Х. не се и съмняваше. Младежът беше доста хубав.

— А някоя по-специална?

Били отклони поглед.

— Те стават само за чукане. Но не ме оставят на мира. По дяволите, звънят ми непрекъснато, искат да знаят къде съм, какво правя. Искат прекалено много, а аз, във...

— Ти какво?

Били присви очи.

— Продължавай, синко. На мен можеш всичко да кажеш.

— Ами аз харесвам по-труднодостъпните. — Той се изкашля. — Всъщност обичам, когато се опитват да ми се измъкнат.

— За да можеш да ги хванеш?

— Харесва ми да ги имам, въпреки че се дърпат. Разбирате какво имам предвид, нали?

Господин Х. кимна и си помисли, че това е още един плюс за Били. Не е свързан със семейството си. Няма сериозна приятелка. А колкото до сексуалната му дисфункция, за нея ще се погрижат по време на церемонията по посвещаването.

С ръка върху дръжката на вратата Ридъл каза:

— Е, благодаря ви, сенсей. Беше страхотно.

— Били.

Ридъл спря и го погледна в очакване.

— Да, сенсей?

— Какво ще кажеш да дойдеш и да работиш при мене?

Очите на Ридъл засияха.

— Искате да кажете в академията?

— Нещо такова. Ще ти разкажа най-общо какво ще трябва да правиш, а ти после си помисли за предложението ми.

[1] Бръшляновата лига или още Айви лига (Ivy league) — спортна организация, включваща 8 висши училища, намиращи се в североизточната част на САЩ. Днес този термин се използва главно като етикет на тази група висши училища, които се отличават с отлично академично качество и високи критерии за прием. — Б.р. ↑

Бет се обърна в леглото и потърси Рот, но си спомни, че той се качи горе.

Седна и се подготви да посрещне болката, ако се върне. Но нищо не я заболя и тя стана. Беше гола и огледа тялото си. Всичко си беше както преди. Подскочи няколко пъти. И в това отношение всичко беше наред.

Единственият проблем беше, че не виждаше много добре.

Отиде в банята. Свали контактните си лещи. Изведнъж започна да вижда идеално.

Е, все пак има някаква полза.

Уау. Зъбите. Имаше пълен комплект удължени кучешки зъби.

Наведе се към огледалото и ги опипа. Помисли си, че ще ѝ е нужно известно време, за да свикне да се храни с тях.

Импулсивно вдигна ръцете си и изви пръсти като нокти на хищно животно. Изсъска.

Страхотно.

Отсега нататък Хелюин щеше да бъде наистина забавен.

Среса косата си, облече халата на Рот и се запъти към стълбите. Изобщо не беше задъхана, когато стигна до най-горната площадка. Физическите упражнения вече нямаше да бъдат проблем.

Влезе в салона и видя Бъч да седи на дивана на известно разстояние от очарователна блондинка. Отнякъде долитаха мъжки гласове и висока музика.

Бъч я погледна.

— Бет! — Той се втурна към нея и я прегърна силно. — Добре ли си?

— Добре съм. Наистина, чувствам се прекрасно. — Което беше учудващо, като се има предвид какво беше преживяла.

Бъч се отдръпна и обхвана лицето ѝ с ръце. Вгледа се в очите ѝ и се намръщи.

— Не ми изглеждаш друсана.

— Откъде ти дойде наум?

Той поклати тъжно глава.

— Не крий нищо от мен. Забрави ли, че аз те доведох тук?

— Аз ще си тръгвам — каза блондинката и стана.

Бъч незабавно се обърна към нея.

— Не. Остани!

Той отиде до дивана. Погледна жената с изражение, което Бет никога преди не беше виждала на лицето му. Тя очевидно го беше пленила.

— Мариса, да ти представя една моя *приятелка*. — Той наблегна на думата. — Бет Рандъл. Бет, това е Мариса.

Бет вдигна ръка.

— Здравей.

Блондинката отправи поглед към нея и я огледа от главата до петите.

— Ти си жената на Рот — каза Мариса. В гласа ѝ се усещаше благоговение, като че ли Бет беше извършила голям подвиг. — Тази, която той иска.

Бет усети, че се изчервява.

— А, да. Мисля, че да.

Настъпи неловко мълчание. Бъч местеше намръщено поглед от едната към другата, като че ли искаше да го посветят в тайната си.

Е, добре. Бет също искаше да я разбере.

— Знаеш ли къде е Рот? — попита тя.

Бъч сбърчи вежди, като че ли не искаше Бет да бъде с Рот.

— В трапезарията е.

— Благодаря.

— Слушай, Бет. Ние трябва да...

— Оставам тук.

Той пое дълбоко въздух и го изпусна бавно със свистене.

— Знаех си, че ще ми отговориш така. — Погледна към блондинката. — Но ако имаш нужда от мене, аз... ъъ... ще бъда тук.

Тя се усмихна на себе си, докато Бъч се настаняваше до Мариса. Бет излезе от стаята. Мъжките гласове и тътенът на рапа сега се чуваха по-силно.

— И какво направи с *лесъра*? — попита мъжки глас.

— Запалих цигарата му с рязаната пушка — отговори му друг мъж. — Не слезе за закуска, загреваш ли?

Всички се засмяха в хор. Чуха се и няколко силни удара с юмруци по масата. Тя придърпа реверите на халата. Може би щеше да е по-добре първо да се облече, но не искаше да се бави, защото нямаше търпение да види Рот.

Зави зад тъгла.

В момента, в който се появи на вратата, разговорите секнаха. Всички се обърнаха към нея и я загледаха втренчено. Твърдият рап изпълни настъпилата тишина с бумтенето на басови инструменти и монотонно припяване.

Боже мой. През целия си живот не бе виждала събрани на куп толкова грамадни мъже в кожени дрехи.

Отстъпи крачка назад, но в този момент Рот бързо се надигна от мястото си начело на масата и тръгна към нея. Изглеждаше напрегнат. Несъмнено беше прекъснала някаква свещена мъжка сбирка.

Опита се да измисли какво да му каже. Той сигурно щеше да се държи сдържано пред братята си, нещо от сорта на „аз съм мъжко момче, тази мацка е просто...“.

В това време Рот я прегърна здраво и зарови лице в косата ѝ.

— Моята *лийлан* — прошепна той в ухото ѝ. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ от горе до долу. — Моята прекрасна *лийлан*.

Отдръпна се и я целуна по устата. Оправи косата ѝ, усмихнат нежно.

Бет се усмихна. Очевидно любимият ѝ не се притесняваше да показва чувствата си пред публика. Стана ѝ приятно. Наклони глава, за да погледне зад него. Те определено имаха публика. Мъжете ги гледаха със зяпнала уста. В буквалния смисъл.

Едва се сдържа да не се разсмее. Гледката на тези мъже с вид на закоравели престъпници, седнали на маса със сребърни прибори и порцеланови съдове, беше достатъчно нелепа. Но слисаните им физиономии бяха направо абсурд.

— Искаш да ме представиш? — попита Бет и кимна към вампирите.

Рот обгърна с ръка раменете ѝ и я притисна до себе си.

— Това е Братството на черния кинжал. Моите воители. Моите братя. — После кимна към ослепително красивия вампир. —

Познаваш Рейдж. И Тор също. Този с козята брадичка и бейзболната шапка е Вишъс. Онзи Рапунцел там е Фюри. Зейдист вече сам ти се представи — каза накрая Рот с глас, който приличаше по-скоро на ръмжене.

Двамата вампири, с които беше прекарала известно време, ѝ се усмигнаха. Другите ѝ кимнаха, освен този с белега. Той само я гледаше втренчено.

Той има брат-близък, спомни си тя. Но ѝ беше трудно да го разпознае. Въпреки че вампирът с разкошната коса и необикновените жълти очи приличаше малко на него.

— Господа — каза Рот. — Това е Бет.

След това продължи на неразбираемия за нея език. Когато свърши, се разнесоха учудени възклицания.

Той я погледна усмихнат.

— Имаш ли нужда от нещо? Гладна ли си, *лийлан*?

Тя сложи ръка на стомаха си.

— Мисля, че съм гладна. Най-странното е, че умирам за бекон и шоколад. Можеш ли да си представиш?

— Сега ще ти донеса. Сядай.

Посочи към стола си и мина през летящата врата. Бет огледа мъжете.

Супер. Ето че се оказа сама, гола под халата, с цял куп вампири, които сигурно тежаха общо към половин тон. Не беше възможно да се прави, че не ѝ пука, затова просто се запъти към стола на Рот. Но не стигна далече.

Чу се висок, стържещ звук от петте стола, които се дръпнаха назад. Мъжете се изправиха едновременно. И тръгнаха към нея.

Тя погледна в лицата на двамата, които познаваше, но изражението им не я окуражи. След това видя ножовете им.

С метално *свистене* пет черни кинжала напуснаха ножниците си.

Тя трескаво отскочи назад и се опита да се предпази с ръце. Блъсна се в стената и тъкмо щеше да изкрещи, за да извика Рот, когато мъжете коленичиха в кръг около нея. Като че ли го бяха репетирали, всички в синхрон забиха кинжалите си в пода и сведоха глави. Звукът от забилата се в дървото стомана прозвуча едновременно като обет и боен вик. Дръжките на кинжалите вибрираха. Рап музиката

продължаваше да кънти. Изглежда, че чакаха тя да реагира по някакъв начин.

— Ммм. Благодаря ви — каза Бет.

Мъжете вдигнаха глави. На изсечените им като с длето лица беше изписана дълбока почит. Дори лицето на вампира с белега показваше уважение.

Рот се появи с пластмасова бутилка шоколадов сироп.

— Беконът ще пристигне всеки момент — усмихна се той. — Ей, те определено те харесаха.

— Слава богу — прошепна тя, гледайки към кинжалите.

Мариса се усмихна при мисълта, че с всяка изминала минута харесваше човека все повече.

— Значи работата ти е да защитаваш своите. Това е добре.

Той се премести по-близо до нея на дивана.

— Ами всъщност не знам какво ще правя сега. Имам чувството, че ще се наложи да сменя работата си.

Ударите на часовника я накараха да се запита колко ли време са прекарвали заедно. И кога ще изгрее слънцето.

— Колко е часът?

— Малко след четири сутринта.

— Трябва да тръгвам.

— Кога ще те видя пак?

Тя се изправи.

— Не знам.

— Искаш ли да вечеряме заедно? — Той бързо се надигна. — Или да обядваме? Какво ще правиш утре?

Тя не можа да не се засмее.

— Не знам.

Никога не я бяха ухажвали преди. Беше й много приятно.

— По дяволите — промърмори той. — Всичко развалям с тази моя ши... с това мое нетърпение, нали? — Той сложи ръце на хълбоците си и се загледа в килима, като че ли отвратен от себе си.

Тя пристъпи към него. Главата му рязко се вдигна.

— Бих искала да те докосна сега — каза тя тихо. — Преди да си тръгна.

Очите му заблестяха.

— Може ли? Бъч?

— Където поискаш — прошепна той.

Тя повдигна ръката си, като мислеше просто да я постави на рамото му. Но устните му я омайваха. Гледаше ги как се движат, докато изговаряше думите, и се питаше какъв ли вкус имат.

— Устните ти — каза тя. — Те са толкова...

— Какви? — Гласът му беше дрезгав.

— ... красиви.

Докосна с пръст долната му устна. Бъч пое рязко дъх и тя усети раздвижването на въздуха с кожата си, а когато го изпусна с потрепване, той се върна топъл и влажен.

— Колко си мек — каза тя, проследявайки с връхчето на пръста си очертанията на устните му.

Той затвори очи. Тялото му излъчваше опияняващ аромат. Тя долови замайващото ухание още когато го видя за пръв път. Сега то изпълваше въздуха. Водена от любопитство, пхна пръста си в устата му. Очите му се отвориха.

Почувства предните му зъби и липсата на дълги кучешки зъби й се видя странна. Плътна пръста си по-навътре, вътрешността беше гладка, мокра и топла.

Той лекичко захапа пръста й. След това езикът му описа кръг около връхчето.

През тялото й все едно премина електрически ток.

— О...

Зърната на гърдите й настръхнаха. Усети слабост. И глад.

— Искам... — Тя не продължи, защото не знаеше какво да каже.

Бъч постави ръката си върху нейната и бавно изтегли главата си назад, смучейки пръста й по цялата му дължина, докато не излезе от устата му. С очи, приковани в нейните, той обърна ръката й с дланта нагоре, близна я по средата и притисна устни към кожата й.

Тя се наклони към него.

— Какво искаш? — попита той тихо. — Кажи ми, скъпа. Кажи ми какво искаш.

— Аз... не знам. Никога не съм се чувствала така.

Отговорът й сякаш развали магията. Лицето му потъмня и той пусна ръката й. Отдалечи се от нея и изруга вулгарно под нос.

Очите на Мариса започнаха да парят, когато той я отблъсна.

— Ядосах ли те?

Господи, в това отношение много я биваше с мъжете.

— Ядосан ли? Не, справяш се прекрасно. Истинска професионалистка. — Той прокара ръка през косата си. Изглеждаше

така, сякаш се мъчеше да дойде на себе си. — Просто тази игра на невинност ми дойде малко в повече.

— Игра?

— Нали знаеш, на девственица с поглед на уплашена сърна.

Тя пристъпи напред, опитвайки се в същото време да намери отговор, но той протегна ръце, за да я спре.

— Достатъчно близо си.

— Защо?

— Моля те, скъпа. Престани.

Лицето ѝ помръкна.

— Не те разбирам.

— О, така ли? — каза той. — Виж какво, можеш да ме възбудиш просто като си стоиш там. Не е необходимо да се преструваш на нещо, което не си. И аз... ъъ, нямам проблем с твоя занаят. Нито ще те арестувам за това.

— Защо да ме арестуваш?

Той завъртя очи, но тя нямаше понятие за какво ѝ говори.

— Тръгвам си — каза тя рязко.

Раздразнението му нарастваше с всеки момент.

— Почакай. — Той посегна и хвана ръката ѝ. Но я пусна още в мига, в който я докосна. — Въпреки това искам да те видя пак.

Тя сви вежди с поглед към ръката, с която я беше докоснал. Бъч я търкаше, като че ли искаше да се освободи от усещането.

— Защо? — попита тя. — Очевидно ти е неприятно дори да ме докоснеш.

— Ъхъ. Да бе, сигурно. — Той я огледа цинично. — Виж какво, колко ще ми струва да те накарам да се държиш нормално?

Тя го изгледа гневно. Ако подобно нещо ѝ се беше случило, преди да приключи с Рот, тя вероятно просто щеше да замълчи и да си отиде. Но не и сега.

— Не те разбирам — каза тя.

— Както и да е, скъпа. Каж ми, толкова типове ли си умират по това да се правят на тирбушони, че си падат по тези преструвки?

Мариса не разбра добре жаргона му, но в общи линии схвана какво имаше предвид. Изправи възмутено гръб.

— Моля?!

Бъч я погледна със здраво стиснати челюсти. След това въздъхна.

— О, по дяволите — каза той и прокара ръка през лицето си. — Виж какво, забрави, окей? Да забравим, че изобщо сме се срещали...

— Никой никога не ме е имал. Моят *хелрен* не обичаше компанията ми. Така че никога не ме е целувал, докосвал или прегръщал мъж, почувствал страст към мен. Но не съм... Не съм недостойна. — Гласът ѝ накрая потрепери. — Но досега никой не ме е пожелал.

Очите му се ококориха, като че ли му беше ударила плесница. Тя отмести поглед.

— И никога не съм докосвала мъж — прошепна тя. — Просто не знам какво да правя.

Бъч издиша продължително, като че ли изкара целия кислород от дробовете си.

— Света Марийо, майчице Божия — измърмори той. — Извинявай. Наистина съжалявам, кълна се. Аз съм... Голям задник съм, изобщо не те прецених правилно.

Ужасът му от това, което ѝ беше наговорил, беше толкова истински, че тя леко се усмихна.

— Мисля, че си искрен.

— Да, дявол да го вземе. Да, искрен съм. Надявам се да не съм те обидил много. Е, как да не съм! Исусе Христе... Много съжалявам. — Той определено беше пребледнял.

Тя покри ръката му със своята.

— Прощавам ти.

Той се засмя недоверчиво.

— Не трябва. Трябва да ми се сърдиш известно време. Поне седмица, може би месец. Вероятно и по-дълго. Държах се неприлично.

— Но аз не искам да ти се сърдя.

Настъпи мълчание.

— Все още ли си съгласна да се видим утре?

— Да.

Не можеше да повярва на късмета си.

— Наистина ли? Господи, ти си светица, знаеш ли? — Протегна ръка и погали бузата ѝ с пръст. — Къде, скъпа? Къде ти е удобно?

Тя се замисли за миг. Хавърс щеше да припадне, ако знаеше, че се среща с човек.

— Тук. Ще се срещнем тук. Утре вечер.

Той се усмихна.

— Добре. А сега как ще се прибереш? Да те откарам? Да извикам такси?

— Не, няма нужда.

— Почакай... преди да си тръгнеш. — Той се приближи към нея. Усети прекрасното му ухание и го вдъхна. — Мога ли да те целуна за лека нощ? Въпреки че не го заслужавам?

По навик тя му поднесе ръката си.

Той я пое и я притегли към себе си. Тя отново усети кръвта да пулсира в нея.

— Затвори си очите.

Тя ги затвори.

Устните му докоснаха челото ѝ. После слепоочието ѝ. Мариса отново отвори уста, задъхана от приятното чувство.

— Никога не можеш да ме ядосаш — каза той пресипнало. След това устните му докоснаха бузата ѝ.

Тя очакваше Бъч да продължи. Когато нищо не се случи, отвори очи. Той я гледаше, сякаш беше някъде далеч.

— Върви — каза той. — Ще се видим утре.

Тя кимна. И се дематериализира направо от ръцете му.

Бъч извика и отскочи назад.

— *По дяволите!*

Сведе поглед към ръката си. Все още усещаше дланта ѝ в своята. Все още усещаше парфюма ѝ.

Но, дявол да го вземе, нея я нямаше. Пуф! В един миг беше пред него, а в следващия...

Бет влезе тичешком в стаята.

— Добре ли си?

— Не, мамка му, не съм добре — тросна се той.

В стаята се появи заподозреният.

— Къде е Мариса?

— Откъде да знам! Изчезна, мамка му! Пред... Тя беше... Държах ръката ѝ и тя... — Говореше като откачен идиот, затова млъкна.

Но как да не откачи? Той харесваше законите на физиката такива, каквито ги познаваше. Земното притегляне задържахше всичко на

проклетата планета на мястото му. За него формулата $E=mc^2$ показваше за колко време може да стигне до някой бар.

Хората не изчезват току-така от някоя проклета стая.

— Да му кажа ли? — попита Бет гаджето си.

Заподозреният повдигна рамене.

— По принцип бих казал „не“, защото е по-добре да не знаят. Но като се има предвид какво е видял...

— Да ми каже какво? Че сте шайка...

— Вампири — тихо каза Бет.

Бъч я погледна раздразнен.

— Да бе. Я повтори, сладурче.

Но като чу разказа ѝ, не можеше да повярва на ушите си.

Когато Бет млъкна, той просто я гледаше, облещил очи. Инстинктът му подсказваше, че не го лъже. Но му беше трудно да приеме истината.

— Не ти вярвам.

— На мен също ми беше трудно да повярвам.

— Обзалагам се.

Той закрачи из стаята. Искаше му се да пийне нещо. Двамата го наблюдаваха.

Накрая спря пред Бет.

— Отвори си устата.

Чу нисък, застрашителен звук зад себе си и усети студен полъх по гърба си.

— Няма нищо, Рот — каза Бет. — Успокой се.

Тя отвори уста и Бъч видя два дълги кучешки зъба, които със сигурност не бяха там преди. Посегна да ги докосне, коленете му се разтрепериха.

Една грамадна ръка стисна неговата, достатъчно силно, за да смаже китката му.

— Дори не си го помисляй — изръмжа гаджето на Бет.

— Пусни го — изкомандва тя тихо, макар че след като онзи го пусна, тя не отвори повече устата си. — Истински са, Бъч. Всичко това е... истина.

Бъч вдигна поглед към заподозрения.

— Значи ти действително си вампир, така ли?

— По-добре е да повярваш в това, ченге. — Едрото, тъмнокосо копеле се усмихна, при което се показаха чудовищните му кучешки зъби.

Е, инструментите му си ги бива, помисли си Бъч.

— Ухапа ли я, за да я превърнеш във вампир?

— Не става така. Или се раждаш вампир, или не.

— Какво разочарование за феновете на Дракула. Не можеш да се превърнеш във вампир по желание.

Бъч се стовари на дивана.

— Ти ли уби онези жени? За да им изпиеш...

— Кръвта? Не. С човешка кръв няма да оцелея дълго.

— Значи искаш да кажеш, че нямаш нищо общо с тяхната смърт? Но на местопрестъплението намерихме звезди за мятане, същите като тези, с които се беше запасил вечерта, когато те арестувах.

— Не съм ги убил аз, ченге.

— Ами онзи в колата?

Мъжът поклати глава.

— Не преследвам хора. Това, с което се боря, няма нищо общо с вашия свят. Бомбата ли? Тя уби един от нашите.

Бет простена.

— Баща ми — прошепна тя.

Мъжът я притегли в обятията си.

— Да. И търсим копелето, което го направи.

— Някаква представа кой е натиснал копчето? — попита Бъч, защото ченгето в него заговори.

Мъжът повдигна рамене.

— Имаме нещо предвид, но това е наша работа, не твоя.

Да, пък и Бъч нямаше защо да пита. Нали в момента не беше полицай.

Мъжът погали Бет по гърба и поклати глава.

— Не те харесвам, ченге. Случва се някой човек да ни пресече пътя. И ако представлява опасност за расата ни, ще го убия, независимо кой е и какъв е. Но няма да търпя да се избиват хора както преди, и то не само защото това ни излага на риск. — Той целуна Бет по устата и срещна погледа ѝ.

В този момент останалите членове на групата влязоха в стаята. Под студените им погледи Бъч се почувства като бръмбар под стъклен

похлупак. Или ростбиф, който се канят да нарежат.

Господин Нормален пристъпи и му предложи бутилката скоч, която държеше в ръката си.

— Това ще ти дойде добре.

Да, мислиш ли!

Бъч отпи една голяма глътка.

— Благодаря.

— Значи сега можем да го убием? — попита вампирът с козята брадичка и бейзболната шапка.

Гаджето на Бет каза рязко:

— Разкарай се, Ви.

— Защо? Той е просто човек.

— Моята *шелан* е наполовина човек. Мъжът няма да умре само защото не е като нас.

— Исусе, променил си се.

— Ти също ще трябва да се промениш, *братко*.

Бъч се изправи на крака. Щом ще обсъждат смъртта му, той искаше да вземе участие в дискусията.

— Оценявам подкрепата ти — обърна се той към мъжа на Бет. — Но нямам нужда от нея.

Приблжи се към типа с шапката, като скришом стисна бутилката за гърлото, в случай че се наложи да фрасне някого по главата. Застана толкова близо до вампира, че носовете им почти се допряха. Усети как той се наежва и се готви за бой.

— С удоволствие ще се бия с теб, задник такъв — каза Бъч. — Вероятно ще загубя, но се бия, без да спазвам правилата, така че добре ще те подреда, преди да ме убиеш. — След това погледна шапката му. — Макар че няма да ми е приятно да пребия фен на „Ред Сокс“.

Зад него избухна смях. Някой каза:

— Ще бъде забавно да наблюдаваме боя.

Типът пред Бъч присви очи, докато заприличаха на две цепнатини.

— Наистина ли си фен на „Ред Сокс“?

— Роден съм и съм отрасъл в Южен Бостън. Не съм престанал да се хия от 2004^[1].

Последва дълга пауза. После вампирът изсумтя.

— Не харесвам хора.

— Е, аз също не съм луд по вас, кръвопийците.

Още една пауза. Вампирът поглади брадата си.

— Как викат на двадесет момчета, които гледат Световните серии по телевизията?

— Нюйоркските янки — отвърна Бъч.

Вампирът гръмко се засмя, свали бейзболната шапка от главата си и я удари в бедрото. Изведнъж напрежението спадна.

Бъч изпусна дъх. Имаше чувството, че за малко се е разминал с колелата на грамаден камион с ремарке. Отпи отново от бутилката и реши, че тази шибана нощ е прекалено странна.

— Кажете ми, че Кърт Шилинг не беше бог — каза вампирът.

Останалите изстенаха. Един от тях измърмори:

— Ако заговори за Варитек, вдигам гълъбите.

— Шилинг беше истински боец — каза Бъч и изля в гърлото си още от малцовото уиски. Предложи скоча на вампира, той пое бутилката и отпи солидна глътка.

— Много си прав — каза вампирът.

[1] През 2004 г. бейзболистите от Бостън Ред Сокс печелят Световните серии за пръв път след пауза от 86 години. — Б.р. ↑

Мариса влезе в спалнята и леко се завъртя, при което полата на роклята ѝ се разпери като ветрило около нея.

— Къде беше?

Тя спря по средата на въртенето и диплите спираловидно паднаха надолу.

Хавърс седеше на малкото канапе, а лицето му беше в сянка.

— Попитах те *къде беше*?

— Не ми говори с такъв тон...

— Срещала си се с онова животно.

— Той не е...

— Не го защитавай!

Тя нямаше и такова намерение. Искаше да сподели с брат си, че Рот е изслушал обвиненията ѝ и е признал вината си. Че се е извинил и че съжалението му е било искрено. Че макар и думите му да не могат да поправят случилото се, тя е доволна, че я е изслушал.

И че дори и бившият ѝ *хелрен* да е причината да отиде в дома на Дариъс, не е останала там заради него.

— Хавърс, моля те. Нещата са съвсем различни. — В крайна сметка Рот ѝ беше казал, че ще се жени. А тя... беше срещнала друг мъж. — Трябва да ме изслушаш.

— Нямам такова намерение. Знам, че все още ходиш при него. Това ми е достатъчно.

Хавърс се надигна от канапето, но без обичайната си лекота. Когато пристъпи и излезе на светло, тя се ужаси. Кожата му беше сива, бузите му бяха хлътнали. Напоследък отслабваше все повече. Вече беше заприличал на скелет.

— Ти си болен — прошепна тя.

— Добре съм.

— Кръвопреливането не върши работа, нали?

— Не се опитвай да сменяш темата! — Той я изгледа гневно. — Господи, никога не съм мислил, че ще се стигне дотук. Никога не съм

мислил, че ще имаш тайни от мен.

— Нямам никакви тайни!

— Каза ми, че си развалила обета.

— Да. Така е.

— *Лъжеш.*

— Хавърс, чуй ме!

— Престани! — Не отвърна на погледа ѝ, когато отвори вратата.

— Ти си всичко, което ми остана, Мариса. Не искам от мен да седя учтиво настрана и да гледам как се самоунищожаваш.

— Хавърс!

Вратата се затръшна.

С мрачна решителност тя изтича в хола.

— Хавърс!

Той вече беше при стълбището и дори не се извърна да я погледне. Махна рязко с ръка зад гърба си, за да я отпрати.

Тя се върна в стаята си и седна пред тоалетната масичка. Мина доста време, преди дишането ѝ да се нормализира.

Гневът на Хавърс беше разбираем, но я уплаши, защото той избухваше рядко и никога толкова силно. Досега не беше виждала брат си в такова състояние. Беше ясно, че преди да се е успокоил, с него няма да може да се разговаря разумно.

Ще поговори с него утре. Ще му обясни всичко, дори за другия мъж, с когото се беше запознала.

Погледна се в огледалото и в съзнанието ѝ изникна спомена за докосването му. Вдигна ръка и отново почувства как смуче пръста ѝ. Искаше повече от него.

Кучешките ѝ зъби леко се удължиха.

Какъв ли вкус има кръвта му?

След като настани Бет в леглото на баща ѝ, Рот отиде в стаята си и се преоблече в бяла риза и дълги, широки бели панталони. Взе наниз с огромни черни перли от една абаносова кутия и коленичи на пода до леглото, сядайки на петите си. Сложи си огърлицата, постави длани върху бедрата си и затвори очи.

Регулира дишането си и сетивата му се изостриха. Чуваше как Бет се обръща в леглото си в другия край на коридора и въздиша,

заровила глава във възглавниците. В останалата част от къщата беше сравнително тихо, долавяше само съвсем леки вибрации. Някои от братята се разотиваха по спалните горе и се чуваше шум от стъпките им.

Беше готов да се обзаложи, че Бъч и Ви все още обсъждат бейзбола.

Рот не можа да не се усмихне. Този човек беше голяма работа. Един от най-агресивните мъже, които някога бе срещал.

Ами Мариса, която харесваше ченгето? Е, ще изчакат, за да видят накъде ще тръгнат нещата. Връзките с индивиди от другия вид бяха опасни. Разбира се, братята спяха с много жени от човешката раса, но това бяха свалки за една нощ и беше лесно спомените им да бъдат изтрити. Но когато се намесят емоциите и връзката продължи по-дълго, промиването на човешкия мозък беше по-трудно. Някои спомени се запазваха. И по-късно изплуваха. И причиняваха неприятности.

По дяволите, може би Мариса просто искаше да си поиграе с мъжа и после да му изпие кръвта. Ако е така, добре. Но докато тя го убие или го направи свой любовник, Рот имаше намерение да наблюдава внимателно положението.

Овладея мислите си и започна да припява монотонно на древния език, опитвайки се да изключи съзнанието си. В началото му беше трудно и се запъваше. За последен път се беше молил, когато беше деветнадесет или двадесетгодишен. Изкуши се да се разсее със спомени за баща си, който, седнал до него, го учи какво да каже, но направи усилие да не мисли за нищо.

Перлите на гърдите му започнаха да се затоплят.

След това се озова в един двор. Неоренесансовата архитектура беше в бяло: мраморният фонтан, мраморните колони, мраморната настилка — те всички грееха с бледа светлина. Единственото цветно петно беше ятото пойни птици, накацали върху бяло дърво.

Спря да се моли и се изправи на крака.

— Мина много време, войнико — дочу той зад гърба си властен женски глас.

Обърна се.

Дребничката фигура, която се приближаваше към него, беше облечена в черна коприна. Главата и лицето ѝ бяха покрити, ръцете и

краката ѝ също не се виждаха. Тя не ходеше, а се плъзгаше или по-скоро се носеше във въздуха към него. Присъствието ѝ го смути.

Рот сведе глава.

— Скрайб Върджин, как сте?

— По-важно е как си ти, войнико. Дойде, за да търсиш промяна, нали?

Той кимна.

— Аз...

— Искаш обетът ти с Мариса да бъде анулиран. Намерил си друга и искаш да я вземеш за своя *шелан*.

— Да.

— Тази жена, която искаш. Тя е дъщеря на твоя брат Дариъс, който е в Небитието.

— Виждала ли си го?

Тя се позасмя.

— Не ми задавай въпроси. Позволих първият ти въпрос да мине, защото го зададе от учтивост, но не забравяй как трябва да се държиш, войнико.

По дяволите.

— Моите извинения, Скрайб Върджин.

— Освобождавам теб и Мариса от обета ви.

— Благодаря.

Последва дълга пауза. Той чакаше решението ѝ да изкаже втората част от молбата си. Но не възнамеряваше да се моли.

— Кажи ми нещо, войнико. Смяташ ли, че расата ти е недостойна?

Той се намръщи, но бързо възвърна непроницаемия израз на лицето си. Скрайб Върджин нямаше да търпи сърдития му поглед.

— Е, войнико?

Нямаше представа какво има предвид.

— Расата ми е силна и горда.

— Не съм искала определение. Искам да знам какво *мислиш* ти за тях.

— Защитавам ги с цената на живота си.

— И все пак не ръководиш своя народ. Ето защо мога единствено да предположа, че не ги цениш и следователно се биеш, защото ти харесва, или защото искаш да умреш. Коя е истината?

Този път лицето му си остана намръщено.

— Моята раса оцелява благодарение на това, което правим с братята.

— Едва оцелява. Всъщност намалява, вместо да просперира и да се множи. Единствената обособила се колония е тази по Източното крайбрежие. Но дори и те живеят изолирано един от друг. Няма общности. Празниците вече не се честват. Ритуалите се спазват индивидуално, ако въобще се изпълняват. Няма кой да посредничи при споровете, няма кой да им даде надежда. Братството на черния кинжал е прокълнато. Не остана нито един брат, който да не страда.

— Братята имат... своите проблеми. Но са силни.

— А трябва да бъдат още по-силни. — Тя поклати глава. — Ти измени на своя род, войнико. Предаде призванието си. Така че кажи ми защо да изпълня желанието ти да направиш една полукръвна жена кралица? — Одеждите на Скрайб Върджин се разлюляха, сякаш поклати глава. — По-добре е да продължиш просто да ми служиш с воините си, отколкото да обремениш народа си с още един безсмислен фигурант. Върви си сега, войнико. Приключихме.

— Бих искал да кажа нещо в своя защита — каза той, стиснал зъби.

— Ще ти откажа. — Тя се извърна.

— *Моля за вашата милост.* — Неприятно му беше да изговори тези думи и предположи по смеха ѝ, че тя го знае.

Скрайб Върджин се върна при него.

Когато проговори, тонът ѝ беше твърд, твърд като черните очертания на дрехата ѝ на фона на белия мрамор.

— Ако искаш да ме молиш за нещо, войнико, направи го както трябва. Застани на колене.

Рот се насили да коленичи, като я мразеше за това.

— Така повече те харесвам — промърмори тя, станала отново сравнително любезна. — Е, какво искаш да ми кажеш?

Той преглътна враждебността си и се постара поне външно да запази спокойствие.

— Обичам я. Искам да ѝ засвидетелствам уважението си, а не само да я държа да ми топли леглото.

— Тогава се грижи добре за нея. Но не е необходимо да се провежда церемония.

— Не съм съгласен.

И добави:

— С цялото ми уважение.

Последва дълга пауза.

— През изминалите векове не ме потърси нито веднъж за съвет.

Той вдигна глава.

— Това ли ви безпокои?

— Не задавай въпроси! — срязва го тя. — Или ще ти отнема жената получовек още преди да си успял да си поемеш дъх.

Рот сведе глава и заби юмруци в мрамора. Чакаше. Очакването беше толкова дълго, че се изкуши да вдигне глава и да види дали не си е отишла.

— Ще ти поискам една услуга — каза тя.

— Кажете каква.

— Ще поемеш управлението на народа си.

Рот вдигна поглед, думите заседнаха в гърлото му. Не можа да спаси родителите си, едва ли ще може да постъпи почтено с Бет, а Скрайб Върджин искаше от него да поеме отговорност за цялата си проклетата раса?

— Какво ще кажеш, войнико?

Имаше ли избор? Невъзможно беше да каже „не“.

— Както желаете, Скрайб Върджин.

— Не това е моето желание и не това е услугата, която ще искам от теб. — Тя изсумтя разгневено. — Изправи се. Кокалчетата на пръстите ти кървят върху мрамора ми.

Той се изправи и впери очи в нея. Мълчеше, като си представяше, че вероятно ще му постави и други условия. Тя заговори рязко.

— Виждам, че нямаш никакво желание да бъдеш крал. Но това е твое задължение по рождение и е време да покажеш, че си достоен за наследството си.

Рот прокара ръка през косата си, мускулите му се напрегнаха от обзелата го тревога.

Скрайб Върджин смекчи тона. Мъничко.

— Не се безпокой, войнико. Няма да те оставя сам да търсиш пътя си. Ще идваш при мен и аз ще ти помагам. Да бъде твой съветник, е част от намеренията ми.

Което беше добре, защото щеше да има нужда от помощ. Нямахме представа как да управлява. Би могъл да убие по сто различни начина, да се справи във всякаква битка, да запази хладнокръвие, когато целият проклет свят е в пламъци. Но да излезе и да говори пред хиляда души събрани заедно? Стомахът му се обърна.

— Войнико?

— Да, ще се обръщам към вас.

— Но това все още не е услугата, която ще поискам.

— Каква е... — Той прокара ръка през косата си. — Взимам си думите назад.

Тя тихо се засмя.

— Винаги си се учиш бързо.

— Няма друг начин. — *Щом ще става крал.*

Скрайб Върджин се плъзна по-близо към него и той усети аромата на люляк.

— Дай си ръката.

Той го направи.

Черните дипли се раздвижиха и тя протегна ръка. В шепата му тупна нещо. Пръстен. Тежък златен пръстен с рубин, голям колкото орех. Беше толкова горещ, че едва не го изпусна.

Сатурновият рубин.

— Ще ѝ го дадеш от мое име. Освен това ще присъствам на церемонията.

Рот стисна подаръка толкова силно, че рубинът се заби в дланта му.

— За нас ще бъде чест.

— Да, но причината да дойда, е друга.

— Услугата.

Тя се засмя.

— Браво. Въпрос, поставен под формата на изявително изречение. Разбира се, за теб не е изненада, че няма да ти отговоря. Върви си сега, войнико. Върви при жена си. Да се надяваме, че си направил добър избор.

— Скрайб Върджин?

— Приключихме.

— Благодаря ти.

Черните дипли се разлюляха и тя се отправи към падащата вода. Коприната се развя назад и под нея се показва ослепителна светлина, сякаш костите ѝ светеха, а кожата ѝ беше прозрачна. Щом се докосна до водата, над белия двор се издигна пъстроцветна дъга.

Рот ахна от изненада, тъй като зрението му внезапно се проясни. Дворът, колоните, цветовете, Скрайб Върджин, всичко дойде на фокус и той го виждаше отчетливо. Загледа се в дъгата: жълто, оранжево, червено, виолетово, синьо, зелено. Цветовете ѝ искряха като скъпоценни камъни, блясъкът им сякаш прорязваше въздуха, но въпреки това ослепителната им красота не го нарани. Той попиваше гледката, обгърна я с ума си и се опита да я задържи.

Скрайб Върджин се обърна с лице към него и отпусна ръката си. Цветовете мигновено изчезнаха и пред очите му отново падна мъгла.

Осъзна, че му беше направила малък подарък. Точно както беше поставила в шепата му пръстена за Бет.

— Прав си — каза тя меко. — Надявах се да съм по-близо до теб. Бяхме близки с баща ти и вековете на самота бяха дълги и тежки. Никой не зачита Бог, не се моли, историята не се съхранява. Аз съм безполезна. Забравена. Но което е по-лошо — продължи тя — виждам бъдещето и то е мрачно. Оцеляването на расата не е осигурено. Няма да можеш да се справиш с това сам, войнико.

— Ще се науча да търся помощ.

Тя кимна.

— Ще започнем отначало. Ти и аз ще сложим ново начало. И ще работим заедно, както трябва да бъде.

— Както трябва да бъде — повтори той думите ѝ.

— Ще дойда при теб и братята ти довечера — каза тя. — И ще изпълним церемонията както подобава. Ще направим обет, който е добър за теб, войнико, и ще го направим както трябва. Ако жената е съгласна да те вземе.

Имаше чувството, че Скрайб Върджин се усмихва.

— Знам името ви от баща си — каза той. — Бих го използвал, ако ми позволите.

— Да.

— Довиждане, Аналис. Приготовленията ще бъдат направени.

Господин Х. наблюдаваше Били Ридъл, който тъкмо влизаше в офиса. Облечен в тъмносиньо поло и шорти в цвят каки, Ридъл изглеждаше загорял, здрав и силен. Юнак, ако използваме една старомодна дума от младостта на господин Х.

— Сенсей. — Били сведе глава за поздрав.

— Как си, синко?

— Обмислих нещата.

Господин Х. зачака, изненадан, че толкова се вълнува от отговора на Ридъл.

— Искам да работя за вас.

Господин Х. се усмихна.

— Това е хубаво, синко. Много хубаво.

— Какво трябва да направя? Трябва ли да попълня някакви документи за академията?

— Малко по-сложно е. Всъщност няма да работиш за академията.

— Но мисля, че казахте...

— Били, има някои неща, които трябва да разбереш. Освен това трябва да минеш през ритуала по посвещаването.

— Имате предвид някакво изпитание? Няма проблем. Вече съм минал през няколко. Заради футбола.

— Страхувам се, че това изпитание е по-сериозно. Но не се безпокой, аз също съм минал през него и съм сигурен, че ще се справиш добре. Ще ти кажа какво трябва да донесеш и ще бъда до теб. През цялото време.

В крайна сметка не беше за изпускане да наблюдаваш как работи Омега.

— Сенсей, аз, въъ... — Ридъл прочисти гърлото си. — Просто искам да знаете, че няма да ви разочаровам.

Господин Х. бавно се усмихна при мисълта, че това беше най-хубавата част от работата му.

Изправи се и се приближи към Били. Постави ръка на рамото му, притисна костите и се втренчи в широко отворените очи, които срещнаха погледа му.

Били бързо изпадна в транс.

Господин Х. се наведе и внимателно махна диамантената обица от ухото на Ридъл. След това хвана месестата му част с палеца и показалеца си и започна да я масажира.

Гласът му беше нисък и тих.

— Обади се по телефона на баща си и му кажи, че се изнасяш веднага от вкъщи. Кажи му, че си си намерил работа и че си включен в програма за интензивно обучение.

Господин Х. свали „Ролекс“-а от неръждаема стомана на Ридъл и дръпна надолу яката на полото му. Бръкна и напипа платинената верижка, която Били носеше на врата си. Отвори закопчалката и полека я издърпа. Усети с дланта си метала, затоплен от допира с кожата на момчето.

— Когато говориш с баща си, запази спокойствие, каквото и да ти каже. Увери го, че те чака обещаващо бъдеще, че си бил избран сред множество кандидати за важната роля, която ще изпълняваш. Кажи му, че винаги може да се свърже с теб по мобилния телефон, но е невъзможно да те види, защото непрекъснато пътуваш.

Господин Х. прокара ръка по гръдния кош на Били и почувства изпъкналите мускули, топлината на живата плът, пулса на младостта. Каква сила има в това тяло, помисли си той. Каква удивителна сила.

— Не споменавай академията. Не разкривай кой съм и не му казвай, че идваш да живееш при мен. — Господин Х. говореше в дясното ухо на Били. — Кажи на баща си, че съжаляваш за всичко лошо, което си сторил. Кажи му, че го обичаш. След това ще дойда и ще те отведа.

Докато Били, спокойно отпуснат, дишаше дълбоко, господин Х. си припомни церемонията на собственото си посвещаване. За миг пожела да беше обмислил по-внимателно предложението, което прие преди десетки години.

Сега щеше да е старец. Може би старец с внуци, ако успееше да си намери жена, която изобщо би го търпяла. Животът му щеше да бъде съвсем обикновен, вероятно щеше да работи в някоя хартиена фабрика или бензиностанция. Щеше да бъде един от стотиците хиляди

безименни мъже, които, гълчани непрекъснато от съпругите си, се запиват с приятели и прекарват безценните си дни в неудовлетворение, защото не са нищо специално. Но щеше да бъде жив.

Погледна в блесналите очи на Били и се запита дали наистина беше спечелил от сделката. Защото вече не принадлежеше на себе си. Беше слуга, изпълняващ прищевките на Омега. Главен слуга наистина, но все пак слуга.

За него никой никога нямаше да скърби. Защото никога нямаше да спре да диша... или защото нямаше да липсва на никого, след като изпусне последния си дъх.

Той сбърчи вежди. Всичко това обаче беше без значение, защото нямаше връщане назад. Ридъл щеше да научи това от личен опит тази вечер.

Господин Х. освободи ума и тялото на Ридъл.

— Е, разбрахме ли се? — попита тихо той.

Били замаяно кимна с глава. Огледа тялото и крайниците си, сякаш се чудеше какво ли се бе случило.

— Добре, дай ми сега мобилния си телефон. — Били му го подаде и господин Х. се усмихна. — Какво ще ми кажеш, синко?

— Да, сенсей.

Бет се събуди в леглото на Рот. Сигурно се беше върнал по някое време през деня и я беше отнесъл в стаята си. Гърдите му опираха в гърба ѝ. Ръката му беше между бедрата ѝ.

Усети ерекцията му, тежка и гореща. Обърна се към него. Очите му бяха затворени, дишаше дълбоко и равномерно. Тя се усмихна при мисълта, че я желае дори в съня си.

— Обичам те — прошепна Бет.

Той отвори очи. Все едно я осветиха прожектори.

— Какво има, *лийлан*? Добре ли си? — попита той и бързо дръпна ръката си, като че ли току-що осъзнал къде я е поставил. — Извинявай. Аз, тъъ... Сигурно не си готова да... толкова скоро след...

Тя взе ръката му и отново я намести между бедрата си, притискайки пръстите му към себе си.

Той пое дълбоко дъх и кучешките му зъби се показаха над долната му устна.

— Повече от готова съм за теб — каза тя тихо и го погали.

Когато той изстена и се притисна към нея, тя наистина почувства туптенето на сърцето му, бушуващата във вените му кръв, изпълването на белите му дробове с въздух. Беше най-странното чувство в живота ѝ. Усещаше съвсем ясно до каква степен я желае, и то не само защото го галеше.

Той раздвижи пръстите си, пхна ги в нея и тялото ѝ реагира. Самият той се възбуди още повече. Усещането от всяка целувка, всяка ласка, всяко близване и тръпка беше много по-силно отпреди.

Рот забави ритъма. Когато тя беше готова да разтвори крака, той я обърна по гръб и ѝ достави удоволствие, въпреки че собственото му тяло копнееше да се освободи. Беше безкрайно нежен и мил с нея.

Накрая той се надигна над разтворените ѝ бедра, пренесъл тежестта на тялото си върху грамадните си ръце. Дългата му тъмна коса падна надолу и се смеси с нейната.

— Толкова искам да видя ясно лицето ти — каза той и сви вежди, като че ли се опитваше да фокусира погледа си. — Поне веднъж искам...

Тя постави длани на бузите му и почувства грубата набола брада.

— Ще ти кажа какво ще видиш — прошепна тя. — Че те обичам. Ето какво ще видиш.

Той затвори очи и се усмихна. Лицето му се преобрази и цялото засия.

— А, *лийлан*, ти си безкрайна радост за мен.

Целуна я. И бавно влезе в нея. Изпълни я, притисна я, сля се напълно с нея и замря. Проговори на своя език, след това на нейния.

На думите му „обичам те, съпруго моя“ Бет реагира с грейнало лице.

Полубуден, Бъч се мятеше в леглото. Не беше неговото. Беше единично, а не двойно. Възглавниците не бяха неговите. Тези бяха много меки. Като че ли главата му почиваше върху бял пухкав хляб. Чаршафите също бяха много по-фини от неговите.

Хъркането край него окончателно затвърди подозренията му. Определено не си беше у дома.

Отвори очи. Плътните завеси закриваха прозорците, но слабата светлина, която идваше от една лампа в банята, беше достатъчна, за да види някои неща. Цялото обзавеждане на стаята беше от най-висока класа. Антики, картини, шикозни тапети.

Погледна към хъркащия. В другото единично легло спеше дълбоко някакъв мъж, заровил тъмнокосата си глава във възглавницата. Чаршафите и одеялата бяха издърпани до брадичката му.

Паметта му се върна. Вишъс. Новият му приятел.

Също като него фен на „Ред Сокс“. Абсолютен спец по компютрите. Шибан вампир.

Бъч постави ръка на челото си. И преди много пъти се беше обръщал в леглото, чудейки се кой ли спи до него.

Но това, дявол го взел, беше направо върхът. Как така... Ами да. Бяха заспали, след като изхъркаха бутилката скоч на Тор.

Тор. Съкратено от Тормент.

Господи, дори знаеше имената им. Рейдж. Фюри. И онзи ужасен тип, Зейдист.

Да, никакви имена като Том, Дик и Хари за вампирите.

Така де, може ли да си представи човек, че един сеещ смърт кръвопиец ще се казва Хауърд или например Юджин?

О, не, Уоли, не хапи...

Господи Исусе, нищо не разбираше.

Колко ли беше часът?

— Хей, ченге, колко е часът? — попита замаян Вишъс.

Бъч се пресегна към нощното шкафче. До часовника му имаше една шапка на „Ред Сокс“, златна запалка и черна ръкавица.

— Пет и половина.

— Страхотно. — Вампирът се обърна на другата страна. — Не дърпай завесите от прозорците още два часа, защото ще се подпали и братята ми ще те подредят така, че ще кензаш в колекторна торба.

Бъч се усмихна. Вампири или не, той разбираше тези момчета. Говореха неговия език. Отнасяха се към обкръжаващия ги свят като него. Чувстваше се непринудено с тях.

Беше адски странно.

— Усмихваш се — каза Вишъс.

— Как разбра?

— Много ме бива да отгатвам емоциите. Ти да не си от онези досадници, които сутрин се събуждат свежи като репичка?

— Не, по дяволите. Освен това сега не е сутрин.

— За мен е, ченге. — Вишъс се обърна настрана и погледна Бъч. — Знаеш ли, държа се мъжки снощи. Малцина биха се осмелили да предизвикат Рейдж или мен на бой. Още по-малко в присъствието на другите братя.

— Я остави тези лиготи. Да не сме гаджета. — Истината беше, че Бъч се трогна от тази проява на уважение.

Но после Вишъс присви очи. Умът му сечеше като бръснач и когато преценяваше някого, проникваше чак до дълбините на душата му.

— Ти мислиш много за смъртта.

Това не беше въпрос.

— Да, може би — каза Бъч. Очакваше да го попитат защо и беше изненадан, когато въпросът не последва.

— С всички ни е така — каза тихо Вишъс. — Затова не питам за подробностите.

Замълчаха за момент. Вишъс отново присви очи.

— Ти няма да се върнеш към стария си начин на живот, ченге. Знаеш го, нали? Защото научи твърде много за нас. Няма да можем да изтрием всичките ти спомени.

— Искаш да кажеш, че ще трябва да си избирам ковчег?

— Не, надявам се. Но тези работи не ги решавам аз. — Последва пауза. — Няма към какво толкова да се върнеш, нали?

Бъч погледна към тавана.

Когато братята му позволиха да прослуша съобщенията си, се оказа, че има само едно. От капитана, който го викаше, за да му съобщи резултатите от вътрешното разследване.

Не беше ангажимент, който държеше да изпълни. Знаеше дяволски добре какъв ще бъде резултатът. Щяха да го уволнят и да го превърнат в изкупителна жертва, за да докажат, че се борят срещу проявите на полицейско насилие. Или да го оставят да работи на бюро.

А семейството му? Майка му и баща му, Бог да ги благослови, все още живееха в една от подредените в редици еднотипни къщи в Южен Бостън, заобиколени от другите си синове и дъщери, които обичаха толкова много. Макар все още да тъгуваха за Джени, все пак на стари години бяха щастливи. А братята и сестрите на Бъч бяха заети да раждат бебета, да отглеждат деца и да мислят за още деца, изцяло затънали в семейните си задължения. В рода О'Нийл Бъч беше просто страничен наблюдател. Черната овца, който не беше успял да създаде поколение.

Приятели? Хосе беше единственият, който му беше нещо като приятел. За Аби не можеше да се каже дори и това.

А и след като срещна Мариса, той загуби интерес към случайния секс.

Погледна към вампира.

— Не, няма.

— Знам как се чувстваш. — Вишъс шумно се въртеше, като че ли се опитваше да се намести по-удобно. Накрая се обърна по гръб и закри очи с тежката си ръка.

Бъч сви вежди при вида на дясната ръка на вампира. Беше покрита с татуировки — плътно разположени, сложни рисунки, които

минаваха по вътрешната ѝ страна надолу към дланта и около всеки пръст. Сигурно адски го е боляло, когато са му ги правили.

— Ви?

— Да?

— Какви са тези татуировки?

— Аз не ти досаждах с въпроси за проклятието, което тегне над теб, ченге. — Вишъс свали ръката си. — Ако не стана до осем, събуди ме, става ли?

— Да, добре. — Бъч затвори очи.

В стаята долу Бет затвори крана на душа, пресегна се да вземе една кърпа и новият ѝ годежен пръстен се удари в мраморния плот.

— О, не е добре. *Наистина* не е добре... — Тя хвана ръката си с другата и си помисли, че за щастие Рот е горе, за да провери как върви подготовката за церемонията. Въпреки че шумът от удара вероятно се беше чул чак на първия етаж.

Събра кураж да погледне надолу, убедена, че рубинът или е паднал, или от камъка се е отчупило парче. Но всичко беше наред.

Дано не ѝ се случваше често занапред. Не си падаше по пръстени, но се налагаше да свикне да носи това нещо.

Може ли тази малка промяна да се окаже най-трудната от всички в живота ми, запита се тя иронично. *Годеникът поставя безценно парче от геологията на пръста ти. Каква досада.*

Докато се подсушаваше, тя се усмихна. Рот беше толкова горд, когато сложи пръстена на ръката ѝ. Каза, че ѝ е подарък от някой, с когото ще се запознае довечера.

На сватбата им.

Тя се спря с кърпата в ръка. Господи, тази дума. Сватба. Кой би помислил някога, че тя... На вратата се почука.

— Ехо, Бет? Там ли си? — Непознатият женски глас прозвуча приглушено.

Бет навлече халата на Рот и се приближи до вратата, но не я отвори.

— Да?

— Аз съм Уелси и съм *шелан* на Тор. Реших, че може би имаш нужда от помощ, за да се приготвиш тази вечер. Донесох ти и рокля, в случай че нямаш. Освен това съм една обикновена любопитна жена и исках да се запозная с теб.

Бет откряхна вратата.

Охо.

Уелси беше всичко друго, но не и обикновена. Беше с огненочервена коса, с лице на антична богиня и аура, излъчваща абсолютно спокойствие. Яркосинята ѝ рокля подчертаваше белотата на кожата ѝ така, както променящите цвета си листа изпъкват на фона на есенното небе.

— Здравей — каза Бет.

— Здравей. — Очите на Уелси с цвят на шери бяха проникателни, но не студени. Особено като се усмихна. — Прекрасна си. Нищо чудно, че Рот е влюбен до уши.

— Заповядай.

Уелси влезе в стаята, понесла дълга плоска кутия и голяма торба. Имаше вид на човек, който държи всичко под контрол, но някак си, без да се натрапва.

— Тор почти нищо не ми каза. Нещо е станало между него и Рот.

— Какво?

— Случва се мъже като тях да се ядосат един на друг и да се спречат. Това е неизбежно. Тор не сподели какво е станало, но мисля, че се досещам. Обикновено става въпрос за чест, воинска доблест или за нас, техните жени. — Уелси отвори кутията. В нея имаше червена атлазена рокля. — Момчетата ни са добродушни, но често се случва да избухнат и да изтърсят някоя глупост.

Тя се обърна и се усмихна.

— Стига съм говорила за тях. Готова ли си за събитието?

Обикновено Бет се държеше резервирано с непознати. Но имаше чувството, че може да се довери на тази пряма жена със сериозни очи.

— Май не съм. — Бет се засмя. — Срегнах Рот наскоро, но все едно го познавам от цяла вечност. Оставих се да ме води сърцето, а не разумът.

— Същото беше с мен и Тор. — Изражението на Уелси се смекчи. — Хлътнах по него още от пръв поглед.

Постави несъзнателно ръка на корема си. Бременна е, помисли си Бет.

— Кога ти е терминът?

Уелси се изчерви, но като че ли повече от безпокойство, отколкото от щастие.

— Има много време дотогава. Една година. Ако успея да го задържа. — Тя се наведе и извади роклята. — Искаш ли да я пробваш?

С теб сме почти еднакви на ръст.

Роклята беше много стара, с корсаж от дантела, общита с черни мъниста и богато набрана пола. Червеният атлаз буквално грееше, улавяйки светлината на свещите и задържайки я дълбоко в диплите си.

— Великолепна е... — Бет се пресегна и погали полите на роклята.

— Майка ми я уши. Омъжих се преди близо двеста години. Можеш да не слагаш корсета, ако не искаш, но донесох фустата. Толкова е шик. Но ако не ти харесва и смяташ да облечеш нещо друго, няма да ти се разсърдя.

— Да не си луда? Да не смяташ, че ще се откажа от роклята и ще се омъжа по шорти?

Бет взе роклята и почти се затича към банята. Обличайки я, тя сякаш се върна назад във времето. Когато отново се появи в стаята, не можа да се въздържи и разпери полите ѝ. Корсажът малко я стягаше, но не я беше грижа, дори и изобщо да не можеше да диша.

— Изглеждаш страхотно — отбеляза Уелси.

— Да, защото това е най-красивото нещо, което съм обличала. Ще закопчаеш ли последните копчета на гърба ми?

Пръстите на Уелси бяха студени и бързи. Тя я закопча и наклони глава на една страна, сплела ръцете си.

— Страшно ти отива. Комбинацията от черно и червено подхожда на косата ти. Рот направо ще припадне, когато те види.

— Сигурна ли си, че искаш да ми я заемеш? Ами ако я поля с нещо?

— Дрехите са за носене. А тази рокля не е обличана от 1814 г. — Уелси погледна часовника си с диаманти. — Отивам да видя какво става горе. Фриц сигурно има нужда от помощ. Братята добре си похапват, но в готвенето хич ги няма. Би трябвало да са по-сръчни поне с ножовете, като се има предвид с какво се занимават.

Бет се обърна.

— Помогни ми да разкопчая копчетата и ще дойда с теб.

След като ѝ помогна да свали роклята, Уелси се поколеба.

— Слушай, Бет... Радвам се за теб. Наистина. Но смятам, че трябва да бъда откровена. Не е лесно да си женена за някой от тези мъже. Надявам се, че ще ми се обадиш, ако имаш нужда да споделиш нещо.

— Благодаря — отвърна Бет и си помисли, че наистина може да го направи. Според нея Уелси би й дала добър съвет. Вероятно защото имаше вид на жена, която държи под контрол всичко в своя живот. Изглеждаше толкова... компетентна.

Уелси се усмихна.

— Може би аз също ще мога понякога да се отбивам при теб. Господи, толкова чаках да имам някой, с когото да разговарям и който ще ме разбира.

— Другите братя нямат съпруги, нали така?

— Само двете с теб сме, скъпа.

Бет се усмихна.

— Тогава трябва да се подкрепяме.

Рот се качи горе, като се чудеше кой къде е легнал. Почука на вратата на една от стаите за гости. Отвори му Бъч, който бършеше косата си с кърпа. Около кръста си беше увил друга.

— Знаеш ли къде е Ви? — попита Рот.

— Да, бръсне се. — Ченгето кимна през рамо и му направи път.

— Трябвам ли ти, шефе? — провикна се Ви от банята.

Рот се подсмихна.

— Добре си гукате тук.

И двамата произнесоха едновременно „майната ти“, когато Ви се появи в стаята по боксерки, увиснали под талията му. Бузите му бяха целите в пяна. Прокарваше един старомоден бръснач по челюстта си. И двете му ръце бяха голи.

Майчице. Лявата ръка на Ви беше без обичайната ръкавица и свещените татуировки предупреждаваха за ужасните последствия, които чакат всеки, докоснал се до нея. Рот се запита дали Бъч има представа какво може да направи Ви с ръката си.

Сигурно не, защото преспокойно се разхождаше из стаята полугол.

— И така, Ви — каза Рот, — има една работа, която трябва да свърша, преди да се ожена.

Обикновено работеше сам, но за да се погрижи за Били Ридъл имаше нужда от помощта на Ви. Хората нямат свойството да се разпаднат, когато ги понижеш, но благодарение на лявата си ръка брат

му щеше да го освободи от трупа. Само за миг щеше да се изпари във въздуха.

Ви се ухили.

— Дай ми пет минути и съм готов.

— Имаш ги. — Рот усещаше погледа на Бъч върху себе си. Очевидно мъжът искаше да разбере какво става. — Не ти трябва да се забъркваш в това, ченге. Особено като се има предвид професията ти.

— Вече не съм в полицията. Казвам ти го просто за сведение.

Интересно, помисли си Рот.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш защо?

— Счупих носа на един заподозрян.

— По време на схватка?

— По време на разпит.

Рот не се изненада.

— И защо го направи?

— Опитва се да изнасили бъдещата ти съпруга, вампире. Не бях склонен да бъда вежлив, когато ми каза, че тя си го е търсила.

Рот усети как в гърлото му се надига ръмжение. Звукът беше като нещо живо, зародило се дълбоко в него.

— Били Ридъл.

— Бет ли ти каза за момчето?

Рот отиде до вратата.

— Размърдай си задника, Ви — каза той рязко.

Слезе долу, усети присъствието на Бет и я видя да излиза от скритата зад картината врата. Приблужи се, протегна ръце и я прегърна, притискайки я силно. Щеше да отмъсти за нея преди сватбата. Това беше най-малкото, което нейният *хелрен* можеше да направи за нея.

— Добре ли си? — прошепна тя.

Той кимна, заровил лице в косата ѝ и погледна към съпругата на Тор.

— Здравей, Уелси. Хубаво е, че си дошла.

Жената се усмихна.

— Реших, че Бет има нужда от малко подкрепа.

— Радвам се, че си тук. — Той пусна Бет, за да целуне ръката на Уелси.

Вишъс влезе в стаята в пълно бойно снаряжение.

— Рот, братко, тръгваме ли?

— Къде отивате? — попита Бет.

— Трябва да уредя нещо. — Той погали ръката ѝ. — Другите братя ще останат тук, за да помагат в приготовленията. Церемонията започва в дванадесет, дотогава ще съм се върнал.

Тя понечи да възрази, но погледна към Уелси. Нещо като че ли премина между двете жени.

— Пази се — каза накрая Бет. — Моля те.

— Не се безпокой. — Целувката му беше дълга и бавна. — Обичам те, *лийлан*.

— Какво значи тази дума?

— Нещо като „най-скъпа“. — Той взе якето си от стола и преди да излезе, я целуна още веднъж по устата.

Бъч среса косата си, наплиска лицето си с одеколон и облече един костюм, който не беше негов. Както аптекката в банята беше пълна с различни видове афтършейвове и кремове за бръснене, така и в гардеробите имаше множество чисто нови мъжки дрехи с различни размери. До един дизайнерски и с отлично качество.

Никога преди не беше носил „Гучи“. И макар че не беше муфтаджия, просто не можеше да се срещне с Мариса, облечен с дрехите, които беше носил предишната вечер. Дори и да бяха шик — а те не бяха — беше сигурен, че сега миришат на кръчма — смесица от турския тютюн на Ви и уиски. Искаше да бъде свеж като маргаритка за нея. Наистина го искаше.

Бъч се завъртя пред голямото огледало и се почувства като гей, но не можа да се въздържи. Черният костюм на тънко райе му стоеше добре. Снежнбялата риза с отворена яка подчертаваше тена му. Мокасините „Ферагамо“, които намери в една кутия, бяха добре лъснати.

Почти съм красив, помисли си той. Но ако го погледнеше по-отблизо, тя щеше да види кървясалите му очи.

Четири часа със и уискито, които беше изпил, си личаха.

Чу се леко почукване. Чувствайки се като измамник и с надеждата, че не е някой от братята, отвори вратата. Беше икономът, който го погледна усмихнат.

— Господине, много сте елегантен. Отличен избор. Отличен.

Бъч повдигна рамене, като оправяше яката на ризата си.

— Да бе.

— Но в горното ви джобче трябва да има кърпичка. Ще ми позволите ли?

— Да, разбира се.

Дребното старче енергично се отправи към един скрин, издърпа едно от чекмеджетата и започна да рови в него.

— Тази е идеална.

Възлестите му ръце превърнаха белия квадрат в своего рода шедьовър на оригами и го пхнаха на мястото му на гърдите на Бъч.

— Сега сте готов за гостенката си. Тя е тук. Ще я приемете ли?

Да я приеме?

— Да, по дяволите.

Излязоха в коридора и икономът тихо се засмя.

— Изглеждам глупаво, нали? — попита Бъч.

Лицето на Фриц веднага стана сериозно.

— Няма такова нещо, господине. Просто си мислех колко доволен щеше да бъде Дариъс. Той обичаше къщата му да е пълна.

— Кой е Дар...

— Бъч?

Гласът на Мариса накара и двамата да спрат. Беше на площадката на стълбището и при вида ѝ Бъч остана без дъх. Косата ѝ беше вдигната нагоре, носеше прилепнала към тялото бледорозова рокля. Свенливото изражение на удоволствие, че го вижда, го накара да изпъчи гърди.

— Здравей, скъпа. — Пристъпи напред, осъзнавайки, че икономът сияе от щастие.

Тя опипа роклята си, като че ли беше малко нервна.

— Сигурно трябваше да те почакам долу. Но всички са толкова заети. Имах чувството, че им преча.

— Да останем тук?

Тя кимна.

— Ако нямаш нищо против. Тук е по-спокойно.

Икономът се обади.

— На втория етаж има веранда, където може да се седне. Тръгнете надолу по коридора. Тя е в другия му край.

Бъч ѝ предложи ръката си.

— Нали нямаш нищо против?

Тя го хвана под ръка. Сведе очи пред погледа му и се изчерви очарователно.

— Да. Да. Добре.

Искаше да бъде насаме с него. Това е добър знак, помисли си Бъч.

Понесла пълен със зеленчуци поднос към трапезарията, Бет реши, че Фриц и Уелси заедно биха се справили с управлението на една малка държава. Братята препускаха наоколо, подреждаха масата за вечеря, поставяха нови свещи, помагаша с храната. Господ знае какво ставаше в стаята на Рот. Церемонията щеше да се състои в нея и Рейдж беше там от един час.

Тя остави подноса на бюфета и се върна в кухнята. Завари Фриц да се мъчи да достигне една голяма кристална купа, поставена на висока полица в шкафа.

— Остави на мен, ще я сваля.

— О, благодаря ви, госпожице.

Тя свали купата, сложи я на плота и го наблюдаваше, докато той я пълни със сол.

Това не е никак добре за кръвното, каза си тя.

— Бет? — повика я Уелси. — Ще донесеш ли от килера три буркана сладко от праскови за заливката на свинския бут?

Бет влезе в малкото като кутия помещение и включи осветлението. От долу до горе то беше пълно с консервени кутии и буркани с най-разнообразно съдържание. Търсеше рафта с прасковите, когато чу, че вратата се отваря.

— Фриц, знаеш ли...

Тя се завъртя и се блъсна право в твърдото тяло на Зейдист.

Той ахна и двамата отскочиха назад един от друг, а вратата се затвори. Той затвори очи, сякаш изпитваше силна болка, устните му се разтегнаха и разкриха всичките му зъби.

— Извинявай — прошепна тя, опитвайки се да се отдалечи от него. Но нямаше място и нямаше как да излезе оттам. Той стоеше пред вратата. — Не те видях. Наистина съжалявам.

Той носеше плътно прилепнала риза с дълги ръкави и когато сви юмруци, тя видя как мускулите на мишците и раменете му се издуват. Беше много едър, но силата на тялото му го караше да изглежда още по-грамаден.

Устните му се отвориха. Когато усети погледа на черните му очи върху лицето си, тя се сви.

— За бога, знам, че съм грозен — рязко каза той. — Но не се бой от мен. Не съм толкова свиреп.

След това грабна нещо и излезе.

Бет залитна към консервите и бурканите и погледна към празното място, което беше оставил на полицата. Кисели краставички. Беше взел кисели краставички.

— Бет, намери ли... — Уелси спря на прага. — Какво се е случило?

— Нищо. Нищо... не се е случило.

Уелси я погледна в очите, намествайки престилката върху синята си рокля.

— Лъжеш ме, но днес е сватбата ти, затова ти прощавам. — Тя намери конфитюра и свали няколко буркана. — Хей, защо не отидеш да си полегнеш в стаята на баща ти? Рейдж вече е готов, така че можеш спокойно да си отдъхнеш. Трябва малко да се поглезиш, преди да се омъжиш.

— Знаеш ли, мисля, че идеята ти е добра.

Бъч се облегна назад в плетения люлеещ се стол, кръстоса крака и започна да се оттласква с единия крак от пода. Столът заскърца.

В далечината проблесна светкавица, но гръм не се чу. Нощта беше изпълнена с уханието на градината долу. И на морето.

В другия край на ниската веранда Мариса вдигна глава към небето. Лекият летен бриз развя кичурчета коса край лицето ѝ. Можеше да я съзерцава цял живот и пак нямаше да му е достатъчно.

— Бъч?

— Извинявай. Какво каза?

— Казах, че си много красив с този костюм.

— Този стар парцал? Просто го намъкнах.

Тя се засмя, което беше и целта му, но когато звукът затрептя в ушите му, той стана сериозен.

— Не аз, ти си красива.

Тя вдигна ръка към шията си. Изглежда, не знаеше как да реагира, когато ѝ правят комплименти, май не беше получавала много. Беше му трудно да го повярва.

— Направих си прическа заради теб — каза тя. — Реших, че може би косата ми така ще ти хареса.

— Харесвам я всякак. Както и да я направиш.

Тя се усмихна.

— И роклята избрах заради теб.

— Харесва ми. Но, знаеш ли, Мариса, не е нужно да се стараеш да ми се харесаш.

Тя сведе поглед.

— Свикнала съм да го правя.

— Тогава забрави този навик. Ти си самото съвършенство.

Тя засия. Цялата. Той не беше в състояние да помръдне. Просто я гледаше. Бризът се усили и полата на шифонената рокля се уви около грациозната извивка на ханша ѝ. И изведнъж той вече не мислеше само колко е красива.

Бъч едва не се засмя. Никога не беше мислил, че страстта може да наруши очарованието на един миг, но нямаше нищо против да забрави за физиологичните нужди на тялото си за тази вечер. Или за по-дълго. Наистина искаше да се отнесе с нея както подобава. Тази жена заслужаваше обожание, подкрепа и щастие.

Бъч сви вежди. Да, и как ще направи това? Това с щастieto. Беше уверен, че ще се справи с обожанието и с подкрепата.

Само че просто... една девствена жена-вампир беше от категорията жени, за които не знаеше нищо.

— Мариса, знаеш, че аз не съм като вас, нали?

Тя кимна.

— Още от момента, когато те видях за пръв път.

— Това не те ли... *отблъсква*? Не те ли безпокои?

— Не, харесва ми как се чувствам, когато съм с теб.

— И как се чувстваш? — попита той успокоен.

— Сигурна. Хубава. — Тя замълча и се загледа в устните му. — На моменти усещам и някои други неща.

— Например? — Въпреки добрите си намерения, много му се искаше да чуе за другите неща.

— Усещам топлина. Особено тук — тя докосна гърдите си — и тук. — Ръцете ѝ минаха по бедрата ѝ.

Бъч започна да вижда двойно, сърцето му затуптя силно. Изпусна струя горещ въздух и имаше чувството, че ще му се пръсне главата.

— Ти чувстваш ли нещо? — попита тя.

— И още как.

Гласът му беше прегракнал от уискито.

Ето какво може да направи отчаянието с един мъж.

Мариса прекоси верандата и се приближи към него.

— Искам да те целуна. Ако нямаш нищо против.

Да има нещо против? Щеше да бъде доволен само да я гледа.

Свали крака си и изправи гръб. Смяташе, че фактът, че всеки момент някой може да дойде и да ги види, ще му помогне да се въздържа. Тъкмо се канеше да стане, когато тя коленичи пред него.

И намести тялото си точно между краката му.

— Уау, по-полека. — Той я спря, преди да се е допряла до ерекцията му. Не беше сигурен дали е готова за това. По дяволите, не беше сигурен *дали самият той* е готов за това.

— Ако ще... Не трябва да бързае. Искам да ти бъде хубаво.

Тя се усмихна и Бъч мярна крайчетата на кучешките ѝ зъби. Кой би си помислил, че това може да го възбуди?

— Представях си, че го правя снощи — промърмори тя.

Той се изкашля.

— Така ли?

— Представих си, че идваш в леглото ми. Навеждаш се над мен.

Господи, представяше си го и още как. Само че във фантазиите му и двамата бяха голи.

— Ти беше гол — прошепна тя и се притисна в него. — Аз също. Устните ти бяха впити в моите. Вкусът им беше остър, като на уиски. Хареса ми. — Устните ѝ бяха само на сантиметри от неговите. — Харесвам те.

Боже господи. Почти беше готов да свърши, а дори не се бяха целунали.

Тя понечи да се притисне още по-плътно към него, но в последния момент той я възпря. Тази жена означаваше прекалено много за него. Беше много красива. Много секси. И много, много невинна. Беше разочаровал толкова хора в живота си. Не искаше и с нея да стане така.

Тя заслужаваше да го направи с някой принц първия път. А не със съсипано ченге като него, навлякло костюма на паркетен кавалер. Нямахше представа как живеят вампирите. Но беше съвсем сигурен, че тя може да има някой дяволски по-добър от него.

— Мариса?

— Хммм? — Очите ѝ не се отделяха от устните му. Въпреки неопитността си, изглеждаше така, сякаш щеше да го погълне целия.

И той искаше да бъде погълнат.

— Не ме ли желаеш? — прошепна тя и се отдръпна обезпокоена.
— Бъч?

— О, не, не скъпа. Не е това. Не е там работата.

Той премести ръцете си от раменете към шията ѝ и задържа главата ѝ. След това наведе своята настрани и притисна устните си към нейните.

Тя пое дъх, вдишвайки неговия в дробовите си, поемайки нещо от него в себе си. Той едва не замърка от удоволствие, но се владееше, докосваше устните ѝ леко, галеше я нежно. Тя се люшна към него и той проследи очертанията на устните ѝ с език.

Ще бъде толкова сладка, помисли си той, подготвяйки се да навлезе по-дълбоко, като все още се въздържаше.

Но Мариса избърза. Хвана езика му с устните си и го засмука.

Бъч изстена, бедрата му се надигнаха от стола. Тя прекъсна целувката.

— Не ти ли хареса? Когато направи така с пръста ми снощи, на мен ми хареса.

Той дръпна яката си. Къде, по дяволите, се беше дянал целият въздух в тази част на Северна Америка?

— Бъч?

— Хареса ми — каза той пресипнало. — Повярвай ми.
Наистина ми хареса.

— Тогава ще го направя пак.

Тя се хвърли върху него и пое устните му в пламенна целувка, като го притисна назад в плетения стол. Имаше чувството, че върху него са се стоварили цял тон тухли. Беше толкова слисан, че единственото, което успя да направи, беше да стисне здраво облегалките за ръце на стола си. Стремителната ѝ атака беше мощна. Еротична. По-гореща от пламъците на ада. Изследвайки устата му, тя практически изпълзя върху гърдите му и той напрегна тялото си, като прехвърли тежестта му към дланите си.

Изведнъж нещо изпраця. В следващия момент той се изгърколи на пода заедно с нея.

— Какво, мам... — Бъч повдигна лявата си ръка. В нея беше едната от облегалките за ръце на плетения стол, в която се беше вкопчил.

Беше счупил стола от едната страна.

— Добре ли си? — попита той, останал без дъх и захвърли парчето.

— О, да. — Тя му се усмихна.

Роклята ѝ се беше омотала в краката му. Тялото ѝ беше плътно притиснато в неговото. Почти там, където на него му трябваше. Когато я погледна, вече беше готов, готов да се пхне под роклята, да раздели бедрата ѝ със своите, да навлезе в горещината ѝ и да се слеят двамата един с друг. Само че поради състоянието си в момента щеше да действа грубо, вместо да прави любов с нея както трябва. И беше достатъчно луд, за да го направи тук на верандата, на открито.

Значи беше *крайно* време да спре.

— Дай да те вдигна от пода — каза той грубо.

Мариса беше по-бърза от него и скочи на крака. Протегна му ръка, за да му помогне да стане и той я пое на шегата. Но тя го вдигна от пода, все едно беше не по-тежък от вестник.

Усмихнат, той почисти сакото си с ръка.

— По-силна си, отколкото изглеждаш.

Тя смутено се зае да оправя роклята си.

— Не чак толкова.

— В това няма нищо лошо, Мариса.

Очите ѝ срещнаха неговите и след това бавно се сведоха към тялото му.

Внезапно смутен, той разбра, че силната му ерекция е надигнала панталона му като палатка. Извърна се, за да се оправя.

— Какво правиш?

— Нищо. — Обърна се към нея, като се питаше дали някога пулсът му ще се успокои.

Господи, скоро нямаше да има нужда от тест с физическо натоварване. Ако сърцето му издържи на една нейна целувка, вероятно би могъл да участва спокойно и в марафон.

Като тегли зад себе си цяла кола. С гумите перпендикулярно на пътя.

— Това ми хареса — каза тя.

Той се изсмя.

— На мен също. Но е трудно да повярва човек, че си дев...

Бъч млъкна, без да довърши. Потърка веждите си с палец. Нищо чудно, че не ходеше по срещи. Социалните му умения бяха като на шимпанзе.

— Казах го просто така — измърмори той. — Понякога правя гафове. Но заради теб ще се постарая да се променя.

— Гафове?

— Дрънкам глупости. Имам предвид... По дяволите. — Той погледна към вратата. — Слушай, хайде да отидем да видим какво става с партито, а?

Защото ако останеше с нея тук и минута повече, щеше да я награби.

— Бъч?

Той се обърна и я погледна.

— Да, скъпа?

Очите ѝ блестяха и тя облиза устни.

— Искам те.

Дъхът на Бъч секна. Запита се дали си мисли за кръвта му.

Вперил поглед в красивото ѝ лице, наново изживя онова, което беше почувствал, когато го притисна на стола. И си представи, че вместо да го целуне, забива белите си като перли кучешки зъби дълбоко в шията му.

Какво по-хубаво от това да умре в прегръдките ѝ.

— Ще получиш всичко, което искаш от мен — тихо каза той.

Рот наблюдаваше Били Ридъл, който излезе от къщата и се облегна на една от колоните. Момчето остави на земята брезентовата си торба и погледна към небето.

— Идеално — каза Рот на Вишъс. — Имаме достатъчно време да го убием и да се върнем.

Но преди той и Ви да излязат от сенките, по алеята се зададе черен „Хамър“. Когато мина край тях, от прозорците на колата се разнесе сладникавата миризма на бебешка пудра.

— Не може да е истина — промърмори Рот.

— Това е *лесър*, братко.

— На какво искаш да се обзаложим, че вербува хора?

— Добър кандидат.

Били скочи в колата и джипът потегли.

— Трябваше да вземем моята кола — изсъска Ви. — Тогава щяхме да можем да ги последваме.

— Няма време за проследяване. Скрайб Върджин ще дойде в полунощ. Ще го направим сега. Тук.

Рот изскочи пред „Хамър“-а, постави ръцете си на капака му и спря колата. Гледаше гневно през предното стъкло, докато Вишъс предпазливо се запромъква към вратата откъм мястото на шофьора.

Рот се усмихна, когато моторът спря. Усети вътре страх и предчувствието за нещо лошо. Знаеше какво чувство излъчва Били Ридъл. Момчето беше нервно. *Лесърът*, от друга страна, беше готов за битка. Но имаше и нещо друго. Нещо, което не беше наред.

Рот бързо се огледа.

— Внимавай, Ви.

Ревът на мотора на кола разцепи нощта и всички бяха залети от светлината на фарове. Един невзрачен седан, американско производство, направи завой и спря. От него изскочиха двама мъже с извадени пистолети.

— Щатска полиция. Вдигнете ръцете си. Ти там, в колата. Излез.

Рот наблюдаваше вратата откъм страната на шофьора. Фигурата, която се появи, беше едра и напрегната. Миризмата на детска пудра не можеше да прикрие вонята на зло, която излъчваше *лесърът*.

Членът на обществото вдигна ръце и се вгледа в знаците върху якето на Рот.

— Господи. Мислех, че съществуващ само в митовете. Слепия крал.

Рот оголи кучешките си зъби.

— Това, което си чул за мен, не е мит.

Очите на *лесъра* проблеснаха злобно.

— Определено съм въодушевен.

— А на мен сърцето ми се къса, че сега ще трябва да се разделим. Но пак ще се срещнем, с теб и с твоя новобранец. Скоро.

Рот кимна на Вишъс, изтри паметта на хората и се дематериализира.

Господин Х. беше поразен.

Слепия крал наистина съществуваше. Векове наред за него се разказваха какви ли не истории и легенди, но откакто господин Х. стана член на обществото, никой не можеше да потвърди със сигурност, че го е виждал. Всъщност, носеха се упорито слухове, че воинът крал е умрял, заключение, което се базираше на факта, че обществото на вампирите се разпада. Но не, кралят беше жив.

Боже мой. Това беше дар, достоен да бъде положен на олтара на Омега.

— Казах ви, че ще дойде — говореше Били на щатските полицаи.

— Той е учителят ми по бойни изкуства. Защо ни спряхте?

Полицаяте прибраха оръжията в кобурите и пренасочиха вниманието си върху господин Х.

— Документите ви за самоличност, моля? — каза единият от тях.

Господин Х. се усмихна и им подаде шофьорската си книжка.

— С Били тъкмо бяхме тръгнали на вечеря. И може би на кино.

Човекът проучи снимката, след това лицето му.

— Господин Хавиер, ето ви книжката. Извинете ни за причиненото неудобство.

— Няма проблем, полицай.

Господин Х. и Били отново влязоха в „Хамър“-а. Ридъл изруга.

— Такива идиоти са. Защо ни спряха?

Защото ни нападнаха двама вампири, отговори му наум господин Х. Просто не го помниш, нито пък онези двамата със значките.

Хитри играчки с мозъка. Много хитри.

— Какво прави щатската полиция тук? — попита господин Х., докато палеше джипа.

— Татко получи поредната заплаха от терористи и реши да напусне Вашингтон за известно време. Довечера се връща у дома и тук ще гъмжи от полицаи, докато не се върне обратно в столицата.

— Говори ли с баща си?

— Аха. В действителност изглеждаше облекчен.

— Сигурно е така.

Били бръкна в брезентовата си торба.

— Взех това, което ми казахте.

Той му показва керамичен съд с високо гърло и капак.

— Добър е, Били. Точно такъв размер ти трябва.

— Какво ще слагаме в него?

Господин Х. се усмихна.

— Ще разбереш. Гладен ли си?

— Не. Прекалено съм развълнуван, за да мисля за храна. — Били притисна дланите си една в друга, раздвижвайки мускулите си. — Искам да ви кажа, че не се давам лесно. Каквото и да става тази нощ, ще издържа.

Ще видим, помисли си господин Х. и пое по пътя към собствения си дом. Щяха да проведат церемонията в хамбара и масата за мъчения щеше да свърши добра работа. Можеше да върже Били по-лесно.

Градските къщи изчезнаха и край пътя се появиха ферми. Господин Х. установи, че се усмихва. Слепия крал. В Колдуел.

Господин Х. погледна към Ридъл. В Колдуел и търси Били. Каква ли е причината?

Бет отново беше облякла роклята. Харесваше ѝ.

— Нямам обувки — каза тя.

Уелси извади още една фиба от устата си и я пъхна в кока, оформен на тила на Бет.

— Не трябва да си с обувки. Добре, да видим как изглеждаш.

Уелси се усмихна, когато Бет затанцува из спалнята на баща си и диплите на червената атлазена пола се развиха подобно на огнени пламъци около нея.

— Ще се разплача. — Уелси закри устата си с ръка. — Знам си го. Щом той те види, ще се разплача. Толкова си красива, а и това е първото хубаво нещо, откакто... Не знам откога.

Бет спря да се върти и диплите на роклята паднаха надолу.

— Благодаря ти. За всичко.

Уелси поклати глава.

— Не бъди мила с мен, иначе сълзите ми веднага ще потекат.

— Наистина съм ти благодарна. Чувствам се... Не знам, омъжвам се в семейство. Преди никога не съм имала истинско семейство.

Носът на Уелси почервения.

— Ние сме твоето семейство. Ти си една от нас. А сега престани, чу ли? Преди да съм се разплакала.

На вратата се почука.

— Там вътре всичко наред ли е? — чу се мъжки глас отвън.

Уелси отиде при вратата, откряна я леко и подаде глава навън.

— Да, Тор. Братята готови ли са?

— Какво по... Плачеш ли? — попита Тор. — Добре ли си? Господи, да не е нещо с бебето?

— Тор, успокой се. Аз съм жена. Плача на сватби. Влиза в работната ми характеристика.

Чу се звук от целувка.

— Просто не искам да се тревожиш, *лийлан*.

— Тогава ми кажи, че братята са готови.

— Готови сме.

— Добре. Сега ще я доведа.

— Лийлан?

— *Какво?*

Те си размениха тихо няколко думи на красивия им език.

— Да, Тор — прошепна Уелси. — И след двеста години пак ще се омъжа за теб. Въпреки че хъркаш и разхвърляш оръжията си из цялата спалня.

Вратата се затвори и Уелси се върна.

— Готови са, чакат те. Тръгваме ли?

Бет подръпна корсажа на роклята си. Погледна към рубинения си пръстен.

— Никога не съм мислила, че ще го направя.

— Животът е пълен с прекрасни изненади, нали?

— Така е.

Излязоха от спалнята на баща ѝ и се отправиха към стаята на Рот.

Всичките мебели бяха изнесени. Братята се бяха подредили до стената, там, където преди беше леглото. Бяха великолепна гледка, облечени в еднакви черни атлазени жакети и широки панталони. На хълбоците им висяха инкрустирани със скъпоценни камъни кинжали.

Всички ахнаха, когато Бет влезе в стаята. Братята се размърдаха, сведоха очи, после пак я погледнаха. Стеснителни усмивки се появиха на суровите им лица.

Не се усмихна само Зейдист. Той я погледна веднъж и след това прикова поглед към пода.

Бъч, Мариса и Фриц бяха застанали настрани. Тя им махна с ръка. Фриц извади носната си кърпичка.

Имаше още някой в помещението. Дребничка фигура, забулена в черно от главата до петите. Дори лицето ѝ беше покрито.

Бет сви вежди. Под черните дипли се виждаше светъл кръг, като че фигурата светеше.

Но къде беше Рот?

Уелси я поведе към мъжете. Един от тях, Фюри, с разкошната коса, пристъпи напред.

Бет сведе поглед, опитвайки се да се овладее, и забеляза, че единият му крак е с протеза.

Погледна в жълтите му очи, за да не си помисли, че зяпа крака му. Той се усмихна и тя се поуспокои.

Гласът му беше плътен, изричаше думите ритмично.

— Доколкото е възможно, ще проведем церемонията на английски, за да разбираш какво се говори. Готова ли си да започнем?

Тя кимна.

— Елате тук, господарю — извика той.

Бет погледна през рамото си.

Рот се материализира на прага на вратата и тя вдигна ръка към устата си. Беше великолепен, носеше черна роба, препасана с пояс и избродирана с черни конци. Дълъг кинжал със златна дръжка висеше отстрани на хълбока му, на главата си имаше нещо като корона от матиран метал, обсипана с рубини.

Приблжи се с грациозната си, уверена походка, която тя толкова обичаше. При всяка стъпка косата му се повдигаше и после падаше на вълни към широките му рамене.

Очите му виждаха само Бет. Застана пред нея и прошепна:

— Взе ми дъха.

Тя се разплака.

Той протегна към нея ръка, обезпокоен:

— *Лийлан*, какво има?

Бет поклати глава и усети, че Уелси пъха в ръката ѝ кърпичка.

— Нищо ѝ няма — каза жената. — Повярвай ми, добре е. Нали?
— обърна се тя към Бет.

Бет кимна и избърса очите си.

— Да.

Рот я погали по бузата.

— Можем да спрем церемонията.

— Не! — побърза да каже тя. — Обичам те и ще се оженим.
Сега.

Някои от братята тихо се засмяха.

— Мисля, че можем да продължим — каза един от тях.

Когато Бет се овладя, Рот погледна към Фюри и кимна.

— Ще направим представянето пред Скрайб Върджин — каза братът.

Рот взе ръката ѝ и я поведе към забулената в черно фигура.

— Скрайб Върджин, това е Елизабет, дъщеря на воина на Черния кинжал Дариъс, внучка на *принцес* Марклон, правнучка на *принцес* Хоръсман...

Изреждането отне доста време. Когато Рот млъкна, Бет импулсивно протегна ръка към фигурата.

Чу се тревожен вик, Рот бързо хвана ръката ѝ и я дръпна назад. Няколко от братята скочиха напред.

— Грешката е моя — каза Рот и разпери ръце, като че ли искаше да я предпази. — Не я подготвих както трябва. Тя не искаше да ви обиди, Скрайб Върджин.

Смях — нисък, изпълнен с топлина и женствен — се дочу изпод одеждите на черната фигура.

— Не се страхувай, войнико. Няма нищо. Ела тук, Елизабет.

Рот отстъпи настрана, но остана край Бет. Тя запристъпва към фигурата, притеснена за всяко свое движение. Чувстваше, че я наблюдават.

— Този мъж желае да го приемеш за свой *хелрен*, дете. Ще го приемеш ли за свой съпруг, ако смяташ, че е достоен?

— О, да. — Бет погледна към Рот. Той все още беше напрегнат. — Да, ще го приема.

Фигурата кимна.

— Войнико, тази жена те приема. Ще докажеш ли, че си достоен за нея?

— Да. — Дълбокият глас на Рот прокънтя в стаята.

— Ще се жертваш ли за нея?

— Да.

— Дай ми ръката си, дете.

Бет протегна колебливо ръка.

— Обърни дланта си нагоре — прошепна Рот.

Тя го послуша. Диплите на дрехата на забулената фигура покриха ръката ѝ. Почувства странно бодване, като от нисковолтово електричество.

— Войнико.

Рот подаде ръка, която също изчезна в диплите. Изведнъж Бет усети, че я обгръща топлина. Погледна към Рот. Той ѝ се усмихваше.

— Ааа — дочу се глас откъм фигурата. — Добър съюз. Много добър съюз.

Ръцете им бяха освободени, Рот взе Бет в прегръдките си и я целуна. Присъстващите започнаха да ръкопляскаат. Някой издуха носата си.

Бет се вкопчи в новия си съпруг с всички сили. Свършено беше. Беше истина. Те бяха...

— Почти приключихме, *лийлан*.

Рот отстъпи назад и свали пояса си. Свали дрехата си и се разкриха голите му гърди.

Уелси отиде при Бет и взе ръката ѝ.

— Всичко ще бъде наред. Само дишай заедно с мен.

Бет се огледа нервно, когато Рот коленичи пред братята си и наведе глава. Фриц донесе една малка масичка, на която беше поставена кристалната купа, пълна със сол. Имаше също така кана с вода и малка лакирана кутия.

Фюри се изправи над Рот.

— Господарю, как е името на твоята *шелан*?

— Името ѝ е Елизабет.

Фюри извади черния си кинжал от ножницата, при което се чу стържещ звук. Наведе се над голия гръб на Рот. Когато острието пое надолу, Бет ахна и се впусна напред. Уелси я задържа.

— Стой тук.

— Той какво...

— Жениш се за воин — прошепна Уелси напрегнато. — Остави го да докаже честта си пред братята.

— Не!

— Чуй ме, Рот ти отдава тялото и душата си. Сега той целият е твой. Това е целта на церемонията.

Фюри отстъпи назад и Бет видя капка кръв да се стича по тялото на Рот.

Напред пристъпи Вишъс.

— Как е името на твоята *шелан*!

— Името ѝ е Елизабет.

Когато Вишъс се наведе, Бет затвори очи и стисна силно ръката на Уелси.

— Няма нужда да го прави, за да се докаже пред мен.

— Обичаш ли го? — попита Уелси.

— Да.

— Тогава трябва да приемеш обичаите на расата му.

Следващият беше Зейдист.

— Не се престаравай, Зи — тихо му каза Фюри и застана непосредствено зад близнака си.

О, господи, не издържам повече.

Братята пристъпваха към Рот един след друг, задавайки му същия въпрос. Когато свършиха, Фюри взе каната с вода и я изля в купата със сол. След това изсипа гъстата, солена течност върху гърба на Рот.

Бет се олюля, когато видя как мускулите му се свиват. Можеше да си представи колко силна е агонията му, но Рот само се подпря на пода и не издаде никакъв звук. Братята гласно изразиха одобрението си за начина, по който понасяше болката.

Фюри се наведе, отвори лакираната кутия и извади чисто бяла кърпа. Подсуши раните, нави кърпата и я върна обратно в кутията.

— Изправете се, господарю — каза той.

Рот се изправи. Отзад на раменете му във формата на дъга беше изписано името ѝ на староанглийски. Фюри подаде кутията на Рот.

— Предай я на своята *шелан* като символ на силата ти, за да знае, че си достоен за нея и че сега тя владее тялото, сърцето и душата ти.

Рот се обърна. Докато приближаваше към нея, тя загрижено се взря в лицето му. Той беше добре. Дори нещо повече. Лицето му определено беше грейнало от любов.

Той коленичи пред нея, наведе глава и ѝ подаде кутията.

— Взимаш ли ме за свой съпруг? — попита и я погледна над тъмните си очила. Бледите му слепи очи искряха.

Ръцете ѝ трепереха, когато пое кутията.

— Да, взимам те.

Рот се изправи и тя го прегърна, като внимаваше да не докосва раните на гърба му.

Братята започнаха да припяват тихо някакви думи, които тя не разбираше.

— Добре ли си? — прошепна той в ухото ѝ.

Тя кимна, като се питаше защо не я бяха кръстили Мери. Или още по-добре Сю.

Но не, трябваше да ѝ дадат име с цели девет букви. Елизабет.

— Нали няма пак да го правим? — попита тя и зарови глава в рамото му.

Рот тихо се засмя.

— По-добре се подготви за времето, когато ще ни се родят деца.

Песента се чуваше все по-силно, плътните мъжки гласове отекваха гръмко.

Тя погледна към братята, високи, сурови мъже, които сега бяха част от живота ѝ. Те се люлееха заедно в ритъм с мелодията, която изпълваше въздуха. Отдавайки почит на своя език, братята се бяха слели в едно могъщо цяло.

Но изведнъж прозвуча висок, изпълнен с тъга призив и един глас се отдели от другите, извисявайки се все повече. Тенорът беше толкова ясен, толкова чист, че предизвикваше тръпки по кожата и томителен копнеж в гърдите. Мелодичните звуци на прослава взривиха тавана и превърнаха стаята в катедрала.

Небесата сякаш се спуснаха толкова близо, че можеха да бъдат докоснати.

Беше Зейдист. Затворил очи, с отметната назад глава и отворена уста, той пееше.

Белязаният, бездушният имаше глас на ангел.

По време на сватбената вечеря Бъч не пи много. Не му беше трудно да се въздържа. Беше прекалено зает да се наслаждава на компанията на Мариса.

Както и да наблюдава Бет с новия ѝ съпруг. Боже мой, колко щастлива беше. Вампирът с вид на негодник, за когото се беше оженила, също сияеше от щастие. Не я пускаше, не преставаше да я гледа. Цяла нощ я държа в скута си, с едната ръка я хранеше, а с другата галеше шията ѝ.

Когато тържеството приключи, Мариса стана от стола си.

— Трябва да се прибирам при брат си. Всъщност той ме чака за вечеря.

Значи ето защо не беше хапнала нищо. Бъч се намръщи, не му се искаше тя да си отиде.

— Кога ще дойдеш пак?

— Утре вечер?

По дяволите, дотогава имаше цяла вечност.

Той остави салфетката си на масата.

— Е, ще бъда тук. Ще те чакам.

Майчице, станал съм послушен като кученце, помисли си той.

Мариса си взе довиждане и изчезна.

Бъч протегна ръка, за да вземе чашата си с вино и се опита да прикрие треперенето ѝ. Цялата тази работа с кръвта и кучешките зъби му беше ясна. Но за номера с изчезването му трябваше малко време.

Десет минути по-късно осъзна, че седи на масата сам.

Не виждаше смисъл да се прибере у дома. Само за един ден Бъч успя да забрави досегашния си живот, да го запрати в далечно ъгълче на съзнанието си. Като че ли беше повреден уред, който нямаше никакво желание да вземе, да го прегледа, да го използва пак.

Огледа столовете и си помисли за хората — е, вампирите де — които бяха седели на тях.

Той беше аутсайдер в техния свят. Натрапник.

Макар че ролята на бяла сврака не беше нещо ново за него. Другите ченгета бяха добри момчета, но отношенията им бяха само колегиални, нищо повече извън работата, дори и с Хосе. Никога не беше ходил в дома на Де ла Крус за вечеря или просто на гости.

Докато гледаше празните чинии и полупълните чаши с вино, той осъзна, че няма къде да отиде. Нямаше място, където би искал да бъде. Преди самотата не го притесняваше. Всъщност, караше го да се чувства по-сигурен. Затова му беше някак си странно, че да бъде сам вече не му изглеждаше чак толкова хубаво нещо.

— Хей, ченге. Отиваме в „Скриймърс“. Идваш ли?

Бъч погледна към вратата. Вишъс беше в коридора, зад него се виждаха Рейдж и Фюри. Вампирите го гледаха с очакване, като че ли наистина искаха да отиде с тях.

Неочаквано за самия себе си, Бъч се ухили.

— Да, нямам нищо против да пообиколим баровете.

Стана от мястото си и се запита дали да не облече нещо по-обикновено. Братята бяха с кожени дрехи, но не му се искаше да съблече костюма. Харесваше го.

Майната му. Костюмът му харесваше и щеше да си остане с него. Въпреки че не беше типичното за него облекло.

Закопча самото и го приглади на гърдите си. Провери дали къrpичката все още е добре сгъната.

— Хайде, ченге, така си страхотен — каза Рейдж с широка усмивка. — Плюс това умирам за компания, сега си какво имам предвид?

Да, досещаше се. Бъч заобиколи масата.

— Само че трябва да ви предупредя, момчета. Някои от хората, които навремето съм тикнал в панделата, висят в „Скриймърс“. Може да стане напечено.

Рейдж го тупна по гърба.

— Защо мислиш, че искаме да дойдеш с нас?

— Точно така, по дяволите. — Ви се ухили и нахлути шапката си на „Ред Сокс“ ниско над челото. — След водката едно сбиване в бара ще ни се отрази добре.

Бъч завъртя нагоре очи и след това погледна сериозно Фюри.

— Къде е брат ти?

Фюри се стегна.

— Зи няма да дойде с нас.

Добре. Бъч нямаше нищо против да излезе с другите. Беше сигурен, че ако смятаха да го убият, вече да е погребан. Но този тип Зейдист... не се знае кога може да превърти. И какво е способен да извърши тогава.

Но, Господи, как пееше.

Отправиха се към входната врата и Бъч промърмори:

— Големи дробове вади този кучи син. Пее страхотно.

Братята кимнаха, а Рейдж праметна месестата си ръка през раменете на Фюри. Главата на Фюри се наведе ниско за момент, като че носеше тежък товар и отчаяно искаше гърбът му да си почине.

Излязоха навън и се отправиха към черен „Ескалейд ESV“. Когато изключиха алармата, фаровете му присветнаха.

— По дяволите, забравих. — Бъч рязко спря. Вампирите също спряха и го погледнаха. — Пръв заплювам предната седалка!

Бъч се втурна да заобиколи колата, Фюри и Рейдж хукнаха след него, изригвайки поток ругатни. Завърза се спор, но ръката му вече беше на дръжката на вратата и той не отстъпваше.

— Хората се возят отзад!

— Върху гюрука!

— Чуйте, кръвопийци, аз го казах пръв...

— Ви, ще го ухапя!

Смехът на Вишъс разцепи плътния нощен въздух, докато седаше зад волана. Първата му работа беше да надуе стереото толкова силно, че целият джип запулсира.

„Хипнътайз“ на Ноториъс БИГ.

Сигурно чуват Биги чак в Монреал, помисли си Бъч, качвайки се в колата.

— По дяволите, братко — каза Рейдж и се настани отзад. — Уредбата нова ли е?

— Помолете ми се, господа. — Ви запали ръчно свита цигара и затвори капачето на златната си запалка. — И може би ще ви позволя да си поиграете с копчетата.

— Това почти си струва да ти се подмажем.

Фаровете на колата светнаха. И в светлината им се появи Зейдист.

Фюри веднага отвори вратата откъм своята страна и му направи място до себе си.

— Значи все пак идваш с нас?

Зейдист изглежда злобно Бъч, сядайки отзад, но Бъч не го прие лично. Вампирът не изглеждаше особено доволен и при вида на другите също.

Ви обърна колата и потегли с пълна скорост. Разговорът продължи въпреки музиката, но атмосферата вече не беше същата. Което беше разбираемо, като се има предвид, че сега в колата имаше жива граната.

Бъч погледна назад към Зейдист. Черните блестящи очи отвърнаха на погледа му. Усмивката на лицето на вампира беше жадна за грехове и готова за зло.

Мариса влезе в трапезарията и Хавърс остави вилцата си. Разтревожи се, когато тя не дойде да седне на масата, но се боеше да провери дали е в апартамента си. При сегашното му настроение не би понесъл мисълта, че я няма.

— Извинявай, че закъснях — каза тя и го целуна по бузата. Седна на стола леко като птичка, намести се и оправи роклята си с грациозни движения. — Надявам се, че ще можем да поговорим.

Каква беше тази миризма по нея, зачуди се той.

— Агнешкото изглежда прекрасно — тихо каза тя, когато Каролин донесе още една пълна чиния за нея.

Афършейв, каза си той. Сестра му миришеше на афършейв. Била е с мъж.

— Къде беше цяла вечер?

Тя се поколеба.

— У Дариъс.

Той остави салфетката си на масата и се изправи. Беше занемял от гняв.

— Хавърс, защо ставаш от масата?

— Както виждаш, вече се нахраних. Приятни сънища, сестро.

Тя хвана ръката му.

— Защо не останеш?

— Трябва да свърша нещо.

— Сигурна съм, че може да почака. — Очите ѝ го гледаха умолително.

— Не, не може.

Хавърс отиде в предния салон. Беше горд, че успя да запази спокойствие. Напрегна всички сили и се дематериализира. Потрепери, когато отново възвърна формата си. Някои квартали в центъра на града бяха отвратителни. Наистина отвратителни. Уличката, която бе избрал, беше точно до един от клубовете, „Скриймърс“. Беше чувал от някои цивилни вампири, които бе лекувал, че братята често се отбиват тук. Докато преценяваше хората в тълпата, които чакаха да влязат вътре, разбра защо. Бяха агресивна сбирщина, воняща на похот. На поквара.

Несъмнено отговаряха на ниските критерии на братята за компания.

Хавърс понечи да се облегне на стената на сградата, но се отказа. Тухлите бяха мръсни и влажни от стичащия се по тях конденз. Можеше да си представи какви организми виреят върху слугестите стени. Огледа уличката в двете посоки. Рано или късно щеше да намери това, което търсеше.

Или то щеше да го намери.

Господин Х. заключи входната врата и пое в нощния мрак. Беше доволен от начина, по който протече ритуалът. Били беше шокиран, но издържа до края на посвещаването. Особено като разбра, че или трябва да го приеме, или да бъде убит на масата.

Господи, изражението на лицето му, когато видя Омега, беше адски забавно. Никой не очакваше въплъщението на злото да изглежда така и всеки би могъл лесно да се подведе. Е, поне докато върху него не падне погледа на Омега. Тогава всеки усещаше вкуса на собствената си смърт. Малка глътка с обещание за още.

Когато всичко свърши, господин Х. отнесе Били в къщата и сега Ридъл си почиваше в стаята за гости. Е, не точно. Защото в момента повръщаше и това щеше да продължи през следващите два часа, докато кръвта на Омега не превземеше всяка клетка на жалката течност, която бе текла във вените на Били през осемнадесетте години

на неговия живот. Освен това Ридъл имаше рана на гърдите. Пресният разрез започваше от гърлото и стигаше до гръдната кост. Омега беше съединил кожата с пръста си, но раната щеше адски да боли поне до следващата сутрин. Все пак до вечерта Били щеше да бъде достатъчно силен, за да излезе навън.

Господин Х. се качи в „Хамър“-а и пое на юг. Беше наредил на една от елитните групи да покрият центъра на града и искаше да ги наблюдава в действие. Не му беше приятно да го признае, но може би господин О. имаше право за мотивацията. Освен това искаше да види как действа групата в бойна обстановка. След смъртта на господин М. обмисляше дали да не включи Ридъл на негово място, но искаше да усети динамиката на групата, преди да вземе решение.

А и Били първо трябваше да бъде оценен. Като негов инструктор по бойни изкуства господин Х. беше уверен в умението на Ридъл да се бие. Но не знаеше как ще реагира момчето при първото си убийство. Подозираше, че ще се въодушеви, но никога не се знае. Искрено се надяваше Ридъл да му даде повод за гордост.

Господин Х. се усмихна, като се поправи. Надяваше се господин Р. да му даде повод за гордост.

Хавърс започна да се изнервя. Отдалите се на нощен живот хора не бяха заплаха за него, но не можеше да понася пороците им. В дъното на уличката двама се натискаха, а може би бяха стигнали и подалеч, един пушеше крек. Отвратен от сумтенето и миризмата, Хавърс умираше да се прибере у дома.

— Ей, красавецо.

Той се дръпна назад. Жената пред него беше облечена за секс, тясна ивица от еластан минаваше през гърдите ѝ, полата ѝ беше толкова къса, че едва покриваше слабините ѝ.

Жива реклама за виагра. Косата му настръхна.

— Момиче ли си търсиш? — попита тя, като прекара ръка по корема си и после през мазната си къса коса.

— Не, благодаря. — Той тръгна в обратна посока, навлизайки по-дълбоко в уличката. — Много благодаря. Не.

— И джентълмен, отгоре на всичко.

Господи, тя се канеше да го докосне.

Той вдигна ръце пред себе си да се предпази. Продължи да отстъпва. Колкото повече навлизаше в уличката, толкова по-високо се чуваше музиката, сякаш се приближаваше до някаква задна врата.

— Оставете ме, моля ви — каза той, когато проехтя ужасна, пълна с цинизми песен.

Внезапно жената преbledня и се отдалечи бързо, все едно бягаше от място, където е било извършено престъпление.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — Мъжкият глас зад него беше груб и злобен.

Хавърс бавно се обърна. Сърцето му заби учестено.

— Зейдист.

Рот не се интересувахе кой чука на вратата на стаята му. Беше обвил с ръка кръста на своята *шелан*, а главата му беше заровена във врата ѝ. Нямаше намерение да ходи, където и да било, освен ако някой не е тръгнал да умира.

— По дяволите. — Той скочи от леглото, сложи тъмните си очила и прекоси стаята както си беше гол.

— Рот, не ги наранявай — каза Бет развеселена. — Щом те безпокоят тази нощ, сигурно имат основателна причина.

Преди да отвори вратата, той си пое дълбоко дъх.

— По-добре да кървиш... — Той се намръщи. — Тор?

— Имаме проблем, господарю.

Рот изруга и кимна, но не покани своя събрат вътре. Бет беше гола в леглото.

Посочи с ръка към отсрещната страна на коридора.

— Почакай ме там.

Рот навлече боксерки, целуна Бет и заключи стаята си. След това отиде в стаята на Дариъс.

— Какво има, братко? — Неприятно му беше, че го безпокоят и че вероятно се е случила някоя неприятност, но беше добре, че Тор беше дошъл при него. Може би отношенията им щяха да се оправят.

Тор се облегна на бюрото на Дариъс.

— Отидох в „Скриймърс“ да се срещна с братята. Но закъснях.

— Значи си пропуснал да видиш как Рейдж чука някоя мацка по тъмните ъгли?

— Видях Хавърс в една уличка.

Рот се намръщи.

— Какво е правил добрият доктор в тази част на града?

— Поиска от Зейдист да те убие.

Рот тихо затвори вратата.

— Със собствените си уши ли го чу? Съвсем ясно?

— Да. На масата имаше куп пари.

— Какво му отговори Зи?

— Че ще го направи безплатно. Оставих ги и веднага дойдох тук, за да не би да тръгне веднага. Знаеш как работи. Не си губи времето.

— Да, експедитивен е. Това е едно от качествата му.

— До зори ни остава само половин час. Нямаме време да предприемем нищо срещу него, освен ако не се появи тук до десет минути.

Рот погледна към пода, сложил ръце на хълбоците си. Според законите на вампирите Зи автоматично получаваше смъртна присъда за това, че заплашва живота на краля.

— Трябва да бъде убит за това. И ако братята не свършат тази работа, Скрайб Върджин ще го направи.

Господи, Фюри. Той нямаше да го понесе.

— Това ще убие Фюри — промълви Тор.

— Знам.

След това Рот си помисли за Мариса. Хавърс също трябваше да умре и тя нямаше да понесе загубата му.

Той поклати глава ужасен, че след всичко, което беше преживяла като негова *шелан*, сега ще трябва да убие някой, когото тя толкова обича.

— Трябва да кажем на братята — каза той накрая. — Ще ги повикам.

Тор се отдели от ръба на бюрото.

— Слушай, искаш ли Бет да дойде и да остане при нас с Уелси, докато всичко свърши? Може би у дома ще бъде на по-сигурно място.

Рот вдигна поглед.

— Благодаря, Тор. Съгласен съм. Ще я изпратя днес веднага след залез-слънце.

Тормент кимна и тръгна към вратата.

— Тор?

Братът погледна през рамо.

— Да?

— Съжалявам за това, което ти казах, преди да се ожения за Бет. За теб и Уелси и колко си й предан. Сега... аз... разбрах го от личен опит. Бет е всичко за мен. По-важна дори от братството. — Рот се изкашля смутено и не можа да продължи.

Тор пристъпи към него и протегна ръка.

— Прощавам ти, господарю.

Рот пое ръката му и прегърна своя брат. И двамата се заудряха здраво по гърбовете.

— Има още нещо, Тор? Ще ти кажа нещо, но не трябва да го съобщаваш на братята засега. След като отмъстим за смъртта на Дариъс, аз се оттеглям.

Тор смръщи вежди.

— Моля?

— Няма да се бия повече.

— Какво ти става, по дяволите? С плетене ли смяташ да се захванеш? — Тор прокара ръка през късо подстриганата си коса. — Как ще...

— Искам ти да поведеш братята.

Тор зяпна от изненада.

— Какво?

— Братството трябва изцяло да се преустрои. Искам да бъдат централизирани и да се ръководят като военна част, без повече глупости като самотни битки. Освен това трябва да вербуваме още братя. Искам войници. Искам цели батальони войници, тренировъчни полигони, най-доброто от всичко. — Рот го гледаше, без да мигне. — Ти си единственият, който може да се справи с тази работа. Ти си най-уравновесеният и стабилен сред тях.

Тор поклати глава.

— Не мога... Исусе Христе, не мога да го направя. Съжалявам...

— Не те моля. Уведомявам те. И когато го обявя на първия си форум, думата ми ще бъде закон.

Тор изпусна шумно дъх.

— Господарю?

— Виж какво, досега бях лош крал. В действителност изобщо не си вършех работата. Но сега това ще се промени. Всичко ще се промени. Ще изградим своя цивилизация, братко. Или по-скоро ще я възстановим.

Очите на Тор подозрително заблестяха. Извърна глава и уж небрежно изтри с палци появилите се в тях сълзи. Като че ли просто нещо му беше влязло в окото. Прочисти гърлото си.

— Възкачваш се на престола.

— Да.

Тор застана на едно коляно и сведе глава.

— Слава богу! — каза той дрезгово. — Расата ни отново е едно цяло. Ти ще ни водиш.

Рот се почувства зле. Не желаше точно това. Просто не можеше да понесе мисълта за евентуалната трагедия, поемайки отговорност за толкова много поданици. Не знаеше ли Тор, че не го бива много? Че не е достатъчно силен? Беше оставил родителите си да умрат, беше се държал като страхливо мекотело, а не като мъж. Какво всъщност се беше променило от тогава? Само тялото му. Не и душата му. Искаше да избяга от поверения му по рождение товар, просто да се махне...

Тор потръпна.

— Толкова дълго... Толкова дълго чакахме да ни спасиш.

Рот затвори очи. Безкрайното облекчение в гласа на неговия събрат му показва каква голяма нужда има от крал. Колко отчаян е народът му. А докато Рот беше жив, никой друг не можеше да поеме тази роля.

Той колебливо протегна ръка и я постави върху наведената глава на Тор. Важността на това, което му предстоеше, което предстоеше на всички, беше твърде огромна, за да бъде осъзната напълно.

— Заедно ще спасим расата — промълви той. — Всички заедно.

Няколко часа по-късно Бет се събуди и усети глад. Освободи се от тежката ръка на Рот, облече една тениска и се загърна в халата му.

— Къде отиваш, *лийлан*! — Гласът му беше натежал, ленив и спокоен. Чу костите му да изпукват, както когато се протягаше.

Като се има предвид колко пъти беше правил любов с нея, беше чудно, че изобщо може да се движи.

— Отивам да хапна нещо.

— Кажи на Фриц.

— Той работи достатъчно снощи, заслужава да си почине. Веднага се връщам.

— Бет... — Гласът на Рот прозвуча остро. — Пет часът следобед е. Слънцето още не е залязло.

Тя спря.

— Ти нали ми каза, че може би ще мога да излизам през деня.

— Теоретично е възможно...

— Сега е моментът да проверя.

Тя беше на вратата, когато Рот изведнъж се появи пред нея. Очите му я гледаха строго.

— Не е необходимо да проверяваш точно сега.

— Няма нищо страшно. Само ще надникна...

— Никъде няма да ходиш — неодобрително изръмжа той. Масивното му тяло излъчваше агресия. — Забранявам ти да излезеш от тази стая.

Бет бавно затвори уста.

Забранява ми? Той ми забранява?

Ще трябва да пресечем това още в зародиш, каза си тя и размаха пръст пред лицето му.

— Дръпни се, Рот, и забрави тази дума, когато разговаряш с мен. Може и да сме женени, но няма да ти позволя да ми нареждаш като на дете. Разбрахме ли се?

Той затвори очи. По суровите му черти пробяга безпокойство.

— Хей, всичко ще бъде напред — каза тя и се приближи към него. Повдигна ръцете му и ги постави на раменете си. — Само ще си покажа главата в салона. Ако нещо се случи, веднага се връщам долу. Окей?

Той я прегърна и я притисна силно към себе си.

— Неприятно ми е, че не мога да дойда с теб.

— Не можеш да ме пазиш от всичко.

Отново се чу недоволно ръмжене.

Тя го целуна под брадичката и хукна по стълбите нагоре, преди да е започнал отново да спори. Спря се, когато стигна на горната площадка, с ръка, опряна в картината. Отдолу се разнесе звъненето на мобилен телефон. Рот стоеше на вратата на стаята и я гледаше. Тя побутна картината, която леко се завъртя. Нахлулата през цепнатината светлина прониза мрака.

Тя чу, че той изруга и затвори вратата.

Рот гледаше телефона, докато не престана да звъни. Закрачи из стаята. Седна на дивана. Стана и отново закрочи. Най-после вратата се отвори. Бет се усмихваше.

— Мога да излизам навън.

Той се втурна към нея и опипа кожата ѝ. Беше хладна и здрава.

— Не те ли опари? Не ти ли беше горещо?

— Не. От ярката светлина ме заболяха очите, когато излязох навън...

— *Излязла си навън?*

— Да. Уау! — Бет го подхвана под мишницата, защото коленете му се подкосиха. — Господи, ти пребледня. Ела тук, легни.

Той се подчини.

Боже мой! Тя беше излязла навън посред бял ден. Неговата Бет беше излязла навън, докато слънцето грее. Където изобщо не би могъл да я стигне! Ако беше останала в салона, тогава би имал шанс... Можеше да стане на пепел.

Хладни ръце отметнаха кичур коса от окото му.

— Рот, добре съм.

Той я погледна в лицето.

— Имам чувството, че ще падна.

— От физична гледна точка такава вероятност няма. Защото си легнал.

— По дяволите, *лийлан*. Толкова много те обичам, че се притеснявам до смърт. — Когато тя притисна устните си към неговите, той обхвана с ръка тила ѝ, за да я задържи. — Не мисля, че мога да живея без теб.

— За щастие няма да ти се наложи. А сега ми отговори на един въпрос. Каква е вашата дума за съпруг?

— *Хелрен*. Краткият вариант е *хел*^[1].

Тя се засмя тихо.

— Голям майтап.

Мобилният му телефон отново зазвъня. Той се озъби на проклетия телефон.

— Говори, докато аз съм в кухнята — каза тя. — Искаш ли нещо?

— Теб.

— Вече ме имаш.

— Благодаря на Бога за това.

Той я гледаше как излиза, полюшвайки ханш, и си помисли, че когато се върне, му се иска пак да правят любов. Просто не можеше да

й се насити. Да доставя удоволствие на тази жена, беше като пристрастяване за него — първото в живота му.

Взе мобилния телефон, но не си даде труд да провери кой се обаждат.

— Ало?

Последва пауза. След това в ушите му прозвуча дрезгавият глас на Зейдист.

— Не ти ли е гот? Да не би сватбеният ден да не е минал много добре?

Виж ти, започваше да става интересно.

— Какво имаш предвид, Зи?

— Разбрах, че викаш братята днес рано сутринта. Всички, освен мен. Да не си загубил телефонния ми номер? Да, сигурно е така.

— Знам много добре как да се свържа с теб.

Зи изпусна раздражено дъх.

— Омръзна ми да ме третират като помияр. Наистина.

— Тогава не се дръж като такъв.

— Майната ти.

— Знаеш ли, Зи? Между нас всичко е свършено.

— И каква е причината? — засмя се Зи дрезгаво. — Всъщност няма нужда да ми казваш. Не ме интересува и, ей, така или иначе, нямаме време за празни приказки. Ти трябва да се връщаш при своята женска, а и не се обаждам, за да ти мрънкам, че ме държите настрана.

— За какво се обаждаш тогава?

— Трябва да ти кажа нещо.

— Ти ли? — попита провлечено Рот.

— Да, аз — изхриптя Зи в отговор. — Братът на Мариса иска главата ти забита на кол. Предлагаше ми два милиона, за да го направя. Чао.

Телефонът замлъкна.

Рот го остави на леглото и потърка челото си.

Щеше да е хубаво да повярва, че Зи се е обадил по собствена инициатива. Защото може би е поел ангажимент, който няма желание да изпълни. Защото може би най-после, след около стотина години безсмъртие, съзнанието му е проговорило.

Само че беше чакал часове, а това означаваше, че вероятно Фюри го е накарал да го направи. Убедил го е да си признае. Как иначе би

могъл Зи да знае, че Рот е говорил с братята?

Рот взе телефона и набра номера на Фюри.

— Твоят близък ми се обади току-що.

— Така ли? — В гласа на Фюри прозвуча огромно облекчение.

— Няма да можеш да го спасиш този път, Фюри.

— Не съм му казал, че знаеш, Рот, повярвай ми.

— Това, в което вярвам, е, че ти би направил всичко, за да го отървеш.

— Чуй ме, братко. Ти ми нареди да си мълча и аз се подчиних. Беше ми адски трудно, но премълчах. Зи ти се е обадил по собствена инициатива.

— Тогава откъде знае, че събирам братята?

— Моят телефон звъня, неговият — не. Досетил се е.

Рот затвори очи.

— Ще трябва да го убия, знаеш го. Скрайб Върджин ще иска главата му заради измяната.

— Не е виновен той, че са поискали това от него. Казал ти е какво се е случило. Ако някой заслужава да умре, то това е Хавърс.

— И той ще умре. Но твоят брат-близък е приел да ме убие. Щом го е направил веднъж, може да го направи пак. И може би следващия път няма да си признае, след като си го убедил да го направи, разбра ли?

— Кълна се в честта си, обадил се е по своя инициатива.

— Фюри, братко. Искан ми се да ти повярвам. Но ти простреля собствения си крак, за да го спасиш. Когато твоят брат-близък загази, си готов да направиш и да кажеш всичко, за да го отървеш.

Гласът на Фюри затрепери.

— Не го прави, Рот. Умолявам те. Зи е по-добре напоследък.

— Ами какво ще кажеш за мъртвите жени, братко?

— Знаеш, че това е единственият начин, по който се храни. Все пак трябва да оцелее по някакъв начин. И въпреки слуховете, преди никога не е убивал хората, от които е пил. Не знам какво е станало с тези две проститутки.

Рот изруга.

— Господарю, той не заслужава да умре за нещо, което не е извършил. Не е честно.

Рот затвори очи. Накрая каза:

— Доведи го със себе си довечера. Ще му дам възможност да говори пред братята.

— Благодаря ти, господарю.

— Не ми благодари. Това, че ще го оставя да говори, не означава, че ще му се размине.

Рот затвори телефона. Реши да изслуша Зейдист не заради него, а заради Фюри. Братството се нуждаеше от него и Рот имаше чувството, че воинът няма да остане с тях, ако с близнака му не се отнесат както подобава. И дори тогава беше възможно да ги напусне.

Рот се замисли за Зейдист.

Хавърс беше избрал точно когото трябва. Всички знаеха, че Зейдист не е привързан към нищо и никого, така че добрият доктор беше прав да предположи, че за война няма да е проблем да предаде братството. Освен това, за всеки запознат беше ясно, че Зи е от малцината мъже на планетата, който наистина би могъл да убие Рот.

Само едно нещо не пасваше. Зи изобщо не се интересуваше от материалните придобивки. Като роб никога не бе притежавал нищо. Като воин никога не беше търсил богатство. Затова беше трудно да се повярва, че мотивът му са парите.

Но беше абсолютно способен да убие за удоволствие.

Рот замръзна, защото носът го засърбя.

Смръщи вежди и се приближи към един от отворите, през които в стаята влизаше чист въздух отвън. Пое дълбоко дъх.

В имота имаше *лесър*.

Същият, който беше в хамъра до дома на Били Ридъл.

Бет сложи останало от вчера парче филе миньон и малко хрянов сос между две филии хляб. Отхапа и се почувства божествено. Храната просто имаше по-добър вкус.

Докато ядеше, гледаше през прозореца на кухнята към едно кленово дърво. Тъмнозелените му листа бяха абсолютно неподвижни. Все още беше лято. Нямаше никакъв вятър, като че ли самият въздух се беше уморил от горещината. Не, нещо помръдна.

Един мъж мина през плета на границата със съседния имот и тръгна към къщата. Кожата ѝ настръхна предупредително. Което беше нелепо. Мъжът беше с униформа на колдуелската компания за газ и

електричество и в едната си ръка носеше клипборд със закрепени на него листа. Във вида му нямаше нищо заплашително, може би поради светлата коса и спокойното му поведение. Беше едър, но се движеше леко, просто един инкасатор, който в тази горещина би предпочел да работи на бюрото си.

Телефонът на стената иззвъня и тя подскочи.

Пресегна се и го вдигна, като все още гледаше човека. Той я забеляза и спря.

— Ало? — каза тя в слушалката.

Човекът от газоелектрическата компания продължи пътя си и се приближи до задния вход.

— Бет, веднага слез долу — прогърмя гласът на Рот.

В този момент инкасаторът погледна през стъклото на кухненския прозорец. Очите им се срещнаха. Той ѝ се усмихна и вдигна ръка.

По кожата ѝ пролазиха студени тръпки.

Той не е жив, помисли си тя. Не беше сигурна как е разбрала, но го знаеше.

Изпусна телефона и побягна.

Задната врата се разби с трясък, чу се пукот, нещо я удари в рамото и тя усети пареща болка. След това отново я прободе болка. Тялото ѝ забави скоростта си. Тя падна на покрития с плочки кухненски под.

Рот изкрещя, когато усети, че Бет пада на пода. Втурна се нагоре по стълбите и влезе в салона.

Слънцето прогори кожата му като излят върху нея разяждащ химикал и го принуди да отстъпи към тъмнината. Изтича до стаята си, грабна телефона и се обади горе. Телефонът звъня продължително, но никой не отговори.

Дишаше шумно, гръдният му кош се надигаше и спадаше конвулсивно.

В капан. Беше хванат в капан. Стоеше долу, докато тя...

От устата му се откъсна рев, викаше името ѝ. Усещаше как аурата ѝ се замъглява. Някой му я беше отнел и я отнасяше надалеч. От

сърцето му изригна ярост, черна, безмерна, мразовита ярост, от която огледалото в банята се счупи с трясък.

Фриц вдигна телефона.

— Вратата е разбита, в къщата има някой! Бъч е...

— Намери ми ченгето! — изкрещя Рот.

Бъч се обади след миг. Беше останал без дъх.

— Не можах да го пипна...

— Видя ли Бет?

— Не е ли при теб?

Рот изрева отново. Усещаше стените да го притискат. Беше съвсем безпомощен, светлината, която къпеше земята горе, го беше затворила в клетка.

Принуди се да диша дълбоко. Успя да поеме дълбоко дъх само веднъж, преди пак да се задъха.

— Ченге, имам нужда от теб. Имам нужда... от теб.

[1] Hell (англ.) — ад. — Б.пр. ↑

Господин Х. Натисна педала на минивана до дупка. Не можеше да повярва. Направо не можеше да повярва. Беше отвлякъл кралицата.

Такъв шанс в живота на един *лесър* се случва само веднъж. При това всичко мина толкова гладко, като че ли беше планирано.

Беше се приближил към къщата само за да разузнае обстановката. Едва ли беше съвпадение, че адресът, който вампирът му даде предишната нощ в уличката, е на воина, когото беше взривил. Но каква работа имаше Слепия крал в дома на мъртвия воин?

Предвиждайки, че може би са му устроили капан, господин Х. се беше въоръжил добре и стигна до къщата на Дариъс по светло. Искаше да я огледа отвън, да види дали някои от прозорците на стълбището не са затъмнени и да провери колите на алеята.

Но после забеляза тъмнокосата жена в кухнята. Със сатурновия рубин на пръста си. Пръстенът на кралицата.

Господин Х. не можеше да си обясни как така тя може да се разхожда на дневна светлина. Освен ако в жилите ѝ не течеше и човешка кръв. Макар че какъв беше шансът да е прав?

Във всеки случай той не се колеба. Въпреки че нахлуването в къщата не беше планирано, разби вратата, изненадан и благодарен, когато алармата не се включи. Жената беше бърза в краката, но все пак не достатъчно и стреличките му бяха свършили отлична работа сега, когато беше улучил правилната доза.

Погледна към задната част на колата.

Тя лежеше безчувствена на пода на минивана. Тази вечер щеше да бъде напрегната. Несъмнено мъжът ѝ щеше да тръгне да я търси. И тъй като със сигурност във вените ѝ течеше и кръвта на Слепия крал, той щеше да намери своята половинка, където и да я отведе господин Х.

Слава богу, все още беше светло и той имаше време да укрепи хамбара. Изкушаваше се да повика подкрепление. Макар и да беше сигурен в уменията си, знаеше на какво е способен Слепия крал.

Щеше да разруши имота, да изравни със земята къщата, хамбара, както и всичко в тях, но това бе най-малкото, което можеше да очаква.

Проблемът беше, че ако господин Х. повика други членове на обществото, ще трябва да се прости със славата си, че е непобедим. Освен това разполагаше и с новобранеца.

Не, ще се справи и без кибици. Всяко нещо, което диша, може да бъде убито, дори и този воин. Господин Х. беше готов да се обзаложи, че с жената като залог има сериозно преимущество.

Несъмнено кралят щеше да предложи себе си в замяна на безопасността на своята кралица.

Господин Х. се изкиска злорадо. Първата нощ на господин Р. щеше да бъде страхотна.

Бъч изхвърча от подземието и се втурна към стаята за гости, където отново бяха спали с Вишъс.

Ви крачеше из стаята, хванат в капан на втория етаж, защото нямаше начин да слезе в подземието, без да се изложи на светлината. Къщата очевидно беше предназначена за частен дом, а не за бойна централа. Този недостатък беше голям проблем при подобни критични обстоятелства.

— Какво става? — попита Ви.

— Твоят Рот е в ужасно състояние, но успя да ми разкаже за човека, когото сте видели в „Хамър“-а снощи. Русият ми прилича на един инструктор, когото срещнах преди няколко дена в една местна академия за бойни изкуства. Сега отивам там.

Бъч взе ключовете на необозначената си полицейска кола.

— Вземи това, братко. — Вишъс му подхвърли нещо.

Бъч хвана оръжието във въздуха. Провери пълнителя. „Берета“-та беше заредена, но с нещо, което не беше виждал никога преди.

— Какви са, по дяволите, тези куршуми? — Бяха черни, с прозрачен връх и лъщяха, сякаш бяха пълни с масло.

— Няма да преследваш човек, ченге. Ако някой от *лесърите* те приближи, стреляй и се цели право в гърдите, разбра ли? Не се колебай, дори да е посред бял ден. Стреляй право в гърдите.

Бъч вдигна поглед. Знаеше, че ако вземе оръжието, ще прекоси границата и ще премине от другата страна.

— Как ще ги разпозная, Ви?

— Излъчват сладникава миризма, като на детска пудра. Гледат през теб и погледът им прониква право в душата ти. Обикновено косите, очите и кожата им са много светли, но невинаги.

Бъч пхна полуавтоматичния пистолет в колана си. И погребва завинаги предишния си живот. Интересно, колко лесно взе решение.

— Разбрахме ли се, ченге? — Вишъс го потупа по ръката.

— Да.

Когато Бъч бързо се отправи към вратата, Вишъс каза нещо на непознат за него език.

— Какво каза? — попита Бъч.

— Стреляй право в целта, ще можеш ли?

— Досега не съм пропускал цел.

Мариса нямаше търпение да се види с Бъч. Цял ден си мислеше за него, докато не стана време за срещата им. Само че колкото и да бързаше, преди да излезе, възнамеряваше да поговори с Хавърс. Беше го чакала да се прибере у дома предишната нощ, убивайки времето, като първо помогна на сестрите в клиниката, после седна да чете. Накрая се отказа и остави една бележка на леглото му, с която го молеше да се отбие при нея, когато се върне. Но той не се появи. Тази липса на общуване между тях беше продължила достатъчно дълго.

Отиде при вратата на спалнята си и се изненада, че не може да я отвори. Сви вежди. Дръжката не помръдваше. Опита отново, разтърси я, след това я натисна с всички сили. Бравата заяждаше или беше заключена.

Стените на спалнята ѝ бяха облицовани със стомана, така че не можеше да се дематериализира.

— Ехо! — провикна се тя и заудря по вратата. — Ехо! Хавърс! Има ли някой? Няма ли кой да ми отвори? Ехо!

Накрая се отказа и сякаш студенина стегна гърдите ѝ.

Щом замълча, в стаята ѝ се чу гласът на Хавърс, който като че ли през цялото време беше стоял от другата страна на вратата.

— Съжалявам, че трябваше да постъпя така.

— Хавърс, какви ги вършиш? — попита тя с лице обърнато към вратата.

— Нямам друг избор. Няма да допусна да ходиш повече при него.

Тя се постара думите ѝ да прозвучат високо и ясно.

— Чуй ме. Не Рот е причината да изляза. Той се ожени за момиче, което обича и аз не тая лоши чувства към него. Аз... Срещнах един мъж. Мъж, когото харесвам. Който ме желае.

Последва дълга тишина.

— Хавърс? — Тя удари с юмрук по вратата. — Хавърс! Чу ли какво ти казах? Рот е женен и аз му простих. Не съм била с него.

Когато брат ѝ най-последно проговори, гласът му звучеше така, сякаш някой го души.

— Защо не ми каза?

— Не ми даде възможност! Опитвам се да говоря с теб от дванадесет дена! — Тя отново удари по вратата. — А сега ме пусни. Трябва да се срещна с моя... с някого при Дариъс.

Хавърс прошепна нещо.

— Какво? — попита тя. — Какво каза?

— Не мога да те оставя да отидеш там.

Усети страданието в гласа му и гневът ѝ се изпари. Но цялата се стегна от тревога.

— Защо?

— В онази къща вече не е безопасно. Аз... Боже мой.

Мариса разпери ръце.

— Хавърс, какво си направил?

Зад вратата отново настана тишина.

— Хавърс! Кажи ми какво си направил!

Бет почувства нещо да удря силно лицето ѝ. Ръка. Някой я беше зашлевил. Трепна несигурно и отвори очи. Беше в някакъв хамбар. Китките и глезените ѝ бяха приковани с белезници към една маса.

Над нея се беше надвесил Били Ридъл.

— Събуди се, кучко.

Тя се напрегна, опитвайки се да се освободи от белезниците. Той я наблюдаваше, спря очи на гърдите ѝ и стисна устни, които образуваха тънка линия.

— Господин Р.? — Още един мъжки глас. — Нали знаете, че вече няма да се занимавате с изнасилвания?

— Да, знам. — Погледът на Били стана още по-зъл. — Само като си помисля за това и ми се иска да я накълцам.

В полезрението на Бет се появи русокосият, който я беше отвлякъл. На раменете си беше праметнал по една пушка с цевта нагоре.

— Ще ти позволя да я убиеш, какво ще кажеш? Тя ще ти бъде първата.

Били се усмихна.

— Благодаря, сенсей.

Русият се обърна към двукрилата врата на обора. Беше отворена и се виждаше гаснещата светлина на небето.

— Господин Р., трябва да се съсредоточим и да не се разсейваме — каза той. — Искам тези пушки да се заредят и да се поставят на работната маса заедно с кутиите амуниции. Трябва да извадим и ножове. Донеси тубата с бензин от гаража, както и газовата горелка, която е до „Хамър“-а.

Били я удари още веднъж. След това се зае да изпълни дадените му нареждания.

Мозъкът на Бет работеше бавно. Наркотикът още беше в кръвта ѝ и от него всичко изглеждаше като сън, но с всяка глътка въздух мъглата се разнасяше и силите ѝ се възвръщаха.

Яростта на Рот беше толкова голяма, толкова жестока, че от нея по стените на стаята се появи скреж, а мразовитият му дъх излизаше на пресекулки. Пламъците на свещите бавно потрепваха в плътния въздух и даваха светлина, но никаква топлина.

Знаеше, че е способен на неукротим гняв. Но това, което щеше да се стовари върху главите на отвлеклите Бет, щеше да влезе в историята.

На вратата се почука.

— Рот?

Беше ченгето и Рот отвори вратата с поглед. Човекът се смая от температурата в стаята.

— Аз... ходих до Колдуелската академия за бойни изкуства. Името на човека е Джоузеф Хавиер. Днес никой не го е виждал. Обадил се е и е помолил някой да му вземе часовете. Казаха ми къде живее и отидох дотам с колата. Апартаментът му е в западната част на града. Влязох вътре. Беше чисто. Прекалено чисто. Нищо в хладилника, нищо в гаража. Никаква поща, никакви списания. Никаква паста за зъби в банята. Никакви доказателства, че някой се е изнесъл набързо оттам. Апартаментът може и да е негов, но той не живее там.

На Рот му беше трудно да се съсредоточи. Мислеше единствено как да излезе от тази проклетата дупка в земята и да намери Бет. Щом веднъж излезе навън, ще я усети. Кръвта му, която течеше във вените

й, беше като джи пи ес чип. Би могъл да я открие, независимо в кой край на света се намира.

Взе мобилния си телефон и набра някакъв номер. Бъч понечи да си върви, но Рот го спря:

— Остани.

Ченгето седна на кожения диван, очите му бяха нащрек, тялото му беше спокойно. Беше готов за всичко. Когато Тормент се обади, Рот задейства братята.

— В десет часа тази вечер взимаш братята и отивате в Колдуелската академия за бойни изкуства. Влизате и претърсвате мястото, след това включвате алармата. Чакате, докато дойдат *лесърите*, избивате ги и подпалвате сградата. Искам да изгори до основи. Разбра ли? Да стане на пепел, Тор. Искам да стане на пепел, мамка му.

От другата страна нямаше колебание.

— Да, господарю.

— Наблюдавай Зейдист. Дръж го край себе си през цялото време, дори ако трябва го окови към себе си.

Рот погледна към Бъч.

— Ченгето ще наблюдава сградата от сега до залез-слънце. Ако види нещо важно, ще ти се обади.

Бъч кимна, като същевременно се изправи на крака и тръгна към вратата.

— Поемам задачата — каза той през рамо.

След кратка пауза Тормент попита:

— Господарю, имаш ли нужда от помощта ни, за да намериш...

— Аз ще се погрижа за кралицата.

През следващия час Бет наблюдаваше двамата си похитители, които се суетяха наоколо, като че ли убедени, че Рот ще дойде всеки момент. Само че как би могъл да знае къде е? Русият не беше оставил бележка с искане за откуп. Поне доколкото знаеше.

Отново започна да дърпа металните скоби и погледна към вратата. Слънцето залязваше, по тревата и покритата с чакъл алея се виждаха дълги сенки. За последен път зърна потъмняващото небе, преди Били да затвори вратата и да я залости с масивни резета.

Рот със сигурност щеше да я търси. Не се съмняваше в това. Но вероятно щяха да минат часове, докато я открие, но не смяташе, че ѝ остава толкова време. Били Ридъл гледаше тялото ѝ с такава ненавист, че тя беше убедена, че няма да издържи дълго да бездейства.

— Сега ще чакаме — каза русият и погледна часовника си. — Няма да е дълго. Искам да си въоръжен. Пъхни един пистолет в колана си и прикрепи нож към глезена си.

Били с удоволствие се зае със задачата. Имаше голям избор — полуавтоматични пистолети, пушки и остри ножове, с които можеше да се въоръжи цяла армейска част.

Взе един дълъг петнадесетина сантиметра ловджийски нож, извърна се и я погледна.

Дланите ѝ, лепкави преди, сега се намокриха от потта. Той пристъпи към нея.

Бет сбърчи вежди и погледна надясно, както и другите двама в помещението. Какъв беше този звук? Някакъв тътен. Гръмотевица? Влак? Каквото и да бе източникът, звукът ставаше все по-силен. След това се разнесе странно дрънчене, наподобяващо звъна на вятърни камбанки. Обърна глава към другата страна на хамбара. На масата с амунициите разпилелите се куршуми подскачаха и се удряха един в друг.

Били погледна към ръководителя си.

— Какво е това, по дяволите?

Мъжът пое дълбоко дъх, защото температурата рязко спадна с цели двадесет-тридесет градуса.

— Бъди готов, Били.

Звукът вече се беше превърнал в грохот. Хамбарът се разлюля, от гредите на покрива се посипа прах като мънички снежинки, който изпълни въздуха.

Били закри главата си с ръце.

Вратата на хамбара се разцепи и се отвори под напора на изригналия вледеняващ гняв. Цялата сграда се разтресе от силата му, гредите се местеха и скърцаха зловещо.

Рот застана на прага, изпълвайки вратата, въздухът край него се огъна от жаждата за мъст, заплахата и обещанието за смърт. Бет почувства погледа му върху себе си, след това той нададе оглушителен боен вик, толкова силен, че ушите я заболяха.

От този момент нататък Рот владееше изцяло положението.

Със светкавично движение, което очите й едва успяха да доловят, той се озова до русия мъж, грабна го и го захвърли към вратата на една от преградите. Русият, който дори не беше замаян, замахна и нанесе на Рот силен ъперкът в челюстта. Двамата се биеха ожесточено, нанасяха си удари, блъскаха се в стените, разбиваха прозорци и стени, чупеха маси. Въпреки оръжията, които носеха, те продължаваха да се бият с голи ръце, лицата им бяха сурови, зъбите им оголени, огромните им тела се нараняваха едно друго. Не искаше да гледа, но не можеше да отвърне очи от тях.

Особено когато Били грабна един нож и се метна върху гърба на Рот. Рот се извъртя гневно, освободи се от хватката му и го запокити във въздуха. Тялото на Ридъл прелетя чак до другия край на обора и се сгромоляса на земята.

Макар и с мъка, Били успя да се изправи на крака. Кръв се стичаше по лицето му. Многобройните удари, нанесени по тялото му, не забавиха Рот нито миг. Той успя да задържи русия настрани достатъчно дълго, за да отвори едната от металните скоби, с които китките на Бет бяха приковани към масата. С освободената си ръка тя отвори и другата скоба.

— Кучетата! Пусни кучетата — извика русият.

Били излезе със залитане от обора. Миг по-късно два питбула се появиха иззад ъгъла, понесли се като стрели.

Те се хвърлиха към глезените на Рот точно когато русият извади ножа си.

Бет освободи краката си и скочи от масата.

— Бягай! — изкрещя Рот, като в същото време освободи крака си от едното куче и блокира един удар, насочен към лицето му.

Мамка му, помисли си тя и взе първото нещо, което ѝ попадна. Беше шлосерски чук.

Бет се хвърли към русия в мига, когато Рот загуби равновесие и падна. Вдигна чука колкото може по-високо, напрегна всички сили и го стовари върху тила на русия.

Изпука кост и бликна кръв.

След това едно от кучетата се извъртя и я захапа за бедрото. Тя изпищя, когато зъбите му разкъсаха кожата ѝ и се впиха в мускула.

Рот отблъсна тялото на *лесъра* и скочи на крака.

Едно от кучетата беше нападнало Бет, муцуната му бе впита в бедрото ѝ. Животното се опитваше да я събори на земята, за да може да впие зъби в гърлото ѝ. Рот се втурна към Бет, но се спря. Ако издърпа кучето, то щеше да отнесе цяло парче месо от крака ѝ.

Внезапно в главата му прозвуча гласът на Вишъс. *Двама изтормозени пазачи с радост ще се вкопчат в гърлата си.*

Рот откъсна кучето от глезена си и го метна към другото, нападнало Бет. То я пусна и двата питбула се подгониха.

Рот стигна до нея точно когато тя падна. Кървеше.

— Бет...

Разнесе се изстрел от пушка. Рот чу силно свистене и шията му започна да пари, като че ли го бяха ударили с горяща факла.

Бет изпищя, той се обърна. Били Ридъл отново намести пушката на рамото си.

Яростта накара Рот да забрави всичко. Той закричи към новобранеца и не спря дори когато пушката се насочи към гърдите му. Били дръпна спусъка, Рот отскочи встрани, след което се втурна напред. Захапа със зъбите си шията на *лесъра* и я разкъса. Продължи да къса плътта, докато главата не се отдели от тялото.

Рот се обърна и тръгна към Бет. Но внезапно падна на колене. Объркан, той погледна надолу. В корема му зееше огромна дупка.

— Рот! — Бет се приближи с накуцване до него.

— Улучиха ме... *лийлан*.

— О, господи. — Тя смъкна халата си и го притисна към корема му. — Къде е телефонът ти?

Той едва успя да вдигне едната си ръка и падна на една страна.

— Джоба.

Извади телефона и се обади в къщата.

— Бъч? Бъч! Помощ! Рот е прострелян в корема! Аз... не знам къде сме...

— Шосе 22 — каза тихо Рот. — Едноетажна къща, отпред е паркиран черен „Хамър“.

Бет повтори думите му, притискайки халата си към раната му.

— В хамбара сме. Ела бързо! Той кърви.

Отляво се чу ръмжене.

Рот погледна натам, Бет също. Оцелелият питбул, окървавен, но все още раздразнен, приближаваше към тях.

Бет не се поколеба. Взе един от кинжалите на Рот и приклепна.

— Просто ела тук, Бъч. Веднага. — Тя затвори телефона и го пусна на земята. — Хайде, гадно псе. Ела ми!

Кучето обикаляше в кръг и Рот почувства, че го наблюдава. По някаква причина животното искаше да нападне него, може би защото кървеше силно. Бет се движеше в кръг заедно с питбула с широко разперени ръце, за да пази Рот.

Гласът ѝ трепереше.

— Искаш да откъснеш месо от него? Първо ще трябва да минеш през мен.

Кучето скочи върху Бет и сякаш беше обучавана да убива, тя се сгъна и заби ножа право в гърдите на звяра. Той падна на земята като камък.

Тя пусна ножа и запълзя назад. Цялата се тресеше. Когато повдигна дрехата от раната в корема му, ръцете ѝ сякаш бяха пърхащи птици.

— Не ме боли — прошепна той, усетил мириса на сълзите ѝ.

— О, Рот. — Тя хвана ръката му и я стисна силно. — Ти си в шок.

— Да, вероятно. Не те виждам. Къде си?

— Тук съм. — Тя допря пръстите му до лицето си. — Усещаш ли ме?

Слабо, но все пак достатъчно, за да не изгуби съзнание.

— Искан ми се да беше бременна — каза той дрезгаво. — Не искам да бъдеш сама.

— Не говори така!

— Помоли Тор и Уелси да те вземат при себе си.

— *Не, няма.*

— Обещай ми.

— Няма — каза тя буйно. — Няма да позволя да умреш.

Колко греша, помисли си той. Чувстваше, че силите го напускат.

— Обичам те, *лийлан*.

Бет заплака. Сподавеното ѝ хлипане беше последният звук, който чу, борейки се с течението, което го отнасяше. Накрая загуби битката.

Бет не погледна, когато телефонът зазвъня.

— Рот? — каза тя отново. — Рот...

Сложи ухо на гърдите му. Сърцето му още биеше, но ударите бяха съвсем слаби и той дишаше, макар и едва забележимо. Тя отчаяно искаше да му помогне, но не беше възможно да приложи сърдечен масаж. Не и докато все още имаше сърдечна дейност.

— О, господи...

Телефонът продължи да звъни. Тя го вдигна от мръсния под и се опита да не гледа разширяващата се локва кръв край тялото на Рот.

— Ало!

— Бет! Бъч се обажда. Заедно с Ви сме. Идваме скоро, но той иска да говори с теб.

Чуваше се бръмчене, като от мотор на кола. Гласът на Вишъс беше напрегнат.

— Бет, ето какво трябва да направиш. Имаш ли нож?

Тя погледна кинжала, останал на гърдите на Рот.

— Да.

— Вземи го. Искан да направиш разрез на китката си. Направи го вертикално, не перпендикулярно, за да не улучиш костта. След това сложи китката си до устата му. Това е най-добрият му шанс да оцелее,

докато доведем помощ. — Настъпи пауза. — Остави телефона, скъпа, и вземи ножа. Ще ти казвам какво да правиш.

Бет се пресегна и извади ножа от канията на Рот. Без колебание срязва китката на лявата си ръка. Изстена от болка, но не ѝ обърна внимание, и притисна китката си към устата му. Вдигна телефона със свободната си ръка.

— Не пие.

— Вече си направила разреза? Браво.

— Той не... той не гълта.

— Да се надяваме, че нещо все пак влиза в гърлото му.

— От гърлото му също излиза кръв.

— Исусе... Карам колкото мога по-бързо.

Бъч забеляза „Хамър“-а.

— Ето там!

Вишъс мина направо през моравата. Изскочиха от колата и се втурнаха към хамбара.

Когато влязоха вътре, Бъч не можеше да повярва на очите си. Две убити кучета. Навсякъде кръв. Един *истински* труп — Исусе, това беше Бил Ридъл.

След това видя Бет. Беше с дълга тениска, покрита с мръсотия и кръв, погледът ѝ беше безумен. Коленичила до Рот, тя притискаше китката си до устните му. Щом ги видя, изсъска и вдигна ножа, готова за борба.

Вишъс тръгна към нея, но Бъч го хвана за ръката.

— Нека аз да отида пръв.

Бъч бавно се приближи.

— Бет? Бет, ние сме.

Но колкото повече се приближаваше, толкова по-безумно го гледаше тя. Дръпна китката си от устата на мъжа, готова да го защити.

— Успокой се, момиче. Няма да го нараним. Бет, това съм аз.

Тя примига.

— Бъч?

— Да, скъпа. И Вишъс е с мен.

Тя пусна ножа и се разплака.

— Няма нищо, успокой се. — Опита да я прегърне, но тя отново се наведе към Рот.

— Недей така, скъпа. Остави Ви да го види, окей? Хайде, ще отнеме само минутка.

Тя се остави да я дръпнат назад. Бъч съблече ризата си и я уви около китката ѝ, като същевременно кимна на Ви.

Вишъс приклепна до Рот. Вдигна поглед от корема на вампира със свити устни.

Бет коленичи отново до Рот и опря китката си до устата му.

— Той ще се оправи, нали? Само трябва да го заведем на лекар. В болница. Нали, Вишъс, нали? — От отчаяние гласът ѝ звучеше пискливо.

И след това изведнъж вече не бяха сами. Мариса и един достолепен мъж с трескав поглед се появиха от нищото. Мъжът отиде при Рот и повдигна просмукания с кръв атлазен тампон.

— Трябва да го откараме в моята операционна.

— Колата ми е на моравата отпред — каза Ви. — Ще се върна и ще довърша работата тук, когато той е вън от опасност.

Мъжът прегледа раната на шията на Рот и изруга. Погледна към Бет:

— Твоята кръв не е достатъчно силна. Мариса, ела тук.

Бет отмести китката си от устните на Рот, като се опитваше да съдържи сълзите си, и погледна към русата жена. Мариса се поколеба.

— Имаш ли нещо против да го нахраня?

Бет ѝ подаде кинжала на Рот.

— Не ме е грижа от кого пие, стига това да спаси живота му.

Мариса направи разреза с лекота, като че ли го беше правила безброй пъти. След това повдигна главата на Рот и притисна ръката си към устата му.

Тялото му подскочи, сякаш го бяха свързали с автомобилен акумулатор.

— Добре, хайде да го занесем до колата — каза мъжът, който бе поел нещата в свои ръце. — Мариса, дръж китката си до устата му.

Мъжете вдигнаха Рот от пода на хамбара, а Бет взе ръката му в своята. Понесоха го колкото могат по-внимателно към джипа на Вишъс и го сложиха в него, легнал по гръб. Мариса и Бет се качиха при Рот, Бъч и Вишъс седнаха на предната седалка. Другият мъж изчезна.

Докато „Ескалейд“-ът се носеше с рев по второстепенните пътища, Бет галеше татуираната ръка на Рот. Кожата му беше студена.

— Явно много го обичаш — каза тихо Мариса.

Бет вдигна поглед.

— Пие ли?

— Не знам.

В предверието на хирургическото отделение Хавърс свали латексовите си ръкавици и ги хвърли в един контейнер за биологични отпадъци. Гърбът го болеше. Беше прекарал часове наред наведен над Рот, докато зашие вътрешностите му и се погрижи за раната на шията му.

— Ще оживее ли? — попита Мариса, когато той излезе от операционната. Чувстваше се отпаднала, след като бе дала толкова много кръв. Беше бледа, но се държеше.

— Скоро ще разберем. Надявам се да оживее.

— Аз също. — Тя вървеше до него, избягвайки погледа му.

— Мариса...

— Знам, че съжаляваш. Но не на мен трябва да поднесеш извиненията си. Трябва да започнеш от Бет. Ако е готова да те изслуша.

Вратата се плъзна и се затвори със свистене.

Хавърс затвори очи. О, боже мой, болката в гърдите му. Болката от стореното, което вече никога не може да се поправи.

Хавърс се облегна на стената и свали хирургическата шапка от главата си.

Слава богу, Слепия крал беше с организъм на истински воин. Тялото му беше силно, волята — огромна. Макар че нямаше да оцелее без почти чистата кръв на Мариса.

А може би помогна и присъствието на неговата тъмнокоса *шелан*. Бет, както ѝ беше името, не се отдели от него по време на цялата операция. И въпреки че воинът беше в безсъзнание, главата му беше обърната към нея. Тя му говореше непрекъснато часове наред, докато накрая гласът ѝ съвсем пресипна. Беше все още вътре при него, макар да беше толкова изтощена, че едва се крепеше на краката си. Отказа да прегледат собствените ѝ рани и не хапна нищо. Просто стоеше при своя *хелрен*.

Залитайки, Хавърс отиде при дълбокия умивалник. Хвана се за ръбовете от неръждаема стомана и впери поглед в канала. Повдигаше му се, но стомахът му беше празен.

Братята бяха отвън. Чакаха новини от него. Освен това, знаеха какво беше направил.

Преди Хавърс да влезе и да започне да оперира. Тормент го беше сграбчил за гърлото. Воинът се беше закле, че ако Рот умре на операционната маса, братята ще обесят Хавърс с главата надолу и ще го бият с голи юмруци, докато изтече и последната му капка кръв, направо в дома му.

Нямаше съмнение, че Зейдист им беше разказал всичко.

Господи, само ако можех да върна времето назад, помисли си Хавърс. *Как искам изобщо да не бях ходил в онази уличка.*

Трябваше да е наясно, че никога не трябва да се обръща към член на братството с такава предателска молба. Дори към лишения от душа.

След като направи предложението си на Зейдист, братът го беше погледнал втренчено с ужасните си черни очи и Хавърс веднага разбра, че е допуснал грешка. Зейдист може и да беше изпълнен с омраза, но нямаше да измени на своя крал и беше засегнат, че искат такова нещо от него.

— Ще убия безплатно — беше изръмжал Зейдист. — Но само ако трябва да убия теб. Махай се от очите ми, преди да съм извадил ножа си.

Уплашен, Хавърс се беше втурнал навън, но се оказа, че някой го преследва и той предположи, че сигурно е *лесър*. За пръв път попадаше на жив мъртвец и се изненада, че членът на обществото беше с толкова светла коса и кожа. И все пак създанието беше въплъщение на злото в най-чистия му вид и готово да извърши убийство. Заклещен в един ъгъл на уличката, загубил ума си от страх, Хавърс започна да говори, както за да се свърши работата, която искаше, така и за да не го убият. В началото *лесърът* беше скептичен, но Хавърс имаше дарбата да бъде убедителен и думата *крал*, която повтаряше често, привлече вниманието на зомбито. Даде му исканата информация и *лесърът* си тръгна. Зарът беше хвърлен.

Хавърс дишаше тежко, събирайки кураж да излезе в коридора.

Поне можеше чистосърдечно да се закълне пред братята, че е направил всичко възможно при операцията.

Макар че не ставаше въпрос да спаси собствения си живот. Нищо не можеше да оправдае постъпката му. За това, което беше направил, го чакаше смърт, въпросът беше кога ще умре.

Не, в операционната той беше направил всичко по силите си, защото само по този начин можеше да се реваншира за ужасната си постъпка. И защото петимата въоръжени до зъби вампири и свирепият човек, които чакаха отвън, изглеждаха така, сякаш им се къса сърцето.

Но нито едно от тези неща не беше истинският му мотив. Разтърси го като ток парещата болка в очите на тъмнокосата Бет. Познаваше това изражение на ужас и безсилие. То беше изписано на собственото му лице, когато гледаше как умира неговата *шелан*.

Хавърс напписка лицето си с вода и излезе в коридора. Братята и човекът го погледнаха очаквателно.

— Преживя операцията. Сега можем само да чакаме. — Хавърс се приближи към Тормент. — Веднага ли ще ме отведете?

Воинът го изгледа сурово и с гняв.

— Ще те оставим жив, за да се грижиш за него. След това можеш да се самоубиеш.

Хавърс кимна и чу тих плач. Погледна по посока на звука и видя Мариса, запушила устата си с ръка.

Понечи да отиде при нея, но човекът препречи пътя му, поколеба се и после ѝ подаде една кърпичка. Тя я взе и си тръгна.

Бет положи главата си в края на възглавницата на Рот. От операционната маса го бяха прехвърлили на едно болнично легло, но нямаше да го местят в обикновена стая за пациенти. Хавърс беше решил да го задържи в хирургическото отделение, в случай че спешно се наложи повторна операция.

В помещението с бели стени беше студено, но някой я беше наметнал с кожено палто. От кръста надолу беше увита в одеяло. Не си спомняше кой се е погрижил за нея.

Чу някакво прищракване и погледна към множеството машини, към които беше прикачен Рот. Провери показанията на всяка от тях,

въпреки че нямаше представа какво означават. Щом никоя от алармите не се беше задействала, трябваше да приеме, че всичко е наред.

Звукът се чу отново.

Тя погледна към Рот. И скочи на крака. Той се опитваше да каже нещо, но устата му беше пресъхнала и езикът му беше надебелял.

— Шшш. — Тя хвана ръката му и застана така, че да види лицето ѝ, ако случайно отвори очи. — Тук съм.

Пръстите му стиснаха нейните. След това отново се унесе.

Господи, изглеждаше ужасно, блед като плочките на пода в операционната. Очите му бяха хлътнали дълбоко в черепа.

На гърлото му имаше дебела превръзка. Коремът му беше покрит с тампони от марля и памук, виждаха се дренажните тръбички. Вливаха му физиологичен разтвор и болкоуспокояващи с помощта на интравенозна система, от едната страна на леглото му висеше катетър. От гърдите му стърчаха преплетените жици на ЕКГ апарата. Но беше жив. Засега. И беше дошъл в съзнание, макар и за миг.

През следващите няколко дена състоянието му не се промени. Идваше в съзнание и отново се унасяше, като че ли за да провери дали Бет е до него, преди да се заеме отново с херкулесовата задача да изцели тялото си.

Накрая все пак тя трябваше да поспи. Братята ѝ донесоха удобен стол, някой ѝ даде възглавница и одеяло. Малко по-късно се събуди, все още стискайки ръката на Рот.

Хапна нещо насила, само защото Тормент и Уелси настояваха. Взе си душ в клиниката. Набързо. Когато се върна, Рот размахваше буйно ръце и крака, а Уелси беше изпратила да повикат Хавърс.

Веднага щом Бет хвана ръката му, той се успокои. Не знаеше колко време ще чакат. Но всеки път, когато той идваше в съзнание, в нея се вливаха нови сили.

Можеше да чака. Можеше да го чака цяла вечност.

Рот дойде на себе си изведнъж и мозъкът му бързо заработи. В един момент не усещаше нищо, в следващия мозъчните му клетки вече функционираха. Не знаеше къде се намира и клепачите му бяха прекалено тежки, за да ги отвори, затова набързо обследва тялото си. Долната половина беше наред, краката му си бяха на място и можеше

да движи пръстите си. А, ох. Усещаше корема си така, все едно го бяха надупчили с лост за смяна на гуми. Но гръдният му кош беше здрав. В шията си усещаше пареща болка. Ръцете му бяха добре, пръстите...

Бет.

Беше свикнал да усеща дланта ѝ в своята. Къде беше тя? Очите му се отвориха.

Беше точно до него, седнала на един стол и положила глава върху леглото. Изглежда спеше. Първата му мисъл беше, че не трябва да я буди. Личеше си, че е изтощена. Но му се искаше да я докосне. Имаше нужда от това. Опита се да протегне свободната си ръка, но тя сякаш тежеше двеста килограма. Опита се, напрягайки волята си, да прехвърли ръка през тялото си, придвижвайки я по завивката сантиметър по сантиметър. Не знаеше колко време му отне това. Може би часове.

Но накрая докосна кичурче от косата ѝ. Усещането за копринената ѝ мекота беше като същинско чудо.

Той беше жив, тя също.

Рот заплака.

Щом усети потрепването на леглото, тя се събуди, обзета от паника. Първото, което видя, беше ръката на Рот. Пръстите му се бяха заплели в дълъг кичур от косата ѝ. Погледна към лицето му. От очите му се стичаха сълзи.

— Рот! Любов моя. — Тя се наведе към него и приглади косата му назад. Той беше много изтощен. — Боли ли те?

Той отвори уста, но не се чу звук. Почувства, че го обзема паника, отвори толкова широко очи, че се виждаше бялото покрай ириса.

— Спокойно, любов моя, спокойно. Просто се отпусни — каза тя. — Искам да ми стиснеш ръката веднъж за „да“ и два пъти за „не“. Боли ли те?

Не.

Тя нежно избърса сълзите от бузите му, обрамчени от бакенбарди.

— Сигурен ли си?

Да.

— Да повикам ли Хавърс?

Не.

— Искаш ли нещо?

Да.

— Нещо за ядене? За пиене? Кръв?

Не.

Той се размърда, бледите му, неспокойни очи я гледаха умолително.

— Шшш, всичко е наред. — Тя го целуна по челото. — Само се успокой. Ще отгатнем от какво имаш нужда. Разполагаме с много време.

Очите му се спряха на сплетените им ръце и отново се върнаха към лицето ѝ. Пак погледна към ръцете им, после към лицето ѝ.

— Искаш мен? — прошепна тя. — Имаш нужда от мен?

Той стисна ръката ѝ и не я пусна.

— О, Рот... Твоя съм. Заедно сме, любов моя.

Сълзите бликнаха от очите му, гърдите му се тресяха от хлипането, дишането му беше неравномерно и мъчително. Тя взе лицето му в ръцете си, опитвайки се да го успокои.

— Няма нищо. Никъде няма да ходя. Няма да те оставя. Обещавам ти. О, любов моя...

Накрая той се поуспокои. Сълзите намаляха. От устата му излязоха хриптящи звуци.

— Какво казваш? — Тя се наведе към него.

— Исках да... те спася.

— Направи го, Рот, спаси ме.

Устните му потрепериха.

— Обичам... те.

Тя го целуна леко по устата.

— И аз те обичам.

— Ти. Върви. Спи. Сега.

След това затвори очи от изтощение. Погледът ѝ се премрежи. Тя постави ръка на устата си и на лицето ѝ трепна усмивка. Нейният прекрасен воин се беше завърнал. И се опитваше да ѝ дава нареждания от болничното си легло.

Рот въздъхна и като че се унесе в сън. Когато се увери, че той почива спокойно, тя се протегна и си помисли, че братята ще се зарадват, когато научат, че той се е събудил и е бил достатъчно добре,

за да проговори. Може би ще намери телефон, за да се обади в дома на Дариъс.

Надникна в коридора и не можа да повярва на очите си.

Братята и Бъч се бяха проснали на пода точно пред вратата на операционната като жива бариера. Мъжете спяха дълбоко, изтощени не по-малко от нея. Вишъс и Бъч се бяха подпрели на стената един до друг, между тях имаше малък телевизор и два пистолета. Рейдж се беше проснал по гръб и похъркваше с кинжал в ръка. Тормент беше подпрял глава на коленете си. Фюри лежеше на едната си страна и притискаше към гърдите си звезда за мятане, сякаш това го успокояваше.

Къде беше Зейдист?

— Ето ме тук — каза той тихо.

Тя подскочи и погледна вдясно. Зейдист беше въоръжен до зъби. На хълбока му се виждаше прикрепен пистолет, на гърдите му се кръстосваха кинжали, в ръката си премятеше верига. Блестящите му черни очи я гледаха, без да мигат.

— Мой ред е да съм на стража. Редуваме се на смени.

— Толкова ли е опасно тук?

Той сви вежди.

— Не знаеш ли?

— Какво?

Той сви рамене и огледа коридора. Първо в едната, после в другата посока. Проучваше го внимателно.

— Братството пази своето. — Отново погледна към нея. — Никога няма да оставим теб или него без защита.

Бет усети, че той избягва отговора, но нямаше намерение да настоява. Единственото, което имаше значение, беше, че тя и Рот са в безопасност, че съпругът ѝ се възстановява.

— Благодаря ти.

Зейдист бързо сведе поглед.

Как се крие от всяка проява на топлина, помисли си тя.

— Колко е часът? — попита Бет.

— Четири следобед. Между другото, днес е четвъртък. — Зейдист поглади с ръка подстриганата си нула номер глава. — Е, как е той?

— Събуди се.

— Знаех, че ще оживее.

— Наистина ли?

Устната му се повдигна в озъбена усмивка, сякаш се канеше да направи някаква неприлична забележка, но се въздържа. Очите му бяха вперени в нея, белязаното му лице беше безизразно.

— Да, Бет. Наистина. Никакви пушки не могат да го държат далече от теб.

След това Зейдист отмести погледа си.

Другите се размърдаха. Миг по-късно до един бяха на крак и отправиха очи към нея. Тя забеляза, че Бъч се чувства много добре сред вампирите.

— Как е той? — попита Тор.

— Достатъчно добре, за да се опита да ми нарежда какво да правя.

Братята се засмяха. Смехът им беше изпълнен с облекчение. С гордост. С обич.

— Някой от вас двамата има ли нужда от нещо? — попита Тор.

Бет се вгледа в лицата им. Всички я гледаха с очакване. Като че ли се надяваха да им възложи някаква работа.

Това наистина е моето семейство, помисли си тя.

— Мисля, че с нас всичко е наред. — Бет се усмихна. — И съм сигурна, че той скоро ще иска да види всички ви.

— А ти? — попита Тор. — Ще издържиш ли? Не искаш ли да си починеш?

Тя поклати глава и отвори вратата на операционната.

— Докато той не излезе оттук на собствените си крака, няма да мръдна от леглото му.

Когато вратата се затвори зад Бет, Бъч чу Вишъс да мърмори под нос.

— Тя е прекрасна жена, нали? — каза Ви.

В отговор се чу ниско, одобрително ръмжене.

— Освен това пази Боже да ѝ се изправиш на пътя — продължи Ви. — Господи, да я беше видял, когато влязохме в онзи хамбар. Изправила се беше до тялото му, готова да се бие с мен и ченгето с

голи ръце, ако трябва. Да го защити, като лъвица малкото си, загреваш ли?

— Дали има сестра? — попита Рейдж.

Фюри се засмя.

— Ти няма да знаеш как да се държиш, ако попаднеш на достойна жена.

— Това от теб ли го чувам, безбрачнико? — Но след това Холивуд потърка небръснатата си брада, като че ли размишляваше за превратностите на съдбата. — По дяволите, Фюри, вероятно си прав. Все пак, защо да не може един мъж да си помечтае.

— Разбира се, че може — промърмори Вишъс.

Бъч се замисли за Мариса. Надяваше се, че тя ще слезе долу, но не я беше виждал, откакто се прибра горе тази сутрин след операцията. Изглеждаше толкова разстроена и объркана, но все пак способна да разсъждава. Брат ѝ скоро щеше да умре. Съвсем скоро, щом Рот се възстанови.

На Бъч му се искаше да отиде при нея, но не беше сигурен дали ще приеме компанията му. Просто не я познаваше добре. Бяха прекарвали толкова малко време заедно.

Само любопитство ли проявяваше тя? А може би свежа кръв, която искаше да опита? Или нещо повече?

Бъч погледна към коридора, като че ли тя щеше да се появи поради силата на желанието му.

Господи, колко много искаше да я види. Само за да се увери, че е добре.

Няколко дена по-късно Рот с мъка се изправи и седна в леглото, преди братята да влязат при него. Не искаше да го виждат легнал по гръб. Достатъчно неприятна беше прикачената към ръката му интравенозна система и цялата апаратура зад него. Но поне катетърът от вчера вече го нямаше. Освен това успя да се обръсне сам и да се измие. Да си с чиста коса беше прекрасно.

— Какво правиш? — попита Бет като видя, че се размърдва.

— Искам да седна...

— О не, няма да го направиш. — Тя взе дистанционното за леглото и смъкна надолу горната му част.

— По дяволите, *лийлан*, сега лежа с краката нагоре.

— Много си добре така. — Тя се наведе, за да го завие, и той зърна извивката на гърдата й.

Рот усети тялото му да се възбужда.

Но приливът на кръв го подсети за сцената, която видя при влизането си в онзи хамбар. Как лежеше прикована към масата. Нямаше значение, че *лесърите* не можеха да вдигнат онази си работа.

Хвана ръката й.

— *Лийлан*!

— Да?

— Сигурна ли си, че си добре? — Бяха говорили за това, което се бе случило, но той все пак се безпокоеше.

— Казах ти. Бедрото ми заздравява...

— Нямам предвид само физически — каза той и му се прииска да убие Били Ридъл отново и отново.

Лицето й помръкна за миг.

— Казах ти. Ще се оправя. Защото така искам.

— Ти си толкова храбра. Толкова издръжлива. Учудваш ме.

Тя му се усмихна и се наведе за бърза целувка. Той я задържа и каза с устни до нейните:

— Благодаря ти, ти си моето спасение. Не само там, в хамбара. Но през всичките дни и нощи, които ми остават.

Той я целуна по-дълбоко и беше щастлив, когато тя простена от удоволствие. Звукът усили ерекцията му и той погали с пръсти ключицата ѝ.

— Какво ще кажеш да скочиш при мен в леглото?

— Не мисля, че си готов за това.

— Обзалагаш ли се? — Той взе ръката ѝ и я пхна под болничните завивки.

Гърленият ѝ смях, когато тя нежно го обхвана, беше друго чудо. Като непрекъснатото ѝ присъствие в стаята му, свирепия начин, по който го защитаваше, нейната любов, силата ѝ. За него тя беше всичко. Целият му свят. Преди му беше все едно дали ще умре, сега отчаяно искаше да живее. За нея. За тях двамата. За бъдещето им.

— Какво ще кажеш да почакаме още един ден? — попита тя.

— Един час.

— Докато можеш да сядаш сам.

— Дадено.

Слава богу, че имаше способността да се възстановява бързо. Тя дръпна ръката си.

— Да пусна ли братята?

— Да. — Той пое дълбоко дъх. — Почакай. Искam да знаеш какво ще им кажа.

Той я придърпа надолу и тя седна на ръба на леглото.

— Напускам братството.

Тя затвори очи, за да не види той облекчението ѝ.

— Наистина ли?

— Да. Поисках от Тор да поеме командването. Не излизам просто във ваканция. Трябва да се заема с управлението на народа ни, Бет. И имам нужда от теб.

Тя отвори широко очи. Той я погали по лицето.

— Ще бъдем крал и кралица. Ще бъда честен с теб. Нямам представа какво да правя. Имам някои идеи, но ще трябва да ми помогнеш.

— Ще направя всичко за теб.

Рот само я гледаше учудено.

Господи, тя го смая. Беше готова да поеме отговорност за техния свят наравно с него, въпреки че той не можеше дори задника си да помести от болничното легло. Вратата ѝ в него беше удивителна.

— Казвал ли съм ти, че те обичам, *лийлан*?

— Преди пет минути. Но никога няма да ми омръзне да го чувам. Той я целуна.

— Извикай братята. Кажи на Бъч да чака в коридора. Но искам да си тук, докато говоря с тях.

Тя пусна войните вътре и се върна при него.

Братята внимателно се приближиха до леглото. Макар че се беше видял за кратко сутринта с Тор, с другите воители се виждаха за пръв път след раняването му. Чуха се леки покашляния, като че ли братята се опитваха да изкарат заседнала в гърлата им буца. Той знаеше как се чувстват. В неговото гърло също сякаш беше заседнала буца.

— Братя мои...

В този момент се появи Хавърс и застана неподвижно на вратата.

— А, добрият доктор — каза Рот. — Влез. С теб имаме да довършим една работа.

Хавърс редовно се отбиваше в операционната, но до този момент Рот не беше готов да се заеме с него.

— Време е — заяви той.

Хавърс въздъхна дълбоко и се приближи до леглото. Наведе глава.

— Господарю.

— Разбрах, че си поръчал да ме убият.

За своя чест докторът не се опита да побегне. Не увърташе. И въпреки че мъката и съжалението му бяха очевидни, не помоли за снизхождение.

— Да, така беше, господарю. Аз поисках това от него. — Той посочи Зейдист. — И когато разбрах, че вашият брат няма да ви измени, аз се обърнах към *лесъра*.

Рот кимна, защото вече беше разговарял с Тормент за това, което се беше случило онази нощ. Тор беше чул само част от отговора на Зи.

— Господарю, трябва да знаете, че вашият брат беше готов да ме убие само защото поисках това от него.

Рот се обърна към Зейдист, който гледаше доктора така, сякаш искаше да окачи главата му на стената като ловен трофей.

— Да, чух, че нещата не са се развили според очакванията ти. Зи, дължа ти извинение.

Воинът сви рамене.

— Не си прави труд. Такива неща ми досаждат.

Рот се усмихна и си помисли, че това е типично за Зи. Вечно намусен, независимо от обстоятелствата. Хавърс огледа братята.

— Тук, пред тези свидетели, приемам смъртната си присъда.

Рот изглежда сурово доктора. И си помисли за всичките онези години, през които сестрата на този мъж беше страдала. Макар че Рот никога не бе имал намерение да направи живота ѝ толкова труден, той беше виновен за това.

— Направи го заради Мариса, нали? — каза той.

Хавърс кимна.

— Да, господарю.

— Тогава няма да те убия. Направил си го заради начина, по който се отнасях с любимо за теб същество. Отмъщението е нещо, което мога да разбера.

Хавърс залитна от изненада. След това изпусна картоната, който носеше, падна на колене до леглото, грабна ръката на Рот и я опря до челото си.

— Господарю, милостта ви е безгранична.

— Безгранична, как не. Подарявам ти живота заради твоята сестра. Ако пак направиш такъв номер, ще ти забия кинжала. Разбрахме ли се?

— Да, господарю.

— Сега ни остави. После ще ме ровичкаш. Но почукай, преди да влезеш, ясен ли съм?

— Да, господарю.

Хавърс излезе бързо през вратата, а Рот целуна ръката на Бет.

— За всеки случай, ако сме заети — прошепна ѝ той.

В стаята се чу групово хихикане.

Той погледна строго към братята, за да ги накара да престанат и ги уведоми за решението си. Последва дълга тишина и той разбра, че воините му са шокирани.

— Съгласни ли сте Тор да ви води? — попита той групата.

— Да — каза Рейдж. — Аз съм съгласен.

Вишъс и Фюри кимнаха.

— Зи?

Воинът извъртя нагоре черните си очи.

— Виж какво, за мен няма значение. Ти или Тор. Или Бритни Спийрс.

Рот се засмя.

— Това шега ли беше, Зи? След толкова години най-после си придобил чувство за хумор? Дявол да го вземе, ти ми даваш още една причина да живея.

Зи се изчерви и ядосано замърмори, докато другите не го сгълчаха.

Рот пое дълбоко дъх.

— Има още нещо, братя мои. Заемам мястото си на трона. Както казах на Тор, трябва ни обновление. Трябва да възродим расата си.

Братята се стъписаха, но после един по един се приближиха до леглото и му се заклеха във вярност на древния език, като хващаха ръката му и я целуваха от вътрешната страна на китката. Тържествеността, с която засвидетелстваха уважението си, го развълнува и трогна.

Скрайб Върджин беше права, помисли си той. Това беше неговият народ. Как би могъл да не ги ръководи?

Когато воините приключиха с клетвите си, той погледна към Вишъс.

— Взе ли урните на двамата *лесъри* от хамбара?

Ви сви вежди.

— Там имаше само една. На новобранеца, когото срещнахме в нощта на сватбата ти. Върнах се и прободох тялото, докато те оперираха. Прибрах и урната му оттам.

Рот поклати глава.

— Бяха двама. Определено бяха двама. Другият беше *лесърът*, който караше онзи „Хамър“.

— Сигурен ли си, че не е избягал?

— Лежеше на земята с пробита глава.

Рот внезапно усети, че Бет става неспокойна и стисна ръката ѝ.

— Достатъчно, ще поговорим по-късно.

— Не, няма нищо... — започна тя.

— По-късно.

Той целуна ръката ѝ и я потърка в бузата си. Вгледа се в очите ѝ, опитвайки се да я успокои. Ненавиждаше света, в който я беше въвел.

Тя му се усмихна и той я придърпа към себе си за бърза целувка, след което отново се обърна към братята.

— Има още едно нещо — каза той. — Искам да се преместите и да живеете заедно. Искам братството да е на едно място. Поне през следващите няколко години.

Тор трепна.

— Господи, на Уелси това никак няма да ѝ хареса. Тъкмо приключихме с преустройството на кухнята, за която толкова мечтаеше.

— Ще измислим нещо за вас двамата. Особено като се има предвид, че чакате дете. Но останалите ще живеят заедно.

Разнесе се ропот. Братята не бяха никак доволни от тази перспектива.

— Ей, може да бъде и по-лошо — каза той. — Мога да ви накарам да живеете с мен.

— Добър аргумент — каза Рейдж. — Бет, ако някога имаш нужда да си починеш от него...

Рот изръмжа.

— Това, което исках да кажа — продължи провлечено Холивуд — е, че тя може да се нанесе при нас за известно време. Винаги ще се грижим за нея.

Рот погледна към Бет. Господи, колко красива беше. Неговата партньорка. Неговата любов. Неговата кралица. Усмихнат, той не можеше да откъсне очи от нея.

— Оставете ни, господа. Искам да остана насаме с моята *шелан*.

Братята се изнизаха през вратата ухилени, защото по мъжки се досещаха какво ще стане. Като че ли знаеха точно какво му се върти в ума.

Рот се помъчи да се изправи в леглото, така че хълбоците му да поемат тежестта на горната част на тялото му.

Бет го наблюдаваше през цялото време, но отказа да му помогне.

Когато успя да запази равновесие, той потърка ръце, предвкушвайки това, което щеше да се случи. Вече чувстваше кожата ѝ.

— Рот — каза тя предупредително, докато той я гледаше със светнало лице.

— Ела тук, *лийлан*. Сделката си е сделка.

Дори и да можеше само да я прегърне, той просто имаше нужда да я вземе в ръце.

Хосе Де Ла Крус стисна ръката на следователя от пожарната.

— Благодаря. Очаквам писмения ви доклад.

Човекът поклати глава, поглеждайки назад към овъглените останки на Колдуелската академия за бойни изкуства.

— Досега не бях виждал такова нещо. Бих се заклел, че е избухнала ядрена бомба. Откровено казано, не знам какво да пиша за този случай.

Хосе гледаше след човека, който се качи в пожарната кола и потегли.

— В участъка ли се връщаш? — попита Рики, влизайки в своята полицейска кола.

— Не веднага. Трябва да мина през града.

Рики му махна с ръка и потегли.

Останал сам на местопроизшествието, Хосе въздъхна дълбоко. Още се усещаше лютивата миризма на изгоряло, въпреки че бяха минали четири дена.

Отправи се към необозначената си полицейска кола и погледна към обувките си. Бяха станали светлосиви от близо тридесетсантиметровия пласт пепел, който покриваше мястото. Приличаше по-скоро на вулканичен прах, отколкото на нещо, останало след обикновен пожар. И останките бяха странни. Обикновено части от сградата се запазват, независимо колко висока е температурата на огъня. А тук не беше останало нищо. Сградата беше сравнена със земята. Както следователя от пожарната, и той никога не беше виждал нещо подобно.

Хосе седна зад волана, запали колата и включи на скорост. Измина тринадесетина километра на изток и навлезе в една не толкова идилична част на града. Появиха се редица от неотличаващи се с нищо жилищни блокове, като плевели, израснали от покритата с цимент и асфалт земя.

Спря и паркира пред един от блоковете. Изключи мотора. Мина доста време, преди да се реши да излезе от колата. Накрая събра кураж и се отправи към входа. Една двойка тъкмо излизаше и му направи път да мине. Изкачи три стъпала и пое по мърляв коридор, покрит с износен и покафенял от хиляди стъпки мокет.

Вратата на апартамента, който търсеше, беше преобоядисвана толкова пъти, че релефните орнаменти по нея почти не се забелязваха.

Почука, но не очакваше някой да му отговори.

Отключи вратата с шперц, което му отне само минута, и я отвори.

Затвори очи и вдиша дълбоко. Труп отпреди четири-пет дена вече щеше да вони, дори и при наличието на климатик. Но не се усещаше нищо.

— Бъч? — извика той.

Затвори вратата след себе си. Канапето беше покрито със спортните страници на „Колдуел Куриър Джърнъл“ и „Ню Йорк Поуст“ от предишната седмица. На масата имаше празни кутии от бира. В кухненския умивалник имаше мръсни съдове. Още празни кутии от бира на плота.

Хосе влезе в спалнята. Леглото беше празно, чаршафите бяха събрани на топка, по пода се търкаляха куп дрехи. Спря пред банята. Вратата беше затворена. Сърцето му се разтуптя.

Отвори я, като очакваше със сигурност да намери труп, повесен на душа. Но нямаше нищо.

Детектив Бъч О'Нийл от отдел „Убийства“ беше изчезнал. Безследно.

Дариъс се огледа. Спокойната мъгла на Небитието се беше отдръпнала, разкривайки бял мраморен двор. В средата проблясваха игривите струи на един фонтан, които улавяха разсеяната светлина и я връщаха под формата на безброй разноцветни искри. Пойни птички извиваха мелодични трели, сякаш едновременно го приветстваха и обявяваха пристигането му.

Значи това място наистина съществува, каза си той.

— Добър ден, Дариъс, син на Марклон.

Той падна на колене, без да се обръща, и сведе глава.

— Скрайб Върджин. Удостоявате ме с честта да ми дадете аудиенция.

Тя меко се засмя. Застана пред него, така че той виждаше долния край на черните ѝ одежди. Светлината, която идваше изпод коприната, беше ярка като слънце.

— Дариъс, бих ли могла да ти откажа? За пръв път молиш за среща. — Той усети докосване по рамото и космите на тила му настръхнаха. — Изправи се. Искам да виждам лицето ти.

— Не ти ли харесва Небитието, *принцесе*? — попита тя. — Искаш да те върна обратно?

— Смирено отправям такава молба, ако позволите. Изчаках да мине необходимия период. Искам да видя дъщеря си. Само веднъж. Ако позволите.

Скрайб Върджин отново се засмя.

— Трябва да призная, че се представяш по-добре от твоя крал. Умееш да говориш, за разлика от другия воин.

Последва пауза.

През това време той се замисли за братята. Колко много му липсваше Рот. Всички му липсваха. Но най-съкровено то му желание беше да види Бет.

— Тя е омъжена — каза рязко Скрайб Върджин. — Твоята дъщеря има за съпруг достоен мъж.

Той затвори очи, знаеше, че не бива да задава въпроси. Умираще да чуе какво ще му каже тя. Надяваше се, че неговата Елизабет ще бъде щастлива със съпруга, когото си е избрала.

Скрайб Върджин беше доволна, че той мълчи.

— Браво, не задаваш въпроси. Владееш се толкова добре. Заради добрите ти маниери, ще ти кажа това, което жадуваш да чуеш. Омъжена е за Рот, който ще се възкачи на трона. Дъщеря ти е кралица.

Дариъс сведе ниско глава, за да скрие вълнението и сълзите си. Защото Скрайб Върджин можеше да помисли, че проявява слабост.

— О, *принцесе* — каза меко тя. — В гърдите ти има толкова радост и скръб. Кажи ми, компанията на синовете ти тук, в Небитието, не е ли достатъчна, за да стопли сърцето ти?

— Имам чувството, че съм я изоставил.

— Тя вече не е сама.

— Това е добре.

Настъпи пауза.

— Все още ли искаш да я видиш?

Той кимна.

Скрайб Върджин се отдалечи по посока на птиците, които пееха щастливи сред клоните на бяло дърво с бели цветове.

— Какво по-точно искаш, *принцесе*? Да я посетиш? Набързо? В сънищата й?

— Ако позволите. — Той се придържаше към официалните изрази, защото тя заслужаваше уважение. И защото се надяваше почтителното му отношение да й повлияе благосклонно.

Черните одежди се раздвижиха и се появи ръка от светлина. Една от птиците — синигерче, кацна на пръста й.

— Ти беше убит вероломно — каза тя и погали мъничкото птиче по гърдите. — След като служи на расата си векове наред. Ти си достоен *принцес* и отличен воин.

— За мен е голяма награда, че сте доволна от делата ми.

— Да, наистина. — Тя подсвирна на птичето. — Какво ще кажеш, *принцесе*, ако ти предложи нещо повече от това, за което ме молиш?

Сърцето на Дариъс затуптя по-бързо.

— Бих казал „да“.

— Без да знаеш какъв е моят дар? Или жертва?

— Вярвам ви.

— А защо да не станеш крал? — попита тя иронично, като сложи птицата обратно на дървото и се обърна с лице към него. — Ето какво ти предлагам. Нов живот. Среща с дъщеря ти. Шанс да се бориш пак.

— Скрайб Върджин... — Той отново коленичи. — Приемам, макар и да знам, че не заслужавам такова благоволение.

— Няма да се хващам за отговора ти. Ето какво ще пожертваш. Няма да си я спомняш съзнателно. Няма да бъдеш такъв, какъвто си сега. И ще искам от теб нещо в замяна.

Той не знаеше какво ще поиска тя, но нямаше намерение да пита.

— Съгласен съм.

— Сигурен ли си? Не ти ли е необходимо време, за да си помислиш?

— Благодаря, Скрайб Върджин. Но вече направих своя избор.

— Така да бъде.

Тя се приближи до него и призрачните ѝ ръце се появиха изпод черните одежди. В същото време воалът се вдигна от лицето ѝ. Светлината беше толкова ослепителна, че той не можеше да различи чертите ѝ.

Тя хвана лицето му в ръцете си и той се разтрепери от силата ѝ. Можеше да го смаже, ако поиска.

— Дарявам ти нов живот, Дариъс, син на Марклон. Дано намериш това, което търсиш при това прераждане.

Тя притисна устните си до неговите и той почувства същия шок, както когато умря. Всичките молекули в организма му се взривиха, тялото му се разпадна във въздуха, душата му се освободи и полетя.

Господин Х. отвори очи и видя смътно някакви вертикални линии. Решетка? Не, бяха краката на стол.

Лежеше на груб чамов под. Проснат по корем. Под някаква маса.

Повдигна брадичката си и погледът му отново се замъгли.

Господи, главата ме боли, като че ли е разцепена на две...

Всичко се върна на мястото си. Битката му със Слепия крал. Ударът по главата, който му нанесе жената. Падането.

Докато раненият Сляп крал се бореше за живота си и вниманието на жената беше изцяло погълнато от него, господин Х. успя да изпълзи до минивана. Излезе от града и продължи към планините, непосредствено до които се намираше Колдуел. После се добра до хижата си в тъмнината и едва влязъл вътре, се строполи.

Бог знае колко дълго беше лежал в безсъзнание. Малките прозорчета в дървените стени пропускаха бледата светлина на зората. Дали беше сутринта на следващия ден? Някак си не му се вярваше да е така. Имаше чувството, че му се губят дни.

Повдигна внимателно ръката си и опипа тила си. Раната беше все още прясна, но се затваряше.

Концентрира се, напрегна силите си и се надигна. Подпря се на масата. Всъщност сега, когато беше изправен, болката в главата му като че намаля.

Провървя му. *Лесърите* можеха да бъдат извадени завинаги от строя след тежък удар или огнестрелна рана. Не мъртви, но превърнати в развалина. Десетилетия наред беше попадал на членове на обществото, които се свираха из разни тайни места и гниеха, неспособни да се излекуват и да възвърнат бойната си форма, твърде мекушави, за да се пронижат и да потънат в забрава.

Погледна ръцете си. Видя по тях засъхналата кръв на Слепия крал и полепналата мръсотия от пода на хамбара.

Нямаше угризения, че избяга от мястото на битката. Понякога най-добрият ход, който един лидер може да направи, е да напусне

полесражението. Когато жертвите са твърде много и поражението практически е сигурно, най-разумно е да се оттеглиш и да подновиш битката в друг ден.

Господин Х. отпусна ръцете си. Щеше да му е необходимо повече време за възстановяване, но трябваше да се свърже с хората си. Вакуумът в ръководството на обществото беше опасен... Особено за командващия *старши лесър*.

Вратата на хижата се отвори широко и той вдигна очи, като се питаше как би могъл да се защити, но осъзна, че денят съвсем скоро ще настъпи, така че натрапникът не можеше да е вампир.

Фигурата, изпълнила рамката на вратата, накара черната му кръв да замръзне. Омега.

— Дойдох да ти помогна да се възстановиш — каза той с усмивка.

Вратата се затвори, тялото на господин Х. се разтрепери. Помощта на Омега беше по-ужасна от смъртна присъда.

ЕПИЛОГ

— Имението до гробницата. Казвам ви, че именно там трябва да отидем — каза Тор и забодя с вилицата си парче ростбиф от сребърния поднос, който Фриц му подаде. — Благодаря.

Бет погледна към Рот, като си мислеше, че се беше възстановил напълно само за един месец, след като беше прострелян. Беше здрав и силен. Огромен и страшен, както винаги. Арогантен. Нежен. Невъзможен и неустоим.

Той се облегна на стола си начело на масата, хвана ръката ѝ и погали дланта ѝ с палеца си. Тя му се усмихна.

Докато оздравяваше, живееха в дома на баща ѝ и крояха планове за бъдещето. Всяка нощ братята идваха на вечеря. Фриц беше извън себе си от радост при вида на всичките тези хора, които пристигаха и си отиваха.

— Знаеш ли, това е адски добра идея — каза Ви. — Мога да оградя с тел цялото място. Там, в планината, то и без това е достатъчно изолирано. Сградата е от камък, така че няма опасност от пожар. Ако сложим метални капаци на всички прозорци, които да могат да се отварят и затварят, ще можем да се движим из къщата и през деня. Това беше сериозен недостатък на тази къща, когато... — Той млъкна. — А там нямаше ли големи подземни помещения? Можем да ги използваме за тренировки.

Рейдж кимна.

— Мястото е достатъчно голямо. Можем да живеем всички заедно, без да се избием.

— Това зависи повече от устата ти, отколкото от етажното разпределение — отбеляза Фюри с усмивка. Воинът се размърда на стола си, за да може Бу да скочи на скута му.

— Какво ще кажеш? — обърна се Тор към Рот.

— Не зависи от мен. Всички сгради и съоръжения бяха на Дариъс и сега са собственост на Бет. — Рот я погледна. — *Лийлан!* Ще позволиш ли на братята да живеят в една от къщите ти?

Една от къщите ѝ. *Нейните* къщи. Никога не беше имала дори собствен апартамент и сега ѝ беше трудно да свикне, че притежава толкова много неща. Не само имоти. Произведения на изкуството. Земя. Скъпоценности. И безумно голяма сума пари.

За щастие Ви и Фюри споделяха с нея задълбочените си познания за фондовата борса. Освен това ѝ разясняваха особеностите на движението на облигациите. Съкровищни бонове. Злато. Стоки. Бяха учудващо добри в управлението на парите. И много, много добри с нея.

Тя погледна през масата към мъжете.

— Братството ще получи всичко, от което има нужда.

Братята шумно ѝ благодариха и пиха за нейно здраве. Зейдист не вдигна чашата си с вино от масата, но кимна към нея.

Тя погледна към Рот.

— Само че не мислиш ли, че и ние трябва да живеем там?

— Искаш ли? — попита той. — Повечето жени биха предпочели да имат свой дом.

— Къщата е моя, забрави ли? А и това са най-близките ти помощници, на които вярваш повече, отколкото на всеки друг. Защо да се делиш от тях?

— Задръж малко — каза Рейдж. — Мислех, че сме се разбрали, че няма да се наложи да живеем с него.

Рот изгледа свирепо Холивуд, а след това отново се обърна към Бет.

— Сигурна ли си в това, което казваш, *лийлан*!

— Колкото сме повече, в толкова по-голяма безопасност ще бъдем, нали така?

Той кимна.

— Но и рискът е по-голям.

— Все пак ще бъдем много добра компания. Не виждам кой друг би могъл да ни защити по-добре от тези чудесни мъже.

— Извинете — намеси се Рейдж. — Всички ли тук са влюбени в нея?

— Да, по дяволите — каза Ви, като килна шапката си на „Ред Сокс“. — Абсолютно.

Фюри кимна.

— И ако тя живее с нас, ще можем да задържим котарака.

Рот я целуна и погледна към Тор.

— Мисля, че си намерихме дом.

— Фриц също ще дойде с нас — каза Бет, когато икономът влезе в стаята. — Нали? Моля те!

Икономът порозовя от възмущение, че е включен в плановете им, и щастливо погледна братята.

— Готов съм да отида навсякъде с вас и господаря, кралице. И за колкото повече души се грижа, толкова по-добре.

— Е, ще трябва да ти намерим помощници.

Ви заговори, обръщайки се към Рот.

— Слушай сега, ами ченгето? Какво ще правиш с него?

— Питаш ме, защото ти е приятел, или защото представлява заплаха за нас?

— И по двете причини.

— Защо имам чувството, че имаш някакво предложение?

— Така е. Той трябва да дойде с нас.

— Някаква конкретна причина?

— Сънувах го.

Всички на масата замълчаха.

— Дадено — отвърна Рот. — Но сънища или не, трябва да бъде наблюдаван внимателно.

Ви кимна.

— Аз ще се заема с това.

Братята започнаха да кроят планове, а Бет се загледа в ръката на съпруга си, която държеше в своята, и почувства глупавото желание да заплаче.

— *Лийлан*? — обърна се към нея Рот нежно. — Добре ли си?

Тя кимна и се учуди, че той толкова лесно разбира как се чувства.

— Добре съм. — Тя му се усмихна. — Знаеш ли, точно преди да те срещна, си мечтаех за приключения.

— Така ли?

— И получих нещо много повече. Имам минало, имам и бъдеще. Цял... живот. Понякога не знам как да се справя с цялото това щастие. Не знам какво да правя с всичко това.

— Интересно, аз се чувствам по същия начин. — Рот взе лицето ѝ в ръцете си и я целуна по устата. — Затова те целувам толкова често,

лийлан.

Тя прегърна широките му рамене и докосна устните му със своите.

— Господи — каза Рейдж. — През цялото време ли ще трябва да ги гледаме как се натискат?

— Де да имаше и ти такъв късмет — измърмори Ви.

— Да — каза Рейдж. — Единственото, което искам, е една сваятна жена. Но предполагам, че докато я намеря, ще трябва да се задоволя с количеството вместо с качеството. Животът е адски гаден, нали?

Избухна гръмогласен смях. Някой хвърли една салфетка. Фриц донесе десерта.

— Моля ви, господа — каза икономът. — Никакво хвърляне на ленените салфетки. Някой иска ли праскови?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.